

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G I S E L E C T I O R E S,
C O E L E S T E S, M A R I N I, E T I N -
F E R N I, G R A E C E E T L A -
t i n e editi in vsum pue-

Corp. I. J. Schurmeier.

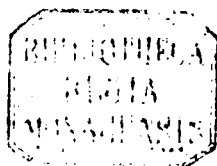

Johann Georg von Göring

L I P S I A E

A N N O

M. D. LXXVIII.

**Bayerische
Staatsbibliothek
München**

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟ-

γοι. προμηθεὺς
καὶ δῖός.

D E O R V M

DIALOGI. PRO-
methei & Io-
uis.

ΛΥΣΟΝ ΜΕ Ω ΖΕΥ. ΔΕΙΝΑ
ΓΑΡ ἦΔΗ ΠΕΠΟΝΘΑ.
ΖΕΥΣ. ΛΥΤΩ ΣΕ, ΦῆΣ, ὃΝ ΕΧΕΙΝ
ΒΑΡΥΤΕΡΑΣ ΠΕΔΑΣ ΕΧΟΝΤΑ, ΚΥ
Τὸν καυκάσον ὅλον ὑπὲρ κι-
φαλῆς ὀπκείμενον, ὑπὸ ἐκ-
κείδεκα γυπῶν μὴ μόνον
κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑξορύπτειν,
ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα
ἀνθρώπους ἐπλάτας, καὶ
τὸ πῦρ ἐκλείψας, καὶ τὰς
γυνῶνας ἐδημιούργησας;
ἀλλ' ὅτι ἐμὲ ἐξηπάτησας
ἐν τῇ διανομῇ τῆς κρέων,
ὅσα πικρὰ κακαλυμμένα
μοι παρέδεις, καὶ τί μὴ ἀμείνω
τῆς μερῶν σιαυτῶ φυλάτ-
των, τί χρὴ λέγειν; Πρ.
οὐκοῦν ἱκανῶς ἦδη τί μὴ δί-
κῃς ἐκτέττεται, τοσοῦτον
χρῆνον τῷ καυκάτῳ προση-
λαμένος, τὸν κάκιστα ἐρ-
γῶν ἀπολούμενον αἰτὸν πεί-
πων

SOLVE ME I V-
piter, grauia enia
iam passus sum. I V-
P I T. Soluam te, ais,
quem oportebat grauior-
es pedicas habentem,
& Caucasum totum su-
per caput incumbentem,
a x v i. vulturibus non
solum corrodi epar, sed
& oculis carere effos-
sis, Eo quod talia no-
bis animalia, homines
videlicet, effinxeris, &
ignem furtim surripuisti,
& mulieres fabricatus es.
Nam quibus me ipsum
decepisti, in distributione
carnium ossa pinguedi-
ne obducta mihi appo-
nens, & meliorem par-
tium tibijsi seruans,
quid attinet dicere? P r.
Igitur sufficientem iam
pœnam exolui, tantum
tempus Caucaso affi-
xus, pessimam auimam
perditam aquilam nutri-

ens hepate. I V P. Ne minimū quidem hoc eorum, quæ te oportet pati. P R O. Atqui non sine mercede solves Iupiter, sed tibi significabo valde necessarium. I V P. Blandiendo decipis me Prometheus. P R O. Et quid plus habebō? Non enim ignoras rursus, vbi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quomodo versutias agens deprehendar. I V P I. Dic prius quamnam mercedem persolves necessariam nobis existentem? P R O. Si dixerō, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. I V P. Quomodo enim non. P R O. Ad Thetin, coiturus cum ipsa. I V P. Hoc quidem nosti. Quid igitur postea: videris enim verum quiddam dicere. P R O. Nihil ὁ Iupiter rei habeas cum Nerine hac: si enim ipsa gravis reddetur ex te, foetus similia faciet tibi, qualia & tu fecisti Saturno. I V P. Hoc ais. expulsum me regno. P R O.

vrinam

φων τῷ ἥπατι. Ζ. οὐδὲ πολλοσημέριον τοῦτο, ὃν σε δεῖ παθεῖν. Πρo. καὶ μὴ οὐκ ἀμυδί με λύσῃς ὧς εἶ, ἀλλὰ σοι μὴ λύσω πάνυ ἀναγκῶν. Ζ. κατασοφίῃ με ὧς προμηθεῦ; Πρo. καὶ πλεον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐδῆς ἔνθα ὁ καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δισμῶν, ἢ τί τιχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ. εἰπέ πρότερον, ὃν τινα μιδὸν ἀποτίσεις ἀναγκῶν ἡμῖν ὄντα. Πρo. ἢ εἶπω ἐφ' ὃ, τι βαδίσεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαι σοι καὶ κατὰ τῆς ὑπολοίπων μαρτυρόμενος; Ζεύς. πῶς γὰρ οὐ. Πρo. παρὰ πῶς θέτιν, σωτὴρ σόμενος αὐτῇ. Ζεύς. οὐτὶ μὴ ἔγνωσ. τί δ' οὐκ τὸ δὴ τούτῳ; δοκεῖς γὰρ τι ἀληθὲς εἶρεῖν. Πρo. μηδὲν ὧς εἶ κοινωνήσης τῇ νηϊίδι. ἢ γὰρ αὐτὴ κυφορήσῃ σε σου, τὸ τεχνῆν ἴτα ἐργάσειαί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κρόνον. Ζεύς. τοῦτο φῆς, ἐκπεσέσθαι με τῆς ἀρχῆς; Πρo. μὴ γι-

μὴ γένοιτο ὦ ζεῦ. πλὴν τοι-
οὔτ' οἱ ἡμίσεις αὐτῆς ἀπει-
λή. Ζεὺς. Χαίρετω τοιγαρ-
οῦν ἡ δέ τις, σὲ δ' ὁ ἡφαιστος
ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, ὁ I v p.
Veruntamen tale aliquid
coitus ipsius minatur.
I v p. Valeat igitur The-
tis, te vero Vulcanus ob
hæc soluat.

Ἔρωτ' ὁ καὶ διός.

Er.

Amoris & Iouis.
Cupido.

Ἀλλ' εἰ καὶ τίς ἡμετέρον ὦ
ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παιδίον
γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἀφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὅς
ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ ἰα-
πιτῷ; ἢ διότι μὴ πώγωνα,
μηδὲ πολλὰς ἐφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νο-
μίζεσθαι, γέρον καὶ παγοῦρ-
γος ὢν; Er. τί δέ σέ ἡδίκη-
σα ὁ γέρον ὥς φής, ἐγὼ,
διότι με καὶ πεδῆσαι διανοή;
Ζεὺς. σκόπει ὦ κατάρατι,
εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν οὕτως
ἐντυφᾷς. ὥς τε μηδὲν ὄντι
ὁ μὴ πιπείηκας με, σά-
τυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύ-
κνον, αἰτόν. ἐμοὶ δὲ ὅ-
πως οὐδὲμίαν ὡς τινα ἐ-
ραδιῶμαι πιπείηκας. οὐδὲ
σωήκα

At si quid etiam pec-
caui, I v p. ignosce mi-
hi, puer enim admodum
sum, & adhuc imprudens.
I v p. Tu puer autem
Cupido, qui antiquior
multo Iapeto es? An quia
neque barbam habes, ne-
que canos produxisti,
propterea etiam infans
putari cupis, senex & ver-
sutus adeo cum sis? Cv.
Qua vero iniuria affeci-
te, ego senex ille, ut tu
ais, cur me vincere quo-
que cogitas? I v p. Spe-
cta ὁ scelestes, an parua,
qui me ita ludibrio habes.
Itaq; iam nihil est, quod
me non effeceris, Satyrū
taurum, aurum, cygnum,
aquilam, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vicis-
sim amaret, nullam pla-
ne vnquam fecisti neque
intel-

intellexi me etiam vxori,
propter te gratiorem fui-
ſſe: Sed oportet me prae-
ſtigijs vti ad illas & me ip-
ſum abscondere. Illæ au-
tem taurum aut cygnum
exosculantur, me vero ſi
aſpiciant moriuntur prae
formidine. C v p. Meri-
to, neque enim ferunt, ὃ
Iupiter, vt quæ mortales
ſint, aſpectum tuum. I v.
Quomodo igitur Apollin-
em Branchus ille &
Hyacinthus tantopere a-
mant? C v p. Daphne
etiam fugiebat illum,
quamuis comatum & im-
berbem. Quod ſi autem
voles amabilis eſſe, ne-
que concutias Aegidem,
neque fulmen geras, ſed
quam inuayiſſimum teip-
ſum exhibe, vtrinque
de miſſo capillo, eoque
mitra reuincto, veſtem
ſume purpuream. crepi-
das ſubliga auratas, ad
tibiā & ad tympana cō-
poſito grefſu incede, &
videbis q̃ plures ſequen-
tur, quam Bacchū Mæna-
des. I v. Apage. Equidem
nolim amabilis eſſe iſtoc
paſto, vt talem meipſum
exhibeam. C v p. Proin-

de

σωῆκα ἡδὺς γυναικί διὰ
σε γιγνημένος. ἀλλὰ με
δεῖ μαγνυνοῦν ἐπ' αὐτάς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν. αἱ δὲ
τὸν μὲν τοῦτον ἢ κύκνον
φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ ὡς ἰδῶσι,
τεθναῖσιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Ερ. εἰκότως, οὐ γὰρ φέρου-
σιν ὧς σὺ, θνηταὶ οὐσαι τιμῇ
πρόσκειν. Ζ. πῶς οὖν τὸν
ὑπόλλω ὁ βεράχως, καὶ ὁ ὑά-
κινθος φιλοῦσιν; Ερ. ἀγὼ ἢ
δάφνη καὶ κείνην ἔφρουγε καὶ
τοὶ κομήτιν καὶ ἀγρόν ὄντα.
εἰδ' ἐθέλεις ἐπέραιος εἶναι,
μὴ ὀπίσσει τιμὴ αἰγίδα, μή-
δε τὴν κτερανὴν φέρε, ἀλλ'
ὥς ἡδισον πῶς σε αὐτόν,
ἐκατέρωθεν καθεμένος βο-
πρύχους, τῇ μίτρᾳ περὶ
τοὺς ἀνελκήμενος. περὶ
φυρίδα ἔχει, ὑποδέου χρυ-
σίδας. ὑπὸ αὐλῶ καὶ
τυμπάνοις ὀργανοῦ βαίνει.
καὶ ὅψῃ, ὅτι πλείους ἀκο-
λουθήσουσί σοι ὥς Διονύσου
μαινάδων. Ζεὺς. ἀπαγε.
οὐκ αὖ δεξαίμεν ἐπέραιος
εἶναι, τοιοῦτος γυμνός. Πε-
ρὶ

οὐκ

αὐτῷ ὃ ζεῦ, μήδε ἐρεῖν θέλει.
ἐφάδισι γὰρ τῷ. Ζ. ὡς ἀλλ'
ἐρεῖν μὲν, ἀπραγμονέσεις; οὐδ'
αὐτὸν ὅπτι γυχαίνειν. ὅτι τοῦ-
τοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

Διὸς καὶ Ἑρμῆ. Ζ.

Τίῳ τῷ ἰνάχου παῖδα τῷ
καλλῷ οἶδα ὃ Ἑρμῆ. Ἑρ. ναί,
τίῳ ἰὼ λέγεις. Ζ. ὅτι ἐτι παῖς
ἐκείνη ὄντι, ἀλλὰ δάμαλις.
Ἑρ. τεράσιον τοῦτο. πῶς τῷ-
πῶ δ' ἐσηλλάγη; Ζ. ζήλατυ-
πήσασα ἡ Ἥρα μετέβαλλεν
αὐτῷ. ἀλλὰ καὶ κρινὸν ἄλ-
λό τι δένδρον ὅπμι μνηχάνῃ
τῇ κακοδαίμονι. βουκόλον
τινὰ πολυόμματον Ἀργον
τῆνομα ἐπέσχεον, ὃς νέμει τῷ
δάμαλιν, αὐπνος ὢν. Ἑρ.
τί οὐκ ἡμᾶς χρεὶ ποιεῖν; Ζ.
καταπύμενος ἐς τίῳ νέμι-
αι, ἐκείνῳ δέ που ὁ Ἀργος βου-
κολεῖ, ἐκείνον μὲν ἀποκρίνον.
τίῳ δ' ἰὼ διὰ τῷ πελάγους
ἐς τίῳ Αἴγυπτον ἀπαγα-
γὼν, Ἰσιν ποίησαν. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἔσω θειὸς τοῖς ἐκείνῳ, καὶ τῷ
ἱεῖλον ἀναγέτω, καὶ πῶς ἀνέ-
μους

de & amare nolis. Facilius
enim istud certe est. I v.
Quin amare quidem vo-
lo, minore autem nego-
tio illo potiri. Atque ob
hæc nunc dimitto te.

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam
pulchram nosti Mercuri.
M & R. Etiam, Io dicis.
I v p. Non amplius puella
illa est, sed iuuenca. M & R.
Monstruosum hoc. Quo-
modo mutata est? I v p.
Zelotypia mota Iuno,
transformavit ipsam. Sed
& nouum aliud quoddam
malum insuper excogita-
uit. Infelici illi bubulcum
quendam multioculum,
Argum nomine, custodē
addidit, qui iuuenecam pa-
scit, insomnis ac peruigil
ipse existens. M & R. Quid
igitur nos oportet facere?
I v p. Deuolans in Ne-
meam syluam illic alicubi
Argus pascit, illum qui-
dem interficito. Ipsam ve-
ro Io per pelagus in Ae-
gyptum abducens, Isim
facito, & de cætero pro
Deo ab incolis habeatur.
Nilumq; attollat, & ven-

ros immittas , & præterea
nauigantes seruet.

μους ὀπιπιμπέτω, καὶ σω-
ζέτω τὰς πλέοντας.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή- δους.

Age ὁ Ganymedes ,
Peruenimus enim quo o-
portebat , osculare me
iam , vt videas non am-
plius rostrū aduncum me
habere, neq; vngues acu-
tos , neq; alas , qualis vi-
debar tibi modo, cum vo-
lucris esse apparebam.
GA N. Mi homo, an non
aquila modo fuisti, ac de-
uolans rapuisti me à me-
dio ouili ? Quo pacto igitur
alæ illæ ablatae tibi
sunt ? tu vero ipse alius
quispiam subito appares.
I V. Sed neq; homo, quē
vides adolescentule , neq;
aquila , sed omnium rex
Deorū ego ipse sum , qui
me ipsum ad tempus ita
transformaui. GA . Quid
ais tu ? Pan ille es ? dein-
de, quomodo fistulā non
habes, neq; cornua, neq;
hirsutus es crura ? I V R.
Solum enim illū existimas
Deum ? GA. Etiam. At-
que adeo sacrificam⁹ ipsi,
coleatum hircum ad spe-
luncam

Αγι ὦ Γανύμηδες, ἤκο-
μιν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν. Πλησόν
μι ἥδη, ὥπως εἰδῆς ὅκείτι ξάμ-
φος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ'
ὄνυχας ὅξεις, οὐ πτερά, οὐς
ἐφαινόμην σοι πτερὸς εἶναι
δοκῶν. ΓΑ. ἀνθρώπι, ὅκ αἰ-
τὸς ἄρτι ἦδα, καὶ καταπλά-
μενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου
τῆ ποιμνίου ; πῶς οὖν τὰ
μὲν πτερά ἐκείνὰ σοι ἐξέξυ-
νκε, σὺ δ' ἄλλος ἦδη ἀνα-
πέφνης ; Ζεὺς. ἀλλ' οὔτε
ἀνθρώπος, ὃν ὅρῃς ὅ μαιρά-
κιον, οὔτε αἰτὸς. ὁ δ' αὐτῶν
βασιλεὺς ὅς δ' Διὶν οὕτως εἰ-
μι, πρὸς τὸ καὶ ἄλλας
ἐμαυτόν. ΓΑΥ. τί φῆς ; σὺ
γὰρ ὁ πᾶν ἐκείνης ; εἴτα πῶς
σύριγλα ὅκ ἔχεις, οὐδὲ κέρα-
τα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη ;
Ζεὺς. μόνον γὰρ ἐκείνον ἡγῆ
Διόν ; ΓΑ. ναί, καὶ δύσμεν γὰρ
αὐτῷ ἐνορχιν τράγον ὅπῃ τὸ
σπῆ-

πῶλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἔσκη-
 κι. σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα,
 εἰδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τῷ ὕοιτος καὶ βροντῶντος,
 καὶ ἀστράτας ποιοιῦντος; Γ. σὺ
 ὦ βέλτιστε φῆς εἶναι, ὃς πρῶτον
 κατέχευας ἡμῶν τὴν πολλὴν
 χάλαζαν, ὃ οἰκῆιν ὑπὲρ ἡμῶν
 λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸ ψέγον,
 ὦ τὸν κρεῖον ὃ πατὴρ ἔθυσεν;
 εἴτα τί ἀδικήσασινά με ἀνέ-
 πασας ὦ βασιλεῦ τ' θεῶν; ἰὰ
 ὃ πρόστατα ἴσως οἱ λύκοι δι-
 ηρπάσαντο ἥδην, ἐξήμοις δὴ πι-
 σόντες. Ζ. εἴ τι γὰρ μέλῃ σοι τῶν
 προσάτων ἀθανάτων ἵετ' ἐνημέ-
 ρω, καὶ ἐπ' αὐτὰ συνεισομνήσῃς
 ἡμῶν. τί λέγεις; οὐ γὰρ καλὰ
 εἶς με ἥδην εἰς τὴν ἰδὴν ἴημι
 ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μά τι
 αἰεὶς εἶμι ἀντὶ τοῦ θεοῦ γενη-
 μῶς. Γ. ἰκουῖν. ὅπως ἤσθ' με
 ὃ πατὴρ, καὶ ἀθανάτησιν μὴ εὐ-
 ρίσκων, καὶ πηγάς ὕδατος λή-
 φομαι, καὶ ἀλιπῶν τὸ ποι-
 νιον. Ζεύς. ποῦ γὰρ κείνους
 ἔσταις; Εἰ. μηδαμῶς.

ποθῶ

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarium quispiam vide-
 ris mihi esse. I v p. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiam
 aram vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet atq;
 tonantis, & fulgura faci-
 entis? G A N. Tu te opti-
 me vir ais esse, qui paulo
 ante effudisti nobis copio-
 se grandinem, qui habi-
 tare supra nos diceris fa-
 ciens strepitum cui arie-
 tem pater sacrificavit. De-
 nique quidnam improbe
 tentantem me sursum ra-
 puisti rex Deorum? Iam
 vero & oues fortasse lupi
 diripuerunt, desertas illas
 inuadendo. I v p. Adhuc
 enim curæ est tibi ouium
 immortalis facto, & hic
 conuersaturo nobiscum.
 G A N. Quid dicis? An
 non deduces me tandem
 in Idam hodie? I v p. Ne
 quaquam, quoniam frustra
 aquila fuisset pro Deo
 factus. G A. Igitur inqui-
 ret me pater, & indigna-
 bitur non inueniens, ver-
 beraq; post capiam, relin-
 quens ouile. I v p. Vbi ille
 videbit te? G. Nequaquam,
 A 5 desu-

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & alium hircum ab ipso immolatum iri, redemptionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præt ceteris in pascua. I V P. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atq; id ipsum solum puer adhuc. Verum ὁ Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cœlestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caſeo, ambrosiam edas, & nectar bibas. Hoc ramentum & alijs nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atque etiam sydus tuum apparere faciam pulcherrimum. & omnino felix eris. G A. Si vero ludere cupiam, quis colludet mecum? in Ida enim multi coxianeii eramus. I V P. Habebis & hic collusorē tibi hunc Cupidinem, & altragalos

valde

ποθῶ γὰρ ἦδη αὐτόν. εἰδ' ἀπάξεις με, ὑποχνοῦμαι σοὶ καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρεῖον τιθήσειας λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔπομιν' ὃ τὸν τριετῆ τὸν μέγαν, ὃς ἡγείῃ) πρὸς τ' νομῶ. Ζ. ὥς ἀφίλης ὁ παῖς ἔστι, καὶ ἀπλοῖκος, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἐστὶ. ἀλλ' ὃ γανύμενδεις, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν ἔχ, καὶ ὀπλάθου αὐτ' ὅτι ποιμνίου καὶ τ' ἰδης. σὺ ὃ ἦδη γὰρ ἐπουρανίους εἶ, πολλὰ δὲ ποιήσεις ἐν τοῦθι καὶ τὴν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα, καὶ αὐτὶ μὲν τυροὺ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίνῃ. τοῦτο μὲν τοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, ὅκετι ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γένῃσθαι, καὶ ἀστὲρα σοὺ φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅπως, εὐδαίμων ἔσθαι. Γ α. καὶ ὃ παῖς ἐν ὀπθυμῇ σου, τίς συμπαίξει ταί μοι; ἐν γὰρ τῇ ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιώῃ) ἡμεν. Ζ. ἔχεις καὶ ταῦτα τ' συμπαιζέμενον σοὶ τῷτον ἐρωῖα, καὶ ἀσπράγαλους

μάλα

μάλα πολλούς. θάξῃ μο-
νον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι. καὶ μηδὲν
ἐπιτίθῃ τὸ κάτω. Γα. τί τὸ ὕ-
μιν χρήσιμος αὐτῷ θυμῷ; ἢ
ποιμαίνει καὶ ἰαθῆα δεισός;
Ζεύς. οὐκ. ἀλλ' οἶνοχοός τις, καὶ
ἐπὶ τῷ νεκταρὸς τετάξι, καὶ
ἐπιμήληται τῷ συμποσίου. Γ.
τὸ μὲν οὐ χαλεπὸν οἶδα γὰρ
ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ ἀ-
ναδύειν τὸ κισύειν. Ζ. ἰδὸν
πάλιν ὅπως γάλακτος μνημο-
νύει, καὶ ἀνθρώποις διακο-
νήταις οἴεται. ταυτὶ δ' οὐρα-
νὸς ὅτι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἐ-
φύω, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ὢ
ζεῦ τῷ γάλακτι; Ζ. εἴσθι
μετ' ὀλίγον, καὶ γυστάμενος,
ὡς ἐτι ποθήσης τὸ γάλα. Γ.
κοιμήσομαι τὸ πρὸς τῷ νυκτός;
ἢ μὲν τῷ ἡλικιώτῃ ἔρως; Ζ.
οὐκ ἀλλὰ διὰ τὸτό σε ἀνέ-
πασα, ὡς ἅμα καθεύδωμεν.
Γ. μόνος γὰρ αὐτῷ δύναμαι, ἀλλ'
ἥδιδόν σοι καθεύδω μετ' ἐμοῦ.
Ζ. ναὶ μετὰ γε τοιούτῳ, οἷός ἐστι
οὐ Γανύμηδες, οὕτω καλός;
Γ. τί γὰρ σε πρὸς τῷ ὕπνον ὀνή-
σι τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί θέλ-

γῆτρον

valde multos. Confide so-
lum, & letus sis, & nihil
desideres inferiorum. ΓΑ.
Quid verò vobis utilis
ero? An oves pascere o-
portebit & hic? ΙV. Non
sed ministrabis vinum, &
ad nectar paulo post or-
dinaberis, & procurabis
convivium. ΓΑΝ. Hoc
quidem non difficile, scio
enim ut oporteat effunde-
re lac, & coronare pocu-
lum pastorale. ΙV. Vide,
rursus hic lactis meminit,
& hominibus se ministra-
re putat. Hoc vero cœlū
est, & bibimus, quemad-
modum dixi, nectar. ΓΑ.
Dulcius ὃ Iupiter lacte?
ΙVΡ. Scies post pusil-
lum, & quum gustaveris,
non amplius desiderabis
lac. ΓΑΝ. Porro ubi dor-
miam nocte? An cum
coetaneo Cupidine? ΙV.
Non, sed ob hoc te rapui,
ut simul dormiremus. Γ.
Solutus enim non possis,
sed suavius dormire me-
cum? ΙVΡ. Profecto cū
tali, qualis es tu Ganyme-
des sic pulcher. ΓΑΝ.
Quid enim te ad somnum
iuuabit pulchritudo? ΙV-
ΡΙ. Habet quoddam inci-

tamen

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G A. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectum, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiusculæ. Quare, si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. I V P. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sæpius, & amplectar. G A N. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculante. I V P. Videbimus tunc, quid agendum. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quæ admodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γητρον ἰδὼν, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴ ὄγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγῆτε ἑαθὲν, ὡς ἀφείλον αὐτῷ τὸ ὕπνον, περιφόμενος καὶ λακίζων, καὶ τι φθιγδύμενος μεταξὺ ὁπότε κατεύδοιμι. ὥς παρὰ πλὴν μητέρα ἐπιμπέμι κοιμηθόμεν ὡς τὰ πολλά. ὦρα δὴ σοι εἰ διὰ τῆτο, ὡς φης, ἀνέρεπσάς με, καταθεῖναι αὐτῷ ἐς πλὴν γλῶττι, ἢ σπλάγχνα ἐξῆς ἀρχυπνῶν. ἐνοχλήσω γὰρ σε σιωπῶς περιφόμενος. Ζεὺς. τοῦτ' αὐτὸ μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀρχυπνήσῃμι μετὰ σου. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπύσσω. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δ' ἐκοιμήσωμαι, σὺ καταφιλοῦντος. Ζεὺς. εἰσθμιθα τότε, τί σπράχλειον. νῦν δ' ἀπαγε αὐτόν ὧς Ερμῆ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἀγε οἶνοχοῦσόντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ὀρέγῃν τὸν σκόπον.

Hec

Ἡρας καὶ Διὸς. Ἡρα. Iunonis & Iouis.

Ἐξ οὗ τὸ μετράκιον τὸ το
 ὄζω, τὸ φρύγιον, ἀπὸ τ' Ἰδης
 ἀπάσας δούρο ἀνύγαγες,
 ἔλαβόν μοι προσέχεις τὸν
 νόμ. Διὸς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ
 Ἡρα ζήλοτυπῆς, ἥδη ἀφί-
 λες οὕτω καὶ ἀλυπότατον;
 ἰγὼ δὲ ὦμίλῳ ταῖς γυναιξί
 μόναις χαλεπῶ σε εἶναι,
 ὀπῶσαι αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ἡρα. οὐδ' ἐκείνα μὲν εἰ ποί-
 ης, οὐδὲ ἀρέποντα σιαυτῶ,
 ὅς ἀπάντων Διῶν διαπύτης
 ὢν, ὑπολιπὼν ἐμὲ τῶν νόμων
 γαμητῶν, ὅτι τῶν γυνῶν κά-
 τει μοι χύσαν, χρυσίον ἢ
 ταῦρες θύομενος. πολλὴν ἀλλ'
 οἰκῆται μὲν σοι, καὶ ἐν γῇ
 μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον του-
 τὶ παυδίον ἀεπάσας, ἀνέ-
 πης ὦ θνητὰς Διῶν. καὶ
 σωοικεῖ γυνὴ ὅτι κεφαλῶ
 μοι ἐπαχθὲν, οἶνοχοοῦ
 δὲ τῶ λόγῳ. οὕτως ἡ πό-
 ρης οἶνοχόων; καὶ ἀπὸ
 γυνάκασιν ἄρα ἦτις Ἡ-
 βὴ καὶ ὁ Ἡφαίστος διακονού-
 μενοι;

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 gium istum dico, ab Ida
 rapiens huc adduxisti, mi-
 nus aduertis mihi animū.
 I V P. Etiam ob hunc Iu-
 no Zelotypa iam es sim-
 plicem adeo, & minime
 molestum. Ego vero pu-
 tabam mulierib. solis dis-
 ficilem te esse quæcunque
 conuersantur mecū. I V.
 Neq; illa quidem recte fa-
 cis, nec conuenientia ti-
 bi ipsi, qui omnium deorū
 dominus existens, relin-
 quens me legitimam vxorē
 in terram descendis.
 ibiq; adulteria exeres in
 aurum vel taurum conuer-
 sus. Veruntamen illæ mu-
 lieres tibi in terra ma-
 nent. Ideo autem hoc pu-
 ero rapto, etiam in cælum
 subuolasti, Deorum ge-
 nerofissime, & nunc ille
 nobiscum habitat, ante
 oculos mihi adductus qua-
 si æmulus, scilicet ut po-
 cillaretur tibi, sic enim
 aiunt. Itane vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 defessi adeo sunt & He-
 be & Vulcanus ministran-
 do?

do ? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris - ipsum antea omnib. aspicientibus. Et deosculatio ista suavior tibi est ipso necitare. Atque ob id sæpe numero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne bibis, ea etiam parte unde ipse bibit, & ubi applicauit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludendo cum illo, barbam ipse tantam & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. I v p. At quid adeo graue hoc, & luno, adolescentem adeo pulcrum inter bibendum deosculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & necitare, quod si igitur vel semel committam ipsi, quo & te osculetur, non amplius

accu-

μεινοι ; σὺ δὲ καὶ πῶς κύλισ-
κα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις
παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρὶ-
τιρον αὐτῷ, ἀπάντων ὁρών-
των. καὶ τὸ φίλημά σοι
ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ
τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλὰ κί-
αίτεις ποιεῖν. ἐπίοιτε δὲ καὶ
ὑπογυστάμενος μόνον, ἔδω-
κας ἐκείνῳ. καὶ πίνοντος ὑπο-
λαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπό-
λοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν
καὶ σὺ τὰς ἐπιε, καὶ ἐνθα
προσθήμεστε τὰ χεῖλη, ἵνα
καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήης.
πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ
ἀπάντων πατὴρ, ὑποδέ-
μενος πῶς αἰγίδα καὶ τὸν
κεραυνὸν, ἐκλήθησο ἔσπραγα-
λίζων μετ' αὐτοῦ, πάγονα
τηλικούτον καθήμενος. πάν-
τα οὐκ ἔρω ταῦτα, ὥς τε
μὴ οἷα λαμβάνειν. Ζεὺς. καὶ
τὶ δεινὸν ὧ ἦρα, μετράκιον
οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνον-
τα καταφιλεῖν, καὶ ἡδιδαι
ἀμφοῖν, καὶ πρὸς φιλήμα-
τι, καὶ πρὸς νέκταρι, ὡς γουνοῦ
ὁπτιζέτω αὐτῷ καὶ ἄπαξ
φιλή-

φιλήταί σε, ἕκτι μέμνη μοι,
 ὑπομιμνήσκον ἢ νέκταρος οἰο-
 μένῳ τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα.
 παιδερασῶν οὗτοι λόγῳ. ἐγὼ
 ἢ μὴ οὕτω μανείω, ὥς τὰ
 χεῖλη προστενεγκεῖν τῷ μαλ-
 θακῶ ὅτῳ φρυγί, οὕτως ἐκ-
 ἠθελυμῶ. Ζ. μή μου λοιδο-
 ρεῖς ὅ ἡφαιστία τέ τῷ παιδι
 κῆς. οὐτοσὶ γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων
 καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι
 ἢ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω
 ὀπιπλέον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σις αὐτῷ ἐμοδ' ἔνεκα μέμνησθαι
 γοῶν, οἷά μοι διὰ τ' αἰγούριον
 αὐτόν ἐμπαραινέας. Ζ. ὡ. ἀλ-
 λά τ' ἡφαιστον ἔδδ' ἢ σὸν ἦν
 ὀπποχρεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ
 τ' καμίνῳ ἡκονία, ἔτι τ' ἅπιν
 θήρων ἀνάπλων, ἄρτι πῶ
 πυράραν ὑποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῷ τῷ δακ-
 τύλῳ λαμβάνειν ἡμᾶς πῶ
 κύλικα, καὶ ἐπιπασσάμενους
 φιλεῖν μεταξὺ, ὃν οὐδ' αὖ
 ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσας,
 ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθα-
 λωμένην τὸ πρόσωπον; ἡδέ-
 ως τοῦ-

accusabis me, quod oscu-
 lum illius præstantius ne-
 ctare puto. I V N. Pæ-
 dicorum verba hæc sunt.
 Ego vero non ita insani-
 uero, ut labia mea appli-
 cē molliculo isti Phrygi,
 adeoq; effœminato. I V P.
 Ne conuiciaris generosissi-
 ma tu, amores meos,
 nam mulierosus & bar-
 barus, & molliculus iste,
 suauior & desiderabilior,
 nolo autem dicere am-
 plius, ne te magis iritem.
 I V N. Vtinam vero & in
 vxorem illum duxisses,
 mei gratia. Memineris
 igitur, qualibus mihi,
 propter egregium istum
 pocillatorem temulenter
 insultas. I V P. Imo ve-
 ro Vulcanum istum, si-
 lum tuum oportebat no-
 bis pocillari, claudican-
 tem videlicet, & à forna-
 ce venientem, adhuc fa-
 uillis plenum, deposito
 paulo ante forcipe. Et ab
 illis ipsis digitis, accipere
 nos calicem, attractum-
 que ipsum interea oscu-
 lari, quem neque mater
 tu libenter osculata fue-
 ris præ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rum suauia , adeoq; mul-
 tum etiam pocillatur iste,
 cohonestat deorum con-
 uiuium , nonne ? Gany-
 medes autem hic iterum
 in Idam hinc ablegandus
 est , quippe purus ac can-
 didus est , & digitos habet
 roseos , etiam scite porri-
 git poculum , & quod te
 omnium mordet maxi-
 me , osculatur dulcius ip-
 so nectare. I V N . Nunc
 tibi & claudus ô Iupiter,
 Vulcanus est , & refertus
 fuligine , ac qua nausea
 afficeris , cû aspicias ipsum,
 ex quo formosuni & ca-
 pillatum istum Ida enu-
 trijt. Olim autem non vi-
 debas ista , neque tum sa-
 uillæ , neque fornax ipsa
 absterrebat , quo minus
 biberes illo porrigente.
 I V P . Aegritudine luno
 te ipsam afficis , nihil aliud
 agis , & mihi amorem eo
 magis incendis , quia ze-
 lotypæ es. Quod si vero
 grauaris à puero formoso
 accipere poculum , tibi
 quidem filius ministrat po-
 tum. Tu vero Ganymedes
 mihi soli redde calicem , &
 cum quolibet bis oscula
 re me , & cum plenû por-
 rigis ,

ας ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ
 πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκείνος ἐμ-
 πρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν.
 ὁ γανυμήδης δ' , καὶ καταπιμ-
 πτεὸς αὐτῆς ἐς πλὴν ἰδῆναι. κα-
 θαρὸς , γὰρ , καὶ ῥοδοδάκτυλος ,
 καὶ ὀπταμίνος ὀρέγει τὸ ἐκ-
 πομα. καὶ ὅ σι λυπῆται μάλα ,
 καὶ φιλεῖ ἡδῶν τοῦ νέκταρος.
 Ηρα. νῦν καὶ χαλὰς ὦ Ζεῦ ὁ
 ἡφαιστος , καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
 τῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος ,
 καὶ ἀτρεόλου μεσὸς ὄβρι , καὶ
 ναυτιῶς ὀρέων αὐτὸν , ἔξότου
 τὸν καλὸν κομήτιον τῶτον ἢ
 ἰδὼν ἀνέθρεψε , πάλαι δ' οὐχ
 εἴρας ταῦτα , οὐδ' οἱ σπιν-
 θῆρες , οὐδ' ἢ κάμινος ἀπέβι-
 πόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ'
 αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπῶμαι ὅτι ἡρα
 σταυτῶ οὐδὲν ἄλλο. καὶ μοι
 ὀπτείνεις τὸν ἔρωτα ζήλο-
 τυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ
 παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ
 ἐκπομα , σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἶνο-
 χοεῖται. σὺ δὲ ὦ γανυμήδης ,
 ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου πλὴν
 κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστη δις
 φίλει με , καὶ ὅτε πλήρην ὀρέ-
 γεις ,

γούς ,

γοις, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦ τοδακρύς; μὴ δέδιθι. οἰμώζεται γὰρ, ὡς τις σε λυπῇ ἐθέλη.

rigis, & cum rursus a me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Ἡρα καὶ Διός. Ἡρα.

Iunonis & Iouis.

Τὸν ἰξίωνα τοῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεύς; ποῖόν τινα τὸν τρεποῖν ἡγῇ; Ζεύς. ἀθροπὸν εἶναι χρεστὸν ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν σωλῶ ἡμῖν, ἀνάζις τοῦ συμποσίου ὦν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάζις ὅτι ὑβριστεύς γε ὦν. ὥς μὴ κέτι σωέσθω. Ζεύς. τί δὲ ὑβριστεύς; χρεὶ γὰρ οἶμοι καμῆ εἰδέναι. Ἡρα. τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό. τοιοῦτόν ὅτι, ὃ ἐτόλμησε. Ζεύς. καὶ μὲν διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπιχειρήσεις. μὲν οὖν ἐπείρα τινά; σωίημι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχροῦ, ὅπερ ἀποκνήσκειας εἰπεῖν. Ἡρα. αἰνῶ ἐμὲ, οὐκ ἄλλῳ τι γὰρ

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam moribus affectum putas? I V. Hominem esse vtilem Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus convuiuo foret. I V N. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter non amplius conuersetur nobiscum. I V N. Quid autem contumelie intolit? oportet enim (ut puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubesco dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I V N. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitavit aliquam ad stuprum intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I V N. Ipsam me, non aliam quam-

quampiam Iupiter , long-
go iam tempore. Ac pri-
mum quidem ignorabam
quid rei esset , cur attente
adeo in me aspicerer . Illa
autem etiam ingemisce-
bat , & sublachrymabatur.
Et si quando bibens tradi-
dissem Ganymedi pocu-
lum , hic petebat eo iam
ipso bibere. Et capiens of-
ferebatur inter ea , & ad
oculos admouebat , & rur-
tus prospectum in me in-
tendebat , hæc intellige-
bam amatoriam esse , & mul-
to quidem tempore vere-
cundabar dicere ad te ,
putabamque cessaturum à
furore hominem. Post
quam vero & sermones
ausus est mihi adhibere ,
ego dimittens illum adhuc
lachrymantem , & ad ge-
nua prouolutum , obtru-
ratis auribus , vt ne contu-
melias supplicantis illius
audirem , abij vñ tibi dice-
rem. Tu vero ipse vide ,
quomodo explores virū.
I v p . Euge , sceleratus il-
le in me ipsum & vsque ad
Iunonis nuptias etiam , a-
deo ne inebriatus est ne-
scire . Cæterum nos auto-
res horum sumus , & ultra
modum

καὶ ὁ Ζεὺς , πολλὰ ἤδη χρο-
νον . καὶ τὸ μὴ παρῶτον ἠγνό-
ειν τὸ πρᾶγμα , δίδτι ἀτι-
νὲς ἀφείρεται ἐς ἐμὲ . ὁ δὲ καὶ
ἔστιν , καὶ παρὶς ἀκρυ . καὶ εἴπο-
τε τοιοῦσα παρὰ τοῦ τῷ
Γανυμήδει τὸ ἐκπομα , ὁ δὲ
ἦται ἐν αὐτῷ σκείτω πῖν .
καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ , καὶ
παρὸς τὸς ὀφθαλμοὺς προσή-
γε . καὶ αὐτὸς ἀφείρεται ἐς
ἐμέ , τὰυτὰ ἤδη σιωπῶν , ἐρω-
τικὰ ὄντα . καὶ ὅτι πολὺ μὴ
ἠδούμην λέγειν παρὸς σε , καὶ
ὅμην πάντα τῆς μανίας
τὸν ἄνθρωπον . ἐπεὶ ὅ καὶ λό-
γους ἐτόλμησέ μοι προσεῖν
καὶ ἐγὼ μὴ ἀφείρεται αὐτὸν
ἔτι δακρύοντα , προκυλιν-
δούμενον , ὅπως φράσσῃ τῷ
ὄντα ὡς μὴ δὲ ἀκούσῃ αὐ-
τὸ ὑβριστικὰ ἐκτελούντος , ἀ-
πὸ λθόν σοι φράσσουσα . σὺ ὅ
αὐτὸς ὄρα , ὅπως μέτει τὸν
ἄνδρα . Ζεὺς . εὐγε ὁ κατὰ-
ρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν , καὶ
μέχρι τῷ Ἡρας γάμων ; το-
σοῦτον ἐμεθ' ἡδὴ τοῦ νέκ-
ταρος . ἀλλ' ἡμεῖς τούτων
αἴτιοι ,

αἰτιαι, καὶ πέρι τῷ μετρίου φι-
 λαλήσαντοι, οἷγε καὶ συμπό-
 ται αὐτῶν ἐποίησά μεθα. συλ-
 γησάμεν, εἰ πιθανὲς ὁμοια
 ἡμῶν, καὶ ἰδόντες οὐρανόθεν κάλ-
 λη, καὶ οἷα οὐποτε εἶδον ὅπῃ
 γῆς, ἐπὶ θύμῃσιν ὑπελαύσαν
 αὐτῶν ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
 ἔρως, βίαιον τί ἐστὶ, καὶ ἐν
 ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλ-
 λὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.
 Ηρα. σοὺ μὲν καὶ παῦρ οὗτός
 γε διασώτης ἐστὶ, καὶ ἄγει
 σε, καὶ φέρει τῆς ἐξινδός, φα-
 σιν, ἔλκων, καὶ ἔπειν αὐτῶν,
 ἔνθα αὖ ἡγῆται σοι, καὶ ἀλλάτ-
 τη ξαδύως, ἐς ὅ, τι αὖ κελεύ-
 σῃ, καὶ ὅπως κλῆμα καὶ παι-
 δια τῷ ἔρωτος σύ γε, καὶ γυνῶ
 τῷ ἱξίοντι οἶδα, καθότι συγ-
 γνώμῃ ὑπὸνέμεις, ἅτε καὶ
 αὐτὸς μοιχεύτας ποτὲ αὐτῷ
 πλὴν γυναικῆ, ἢ σοι τὸν πε-
 ρίθου ἐτεκεν. Ζεύς. ἔτι γὰρ
 οὐ τέμνησαι ἐκείνων, ἔτι
 ἐγὼ ἐπαιζα ἐς γυνῶν κατελ-
 θὼν; ἀτὰρ οἶδα ὁ μοι δεκῆ
 περὶ τοῦ ἱξίοντος; κολάζειν
 μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μὴ
 δ' ἄπω-

modum amatores homi-
 num, qui quidem & con-
 uivatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur venia
 sunt, si bibentes similia
 atque eadem nobiscum.
 deinde & aspicientes coe-
 lestes istas formas, & qua-
 les nunquam viderunt in
 terra, concupiuerunt frui
 illis, amore capti videli-
 cet. Est autem amor vio-
 lentum quiddam, & non
 hominibus solum imper-
 rat, sed & nobis ipsis, in-
 terdum. I v n. Tuus qui-
 dem & valde hic dominus
 est, & ducit te, & fert
 naso (ut aiunt) trahens,
 & sequeris ipsum, quo-
 cunque duxerit, & te im-
 mutaris facile, in quo-
 cunque iusserit, & pro-
 fus possessio & ludus A-
 moris es tu. Et nunc Ixi-
 oni scio, quod veniam tri-
 buis, ut qui & ipse adulte-
 rio cognoueris aliquando
 illius uxorem, quæ tibi
 Pirithoum peperit. I v p.
 Adhuc enim tu memini-
 sti illorum, si quid ego lu-
 si in terram descendens.
 Sed nosti quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-

quanquam, neq; à conui-
uio extrudendum esse ru-
sticū enim foret. Sed quia
amat, & vt ais, lachryma-
tur, & intolerabilia pati-
tur. I v. Quidnam ò I v p.
metuo enim, ne & tu con-
tumeliosum aliquid dicas.
I v p. Nequaquam. Sed
simulacrum ex nube sin-
gentes tibi simile, post-
quam solutum fuerit con-
uiuium & ille vigilat (vt
par est) prae amore, ad
concubitum adhibeamus
ipsi afferentes. Sic enim ab-
angendo animo fortassis
desistet, putans se consec-
utum esse desiderium.
I v n. Apage, vt nun-
quam quicquam tempesti-
uum illi contingat, quan-
do ea ita, quae supra ipsum
sunt, concupiscit. I v p.
Attamen patere ò Iuno.
Quid enim adeo praue ti-
bi accider ex hoc figmen-
to, si cum nube Ixion cō-
greditur? I v. Sed nubes
ego esse apparebo, & tur-
pitudinem istam in me
committet propter simili-
tudinem. I v p. Nihil
istud dicis, neq; enim nu-
bes hæc vnquam Iuno e-
rit, neq; tu nubes. Ixion
autem

δ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου.
σκαῖον γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ
ὥς φησ, δακρύει, καὶ ἀφό-
ρητα πάσχει. Ηρα. τί δ'
ζεύ; δέδια γάρ, μήτι ὕψι-
σικὸν καὶ σὺ εἶπης. Ζεύς.
οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐπὶ ὧλον ἐν
νεφέλῃς πλασάμενοι αὐτῇ
σοι ὅμοιον, ἐπεὶ δαὲ λυθῇ τὸ
συμπόσιον, καὶ κείνος ἀγρυ-
πνεῖ ὥς τὸ εἰκὸς ὑπὸ τοῦ
ἔρωτος, παρακατακλίνω-
μεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω
γὰρ παύσαιοτο ἀνιῶμενος,
εἰσθεὶς τετυχηκέναι τ' ὀπι-
θυμίας. Ηρα. ἀπαγε μὴ
ἀραισι ἴκοιτο τῷ ὑπὲρ αὐ-
τὸν ὀπιθυμῶν. Ζεύς. ὅμως
ὑπόμενον ὦ Ηρα. τί γάρ
ἂν καὶ πάδοις δεινὸν ὑπὸ
τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλῃ
ὁ ἰξίων συνέσαι; Ηρα.
ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι
δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ'
ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιό-
τητα. Ζεύς. οὐδὲν τοῦ-
το φησ. οὔτε γὰρ ἡ νε-
φέλῃ ποτὲ Ηρα γένοιτ' αὖ,
οὔτε σὺ νεφέλῃ. ὁ δ' ἰξίων
μόνον

μήνον ἔξαπατηθήσεται. *Ηρα.*
 ἀλλὰ οἱ πάντες ἀνθρώποι
 ἀπερήκαλοί εἰσιν, αὐχὴς
 κατιλῶν ἴσως, καὶ διηγί-
 σται ἅπανσι, λέγων συγ-
 γρηῶς τῇ *Ηρα*, καὶ ὀλ-
 λικτὸς εἶναι τῷ *Διὶ*. καὶ
 τοῦ τάχα ἐρεῖν με φήσεν
 αὐτοῦ. οἱ δὲ πιστεύουσιν, ὅτι
 εἰδότες ὡς νεφέλη σιωπῶν.
Ζεύς. οὐκοῦν ὧς τι τοιοῦτον
 εἶπεν, ἐς τὸ ἄδλω ἐμπιστῶν,
 προχῶ ἄθλιος προσδεθείς,
 συμπερινεχθήσεται μετ' αὐ-
 τοῦ ἀνδρὸς, καὶ πόνον ἅπαν-
 τος ἔξει, δίκην δίδους τοῦ-
 το ἔρωτος. *Ηρα.* οὐ γὰρ δε-
 ρὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγα-
 λυχίας.

Απόλλωνος καὶ

Ἡφαίστου.

Εώρακας ὦ *Απολλών* τὸ
 τῆς *Μαίας* βρέφος τὸ ἄρτι
 τιχθὲν, ὡς καλὸν τέ ὄντι, καὶ
 προσγελαῖ παῖσι, καὶ δηλοῖ τι
 ἦν ὡς μέγα ἀγαθὸν ὑποβη-
 σόμενον; *Απο.* ἐκείνο γέ φημι
 βρέφος

autem solum decipietur. *I v n.* Sed (ut omnes
 homines arrogantes sunt)
 gloriabitur descendens for-
 sitan, & narrabit omni-
 bus, dicens, coisse cum
 Iunone, & Iouis rivalem
 esse, forsitan etiam dixe-
 rit, me ipsum amare, illi
 vero credetur, quando
 non viderunt quomodo
 cum nube coierit. *I v r.*
 Igitur si quid tale dixerit,
 in infernum præcipietur,
 ac rotæ miser alligatus, cū
 ipsa perpetuo circumvol-
 uetur, & laborem nunquā
 cessaturum sustinebit, pœ-
 nas videlicet hās pro amo-
 re dependens. *I v n.* Non
 enim graue hoc quidem,
 ob iactantiam.

Apollinis & Vul-
 cani.

Vidistis Apollo Maie
 infantulum illum, nu-
 per genitum, ut formo-
 sus est, & arridet omni-
 bus, & iam quoque tale
 quiddam præ se fert, qua-
 si in magnum aliquod bo-
 num euasurus sit. *A p o.*
 Illumne ego infantem
 B 3 dicam,

dicam ὁ Vulcane, aut in magnum aliquod bonum euasurum? qui ipso Iapete antiquior est, quantum ad fraudulentiam. V v l. Et quem adeo iniuria afficere potuerit, iam primū in lucem editus? A p o. Interroga Neptunum, cuius tridentem suffuratus est, aut Martem nam & huius subtraxit clam ē vagina gladium, vt interim de meipso non dicā, quem & arcu spoliavit & sagittis. V v l. Hæccine infantulus & modo natus ille, qui vix dum mouebatur in cunis intēt inuolucra? A p o. Scies Vulcane, si modo ad te aliquando venerit. V v l. Atqui venit iam pridem. A p o. Quid igitur habes ne omne fabril instrumentum, nec dum quicq̃ illius tibi amissum est? V v l. Omne Apollo. A p o. Attamen inspicere diligenter. V v l. Per Iouem, forcipē non video. A p o. Sed videbis illum alicubi inter inuolucra in cunis infantis. V v l. Adeone aduncas manus habet, perinde ac si in ipso venire iam

βρέφους ὃ Ἡφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰαπίτου τοῦ πρεσβυτέρου ἔστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; Ἡφαι. καὶ τίνα ἂν ἀδικῇται διώκοντο ἀρετίτοκον ὄν. Απολλ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρεῖσαν ἐκλεῖψεν, ἢ τὸν Ἀρη, καὶ τούτου γὰρ ὀξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουριοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισεν τοῦ τόξου, καὶ ἤβηλῶν. Ἡφαι. τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μέγιστον ἐκινεῖτο ἐν τοῖς παρὰ γένους; Απολλ. ἦσθ ὃ Ἡφαιστε, εἰ σοι προσέλθῃ μόνον. Ἡφαι. καὶ μὴ προσῆλθεν ἤδη. Απολλ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωκεν αὐτῶν; Ἡφαι. πάντα ὃ Ἀπολλων. Απολλ. ὁμως ὀπίσκει-φον ἀκριβῶς. Ἡφαι. νῆ Δία τὴν πυράν οὐχ ὀρέω. Απολλ. ἀλλ' ὅψι σὺ τὴν σου ἐν παρὰ γένους τοῦ βρέφους. Ἡφαι. οὕτως ὀξέχεις ἔτι, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐμ-

μελει-

μιλήσας τὴν κλειπικίῳ ;
 Απολ. οὐ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλοῦντος ἤδη σάμύλα
 καὶ ὀπίσσω. ὁ δὲ καὶ δια-
 κρινῶς ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς
 δὲ προσκαλεσάμενος τὸν
 ἔρωτα καταπάλαισεν ἐν-
 δὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλ-
 λων τὸ πόδι. εἴτα μεταξὺ
 ἐπαινούμενος, τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κιστὸν ἐκλε-
 ψε, προσπιτυξαμένης αὐτὸν
 ἐπὶ τῇ νίκῃ, τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος, τὸ σκῆπτρον.
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κι-
 ρανὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 εἶχε, κακείνον ἂν ὑφείλε-
 το. Ηφαισ. γοργὸν τινὰ
 τὸν παῖδα φῆς. Απολ. οὐ
 μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσι-
 κόν. Ηφαι. τὰς, τοῦτο τι κ-
 μαίρεσθαι ἔχεις ; Απολ.
 χελώνῳ σου νικῶν ἐν-
 ρῶν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
 σωτηρήσατο. πῆχης γὰρ
 ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας,
 ἔπειτα καλὰ μους ἐμπή-
 ζας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς,
 καὶ ὑπερνάμενος ἐπὶ τὰ χορ-
 δας

tum meditatus esset fu-
 randi rationem ? A p o.
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quædam.
 Atque hic etiam ministra-
 re nobis vult. Heri autem
 vocato ad se Cupidine,
 statim illum palæstra su-
 peravit, nescio quo præ-
 sto pedes illi subtrahens.
 Deinde cum à cæteris lau-
 daretur, interea Veneri
 surripuit cingulum, cum
 illa amplexata ipsum fuisset
 ob victoriam, Ioue
 autem ridente, sceptrum
 illius sustulit, & nisi gra-
 uius fuisset, & plus ignis
 habuisset, ipsum quoque
 fulmē subtraxisset. V v l.
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras. A p o. Quinimo
 & Musicum præterea.
 V v l. Vnde nam huius
 rei coniecturam facis ?
 A p o. Testudine mortua
 alicubi inuenta, instrumen-
 tum ex ea compactum
 dedit. Brachijis enim ad-
 aptatis, & iugo super indu-
 æto deinde calamis (chor-
 darum ansulis videlicet)
 infixis, fundoque infra,
 & quasi quodam dorso

subiecto, atq; inde septem chordis suspensis & intenis, iucundum adeo quiddam modulatur, & concinnum, ut ego quoque illi iam inuideam, qui iam olim personando citharam me exerceo. Cæterum ipsa Maia illud quoq; dicebat, quod neque in cælo noctu maneret, sed præ nimio agendi studio, ad inferos vsq; descenderet, furaturus scilicet etiam inde aliquid. Alatus autem quoque est, ac virgam quandam apparuit, mirificam potestatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortuos. V v L. Ego illam dedi ipsi, ut esset quasi ludicrum. A p o l. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. V v L. Recte sane admonuisti, quare ibo, ut illum recipiam, sicubi, ut ais, inter inuolucra in cunis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter: venio enim ita ut iussisti; securim

δὰς, μελωδῆ ὅταν γλαφυρὸν ᾧ Ἡφαίστει, καὶ ἐν ἀρμηνίον, ὡς καὶ μετὰ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαι κυθαρίζον ἀσκούῦτα. ἔλεγεν δὲ ἡ μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄρει τοῦ ἄδου κατίοι, κλέψων τί κακῆιδεν δηλαδὴ: ὑπόπτερος δ' ὄν, καὶ ῥάβδον τινὰ πεπιόνται θυμασίαν πλὴν δυνάμιν. ἡ ψυχάγωγῃ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς. Ἡφαίς. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Ἀπολ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν πλὴν θυράξαν. Ἡφαίς. οὐ γὰρ ὑπέμνησας, ὥς βαδισθεὶς ἀπὸ ληψόμενος αὐτὸν, εἶπον ὡς φῆς, εὐρεθῆν ἐν τοῖς παργάνοις.

Ἡφαίς καὶ Διός.

Ἡφαίς.

Τί με ᾧ Ζεῦ δέῃ ποιεῖν; ἤκω γὰρ ὡς ἐκέλευσας, ἔχων

ἔχον τ' πέλεκυν ὀξύτατον,
 ἢ ἢ λίθους δέοι μὲν πληγῇ
 διατμήν. Ζ. οὐγε Ἡφαιστει.
 ἀλλὰ δὴ λέ μου τ' κεφαλῶν
 εἰς δύο, κατενεγκών. Ἡφαι.
 πρῶτος μου εἰ μέμνηται τῶν
 σάπης σου τῶν ἀληθῆς, ὅπρι
 δέλεις σοὶ γενέσθαι. Ζ. διαίρε-
 θῶμαι μοι τὸ κρανίον. εἰ τ' ἀ-
 πείθης, οὐ νυνὶ τῶν ὧν ὀξ-
 γισομένης τῶν σάπης μου, ἀλλὰ
 ῥῆ καθεκνήσθαι παντὶ τῶν θυ-
 μῶν, μὴ τ' μέλλειν. ὑπόλλυμαι
 γὰρ ὑπὸ τῶν ὀδόντων, αἱ μου τ'
 ἐγκέφαλον ἀναστέφουσιν.
 Ἡφαι. ὄρα δὲ ζεῦ, μὴ κακόν
 τι ποιήσωμεν. ὅξους γὰρ ὁ πέ-
 λεκὺς ὄει, ἢ ἢ ἀναιμαλί, οὐ
 τ' ἔτι πῶς εἰληθίαν μαιώ-
 σις αἶμα. Ζεὺς. κατένεγκε
 μόνον δὲ Ἡφαιστει δαξέων. δι-
 δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡ-
 φαιστος. ἀκὼν μὲν, κατόισα
 δέ. τί γὰρ ῥῆ ποιεῖν, σοὶ
 κελύοντος; τί τοῦτο; κό-
 ρη ἔνοπλος; μέγα δὲ Ζεῦ κα-
 κὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐν-
 κῶτως γοῦν ὀξύθυμος ἦν δα,
 τὴν καὶ τὴν ὑπὸ τῇ μύτῃ

rim habens acutissimam,
 etiam si lapides opus sit
 vno ictu difficere. I v p.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas partes.
 V v l. Tentas me, num
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v p l. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me expe-
 rieris non nunc primum
 irascentem. Veruntamen
 ferire oportet audacter, &
 presentis animo, neq; cun-
 ctari, Pereo enim præ do-
 loribus, qui mihi cerebrū
 inuertunt. V v l. Vide
 Iupiter, ne quid mali fa-
 ciamus. Acuta enim secu-
 ris est, & non absq; sangui-
 ne, neq; etiam ad Lucinæ
 morem, tibi obstetricabitur.
 I v p. Incute modo
 Vulcane audacter. Ego e-
 nim noui, quid sit condu-
 cible. V v l. Inuitus qui-
 dem, sed tamen feriam.
 Quid enim agat aliquis, te
 iubente? quid hoc? puel-
 la armata? magnum δὲ Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum

virginem viuam nutriens,
idque armatam, nimirum
castra, non caput habui-
sti, non aduertens. Hæc
vero etiam saltat, & cum
armis tripudiat, clypeum
concutit, ac hastam vi-
brat, & quasi quodam fu-
tore concitatur. Et quod
maximum est, formosa
admodum, ac maturis nu-
bilis annis, breui adeo iam
facta est, ceruleos quidem
oculos habens, sed tamen
& huic gratiam addit ga-
lea. Quare ô Iupiter, ob-
stetricandi præmium hoc
mihi refer, desponde mi-
hi illam. I v p. Impossi-
bilia petis Vulcane, perpe-
tuo enim virgo manere
vult. Ego certe, quantum
in me est nihil repugno.
V v l. Hoc volebam. Re-
liquum quod est ipse cu-
rabo. Ac iam simul rapiā
ipsam. I v p. Si tibi faci-
le adeo hoc, facias licet.
Veruntamen illud scio,
quod amas ea, quæ tibi
contingere nequeunt.

Neptuni & Mercu-
rij.

Licet ne Mercuri, con-
ueni-

παρθένον ζωογονῶν, καὶ
ταῦτα ἐνοπλον. ἥπου τρά-
τόπιδον, οὐ κεφαλῇ ἐλε-
λήθεις ἔχων. ἡ δὲ περὶ αἶ-
καὶ πυρρὴ χιτῶν, καὶ πλὴν
ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δό-
ρυ πάλῃ, καὶ ἐκθροισαῖ.
καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πά-
ρυ καὶ ἀκμαία γιγνέσθαι
ἤδη ἐν βράχει, γλαυκῶ-
πις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ
τοῦτο ἡ κόρυς. ὥς τε ὁ ζεὺς
μαίωσά μοι ἀπόδος, ἐγγυή-
σας μοι αὐτῇ. Ζεὺς. ἀδύ-
νατα αἰτεῖς ὦ Ἡφαίστι.
παρθένος γὰρ αἰὲν ἔσται μέ-
νην, ἐγὼ γοῶν τό γε ἐπ' ἐ-
μῇ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἡ-
φαίς. τοῦτ' ἐβουλόμην.
ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπὰ. καὶ
ἤδη σωμαρπάσω αὐτῇ.
Ζεὺς. εἰ σοι ῥάδιον οὕτω,
ποίη. πάλῃ οἶδα, ὅτι ἀδυ-
νάτων ἐρεῖς.

Ποσειδῶν καὶ
Ερμού.

Ἔστιν ὁ Ερμῆ γὰρ ἐντυ-
χεῖν

χῆν τῷ Δίῃ ; Ερμ. οὐδα-
μῶς ὃ Πρόσειδον. Πρόσειδ.
ὅμως προσάγειλον αὐτῷ.
Ερμ. μὴ ἐνόχλει , φημί.
ἄφρον γάρ . ὥς τε οὐκ αὖ
ἰδὼς αὐτὸν ἐν τῷ παρόν-
τι. Πρόσειδ. μῶν τῇ Ἥρῃ
σώτεις ; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἐ-
τιεῖδόν τί ὄχῃ. Πρόσειδ. σω-
λήμ . Γανυμήδης ἐνδον.
Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μα-
λακῶς ἔχει αὐτός. Πρόσειδ.
πῶθιεν ὃ Ερμῆ ; δεινὸν γάρ
τοῦτο φῆς. Ερμ. αἰχμώ-
μαι εἰπεῖν , τοιοῦτον ὄχῃ.
Πρόσειδ. ἀλλ' οὐ γὰρ πρὸς
ἐμὲ δεῖδόν γε ὄντα. Ερμ. τέ-
τοκιν ἀρτίας , ὃ Πρόσειδον.
Πρόσειδ. ἀπαγε. τέτοκιν
ἐκείνος , ἐκ τίτος ; οὐκοῦν
ἐλεγχέθαι ἡμᾶς ἀνδρόγυνος
ὄν ; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισήμαι-
ναι αὐτῷ ἢ γαστῆρ ὄγκον
τινά. Ερμ. εὖ λέγεις. οὐ
γάρ ἐκείνῃ εἶχε τὸ ἔμβρυ-
ον. Πρόσειδ. ὦδα. ἐκ τῆς
κεφαλῆς ἐτικιν οὐχίς , ὅ-
τις πῶς Ἀθηνᾶν . τοκά-
δα γάρ πῶς κεφαλῶν ἔχει.

Ερμ.

venire Iouem nunc ? M. N.
Nequaquam Neptune .
N. R. Attamen intro re-
nuncia de me ipsi . M. N.
Ne molestus sis , inquam ,
importunum enim hoc .
Quare non poteris ipsam
videre in praesentia . N. R.
Num igitur cum Iunone
concumbit ? M. R. Non ,
sed diuersum quiddam est .
N. R. Intellico , Ganyme-
des intus est . M. R. Ne-
que hoc , sed ipse infirmus
aliquantulum est . N. R. .
Vnde hoc Mercuri ? Gra-
ue enim istud narras . M. N.
Pudet dicere , tale quippiā
est . N. R. At nihil eo tibi
opus est apud me , patru-
us utiq ; cum tibi sim . M. N.
Peperit paulo ante , Nep-
tune . N. R. Apage . An
peperit ille ? ex quo ? ita-
que latuit ille nos Her-
maphroditus existens ? At
neque vterus eius tumor-
em aliquem prae se tu-
lit . M. R. Recte dicis .
Neque etiam ille partum
intra se habebat . N. R. .
Noui , rursus ex capite
peperit scilicet , quemad-
modum & Mineruam ,
habet enim ille caput
quoddam puerperum .

M. N.

M E R. Neque illud , sed in scemore gestavit partū, illum videlicet ex Semele receptum. N E P. Eugene generosus , ut ille totus nobis , & ex omni parte corporis inpregnando, idoneus atque foecundus est. Sed quænam Semele ista est? M E R. Thebana mulier, ex filiab. Cadmi vna. Huic congressus prægnantem eam reliquit. N E P. Deinde vero ipse pro illa peperit. M E R. Atq; admodum. Etiam si tibi alienum ac mirum videatur. Nam Semelem dolis aggressa Iuno (nosti autem, ut zelotypa est) persuadet illi ut petat à Ioue , quo cum fulmine ac fulgure ad se veniat. Quæ cum verbis huius inducta credidisset venissetq; Iupiter fulmen secum portans , conflagrauit tectum, ipsaque Semele ex igne periit. Me autem iubet Iupiter , ut incisa illius aluo , partum ad se afferam, imperfectum illū quidem adhuc, & intra septimum mensem conceptū. Quod ubi fecissem , ille dissecto scemore suo , intro illum recipit

Ερ. οὐκ ἀλλ' ἐν τῷ μητρῷ ἐκείνῃ τὸ ἐκ τῆς Σιμέλης βρέφος. Ποσειδ. οὐ γὰρ ὁ γυναιὶς, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ, καὶ πανταχόθι τὸ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σιμέλη ὅτι; Ερμ. θεῶν. τοῦ Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ σωτηθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησιν. Ποσειδ. εἴτα ἔτεκεν ὃ Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης; Ερμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παρὰ δόξον εἶναι σοι δοκεῖ. τί μὲν γὰρ Σιμέλῃ ὀπιλθούσῃ ἡ Ἥρα, οἶδα δὲ, ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αὐτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῇ καὶ ἀστραπῶν ἡκὴν παρ' αὐτῷ. ὡς δ' ἐπέειπεν, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κορυμνὸν, ἀνιφλέγει ὁ ὄροφος, καὶ ἡ Σιμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀναταμόντα τίνας γαστέρας τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελεῖς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπ' ἀμύμῳ. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τ' ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐκτίθησιν,

ἔπειτα, ὡς ὑποτιλεθεῖν ἐν ταῦτα, καὶ νῦν τρίτῳ ἡδὴ μὴν ἔξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τοῦ ὠδίνων ἔχει. Ποτεῖδ. νῦν οὐκ ποδὶ τὸ βρέφος ὄζειν; Εἰμ. ἐς τὴν Νύσταν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς νύμφαις ἀνατρέφειν, Διδόνυστον ἐπονομαζέοντα. Ποτεῖδ. ὅκου ἄμφότερα τῷ Διδόνυστου τοῦτου καὶ μήτηρ καὶ πατήρ ὁ δὲ ὄζειν; Εἰμ. ἔοικεν. ἀπειμι δ' οὐκ ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τὰλλα ποιήσω, ὅς αὖ νομίζηται ὥσπερ λεχθῆναι.

Εἰμῶ καὶ Ἡλίου.

Ω ἥλιε μὴ ἐλάσῃς τήμιζον, ὁ Ζεὺς φησὶ, μὴ τὸ σῦριον, μήδ' ἐς τρίτῳ ἡμέραν, ἀλλ' ἐνδον μένει, καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔσω νύξ μακρά. ὥς ἐλύτωσαν μὲν αἱ ὄραι αὖθις πρὸς ἵππους. σὺ δ' ὁ σέβειν τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαισι διὰ μακροῦ σιαντόν. Ἡλι. καὶ

capit, ut ibi perficeretur. Atque ita iam tertio, postquam factū illud est, mense, denuo illum peperit, & nunc ex doloribus aliquantulum languidus est. N a p. Vbi igitur infans ille iam est? M a r c. In Nysam hinc ablatum, tradidi illum nymphis enutriendum, Dionysium cognominatum. N a p. Ergo utrunque, Dionysij huius & pater & mater ille est. M a r c. Ita videtur. Abeo igitur, ut illi aquam ad vulnus afferam, ac cætera ea quæ ex more atque consuetudo fieri solent, quasi puerperæ procurem.

Mercurij & Solis,

Ο Sol, ne hodie currū agas, inquit Iupiter, neq; in crastinum neq; etiam in diem perendinum, sed intus mane, fiatque interea perpetua una nox longa. Quare equos quidem iterum solvant Horæ, tu vero restingue ignem, & nunc tandem post longū intervallum temporis te ipsum recrea. S o l. No-

ua hæc atque omnino aliena denunciatis venis. Sed nunquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atq; id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? **M. R.** Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consue- to longiorem. **S. O. I.** Vbi autem etiam ille est, aut vnde ipse emissus es, ut hæc nunciare mihi? **M. R.** Ex Bœotia, ab vxore Amphitryonis, cum qua concumbit. **S. O. I.** Amator illius? atq; ita illi satis non est nox vna? **M. R.** Nequaquam. Nasci enim quendā oportet ex hoc concubitu magnum, atque multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur vna nocte absolui ac perfici impossibile est. **S. O. I.** Sed absoluat atque ad exitum perducatur ille, quod faustum felixq; sit. Veruntamen hæc Mercuri, temporibus Saturni, nō fiebant, (soli enim hic nos sumus.)

Neque

γὰ ταῦτα ὦ Ερμῆ καὶ ἄλλο-
κοτα ἥκεισ παραγγελῶν ἀλ-
λὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα
ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλά-
σαι ἢ ὅρων, κατὰ μοι ἄχ-
θεται, καὶ τὴν νύκτα τρι-
πλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆ-
σαι διέγνωκεν; Ερμ. οὐ-
δὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς αἰ-
τοῦτο ἔσαι. δεῖται δὲ τι-
νὸν αὐτὸς ὀπμηκεῖς ἐργον γι-
νέσθαι οἱ τὴν νύκτα. Ηλ.
ποῦ δὲ καὶ ὅστιν, ἢ πόθεν
ἔξειπέμφθης ἀγγελῶν ταῦ-
τά μοι; Ερμ. ἐκ Βοιωτίας
ὦ Ηλῆ, παρὰ τῷ Ἀμφιτρυ-
ωνος γυναικὸς, ἣ σὺ μένεις.
Ηλ. ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα οὐχ
ἱκανὴ νύξ μία; Ερμ. οὐδα-
μῶς. τεχνῶμαι ὑπὸ τινος
δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης
μέγαν καὶ πολυάθλον θεόν.
τοῦτον οὖν ἐν μίᾳ νυκτὶ
ὑποτελειθῆναι ἀδύνατον.
Ηλ. ἀλλὰ τι λεισιουργεί-
τω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ, ταῦ-
τα δ' οὐκ ὦ Ερμῆ οὐκ
ἐγένετο ὅτι τοῦ Κρόνου. αὐ-
τοὶ γὰρ ἡμεῖς ἴσμεν.

οὐδ'

οὐδ' ἀποκαίτο·ς ἐκείνος περὶ τ'
 Πέρας οὐδ' ἀπολιπὼν αὐτὸν
 οὐρανὸν ἐν θήβαις ἐκοιμᾶ-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ-
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τῷ αὐτῷ, ἀνάλαγον ταῖς ὥ-
 ραις. ξένον δὲ ἢ παρηλλαγ-
 μῶνον οὐδέν. οὐδ' αὖ ἐκοι-
 τῶν ποτὶ ἐκείνος θνητῇ
 γυναικί. νῦν δ' δυσλύνου γυ-
 ναίου ἕνεκα, χεῖρ ἀντράφθαι
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπτε-
 ρους μὲν χυμένους περὶ ἵππους
 ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ τὴν ὁδὸν, ἀπειθεῖ μύρου-
 σαν ὕψους τριῶν ἡμερῶν, περὶ
 δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκο-
 τεινῷ διαβιοῦν; τοιαῦτα
 ἀπολαύονται τῷ διὸς ἐρώ-
 των; καὶ καθιδομῶνται περ-
 μένοντες. ἐς' ἂν ἐκείνος
 ἀποτελέσῃ τὴν ἀθλητὴν ὄν-
 λέγεις, ὑπὸ μακρῷ περὶ ζῶ-
 φῳ. Εἰ μὲν σιώπα ὦ Ἥλιε, μή-
 τι κακὸν ἀπολαύτης τῷ λό-
 γῳ. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σι-
 κωλίῳ ἀπελθὼν, καὶ τὸν
 ὑπὸν, ἀπαγγελῶ καὶ κή-
 ρως, ἅπτε·ς ὁ ζῶνς ἀπέσει-

λε,

Neque ille tum à Rheā di-
 uertebar, aut seorsum cu-
 baba, neque etiam relicta
 cœlo Thebis dormiebat.
 Sed dies quidem tum dies
 erat, nox autem ad suum
 certum spacium, secundum
 proportionem horarum
 agebatur. Peregrinū vero
 autem immutatum nihil.
 Neque ille tum vnquam
 cū muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At nunc
 infelicitis mulierculæ cau-
 sa, oportet omnia sursum
 & deorsum verti. Ace-
 quos quidem prœfractio-
 res & difficiliore fieri,
 ob ocium & desidiam, vi-
 am autem asperiore e
 quod toto triduo nō vsur-
 pabitur, homines præte-
 rea misere in tenebricoso
 viuere. Hoc boni ex amo-
 ribus Iouis consequen-
 tur illi scilicet, sedebunt-
 que expectantes, donec
 ille athletam istum, quem
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. M. R. Ta-
 ce ὁ Sol, ne quid malū
 pro his dictis tuis nan-
 ciscare. Ego vero ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnum, renunciabo et-
 iam illis, quæ Iupiter man-
 dauit

dauit. ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo noctē hanc fuisse.

λε, πλὴν μὲν χολῇ προσαίνην,
τῷ δ' ὕπνον μὴ ἀνιέναι τοὺς
ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι
μακρὰν οὕτω πλὴν νύκτα γε-
γεννημένω.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, ô Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt currū sistas, ac desuper aspectes Endymionem dormientem sub dio tanquam venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsū ex media via? L v. Interroga ô Venus filium tuum, qui mihi harum rerū autor est. V E N. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affecit? nunc quidem in Idā adigens Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinæ desiderabilem fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni definat talia facere, fracturam esse me ipsius & arcus

Αφροδίτης καὶ Σε- λῶνης.

Τί ταῦτα, ὦ Σελῶν, φασὶ ποιεῖν σε, ὅπότε ἂν μὲν τῇ
Καρίαν ᾗσῃ, ἐστάναι μὲν σε τὸ
ζεύγος, ἀφορῶσαν ἐς τὴν Ἐνδο-
μίαν ἀκαθιδύδοντα, ὑπαίθριον
ἄτε κυνηγέτω δόλια, ἐνίοτε δ'
καὶ καλῶς αἰνῇ ἐπ' αὐτῷ ἐν μέ-
σης τῇ ὁδοῦ; Σε. ἔρῳτα ὦ Α-
φροδίτη τὴν σὸν ἰδὼν, ὅς μοι τῶ-
ν αἴτιος. Αφρ. ἔα, ἐκείνος
ὑβριστὴς ὅστις. ἐμὲ γοῶν οὐτ' ἔ-
μῆτέρα ὧς δέδρακεν, ἄρτι μὲν
ἐς πλὴν Ἰδίου καλὰ γὰρ Ἀγχι-
σου ἔνεκα τῇ Ἰλιέως, ἄρτι δ'
ἐς τὴν Λίβανον, ὅπῃ τὸ ἀσύριον
ἐκείνο μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περ-
σιφόνῃ ἐπέραςον ποιήσας,
ὅς ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν
ἐρωτῶν. ὥς πολλὰ κίς ἡπεύ-
λιστα, εἰ μὴ πάνσευ τοιαῦτα
ποιῶν, κλάτῃ μὲν αὐτοῦ τὰ
τόξα

τῆς καὶ τὴν φασγέτην, περι-
 ραφῆναι δὲ καὶ τὰ πτερὰ. ἥδη
 δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐπέτεινα
 εἰς τὰς πύλας τοῦ σανδαλίου.
 οἶδ', καὶ οἶδ', ὅπως το παρρυ-
 τικὰ διδιδῶς καὶ ἱκετεύων,
 μετ' ἑστίον ὀπιλέλῃσαι ἀ-
 πάντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, κα-
 λὸς ὁ ἐνδυμίων ὄστιν; εὐπα-
 ραμύθηλον γὰρ οὕτω τὸ δ' ἄγνόν.
 Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάντων καλὸς
 ὁ Ἀφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλιστα
 ὅταν ὀπιθελλόμενος ὅπῃ τῆς
 πέρας τὴν χλαμύδα καθύ-
 δη τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀ-
 κόντια, ἥδη δὲ τῆς χειρὸς ὑ-
 πορρέοντα. ἡ δεξιὰ δὲ περὶ
 τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄνω ὀπι-
 κικλασμένη ὀπιπρέπει; τὸ
 προσώπῳ περικειμένη. ὁ δὲ
 ὑπὸ τῷ ὕπνου λελυμένος, ἀ-
 ταπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκείνο
 ἄδμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀπο-
 φημι καλίσσασα, ἐπεὶ ἄκρων τῆς
 δακτύλων βεβηκῆσθαι, ὥς αὖ μὴ
 ἀνεχόμενος ἐκλαραχθῇ. οἶ-
 δα, τί αὖ οὐκ σοι λέγοιμι τὰ
 μετὰ ταῦτα. πάλιν ὑπόλλυ-
 μι γὰρ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

arcus & pharetram, am-
 putaturam autem etiam
 alas. Iampridem vero &
 plagas ipsi in nates in-
 cussi sandalio, sed ille, ne-
 scio quo pacto, tum qui-
 dem statim metuens ac
 supplicans, paulo post ob-
 liuiscitur omnium. Ve-
 rum dic mihi formosus
 ne Endymion iste est?
 Nam hoc quidem solatio
 fuerit malo huic. I v r.
 Mihi quidem etiam admo-
 dum formosus, ὁ Venus,
 videtur, & maxime quan-
 do instrata super rupem
 chlamyde dormit, laxa
 tenens sagittas, paulatim
 ē manu prolabentes. Dex-
 tra autem circa caput sur-
 sum versus reflexi, deco-
 rem affert faciei, cui cir-
 cumfunditur. Iple vero
 solutus somno, anhelat
 ambrosium illum hali-
 tum. Tunc igitur tacite
 equidem & sine ullo stre-
 pitu descendens, ac sum-
 mis digitis insistsens, ut ne
 expergefactus ille, per-
 turbari possit. Scis igitur,
 quid tibi post hæc dictu-
 ra fuerim, sed pereo equi-
 dem amore.

Αφρο-

C

Vene-

Veneris & Cupidin-
nis.Αφροδίτης καὶ
Ἐρωτος.

Cupido gnate , vide
quæ facis flagitia. Non
iam de his loquor, quæ te
impulsore mortales in ter-
ra, vel in se quisque vel
inuicem alij in alios faci-
unt, verum de his ago,
quæ apud superos quoq;
designas, qui quidem lo-
uem varias assumere for-
mas ostendis, vertens in
quodcunq; tibi pro tem-
pore visum fuerit. Lunam
vero è cœlo deuocas.
Quin & Solem aliquoties
compellis lentum apud
Clymenem cessare, auri-
gandi muneris oblitum.
nam quicquid iniuriæ in
mæ matrem etiam cõmit-
tis, audacter tanquam tu-
to facis. Verum tu quidẽ
ò deorum omnium confi-
dentissime, Rheam insu-
per ipsam iam anũ, præ-
terea deorum tam multo-
rum parentem eo perpu-
listi, vt pusionem adamet,
atq; in Phrygium adole-
scentulum illũ depereat,
ac tua iam opera insanit,
iunctisq; leonibus, adhi-
bitis item Corybantibus,
quip-

ὦ τέκνον ἔρως ὄρα, οἷα
ποιοῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέ-
γω, ὅπῃστα τοὺ ἀνθρώπους
ἀναπείθεις, καθ' αὐτῶν ἢ κατ'
ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐν οὐρανοῖ. ὅς τιν μὲν
Δία πολύμορφον ὀπιδεκνύ-
εις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι αὐ τοι
ὅπῃ τ' κερσεὶ δοκῇ. πῶ σι-
λῶν ἢ καθαιρεῖς ἐκ τ' οὐ-
ρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
Κλυμένη βραδυῶεν ἐνίοτε
ἀναγκάζεις, ὀπληκισμὸν
τῆς ἱππασίας. ἂ μὲν γὰρ
ἐς ἐμὲ πῶ μητέρα ὑβρίζεις,
δαρξῶν ποιοῖς. ἀλλὰ σὺ ὅ
τολμηρότατ', καὶ οὐκ ἔτι Ρέ-
αν οὐτῶν γεαυῶ ἦδη, καὶ
μητέρα τοσούτων θεῶν,
ἀνέπειπας παιδεύειν,
καὶ τὸ φεύγιον μισέ-
κιον ἐκείνο ποδεῖν. καὶ
νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ
σου, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ
τοὺς Κορύβαντας ἄτι μα-
νικοὺς

νικῶς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω
 καὶ κάτω πῶς ἴδω περὶ πο-
 λῦσιν, ἢ μὴ ὁλολύζουσα ἐ-
 πί τῃ Ἀθῆναι Κορύβαντες ὃ,
 ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει
 τὴν σῆχυν. ὁ δὲ ἄνδρ πῶς
 κέρμιν ἵεται μεμηνὼς διὰ
 τῶν ὀρέων. ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέ-
 ρατι. ὁ δὲ ὀπλομῶν τῷ τυμ-
 πάνῳ, ἢ ὀπκτοπῆ τῷ κυμ-
 βάλλῳ. καὶ ὅλας ὀδρυζοσ καὶ
 μανία τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἅπαντά
 ὄντα. δέδρα τόνινυν ἅπαν-
 τα δέδρα τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ
 ὑποματῆσά ποτε ἢ Ρέα, ἢ
 καὶ μάλλον ἐτι ἐν αὐτῇ οὖ-
 σα, κελύτῃ τῶν κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σε, δια-
 πάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι
 παραβαλεῖν. ταῦτα δέδρα,
 κινδυνεύοντά σε ὀρέωσα. Ερ.
 Δάρεται μῦτρε, ἐπεὶ καὶ τοῖς
 λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης
 εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπα-
 ναδὰς ὅπῃ τὰ νῶτα, καὶ
 τῆς κέρμης λαβόμενος,
 λίσσῃ αὐτούς. οἱ δὲ σαί-
 νοντά με, καὶ πῶς χεῖρα
 διχόμενοι

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montem sursum ac
 deorsum oberrat, ipsa qui
 dem Artis amore ciulans.
 Cæterum Corybantum
 alius suum ipse penem
 ense defecat, alius demissa
 cōma per montes fertur
 insanus, alius cornu ca-
 nit, alius tympano tonat,
 alius cymbalo perstrepih
 breuiter, omnis vndiqua-
 que Ida tumultus atque
 insanix plena est. Pro-
 inde cuncta timeo, me-
 tuo nec tale quid accidar,
 quæ magnum malum ge-
 nerans, vt si quando re-
 sipiscat Rhea, vel potius
 si pergat insanire, Cory-
 bantibus imperet, vt te
 correptum discerpant,
 aut leonibus obijciant.
 Hic me sollicitat metus,
 quod videam tibi pericu-
 lum imminere. C v r.
 Ocioso animo esto ma-
 ter, siquidem leonibus et-
 iam ipsis iā familiaris sum
 factus, ita vt sæpenume-
 ro, consensu eorum ter-
 gis, prehensaq; iuba, e-
 quitis ritu insidens illos
 agitem. At vero illi inte-
 rim mihi caudis abblandi-
 untur,

untur, ac manum ori insertam receptant, lambuntq;, deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rheæ ipsi, quando tandē vacauerit, ut me vlciscatur, cum in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulchras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, uti neq; tu posthac Martem ames, neque ille te? V E N. Ut es peruicax, & nulla in re non superas? Attamen horum quæ dixi aliquando meminervis.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Definite. Ὁ Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgijs, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena à cōiunio deorū. Η Ξ. Ac vis, Ὁ Iupiter medicamentariū istum priore loco accumbere, ὅ me? Α Ξ Σ. Quid ni, per Iouē melior quoq; enim sum. Μ Ξ Η. In quo igitur

διχόμενοι ἐς τὸ εἶμα, φειλιχμῶσάμενοι ὑποδιδάσκει μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, ὅτε αὖ ἐκείνη χολῶν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀπῇ; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δίκην δὲ τὰ καλὰ, οἷά ἐστιν ὅ μεις ὅ μὴ ἐφίεσθαι τῶν καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθαι τούτων. ἢ θέλεις σὺ ὧ μῆτερ αὐτὴ μὴκέτι ἐρεῖν, μήτε σὲ τοῦ ἄρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ; Ἀφροῶς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων, ἀλλὰ μεμνήσῃ μου ποτὲ τῆς λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῆ, καὶ
Ἡρακλέους. Ζεὺς.

Παύταδε ὁ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες ἑαυτοῖς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπειπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῆς Διῶν. Ἡρακλ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὧ ζῶντος τοῖόνι τῷ φαρμακίᾳ προκατακλινεσθαι μου. Ἀσκλη. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. καὶ τί ὧ

τί ὃ ἰμβρόντητε ; ἢ διό-
τισι ὁ ζεύς ἐκτραύνησιν ,
ἀμὲν δῆμις ποιοῦντα , γυνῶ
δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθα-
νασίας μετήληφας ; Ασ-
κλῆπιος. ὅπιλέλυσαι γὰρ
καὶ σὺ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴ-
τῃ καταφλεγείς , ὅτι μοι
ὀνειδίζεις τὸ πῦρ. Ηρα.
οὐκ οὐκ ἴσα καὶ ὅμοια βε-
βίωται ἡμῖν , ὃς Διὸς μὲν
ἕός ἐμι , τοσαῦτα δὲ πα-
πόνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βί-
ον , θύρετρα καταγωνιζόμε-
νος , καὶ ἀνθρώπους ὑβρίζας
τιμωρούμενος. σὺ δὲ ἐν-
ζοτήμος εἶ καὶ ἀγύρτης.
τοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώ-
ποις χρήσιμος ὀπιθήσῃ
τῇ φάρμάκων , ἀνδρῶν δὲ
οὐδὲν ὀπιθευγμένους.
Ασκλῆ. εὖ λέγεις. ὅτι σου
τὰ ἐγκαύματα ἰατάμην ,
ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμί-
φλεκτος , καὶ ἀμφοῖν
διφθεαρμένος τῷ σώμα-
τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ με-
τὰ τοῦτο τοῦ πυρός. ἐγὼ
δὲ καὶ μηδὲν ἄλλο , οὐ-
τε ἱ-

igitur ὁ attonite. an quod
te iupiter fulmine aliquan-
do percussit , eo quod
quæ nefas erat , feceras ,
nunc autem ex misericor-
dia iterum immortalita-
tis particeps factus es ?
A s s. Oblitus vero et-
iam tu es Her. quod in
Oeta conflagrasti , quan-
do quidem mihi ignem
obijcis ? H s r. Nequa-
quam æqualia atq; similia
sunt quæ uterq; in vita e-
gimus , ut qui ipse qui-
dem Iouis filius sim , tan-
tos autem labores susti-
nuerim , expurgata vita
deuictis bestiis & homini-
bus contumeliosis , vindi-
cta ac pœna affectis , Tu
vero radicum incisor es &
circulator , ægrotantibus
fortassis hominibus utilis
medicamenta adhibendo ,
virile autem nihil quic-
quam opere præstisti.
A s s. Recte dicis. quo-
niam & inuisiones tuas cu-
raui , quando paulo ante
ascendisti , ad nos semi-
ustulatus corpore utriusq;
corrupto ac perduto , & à
tunica , & post illam, etiā
à flamma. Ego vero quod
si nihil aliud , tamen ne-

que seruiui, quēadmodū tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; vero etiam infamens, occidi liberos & uxorem, Η Η Κ. Nisi definas conuiciari, statim admodum senties quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatū hinc, è cælo præcipitem dabo te, ut ne ipse quidem Pæon curauerit te, diminuto atq; effracto tibi cerebro. I V. Definite, inquam, & ne perturbate nobis conuersationem hanc, aut ambobus hinc ablegabo vos è conuiuio. Quāquam etiam æquum est ὁ Hercules, priore loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est.

Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? A P O L. Quoniam Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. M E R C. Dignum quidem mœrore hoc, sed

tu

το ἰδούλευσα ὡς πῆρ σὺ, οὐτε ἔξαινον ἔρια ἐς Λυδίαν, πορφυρίδα ἐνδιδυκώς, καὶ παύμωνος ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χερσὶ σανάλασθαι. ἀλλ' οὐδ' ἂν μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Η Γ Α. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα ἔσθῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήτει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, εἶπω ὅτι κεφαλὴν ἐκ τῆ οὐρανοῦ, ὥς μὴ δὲ τὸν παῖονα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον σωτηριεύοντα. Ζεύς. παύσαδι, φημί, καὶ μὴ ὀπιταράῃτε ἡμῖν τὴν ξωουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ συμποσίου. καὶ τοι εὐγνωμον ὦ Ηρακλῆς προκαταχλῆσαι σου τὸν ἀσκληπιδόν, ἅτι καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

Ερμῆ καὶ Απόλλωνος.

Τί σκυθρωπός εἶ ὦ Απόλλων; Απόλλων. ὅτι ὦ Ερμῆ δυσυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ερμ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον

οὗτον

ἔτι. οὐ δὲ τί δυσυχεῖς; ἢ
 τὸ πῶς δάφνῳ σε λυπεῖ
 ἔτι; Απολ. οὐδαμῶς. ἀλλ'
 ἱσχυόμενον πινθεῖ τὸν λάκω-
 ματὸν Οἰβάδου. Ερ. τέθνη-
 κί γδ', εἰπέ μοι, ὃ ὑάκυνθος;
 Απο. ἡμίαλα. Ερ. πρὸς τί-
 νος ὦ Απολλόν; ἢ τίς οὕτως
 αἰετός μιν, ὥς ἀπακλῖναι
 τὸ καλὸν ἐκείνο μετράκιον;
 Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ὦ Απολ-
 λόν; Απο. οὐκ, ἀλλὰ δυσό-
 χημα τι ἀκούσιον ἐβλήτο.
 Ερ. πῶς; ἐθέλω γδ' ἀκούσαι
 τὸν λόγον. Απο. διακλύειν
 ἐμαύθαι. καὶ γὰρ σιωπῇ δι-
 κλον αὐτῷ. ὃ δὲ κάκιστα
 ἀνέμων ἀπολούμενος ζέφυ-
 ρος, ἤρ' μὲν ἐν πολλοῦ καὶ
 αὐτὸς ἀμελούμενος δὲ, καὶ
 μὴ φέρων πῶς ὑπερσφίαν,
 ἐγὼ μὲν ἀνέξεσθαι, ὥσπερ
 εἰώδαμεν τὴν δίσκον ἐκ τοῦ
 αἶω. ὃ δὲ, ἀπὸ τοῦ ταύ-
 ρητος καταπνύσας, καὶ
 κεφαλῇ τῷ παιδὶ ἐπέ-
 σσει φέρων αὐτὸν, ὥς
 ἀπὸ τῆς πλεγῆς αἰμά-
 τι βυῖ-

tu quo pacto miser atque
 infelix es? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc? A.
 Nequaquam, sed amasi-
 um doleo, Laconem illū
 Oebadi filium. M. R.
 An mortuus est Hyacin-
 thus? dic mihi. A. P. O.
 Atque admodum, M. R.
 Vnde Apollo? aut quis ita
 ab omni amore alienus
 fuit, ut occiderit formo-
 sum illum puerum? A. P.
 Meum ipsius factum hoc
 est. M. R. Quid igitur,
 insaniuisti? Apo. A. P. O.
 Non, sed infortunium
 quoddam inuito mihi ac-
 cidit. M. R. Quomodo?
 cupio enim audire ratio-
 nem hanc. A. P. O. Disce
 ludere discebat, atq; ego
 vna cum illo ludebam.
 Ceterum ventorum om-
 nium pessime perditus
 zephyrus amabat quidem
 longo iam tempore etiam
 ipse illum. Verum negle-
 cto eo, & contemptum
 istum non ferente, ego
 quidem, quemadmodum
 consueueramus, discum
 in altum sursum versus
 iaculabar. ille autem de-
 orsum Taygeto spirans,

ablatus hunc in caput puero inflixit, ita ut ex ea plaga & cruor manaret affatim, & ipse puer statim sagittis, fugientemque ad montem usque persequendo. Puero autem & tumulum extruxi in Amyclis, ubi discus eum prostravit, & ex sanguine florem, terram induere feci, suavisimum illum quidem Mercuri, atque omnium fragrantissimum, præterea & literas quasdam habentem, quæ mortuum ipsum quasi deplorant. Num tibi igitur præter rationem mœstus fuisse videor? M. κ. Sane vero Apollo. Noras enim mortalem te comparasse amantissimæ tibi. Quare dolore non debes, mortuo iam illo.

Mercurij & Apollinis.

Itan, autem Vulcanum, cum & claudus ipse sit, & artem adeo fabrilem & contemptram exerceat Apollo, pulcherrimas duas uxores duxisse, Venerem atque Gratiam? A P O L. Felicitas quædam

τε εὐνῆναι πολὺν, καὶ τὴν παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἔξέφερον, αὐτίκα ἡμιμόμῳ κατατοξεύσας, φεύγοντι ὀπισθήμενος, ἄχρι τοῦ ὄρους. τὰ παιδὶ δ', καὶ τάφον ἐχωσάμην ἐν ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὴν κατέβαλε, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτὸς ἀναδουῖναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον ὧς ἔρμῃ, καὶ εὐανδέστατον ἀνδρῶν πάντων. ἔτι καὶ χράμματα ἔχον, ἐπαλάζοντα τῷ νικῶντι, ἀρεῇ σοι ἀλόγως λελυπηῖναι δοκῶ; ἔρμ. ναὶ ὦ Ἀπολλων. ἦδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένον τὸν ἐρώμενον, ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

ἔρμῃ καὶ Ἀπόλλωνος.

Τὸ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῳ ἔχοντα ἑάναυσεν ὦ Ἀπολλων, τὰς καλλίστας γυναῖκας, τὴν τε Ἀφροδίτην καὶ τὴν χάριν; Ἀπολ. εὐπορμία

ὡς τις ὁ Ερμῆς, πλὴν ἐκεί-
 νῳ γιγῶ θανμάζω, τὸ, ἀνέ-
 χθαι σωοῦσας αὐτῷ, καὶ
 μάλα ὅταν ὀρεῶσιν ἰδρῶ-
 τι τρέμενον εἰς πλῆν κάμι-
 νη ἐπικρυφόντα, πολλὰ
 ἀθάλλῃ ὅπῃ τοῦ προσώπου
 ἔχοντα. καὶ ὁμῶς τειοῦτον
 ὄντα αὐτῶν, περιβάλλουσιν
 τι, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 καθύδουσιν. Ερ. τοῦτο καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Η-
 φαισῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα
 ὁ Ἀπολλων, καὶ καθαρίζεις,
 καὶ μέγα ὅπῃ τῷ κάλλει
 φέρεται, καὶ γὰρ ὅπῃ τῇ συνέξια
 καὶ τῇ λύρῃ. εἴτα ἐπειδὴν
 κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι κα-
 θυδῶσιν. Απο. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλῃ ἀναφροδιτὸς εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γουῶ,
 οὗς μάλα ὑπερῆγάπησα,
 πλὴν Δάφνιν καὶ τὸν Τά-
 κηθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει
 με, καὶ μισεῖ, ὥς ἐστὶ εἰλιστο
 ξύλον γινέσθαι μάλλον ἢ
 ἐμοὶ σωεῖναι, ὁ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ
 ἴω ἀντ' ἐκείνων σιφάρους

ἔχω.

dam hæc Mercuri. Verun-
 tamen quid equidem mir-
 ror, quod cum illo rem
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in torna-
 cem demittere atq; incur-
 uare sese, multa adeo fu-
 liginē facie illius opplera.
 Et tamen talis ipse cum
 sit, amplectuntur ipsum.
 & osculantur, & una dor-
 miunt. M e r. Hoc & ip-
 se indignor, & Vulcano
 inuideo. At tu comam
 nutri Apollo, ac citharam
 personæ, animum ob pul-
 chritudinem elatum atq;
 superbum præ te ferens,
 & ego etiam ob habitudi-
 nem corporis & lyram.
 Ceterum ubi cubitum
 eundum fuerit, soli dor-
 miemus. A p o. Ego ve-
 ro alias quoq; habeo Ve-
 nerem minus propitiam
 ad res amatorias. Quippe
 etiam quos duos maxime
 præter cæteros amavi.
 Daphnen & Hyacinthū,
 illa quidem aufugit, atq;
 odit me adeo ut in lignum
 conuerti maluerit, quam
 mecum rem habere, hic
 autem à disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-
 ronæ

C 5

ronæ

sonas habeo. M. κ. At ego iam aliquatū^{ut} Venerem, sed non oportet gloriarī. A. ρ. ο. Noui, atq; etiam Hermaphroditum āstūm ex te aiunt peperisse ipsam. Veruntamen illud mihi dic, si nosti, quomodo non æmulatur Venius Gratiā, aut contra illa Venerem? M. κ. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet, Venus autem in coelo, præsertim autem hæc cum Marte plerunque versatur, atq; illum amat. Quapropter non ita multum fabrum āstūm curat. A. ρ. ο. Atq; hæc putas ipsum Vulcanū scire? M. κ. Scit, sed quid agat cum generosum adeo adolescentem, & præterea militarem ipsum esse videat? Quare silentium agit, nisi quod minatur quidem, vincula quædam excogitasse contra illos sese, ijsque ipsos comprehensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdam lecto. A. ρ. ο. Nescio sane. optarim vero ipse ille, qui sic comprehenderetur esse.

Iuno-

ἔχω. Ερμ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην, ἀλλ' οὐ καὶ αὐχεῖν. Απο. οἶδα. καὶ τὸν Ερμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τιτοκέναι. πάλιν ἐκείνῳ μοι εἰπέ, εἴ τι οἶδα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ Ἀφροδίτη τὴν χάριν, ἢ ἡ χάρις ταύτης; Ερμ. ὅτι ὦ Ἀπολλων ἐκείνη μὲν αὐτῇ ἐν τῇ Δήμῳ σώζειν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως τε, καὶ τὸν ἄρῳ ἔχει τὰ πολλὰ, καὶ κείνου ἐξῆ. ὥς οὐλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκίως τοῦτου μέλει. Ἀπόλλων. ταῦτα οἶσι τὸν Ἡφαιστον εἶδέναι; Ερμ. οἶδιν, ἀλλὰ τί αὐτῷ δρᾶσαι δύναιτο, γενναῖον ὄρῳ νειανίαν, καὶ στρατιώτῃ αὐτόν; ὥς τὴν ἡσυχίαν ἄγει, πάλιν ἀπειλεῖ γὰρ δισμά τινα ὀπηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλληψέσθαι, σαγηνύσας ἐπὶ τῆς σὺνῆς. Απολ. οὐκ οἶδα. οὐξ αἰμῶν δ' αὐτῷ τὸς ὁ ξυλληφθῆσόμενος εἶναι.

Hæc

Ἡρας καὶ Λητῆς.

Iunonis & Latona.

Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ
 ἡ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διὶ.
 Ληοὺ πάσαι ὦ Ἡρα τοιού-
 τος τίκτειν δυνάμεθα, ὅ-
 σ' Ἡφαιστὸς ἔσθ'. Ἡρα. ἀλλ'
 οὐ μὲν ὁ χαλδὸς, ὅμως χη-
 σίμῃς γὰρ ἔστι τεχνίτης ὢν ἄ-
 ριστος, καὶ κατακυβερνῆκεν ἡ-
 μῖν τ' οὐρανὸν, καὶ πῶς Ἀφρο-
 δίτῳ ἔγνηται, καὶ πρὸς αὐτῆς.
 οἱ δ' ἄνθρωποι παῖδες,
 ἡ μὲν αὐτῇ ἀρξενικῇ, πέρα τ'
 μέτρου, καὶ ὄρεος, καὶ τὸ τε-
 λευαῖον, ἐς πῶς Σκυθίαν ἀ-
 πελοῦσα, πάντες ἴσασιν
 ὅσα ἐδίει ξυνοκλονοῦσα, καὶ
 μιμουμένη τὸν Σκύθας αὐ-
 τῶν, ἀνθρωποφάγους ὄντας.
 ὁ δ' Ἀπόλλων προαποιεῖται
 μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ το-
 ξοῦεν καὶ κιθαρίζειν, καὶ
 ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαθητεύσας.
 καὶ κατασησάμενος ἐργα-
 τήρια τ' μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν
 Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ καὶ
 ἐν Διδύμοις, ἔξαπατᾷ τὸν
 ψευδέμενος αὐτῶν, λῆξ' αὖ καὶ
 ἵπαμ

Pulchros enimvero
 Latona & liberos procrea-
 sti Ioui. L A T. Non enim
 omnes, ὦ Iuno, tales pa-
 rere possumus, qualis
 Vulcanus est. I V N. At
 hic claudus quidem, uti-
 lis certe tamen est artifex
 optimus existens, ac cœ-
 lū nobis exornavit quo-
 que, Veneremq; vxorem
 duxit, à qua & studiose
 observatur. Contra au-
 tem tuorum liberorum,
 altera quidem virilis ultra
 modum, & montiuaga
 est, & postremo in Scy-
 thiam quoque profecta,
 omnes sciunt, qualia co-
 medat, hospites mastan-
 do, ac Scythas ipsos imi-
 tando, qui humana carne
 vescuntur. Apollo autem
 simulat quidem omnia
 scire sese, & iaculari, & ci-
 thara canere, & medicum
 esse & vaticinari. Et cre-
 ditis vaticinandi tabernis
 hic in Delphis, illic in
 Claro & Didymis, deci-
 pit consulentes se, obli-
 qua, & in vtranq; partem
 quæstionis propositæ incli-
 nantia

nantia respondendo, ne videlicet erroris possit damnari, atq; ita ex hoc quæstum facit, & dicescit. Multi enim amentes sunt, seq; ipsos exhibent præstigijs deludendos. Verum non ignoratur utiq; à prudentioribus, quod pleraq; falsa ac ficta dictitet, quippe ille ipse vates ignorabat, quod interfec-turus amasium suum esset disco, neq; prædixerat ipse sibi, quod fugitura ipsum esset Daphne, idq; adeo formosum atq; comatum, Quare non video, qua caussa pulchrioribus liberos te quam Nio-ben illam, procreasse putaris. L A T. At vero liberi hi, hospitem mactatrix ista videlicet & mendax vaticinator ille, scio quo pacto mordeant te, dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, ille autem citharam perfonat in convivio, omnibus ipsum admiratione prosequentibus. P V. Neque otiosum cōtinere Laton. Illum ne admirantur? Quæ Mar.

ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑ-
κάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀπο-
κρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον
εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλου-
τῇ μὴ ἀπὸ τοῦ τοιούτου.
πολλοὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι, καὶ
παρέχοντες αὐτοῖς κατα-
γοητεύειν. πλὴν οὐκ ἀγνο-
εῖται γε ἐκ τῆς σιωπῆς τε-
ρων, τὰ πολλὰ τρεαττού-
μενος. αὐτὸς γοῶν ὁ μάν-
τις ἠγγίζει, ὅτι φονεύει μὴ
τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ. οὐ
προμαντεύσατο δὲ, ὡς
φύξεται αὐτὸν ἡ δάφνη,
καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ
κομήτην ὄντα. ὥς οὐχ
ὄρεω, καθότι καλλιτεκνοτέ-
ρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. Λη-
ταῦτα μὲν τοι τὰ τέκνα ἡ
ξινόκτονος καὶ ὁ ψευδύμαν-
τις, οἶδα, ὅπως λυπῇ σε
ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ
μάλιστα ὅταν ἡ μὴ ἐπαι-
νῇται ἐς τὸ κάλλος, ὃ δὲ κι-
θαρίζει ἐν τῇ συμποσίῳ
θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάν-
των. Ἡφαί. ἐγέλασα ὦ Λη-
τοῖ, ἐκείνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ

Μαρσύ-

Μαρτίας, εἰ τὰ δίκαια αἰ-
 μῶνσι δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
 δειναι, αὐτὸς κρατήσας
 τῆ μουσικῆς; νῦν δὲ κατα-
 σφιδῆς ἄθλιος ὑπόλωλεν,
 ἀλῶς ἀλούς. ἢ ὅ καλὴ σου
 παρθένος οὕτω καλὴ ὅταν,
 ὥς ἐπὶ ἔμαθεν ὀφθῆσα
 ὑπὸ τοῦ Ἀκταίονος, φοβη-
 θῆσα μὴ ὁ νιανίσκος ἔξα-
 γούσῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
 ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὸ κύ-
 ρας. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐ-
 δὲ τὰς τεκούσας ἐμαυτοῦτο,
 παρθέτος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.
 Λη. μέγα ὃ Ἡρα φρονεῖς,
 ὅτι ξυνοί τῷ Διὶ, καὶ συμ-
 βασιλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ
 ταῦτα ὑβρίζεις ἀδελφεός. πλὴν
 αἰὲν ὀφθαλμοὶ σε μετ' ὀλίγον
 αὐτῆς δακρύουσαν, ὅποτεν
 σε καταλιπὼν, ἐς τὴν γαῖαν
 κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γε-
 γόμενος.

Marſyas, ſi iuſte modo iu-
 dicare Muſæ voluiſſent,
 excoriatſet merito, vt qui
 ipſe in Muſica vicerat,
 nunc autem circumuen-
 tus miſer ille periit, iniu-
 ſte ſane damnatus. Hæc
 autem formoſa tua virgo,
 ita formoſa nimirum eſt,
 vt poſteaquam animadu-
 uertit ſeſe conſpectum ab
 Actæone fuiſſe, verita ne
 adoleſcens ille, turpitudi-
 nem ipſius euulgaret, im-
 miſerit illi canes. Vt inte-
 rim non dicam, quod ne-
 que parturientib. oſtetrici-
 catura fuiſſet, ſi virgo vti-
 que & ipſa foret. L A T.
 Valde animo elato es Iu-
 no, eo quod cum Ioue
 concumbis, & vna cum
 eo regnas, & propterea abſ-
 que metu contumelioſa
 es. Veruntamen videbo te
 nō ita multo poſt ruruſum
 lachrymantem, quando
 te relicta in terram deſcen-
 derit ille, in taurum aut
 cygnum conuerſus.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Ερμού.

Apollinis & Mer-
 curij.

Τί γιγῶς ὃ Ερμῆς; ἔρ. ὅτι
 γίγας

Quid rides Mercuri?
 M E R. Quoniam maxi-
 me

me ridicula Apollo, vidi.
 A P O L. Dic igitur, vt &
 ipse auditis illis, tecum ri-
 dere possim. M E R. Ve-
 nus cum Marte concum-
 bens, deprehensa est, ac
 Vulcanus comprehensos
 illos vinculis constrinxit.
 A P O. Quomodo? Sua-
 ue enim quiddam dicere
 videris. M E. Longo iam
 tempore, opinor hæc sci-
 ens venatus est illos, &
 lecto occultis quibusdam
 vinculis circumdato, abi-
 ens ad fornacem opus fa-
 ciebat. Post hæc Mars in-
 greditur secreto vt quidẽ
 ipse putabat. Videt autem
 ipsum ex alto Sol, & rem
 ad Vulcanum defert. Vbi
 igitur lectum conscendit-
 sent, & in opere essent,
 & iam intra retia teneren-
 tur, circumuoluuntur ip-
 sis quidem vincula, astat
 autem Vulcanus. Illa igi-
 tur (nam & forte tum
 nuda erat) pudore affe-
 cta, non habebat, quo se
 tegetet. Mars vero, ab ini-
 tio fugere tentabat, spe-
 rabatq; se vincula illa dis-
 rupturum esse. Cæterum
 posteaquam intellexit, se
 vndique captum teneri,
 neque

γλαϊότατα ὃ Ἀπόλλων εἶ-
 δον. Απο. εἰπέ οὖν, ὡς καὶ
 αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγι-
 λᾶν. Ερμ. ἡ ἀφροδίτη ξυν-
 οὔσα τῷ Ἀρει, κατέβληται,
 καὶ ὁ Ἡφαιστος ἔδυσεν αὐτοὺς
 ξυλλαβών. Απο. ὧς; ἡ-
 δὲ γὰρ τι ἔρεῖν ἔοικας. Ερμ.
 ἐν πολλοῦ, θίμαι, ταῦ-
 τα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτοὺς,
 καὶ πρὶ τῷ σύνῳ ἀφανῆ
 δισμὰ περιδείς, ἐργάζετο
 ἀπειθῶν ἐπὶ τῷ κάμινον.
 εἶτα ὁ μὲν Ἀρης εἰσέσχεται
 λαθὼν, ὡς ᾤτο. καθορᾷ
 δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει
 πρὸς τὸν Ἡφαιστον. ἐπεὶ δὲ
 ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ
 ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγ-
 γύμνωτο τῆς ἀρεῖας, περι-
 πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ
 δισμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς
 ὁ Ἡφαιστος, ἐκείνη μὲν
 οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχεν γυμ-
 νῆ οὔσα, οὐκ εἶχεν, ὅπως
 ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη. ὁ
 δὲ Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα δια-
 φυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἥλ-
 πιζε ῥίξειν τὰ δισμὰ.
 ἔπει-

ἵκητα δὲ σωεῖς ἐν ἀφύ-
κτῳ ἵχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέ-
ται. Απο. τί οὖν ἀπέλυ-
σιν αὐτὸν ὁ Ἡφαιστος; Ερμ.
οὐδέ τι, ἀλλὰ ξυγκαλέσας
τῶν θεῶν, ἐπιδείκνυται τῶν
μογχεῖν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ
ἀμφοτέρω καὶ κάτω νενικηότες,
ξυμμετρίως ἐρυθρεῖσι. καὶ
τὸ θεῖον ἡδιστον ἑμοὶ ἔδοξε
μονοῦ καὶ αὐτὸ γινώσκον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κὸς ἐκείνος, οὐκ αἰδέεται
καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος
τῶν ἀνθρώπων τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅστις καὶ ἐπι-
γελᾷ αὐτοῖς ἐφιστάς. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ γὰρ τὰ ληθὲς εἴ-
πῃν, ἐφθόγῳ τῷ Ἀρεῖ, μὴ
μόνον μογχεύεται τῶν καλ-
λίστων θεῶν, ἀλλὰ καὶ διδε-
μῶν μετ' αὐτῷ. Απολ. οὐκ-
οὖν καὶ διδεδῆσθαι αὐτῷ ὑπέ-
μενας ὅτι τούτῳ; Ερμ.
οὐ δ' οὐκ αὖτ' Ἀπολλων;
ἰδὲ μόνον ἐπιελθών. ἐπαι-
νέσομαι γὰρ σε, ὡς μὴ τὰ
ἄμεινον καὶ αὐτὸς εὖ ἔρη-
δόν.

Ηφαιστος

neque effugere quoquam
posse, supplicare coepit.
A P. Quid igitur, solue-
ne ipsos Vulcanus? M E.
Nondum, sed conuoca-
tis dijs, spectandum ipsis
exhibuit adulterium. Illi
autem nudi ambo, & col-
ligati mutuo, inclinatis
deorsum capitibus erube-
scebant. Atque adeo spe-
ctaculum hoc dulcissimū
mihi visum est, cum tan-
tum non ipsum opus ex-
hiberent. A P O. At fa-
ber ille, an non pudore
afficitur etiam ipse, cum
spectandam ita exhiben-
turpitudinem coniugij.
M E R. Per Iovem, quip-
pe qui etiam ardeat ipsis
astans. Ego vero, si opus
est verum dicere, inuide-
bam Marti, non solum
quod cum formosissima
dea adulterium exercuisset,
sed etiam, quod colli-
gatus cum ipsa vna esset.
A P O. Proinde & tu li-
gati hoc pacto sustineres?
M E R C. Tu vero non
Apollo? Aspice modo &
accedens, collaudabo e-
nim te, si non eadem ipse
quoque optabis, ubi vi-
deris.

Ιουλιανός

Iunonis & Iouis.

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Et quidem erubescerem ὁ Iupiter, si mihi talis esset filius effœminatus adeo, & perditus ebriare. Mitra quidem religata coma incedens, vt plurimum autem cum infantis mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuius magis, quam patri tibi similis. I v p. At vero hic mitratus & mulierosus nō solum ὁ Iuno, Lydiam subiugauit, & eos qui ad Tmolū habitant, cepit, prœterea & Thraces sub se redegit, verum etiam contra Indos profectus, cum muliebri isto exercitu & elephantos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat captiuum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream ducens, hastis vtendohederaceis, ebrius interea, vt ais, atq; furore correptus. Quod si vero quispi-

am

Εγὼ μὲν ἤχυνόμην αὐτῷ ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ὡς υἱὸς, Δῆλος οὕτω, καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῇ μέθῃ. μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος πλὴν κόμῃ, τὰ πολλὰ δὲ μαινομένῃς γυναιξὶ σικκῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων. καὶ ὅπως παντὶ μάλλον εἰκώς, ἢ σοὶ πατὴρ πατρί. Ζεῦ. καὶ μὲν οὗτός γε ὁ Δηλυμῆς, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον δὲ Ηρα πλὴν Λυδίαν ἐχξέωσατο, καὶ τὸς καλοικοῦντας τῇ Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὸς θρᾶκας ὑποηγάγειο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας πατὴρ γυναικείῳ τούτῳ πατριωτικῷ πᾶσι τῖς ἐλέφαντας ἔειλε, καὶ τῇ χάρας ἐμράτῃσι, καὶ τῇ βασιλείᾳ πρὸς ὀλίγον ἀντιστάσαι τολμήσαντα, αἰχμάλωτον ἀπήγαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὅς χούμνος ἄμα καὶ χορεύων, δύεσσις χρώματος κατ' ἰνίοις μεθύων, ὡς φησὶ, καὶ ἐνθάδων.

εἰ δέ τις

ἡ δὲ τις ἐπαχέρισε λοιδορή-
 σαι αὐτὸν, ὑβρίζας ἐς πλὴν
 τιμῶν, καὶ τῶτον ἐτιμωρή-
 σατι, καὶ ἀδύναστος τοῖς κλή-
 μασι, ἢ διασπαθίσαι ποί-
 ῃσιν ὑπὸ τῷ μνηστῆρι ὥσπερ νε-
 κρῶν. ὅς τε ὡς ἀνδρείαι λαῶντα,
 καὶ αὐτὰξια τῷ πατρὶ; εἰ
 τὴν παιδίαν καὶ τρυφὴν ἀπόβυσται
 οὐ τοῖς, οὐδέ τις φθόνος, καὶ μά-
 λιστα εἰ λογίσαι τό τις, οἷος
 ἀνὴρ οὗτος ἴσως, ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡφαί.
 σύ μοι δοκεῖς ἐπαινέειν καὶ τὸ
 εὖρεμα αὐτῷ πλὴν ἀμπελον,
 καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὁρῶν
 οἷα οἱ μεθυώμεντοι ποιοῦσι
 σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβρίν
 τρυπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνη-
 νότις ὑπὸ τοῦ πτότου. τὸν
 γοῦν Ἰκάριον, ὃν πρῶτον εἶδον
 καὶ τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται
 αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες
 ταῖς δικάλαις. Ζεύς. οὐδὲν
 τοῦτο φῆς. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὴν ἀμετρίαν τῷ πόσει, καὶ
 τὸ πέρα. τῷ καλῶς ἔχοντος
 ἡμετέριον τῷ ἀκράτου. ὅς δ'
 αὐτὸν ἐμ-

am illum conuiciari ag-
 gressus sit, contumeliose
 de sacris illius loquendo,
 etiam hunc vlcisci solet,
 vel palmitibus ipsum im-
 plicando, vel à matre, per-
 inde vt hinnulum, lacera-
 ri faciendo. Vides quam
 virilia hæc, & me patre
 minime indigna. Si vero
 lufibus quoq; & delicijs
 inter hæc indulget, non
 est, quod inuideas, & ma-
 xime si quis cogitet, qua-
 lis hic sobrius futurus e-
 rat, quando etiam ebrius
 hæc facit. I v. Tu mihi vi-
 deris etiam laudare inuen-
 tum ipsius, vitem videli-
 cet, & vinum, & hoc cum
 videas, qualia inebriati
 isti facit, titubantes,
 & ad contumeliam prola-
 bentes, & in summa, in-
 fanientes præ vino. Itaq;
 & Icarium illum, cui pri-
 mo donauit palmitem,
 ipsi compotores perdide-
 runt cædentes ligonibus.
 I v p. Nihil hoc dicis.
 Non enim vinum hæc,
 neq; ipse Dionysius effi-
 cit, sed immoderatus po-
 tus, & vltra quâ decet, &
 satis est, repleti mero. Cæ-
 terum si quis moderate

bibat, hilarior ille quidem & suavior fieri solet. Qualia vero Icarus passus est, tale nihil vlli compotorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Semeles reminisci, Iuno. Siquidem ea res Dionysij calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

αὐ̃ ἡμετέρα πίνῃ, ἱλαρότε-
ρος μὲν, καὶ ἡδίων γήσῃτ' αὐ̃.
αἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐ-
δὲν αὐ̃ ἐργάσατο οὐδένα τῆς
ξυμποτῆς. ἀλλὰ σὺ ὀπίζη-
λοτυπεῖν εὐκας ὦ Ηρα, καὶ
Σιμέλης μνημονοῦμέν, εἴ γε
διαβάλλεις τοῦ Διονύσου
τὰ κάλλεα.

Veneris & Cupidi- nis.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

Quid tandem in causa est, Cupido, vt cum reliquos Deos omneis adortus expugnaris, Iouem ipsum, Neptunum, Apollinem, Iunonem, me deniq; matrem, ab vna Minerva temperes, vtq; aduersus hanc nec vllum habeat incendium tua fax, & iaculis vacua sit pharetra, tum & ipse arcu careas, neq; iaculari noris? C v. Equidem hanc metuo, mater, est enim formidabilis truculentoque aspectu, ac ferocitate quadam supra modū virili. Prinde si quando tenso arcu petā illam, galeæ cristam quatens, expauescit me, & treme-

τί δὴ ποτε ὦ Ἔρως, τοῦ
μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγ-
νίσω ἅπαντας, τὸν Ποσει-
δῶν, τὸν Ἀπόλλων, τὴν Πέ-
αν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μήνης
δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐπ' ἐμείνης ἀπυρρὸς μὲν σοὶ
ἡ δᾶς, κινῇ δὲ οἷσ' ὧν ἡ φα-
ρέτρα, σὺ δὲ ἄτοχος εἶ καὶ
ἄσοχος; Ἔρως. δέδια ὦ
μητρί, αὐτῷ. φοβερὰ γάρ
ἔστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς
ἀνδρική. ὁπόταν, οὐὼ ἐν-
τεινόμενος τὸ τόξον ἴω
ἐπ' αὐτῷ, ὀπσιέουσα τὸν
λόφον. ἐκπαθήσει με, καὶ
ὑπὸ τῷ

ὑπὸ τρωμος γίνομαι, καὶ ἀ-
 πῶρ' ἔμ' μου τὰ τοξόματα
 ἐκ τῆς χειρῶν. Αφρο. Αφρο
 γὰρ οὐ φοβερῶτερος ἔμ', καὶ
 ὅμως ἀφώπλιτας αὐτὸν, καὶ
 νικήσας. Ερ. ἀλλ' ἐκεί-
 νος ἐκείνῳ προσήται με,
 καὶ προσκαλεῖται, ἢ ἀθ-
 νᾶ δὲ ὑφ' ὧν αὐτὸν αἰεὶ. καὶ
 παρὶ ἐγὼ μὴ ἄλλως πα-
 ρέπλω, πλοσιὸν ἔχων πλὴν
 λαμπάδα, ἢ δὲ, εἰ μοι πρό-
 σσι, φησὶ, γὰρ τὸν πατέ-
 ρα πρὸ δουρατῶν σε διακί-
 ρατα, ἢ τοῦ ποδοῦ λαβο-
 μένη, καὶ ἐς τὸν τάρτα-
 ρον ἐμβάλλουσα, ἢ αὐτὴ δι-
 ασπασαμένη, διαφθερῶ.
 πολλὰ τοιοῦτα ἠπέειπεν.
 καὶ ὅρῳ δὲ δριμύτι, καὶ
 ὅτι τοῦ γήθους ἔχει πρό-
 σσιν τι φοβερὸν, ἐχίδ-
 ναις κατάκρον, ὅπερ ἐγὼ
 μάλιστ' ἀνέδρα. μορμολύτ-
 τεται γάρ με. καὶ φύγω
 ἵταν εἶδω αὐτό. Αφρο.
 ὦλὰ πλὴν μὴ ἀθλῶν δέ-
 διας ὡς φησὶ, καὶ πλὴν Γορ-
 γόνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβη-
 σθῆς

tremebundus fio, sic ut
 arma mihi ē manibus ex-
 cidant. V. Atqui Mare
 an non erat hac formida-
 bilior? & hunc tamen su-
 peratum exarmasti? C. v.
 Imo ille cupide me reci-
 pit, atque vitro etiam in-
 uitat, verum Minerva
 semper adductis superci-
 lijs observat. quin aliquan-
 do, temere ad illum ad-
 uolavi, facem propius ad-
 mouens, at illa, siquidem
 ad me accesseris, inquit,
 per parentem Iouem,
 quouis modo te conse-
 cero, aut lancea te trans-
 figam, aut pedibus arre-
 ptum in tartara dabo
 precipitem, aut ipsa te
 discerpam. Multima item
 id genus comminabatur.
 Ad hæc acribus obtinetur
 oculis, postremo & in
 pectore faciem quandam
 gestat horrendam, vipe-
 ris capillorum vice coma-
 tam, hanc nimirum ma-
 gnopere formido, terri-
 tat enim me, fugioq; quo-
 ties eam aspicio. V. n.
 Esto sane Minervam mo-
 tuis, ut ais, atque huius
 gestamen Gorgona refor-
 midas, idq; cum Iouis ip-
 sus

fuis fulmen non formida-
 ueris . Cæterum Musæ
 quam ob causam abs te
 non feriuntur , atq; à tu-
 is iaculis tutæ agunt? num
 & hæ cristas quatunt, aut
 Gorgonas prætendunt?
 C v p. Reuerere eas , ô
 mater ? Graues enim
 sunt , & semper aliquid
 curant , & cantionibus a-
 nimus intentum gerunt,
 quin ipse etiam non raro
 illis assisto , carminis sua-
 uitate delinitus . V e n .
 Esto , nec has adoriris
 propter ea quod sint re-
 uerendæ . At Dianam qua
 tandem gratia non vulne-
 ras ? C v p. Vt breuiter
 dicam, hanc ne deprehen-
 dere quidem vsquam sum
 potis, quippe perpetuo p
 montes fugitantē, ad hæc
 alterius cuiusdam sui cu-
 pidinis illa tenetur cupidi-
 ne . V e . Cuius ô gnate ?
 C v . Venatu ceruorum
 & hinnulorum, quos inse-
 ctatur vt capiat , ac iaculo
 figat . Ac prsum tota rerū
 huiusmodi studio tenetur
 tametsi fratrem eius q
 mirū arcu valet & ipse fe-
 ritq; eminus . V e n . Te-
 neo gnate, cū sɣpɛnume-
 ro sã .

Δεῖς τὸν κραινὸν τοῦ Διὸς .
 αἱ δὲ μοῦσαι , διὰ τί σοι
 ἄπρωτοι , καὶ ἔξω βελῶν
 εἰσιν ; ἢ κἀκείναι λόφους
 ὀπισθεύουσι , καὶ Γοργόνας
 προφαίνουσιν ; Ερμ. αἰ-
 δοῦμαι αὐτὰς ὅ μῆτιρ .
 σιμναὶ γάρ εἰσι , καὶ αἰεὶ
 τι φροντίζουσι , καὶ περὶ
 ᾧδῶν ἔχουσι . καὶ ἐγὼ πα-
 ρίσταμαι ποῖλά τις αὐταῖς ,
 κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέ-
 λους . Αφροδ. ἔα καὶ
 ταύτας , ὅτι σιμναὶ . πῶς
 δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἔνεκα
 οὐ τιτρώσκεις ; Ερμ. τὸ
 μὴ ὅλον , οὐδὲ καταλαβεῖν
 αὐτῶν οἶόν τε , φεύγουσαν
 αἰεὶ διὰ τῶν ὄρεων , εἴτα καὶ
 ἰδίον τινα ἔρωτᾷ ἥδη ἐρεῖ .
 Αφροδ. τίνος ὦ τέκνον ;
 Ερμ. Δίῃας καὶ ἐλάφων
 καὶ νεβρῶν , αἰεῖν τε δι-
 ώκουσα , καὶ κατατοξεύ-
 ειν , καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοι-
 οὔτῳ ὅαν . ἐπεὶ τὸν γε ἄδελ-
 φον αὐτῆς , καὶ τοι τοξότῳ
 καὶ αὐτὸν ὄντα . καὶ ἐκηκόλον .
 Αφρο. οἶδα ὦ τέκνον , πολ-
 λὰ

λαλῶντες ἐτόξευσας.

ro sagitta vulnerasti.

Θιῶν κρίσις
Ζεύς.Dcorum Iudici-
um.

Ἐμῇ λαῶν τουτὶ τὸ
μῆλον, ἀπιδι ἐς τὴν φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα, τὸν βουκόλον. νέ-
μει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρῳ, καὶ λέγε πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σε ὦ Πάρι, κι-
λεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλ-
λίστη ὅσιν. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὥρα δὲ ἦδη καὶ ὑμῖν
αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπαυδοῦ-
μαι τῶν δίκαιαν, ὅπως
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
ἔγι οἶόν τε μὲν, ἡδέως αὖ
ἀπάσας νικηκῆας εἶδον.
ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μὲν
τὸ καλῶς εἶναι ὑποδόντα,
πάντας ἀπιχθάνειναι ταῖς
πείροις. διὰ ταῦτα μὲν αὖ-
τὸς οὐκ ὁπτιήδεος ὑμῖν δι-
καστής.

Mercuri, accepto hoc
pomo, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, pasto-
rem armenti, pascit autē
in Ida monte, qua parte
Gargarum vocant, Ac
dic illi; Iupiter, inquires,
ὁ Pari iubet te postquam
& ipse formosus es, & re-
rum amatoriarum do-
ctus, sententiam ferre in-
ter deas, quæ nam illarum
omnium formosissima sit.
Certaminis autem præ-
mium, ea quæ vicerit, po-
mum accipiat. Hora vero
iam, ut & ipsæ vos abea-
tis ad Iudicem. Ego vero
ablego à me arbitrium, ut
qui ex æquo omnes vos
amem, ac si modo possi-
bile foret, libenter omnes
vos victrices videre vel-
lem, præsertim quando
& necesse est, qui vni pul-
chritudinis summam ad-
iudicabit, tum omnino
in odium ceterarum plu-
rium incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Ganymedis huius cognatus. Ceterū simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putauerit. V. N. Ego vero Iupiter, etiam si Momum ipsum præstituas nobis iudicem, præsentī animo itura sum iudicium mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiam hisce placere hominem. I. V. N. Neq; nos, Venus timeamus quicquam etiam si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. I. V. P. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes, auertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, Ac videte, ne infestiores fiat is iudici, quæcunque victæ fueritis, neue malum aliquod inferatis ipsi adolescentulo.

Neque

καθής. ὁ δὲ νιανίας αὐτὸς ὁ
φρῦξ, ἐφ' ὃν ἄπιτι, βασιλι-
κὸς μὲν ὄντι, καὶ Γανυμήδους
τούτου συγγενὴς. τὰλλα δὲ
ἀφελὴς καὶ ὄρειος, καὶ οὐκ αὖ
τις αὐτὸν ἀπαξιώσει τοι-
αύτης θεᾶς. Αφροδ. ἐγὼ
μὲν ὦ ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μω-
μον αὐτὸν ὀπίσθησας ἡμῶν
δικαστὴν, θαρξέουσα βαδιοῦ-
μαι πρὸς τὴν ὀπίδειξιν. τί
γὰρ αὖ καὶ μωμήσαιτό μου;
καὶ ὅ καὶ ταύταις ἀρέσκειν
τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. οὐδ'
ἡμεῖς ὦ Αφροδίτη διδία-
μεν, οὐδ' αὖ ὁ Ἀρης ὁ σὸς
ὀπίσταπῃ τὴν δίσταν, ἀλ-
λὰ διχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς
τις αὖ ἦ, τὸν πάρεν. Ζεὺς. ἦ
καὶ σοὶ ταῦτα ὀδυγασί-
σσωδοκεῖ; τί φῆς; ὑπορέ-
φῃ, καὶ ἐρυθειᾶς; ἐστὶ μὲν
ἰδίον τὸ αἰδεῖσθαι γὰρ τὰ
τοιαῦτα ὑμῶν ἢ παρθέ-
νων, ὅππῃ οὖν δὲ ὁμοῦ. ἄ-
πιτι οὐκ. καὶ ὅπως μὴ χα-
λεπήνητε τῷ δικαστῇ αἰνι-
κημένοι, μᾶλλον κακὸν
ἐκτρέψῃτε τῷ νιανίῳ.
οὐ γὰρ

ὡγὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι
καλὰς πάσας. Ερμ. προΐ-
ωμι ὡδὲ τῆς φρυγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖ-
τί μοι, καὶ θαρξέετε, οἶδα
ἐγὼ τὸ Πάριον, νεανίας
εἶ καλὸς, καὶ τὰ ἄλλα ἐρω-
τικῆς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρεί-
νεν ἱκανώτατος, οὐκ αὖ
ὀκνῶς δικάσει κακῶς.
Αφροδ. ταῦτο μὲν ἅπαν
ἀγαθὸν, καὶ σὸ ἐμὸν λέ-
γεις, τὸ δὲ δικαίον ἡμῖν εἶ-
ναι τὸν δικαστήν. ποῦτις
δὲ, ἀγαμὶς ἔστιν οὗτος,
ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σωεί-
σιν; Ερμ. οὐ πάντε-
λως ἀγαμὶς ἔστιν, ὃ Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις
αὐτῷ σωοικεῖν ἰδαία γυ-
νῇ, ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς
δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος,
ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέ-
χειν αὐτῇ ἔοικε, τίνας
δ' οὐκ ἐνέκα ταῦτα ἐρω-
τῆς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἱερῶν. Αθ. παρα-
πισ-

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M E R. Pro-
cedamus ergo recta ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequimini
me, & bono animo este.
Noui ego Paridem hunc,
adolescens est formosus,
& quod ad cætera atti-
net, amoris deditus, & ad
taliam disceptanda maxime
idoneus, neque ille facie
iudicaverit male. V E.
Hoc quidem totum be-
ne, adeoque per me nar-
ras, iustum videlicet no-
bis iudicem. Vtrum au-
tem & vxore adhuc caret
hic, an mulier quæpiam
ipso cohabitavit? M E R.
Non omnino absq; vxore
est Venus. V E. Quo-
modo hoc dicis? M E R.
Videtur quædam cum eo
habitare mulier Idæa, sic
satis formosa, cæterum
rustica atq; inter montes
male consuetæ. Sed non
admodum adhibere ani-
mum ipsi videtur. Cuius
igitur gratia hæc interro-
gas? V. Nullius sane rei,
sed ita temere in mentem
venit. M I. Male legatio-

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac confilia confers. M. R. Nihil mali. Minerua hoc, neq; etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. M. I. N. Quamobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? M. R. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentē venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. M. I. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? M. R. Non videtur. M. I. N. Quid autem, bellicæ ne rei studio aliquo tenetur, atq; amans gloriæ est, an nihil aliud quam bubulcus est? M. R. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autem facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illū cupere, ac velle præcipuum in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc conqueror, neq; crimine verito tibi, quod cū hac seorsim nūc loqueris, querulorū enim hoc, non Veneris. M. R. Etiā hæc ferme eadem interrogauit me, quamobrem grauius ne feras, neue pu-

προσβύεις ὃ οὗτος ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος; Εξ. οὐδὲν ὦ Αἰτωλᾶ δεινόν, οὐδὲ καθ' ἑμῶν. ἀλλ' ἔρετέ με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ὄν; Αἰθ. ὡς δὴ τι τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; Εξ. μῆς. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὐκ ὅτι ἄλλως ἐπελθὲν, οὐκ ἔξεπίτηδες ἤρετό με. Αἰθ. τί οὐκ ἄγαμος ὄν; Εξ. οὐ δοκεῖ. Αἰθ. τί δὲ ἤρ' πολιμικῶν ὄναι αὐτῷ ὀπίσθια, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Εξ. μ. τὸ μὴ ἄλληδὲς οὐκ ἔχω λέγειν. εἰκάζειν δὲ καὶ, γέροντα, καὶ τούτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βούλειδαι αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὅρα οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν, μεμψιμοίρων γάρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Εξ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο διό μὴ χαλεπῶς ἔχει, μὴ δ' οἶον μει-

μεινικτήν, ἔστι καὶ ταύτη
κατὰ τὸ ἀπλουῦν ἀπικρι-
τάρη. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
γων ἰδίᾳ πολὺ προΐόντες, ἀ-
πιστάσασθαι ἤν' ἄς ἔρων, καὶ
χρὶν γὰρ κατὰ πλὴν φευγί-
αι ἐπὶ τῷ ἐγὼ δὲ καὶ πλὴν
ἴδω ἔρω, καὶ τὸ Γάργαρον
ἔλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ἔξα-
τατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν
τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.
Ἡρα. ἔπου δὲ ὅστιν; οὐ γὰρ κα-
μὶ φαίνεται. Εἰμ. ταύτη ὦ
Ἡρα. πρὸς τὰ λαοὶ σέβει,
μὴ πρὸς ἀκρῶ τῷ ὄρει. πα-
ρὰ δὲ πλὴν πλευρᾷ, οὗ τὸ
αὐτῶν, καὶ πλὴν ἀγέλλῳ ὁ-
ρᾷ; Ἡρα. ἀλλ' οὐχ ἔρω πλὴν
ἀγέλλῳ. Εἰμ. τί φῆς, οὐχ ὁ-
ρᾷς βοῖδ' αὖ κατὰ τὸν ἐμὸν
οὐτως δάκτυλον, ἐκ μέσων
ἤν' πετρῶν προερχόμενα;
καὶ τίνα ἐκ τῶ σκοπέλου κα-
ταθέοντα, καλαῦροπα ἔχον-
τα, καὶ αἰείγοντα μὴ πρὸς
σω διασκίδνασθαι πλὴν ἀγέ-
λλῳ; Ἡρα. ὅρω νυν, εἴ γε
ἐκνήρος ὅστιν. Εἰμ. ἀλλ' ἐκνή-
ρος. ἵππειδ' δὲ πλεονείον ἐσ-
μὲν

tes eo minus consecutu-
ram esse te, quod huic
quoq; simpliciter & abs-
que dolo respondi. Verū
interea dum sermones ce-
dimus, iam multum pro-
gressi, reliquimus post
nos stellas, & propemo-
dum Phrygiam contingi-
mus. Ego vero etiam I-
dam video, adeoq; totum
Gargarum exacte, & si
non fallor, ipsum quoque
iudicem vestrum Paridē.
I v n. Vbi autem is est,
neque enim ipsa etiam
video illum. M e r. Hac
versum, Iuno ad sinistrā
respice, non ad summum
montem, sed secundum
latus vbi antrum illuc, &
armentum vides. I v n.
At non video armentum.
M e r. Quid ais? an non
vides buculas secundum
meum hunc digitum, ex
medijs rupibus progre-
dientes, & quendam à
scopulo deorsum curren-
tem, pedum manu tenen-
tem, & prohibentem, ne
longius dispergatur ar-
mentum. I v n. Video
nunc tandem, si modo
ille est. M e r c v. Ille
vero. Sed quia prope iam

sumus, in terram, si videtur, demissi, pedibus faciamus iter, ne conturbemus illum, superne ex improviso deuolando. I V. Recte dicis, atque ita faciamus. Cæterum posteaquam descendimus, tuum iam est Venus, ut præeas, ac viam nobis ducendo commonstres. Tu enim, ut consentaneum est, locorum perita es, quippe quæ sæpius, ut fertur fama, huc ad Anchisem descenderis. V E N. Non admodum, Iuno, me tua ista mouet dicacitas. M E R. Atque igitur ego vos ducam. nam & ipse frequenter in Ida versatus sum, quando Iupiter amabat adolescentulum istum Phrygem, ac sæpius huc veni, ab illo missus, ut quid ageret puer, obseruarem, & cum iam in aquilam conuersus esset, vna quoq; cum ipso aderam, & vna formosum illum subleuabam. Et si modo satis memini, ab hac ipsa rupe illum in sublime abripuit. Nam hic quidem forte dum fistula canebat ad ouile, Iupiter

autem

μὴ δὴ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, κατασάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαλαράξωμεν αὐτὸν ἀφ' οὐρανοῦ ἀφανοῦς καδιπιδάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἐπεὶ δὲ κατεβέβηκαμεν, ὥρα αἰ Αφροδίτῃ προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῶν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὥς τὸ εἶδος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθοῦσα πρὸς ἀγχίσιν. ΑΦΡΟΔ. εὖ σφόδρα, ὦ ΗΡΑ, τούτοις ἄρχομαι τῆς σκάμασιν. ΕΞ. ἀλλ' ἐγὼ ὑμῶν ἠγήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδείξει ψατῇ Ἰδῆ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα τοῦ μερακίου τῷ φεφυγός. καὶ πολλάκις δούρε' ἦλθον, ἐπ' ἐκείνου καταπεμψθεὶς εἰς δῆλοισιν τῷ παιδός. καὶ ὅτε ἦδ' ἐν τῷ ἀντὶ ὧ, συμπεριπλάμην αὐτῷ, καὶ στυγούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἴγε μέμνημαι, ὅτε ταυτησὶ τῆς πέτρης αὐτὸν ἀνέρεψαν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχ' ἐσείζων πρὸς τὸ ποιμνίον, καλαπιδάμνος δ' ὅπιδ' αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κούφας

ἡψας μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι πῶς ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακνὼν, αἰφίρει τὸν παῖδα τιταγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπετραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀπέλεπτα. τότε οὐδ' ἐγὼ πῶς σύριγγα ἔλαβον, ἀποβέβηκει γὰρ αὐτῷ ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διατηκὴς οὕτως πησίον, ὥς προσήκωμεν αὐτὸν. χαῖρε ὁ βρυκίαι. Πάρι. νὴ καὶ σύ γι' ὦ νιανίτκι. τίς δὲ ὢν δούρι ἀφίξει πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναικας; οὐ γὰρ ὁππότεναι ὀρεσπολεῖν, οὕτω γι' οὕται καλαί. Εἰμ. ἀλλ' οὐ γυναικας εἰσίν. Πάρι δὲ ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, καὶ μὲν τὸν Εἰμῶν ἀπέσειλιν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τέμης, καὶ ὠχεῖς; καὶ μὴ δίδωθι. χαλεπὸν γὰρ οὐδέν. κλονεῖ δέ σε δικαστὴν γινέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπεὶ γὰρ φησι καλὸς τις αὐτῶν ἢ καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

autem à tergo ipsū deuolans, leniter admodum ungibus circumiectis, & ore in tiaram, quam super caput habebat, impresso, in altum sustulit puerum, perturbanum, & cervice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abiecerat enim illam præ timore. At enim arbiter hic prope est, quare compellemus ipsum. Salue bubulce. Paris. Et tu certe adolescens. Quis autem ipse es, qui huc ad nos aduenis, aut quas nam has adducis mulieres? Non enim eiusmodi apparent, quæ in montibus versari commodè queant, formosæ adeo cum sint. M. & P. At non mulieres sunt. Iunonem vero ὁ Paris, & Minervam & Venerem vides, & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis, & expallescis? ne metus, nihil enim periculi hic. Iubet autem te iudicem esse pulchritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rerū amatoria-
 κυμα,

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem præmium scies, lecto hoc pomo. Ρ Λ Κ. Cedo, ut videam quid sibi etiam velit, Pulchra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, o here Mercuri, potero ego, mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorem atque urbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuvenca num alia aliam superet, fortassis ex arte dijudicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab una ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile abfistere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhæret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transferit, etiam illud formosum videt, & immoratur, & semper ab ijs, quæ priora sunt, ceu

τικὰ, σοὶ τὴν γνώσιν ὀπιτρε-
πω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἀθ-
λον εἴσῃ, ἀναγνούς τὸ μῆλον.
Παρ. φέρε' ἴδω τί καὶ βού-
λεται. ἡ καλὴ, φησι, λαβέ-
τω. πῶς αὖ οὐκ ὦ δέσποτα
Ερμῇ θυνηθείλω ἐγὼ θυητὸς
αὐτὸς καὶ ἀχρoικος ὦν, δικα-
στὴς γινέσθαι παραδόξου δέας,
καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουκό-
λον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνεν
ἤδη ἀλγῶν μάλλον, καὶ ἀσυ-
κῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν
αἶγος ὀποτέρᾳ ἢ καλλίων,
καὶ δάμαλις ἄλλης δαμά-
λειος, τάχ' αὖ δικάσαιμε
κατὰ τὴν τέχνην. αὐτῇ δὲ
παῖσαι τι ὁμοίως καλαί, καὶ
οὐκ οἶδ' ὅπως αὖ τις ὑπὸ τῆς
ἐτέρας ὅπῃ τὴν ἑτέραν μι-
ταγάγῃ τὴν ὅφιν ὑποσά-
σας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστα-
σαι ξαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ
ἀπερίσῃ τὸ πρῶτον, τού-
του ἔρχεται, καὶ τὸ πα-
ρὲν ἐπαινῇ. καὶ ἐπ'
ἄλλῳ μεταβῇ, καὶ κεῖνο
καλὸν ὀρεῖ, καὶ παραμέ-
νει, καὶ ὑπὸ τῇ πλη-

ἵν' παραλαμβάνεται. καὶ ἴλος περικέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῆς, καὶ ὅλον περικελευμένον. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἄργος ὅς περ βλέπειν δυνάμην τῷ σώματι. δοκῶ δ' αὖ μοι καλῶς δικάζειν, πᾶσαις ὑποδοῦναι τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὐτὴ τῷδε, ταύτῃ μὲν εἰρησυχάζει καὶ Διὸς ἀδελφὴ καὶ γυναικίᾳ, ταύτας δ' ὁ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὴν καὶ οὕτως ἢ κρείσσει; Εἰμ'. οὐκ οἶδα. πάλιν οὐχ οἷόν τε ἀναδύμην πρὸς τοῦ Διὸς κεκλιευμένον. Ἀλέ. ἐν τούτῳ δ' Εἰμὴν πεῖσαι αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δούλῃς τῆς νινικημίδας, ἀλλὰ μόνον ὅς περ ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι πῶς διαμαρτίαν. Εἰμ'. οὕτω φασὶ ποιεῖσθαι. ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν μὴ κρείσσειν. Ἀλέ. περαίνεσθαι. τί γὰρ αὖ καὶ πάθει τις; ἐκείνο δ' ἐφ' ὧτον εἶναι βούλομαι, πότερα ὅς περ σκοπεῖν αὐτὰς, ὥς ἔχον-

ceum per successionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totum me complexa tenet. Ac doleo, quod non & ipse, quemadmodum Argus ille, toto corpore videre possum. Videor autem mihi, bene tum iudicasse, si omnibus potum hoc reddidero. Nam & rursus illud quoque accedit, quod hæc quidem Iouis soror & coniunx est, illæ vero filix. Quomodo igitur non periculosum etiam hoc pacto iudicium hoc fuerit? M. E. N. Nescio, nisi quod non licet detrectare Iouis imperium. P. A. Vnum igitur hoc, Mercuri, persuadee ipsis, ne succenseant mihi dux illæ reliquæ, quæcumque victæ fuerint, sed quicquid peccatum videbitur, id solis oculis imputent. M. E. N. Ita facturas se aiunt, tempus autem iam tibi est, ut peragas iudicium. P. A. Faciemus periculum. quid enim agat quispiam? Cæterum illud primum scire volo, utrum satis erit spectare ipsas, ut nunc sunt

sunt, vestitas, an vero etiam exuere sese necesse erit, vt diligentius examinari eo possint. M & R. Hoc tuum officium erit videre, vt pote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam volēs. P A R. Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. M & R. Exuite, heus, vos. Tu vero inspicere eas. Ego interrim auertam me. I V N. Recte ô Paris. Atq; prima certe exuam me, vt noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neq; etiam magnos & angustos oculos prae me ferendo, superbiam. Aequaliter vero sum tota, & vniformiter pulchra. P A R. Exue & te ô Venus. M I. Ne prius ipsam exueris, ô Paris, quā cestum a se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te praestigijs circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neq; etiam studiosè ita exornatam hic adesse, neque tot colorib. fucatam esse, periade ac vere meretricem aliquam, sed ipsam for-

mam

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἔξετάσεως; Ερ. τοῦτο μὲν σὸν αὖ ἐστὶ τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν ὅπῃ καὶ θέλῃς. Πα. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. Μι. ἀποδυτέ ὦ αὐταί, σὺ δ' ὅπως σκόπει. ἐγὼ δ' ἀποσφρατίσω. Ηρ. καλῶς ὦ Πάρι. καὶ πρῶτη γὰρ ἀποδύτομαι, ὅπως μάθῃς, ὅτι μὴ μόνον ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τὰ βραχίονας εἶναι μέγα φρονεῖ. ὁπίσθης δὲ εἰμι πάντα, καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. ἀπόδυτε καὶ σὺ ὦ Αφροδίτη. Αθ. μὴ πρότερον αὐτῶν ἀποδύσης ὦ Πάρι, πρὶν αὖ τὸν κιστὸν ἀπὸ θηταί. φαρμακὶς γάρ ἐστι, μή σε καταγοητεύῃ δι' αὐτοῦ. καὶ τοι γὰρ ἐχρῆν μὴ δ' οὕτω καλλωπισμένῳ παρῆναι, μηδὲ τὰς αὐτὰς ἐπιτετυμένῳ χροῖατα, καδάρπῃ ὥς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅτι-

ἡδαικνύειν. Παρ. εὖ λέ-
γῃσι τὸ πρὸ τοῦ κισσοῦ, καὶ
ἡδύν. Αφροδ. τί οὐκ οὐ-
χὶ καὶ σὺ Ἀδύμῳ πλὴν κέ-
ρω ἀφιλοῦσα, φιλικῶς πλὴν
κεφαλῶν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ'
ἐπείσεις τὸν λόφον, καὶ
τὸν δικαστὴν φοβῆς; ἢ
δέδρας, μὴ σοι ἐλέγχῃται
τὸ γλαυκὸν ἥν' ὀμμάτων
αὐτοῦ φοβερόν βλεπόμε-
νον; Αἴν. ἰδού σοι ἡ κόρυς
αὕτη ἀφίηται. Αφροδ. ἰ-
δού σοι καὶ ὁ κισσός. Ηἷα.
ἀλλ' ὑποδυσώμιθα. Παρ.
ὦ Ζεῦ τεράσι τῆς θεᾶς, τῷ
καίλου, τῆς ἡδονῆς. οἷα μὲν
ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλι-
κὸν αὐτὴ καὶ σιμὸν ὑπελάμ-
πει, καὶ ὡς ἡδῶς ἄξιον τοῦ
Διός; ὡς δὲ ὄρε' ἡδέως, καὶ
γλαφυρὴν τι καὶ προσάγω-
γὴν ἐμεδίασιν. ἀλλ' ἥδη
μυῖ' ἅλις ἔχω τῆς εὐδαιμο-
νίας. εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ
καθ' ἐκάστῳ ἐπιδεῖν βού-
μαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβο-
λόεσσι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς
ἑπὶ καὶ ὑπερβλέψω, πάντη
τάς

mam nudā exhibere spe-
ctandam. P A K. Recte
sane admonent illud de-
cesto, atq; etiam deponere
illum. V E N. Cur non
igitur & tu Minerva galea
deposita, nudum caput
spectandum exhibes, sed
concuris conum, & per-
terres iudicem. An me-
tuisti, ne tibi obijciat & re-
prehendat caeruleū istud
oculorum, si dempto ter-
ribili isto aspiciatur? M r.
Ecce tibi galea hæc abla-
ta. V E N. Ecce tibi &
cestus hic. I v. Sed ex-
uamur tandem. P A K.
O Iupiter monstrifice,
quod spectaculum? quæ
pulchritudo? quæ volu-
ptas? qualis virgo hæc?
ut vero regalis illa & ve-
nerabilis effulget, adeoq;
vere digna Ioue. Tuetur
autem suaue quiddam &
iucundum, et blandum
& illecebrosū etiam ar-
riscit. Sed iam satis habeo
felicitatis huius. Si vi-
detur autem, etiam se-
orsim vnamquamque in-
spicere volo, quoniam
nunc certe ambiguus sum
neque satis scio, ad quid
etiam me referam, visu
in

in omnes partes distracto. V E N. Ita faciamus. P A R. Abscedite igitur vos duz. Tu vero Iuno hic mane. I V N. Maneco. Ac posteaquam me diligenter inspexeris, tempus tibi erit & cætera iam spectare, num pulchra victoriz meæ dona proposita tibi. Nam si me Pari formosiorē esse iudicaueris, vniuersæ eris Asiæ dominus. P A R. Non dominis nostra hæc geruntur. Sed tamen abi. Agerur enim, quicquid æquum visum erit. Tu vero accede Minerua. M I N. Adsum tibi. Quod si igitur me ô Pari, formosam esse iudicio declaraueris, haud vniquam ex pugna victus abibis, bellatorem enim te, & victoriarum competentem efficiam. P A. Nihil, Minerua, opus mihi est bello, & pugnis. Pax enim vt vides, in præsentia tenet Phrygiam ac Lydiam, & ab hostibus quietum est patris imperium. Sed tamen confide, neque enim eo minus feres, tam etsi ob munera nequam iudicium feram.

Sed

τὰς ὅλεις περιπαύμενος. Αφροδ. οὕτω ποιῶμιν. Παρ. ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ Ηρα περιέμινε. Ηρα. πειρώμην, καὶ περὶ αὐτὴν ἀκριβοῦς ἴδης, ὥρα σοὶ καὶ τὰλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. ἢ γὰρ με ὦ Πάρι δικάσης εἶναι καλῶν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης. Παρ. οὐκ ὅτι δώροισιν ἢ τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἄλλ' ἄπειθι, περὶ αὐτῆς γὰρ, ἄπειρ αὐτοκῆ. σὺ δὲ πορεύσθι Αθηνᾶ. Αθην. παρέσθην καὶ σοι καὶ ταῦτα ἢ με ὦ Πάρι δικάσης καλῶν, οὐποτε ἤπων ἄπειρ ἐν μάχῃ, ἀλλ' αἰ κερατῶν. πολέμῳ γὰρ, καὶ νικηφόρον ἀπεργάζομαι. Παρ. οὐδὲν Αθηνᾶ δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ, ὥς ὁρᾷς τὰ ναῦ ἐπέχει πλὴν φρυγίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμντος ἡμῖν ἢ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρσει δέ. οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, καὶ ἂν μὴ ὅτι δώροισιν δικάζομεν. ἄλλ'

ἂν ἵδουσι ἦδ' ἡ, καὶ ἐπὶ τοῦ
 πλάγῳ, ἰκανῶς γὰρ εἶδον.
 τῷ Ἀφροδίτῳ παρῆναι
 καί. Ἀφροδ. αὐτῇ σοι ἐγὼ
 πλάγῳ, καὶ σκόποι καθ' ἐν
 αἰετῶς, μηδὲν παρατρέ-
 χων, ἀλλ' ἐν διατρέψεων ἐκά-
 στῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις
 ὁ καλὸς, καὶ τὰ δέ μου ἀκου-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρώσαί
 σε ἴδον ὄντα, καὶ καλὸν ὁπῶν
 οὐκ εἶδα, εἰ τινα ἕτερον ἢ
 φρυγία πέφει, μακαρίζω
 μὲν τοὺς κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπολιπνέται τῷ
 σκοπέλῳ, καὶ ταυταστὰς
 πέτραις, κατ' ἄστυζιν, ἀλ-
 λά διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπο-
 λαύσεις ὅτ' ὀρῶν; τί δ'
 αὖ ἀπόναιντο τοῦ τοῦ κάλ-
 λους αἱ βόες; ἔπειτα δὲ
 ἦδ' ἡ σοι γεγαμνέται, μὴ
 μὲν τοι ἀχρεῖον τινα,
 καὶ χρεῖτιν, εἶαι κατὰ
 τὸν Ἰδῶν αἱ γυναικες,
 ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς ἑλλά-
 δος, ἢ Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λάκαιναν, εἰά-
 πτε

Sed indue te tandem, &
 impone galeam, satis e-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. Vx. Eccam me ipsam
 tibi. Ac contemplare sin-
 gillatim vnumquodq; di-
 ligenter, nihil cursu prae-
 teruehendo, sed impram-
 do singulis etiā membris,
 Quod si vero placet ὁ for-
 mose, etiā haec mea dicta
 accipe. Ego enim iamdu-
 dum aspiciens te iuuenem
 adeo & formosum, & qua-
 lem nescio, an ullum ali-
 um nutriet Phrygia, bea-
 tum quidem te puto ob
 pulchritudinē, reprehen-
 do autem, quod non reli-
 ctis hisce rupibus & saxis,
 in vrbe alicubi vitam de-
 gis, sed corrumpi pulchri-
 tudinem istam finis in so-
 litudine. Quid enim tu
 frueris his montibus? Aut
 quid proficiunt pulcritu-
 dine tua ista boues? De-
 cebat autem te iam & vxo-
 rem duxisse, non tamen
 rusticam aliquam aut in-
 digenam quales per Idam
 passim mulieres sunt, sed
 ex Græcia aliquam, vel
 Argiuam vel Corinthiam
 vel Lacœnam, cuiusmo-

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amori quoque dedita. Nam illa, si solum etiam aspicat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in deditionem tradita, sequetur, & cohabitabit tecum. Prorsum autem & tu audisti iam aliquando de ipsa. P A R. Nihil etiam o Venus. Nunc autem lubens audiero, omne quicquid est, de illa te narrantem. V A. Est hæc filia quidem Ledæ, formosior illius, ad quam Iupiter è cælo deuolauit, in cygnum conuersus. P A. Qualis autem aspectu est? V A. Candida quidem, qualem consentaneum est esse, è cygno progeneratam, tenera autem, ut quæ in ouo enutrita fuerit, nuda plerunque exercens sese, & palestricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, ut & bellum ipsius causa sulceprum fuerit cum Theseus nondum nubilem illam rapuisset. Veruntamen postquam ad

πρὸς ἡ Ελένη ὄρεται, νέα καὶ καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσασαί σε, οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ παραχούσα ἐαυτὴν ἐκδοτόν, ἔψιται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκρας τι περὶ αὐτῆς. Πάρε. οὐδὲν ὦ Ἀφροδίτη. νῦν δὲ ἰδέω σε αὐτὴν ἀκούσασαί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. Ἀφροδ. αὐτὴ θυγάτηρ μὲν ὄρεται Λήδας, ἐκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ᾧ ὁ Ζεὺς κατέπεσε, κύκνος γενόμενος. Πά. ποῖα δὲ τις ἔσθ' ὄψιν; Ἀφροδ. λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην. ἀπαλὴ δὲ, ὥς ἐν ᾧ τραφεῖσα, γυναικὸς τὰ πολλὰ, καὶ παλαίστρια. καὶ οὕτω δὴ τι περιπαύσασος, ὥς τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θέσπεως ἄσπον ἔτι ἀρπάξαντος. οὐ μὲν, ἐλλ' ἐπεὶ

ἔτι περ

ἔτις ἐς ἀκμὴν κατέστη, σέως οἱ ἀγριοὶ τῷ ἀχαιῷ δὴ τῷ μνηστῆραν ἀπὸ τῆς, ἀποκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους. ἢ δὲ θέλεις, ἐγώ, συγκαταθέξομαι τὸν γάμον. Πά. πῶς φης, τὸν τῆς γαμημένης; Αφροδ. νῦν εἰ σὺ, καὶ ἄριστος, ἐγὼ δὲ οἶδα, ὡς χεὶρ τὰ τοιαῦτα δρᾷν. Πά. πῶς; ἰδέλω γὰρ καὶ σὺν τοῖς εἰδέναι. Αφροδ. σὺ μὲν ἀποδμήσεις ὅτι δέαν δὲ τῆς Ἑλλάδος, καὶ περὶ δὲν ἀφίκεν ἐς τὴν Λακεδαιμόνα, ὅψιταί σε ἡ Ἑλένη. τοῦτο οὖν δὲ, ἰμὸν αὖτ' εἰν τὸ ἔργον, ὅπως ἐραδίσειταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. Πά. τοῦτ' αὖτὸ καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιπεῖν τὸν ἄνδρα, ἰδιῶται βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνηπλοῦσαι. Αφροδ. δάξει τούτου γε ἔνεκα. πῶδα γὰρ μοι ἐστὶν δύο καλῶ, ἱμερος καὶ ἔρως. τούτω σοι παραδώσω ἡγεμὸν
 γιγ

ad florem ætatis pervenisset, optimi quique Achæorum ad petendas illius nuptias sese obtulerunt. Antepositus autem reliquis tum Menelaus fuit, ex genere Pelopidarum natus. Quod si autem voles, ego tibi conficiam has nuptias. P A. Quid narras? eius ne quis iam nupsit alteri? V E. Iuuenis adhuc es, & rusticus. Ego vero novi, quo pacto talia perficere conveniat. P A. Quomodo? cupio enim & ipse scire. V E. Tu quidem proficisceris ad perlustrandam Græciam, atque vbi Lacedæmonia perveneris, videbit te Helena. Post illa vero, meum iam opus erit, efficere, quo illa amore tui capiatur, teq; sectetur. P A. Hoc ipsum etiam incredibile mihi videtur, ut illa relicto coniuge, cum homine barbaro atq; hospite è patria navigare, in animum inducat. V. Bono animo esto. Nam huius certe rei gratia, liberos duos habeo pulchros, Amabilitatē & Cupidinem videlicet, quos tibi tra-

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidam, totus subingrediens illam vi coget amare mulierem. Amabilitas autem tibi ipsi circumfusa id quod ipsa est, desideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego una praesens, rogabo Gratias, quo & illi comites se praebent, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. P A R. Quomodo fortassis hoc proce- det, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Græciam, & in Sparta peregre absum, & redeo una cum vxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. V E. Ne prius ama- ueris Pari, quam pronu- bam me & sponsæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ com- potem factam adesse vo- bis, & celebritatē perage- re nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim li- cet

νε τῆς ὁδοῦ γεννησομένη. καὶ ὅτι
ὁ μὲν ἔρως, ὅλως παρελ-
θὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει
τὴν γυναικα ἐξῆν. ὁ δ' ἑ-
μερος αὐτῇ σοι περιχυθεῖς,
τοῦθ' ὅπερ ὄσιν, ἡμερόν τε
θήσει καὶ ἐράσθην. καὶ
αὐτὴ δὲ συμπαρεῖσα, δι-
ήσομαι καὶ τῆς χαρίτων
ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐ-
τῇ ἀναπέισομιν. Πά. ὅ-
πως μὲν ταῦτα χωρήσει,
ἄδηλον ὧ Ἀφροδίτῃ, πλὴν
ἐγὼ γε ἤδη τῆς Ελένης. καὶ
οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὅσῃν
αὐτῇ οἶομαι. καὶ πλείω
εὐδὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς
Σπάρτης ὁπδημῶ, καὶ ἐπά-
νειμι ἔχων τὴν γυναικα.
καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάν-
τα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Ἀφροδ.
μὴ πρότερον ἐραδῆς ὧ Πά-
ρι, ὡρὶν ἐμὲ πῶς προμή-
στραν καὶ νυμφαγωγόν, ἀ-
μείψασθαι τῇ κρίσει. ὡρέπει
γὰρ καὶ με νικηφόρον ἡμῶν
συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτά-
ζειν ἅμα καὶ τοῦ γάμου
καὶ μαδ' ὀπινίκια. πάντα γὰρ
ἐνίστ

ἦνί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ
 ἄλλο, ἢ γάμον, τοῦτε τοῦ
 μάλω φιάδης. Πά. δέδοικα,
 μίμου ἀμελήσεις μὲν ἢ
 κρίσιν. Αφροδ. βούλει οὖν,
 ὑποτάσσεσθαι; Πά. μηδα-
 μῶς, ἀλλ' ὑπόχου πάλιν.
 Αφροδ. ὑποχνοῦμαι δὴ σοι
 τὴν Ελένην παρεδώσθην γυ-
 ταῖα, καὶ ἀκολουθήσθην γε
 ἐπ' αὐτῇ, καὶ ἀφίξιδης παρ'
 ὑμᾶς εἰς τὴν Ἰλιον, καὶ αὐτὴν
 παρέσομαι, καὶ συμπράξω
 μὰ πάντα. Πά. καὶ ἢ ἔρωτα
 καὶ ἢ ἵμερον καὶ τὰς χάριτας
 ἄξεις; Αφροδ. θάρσει. καὶ ἢ
 πόθον, καὶ ἢ ὑμῶσιον πρὸς τὰ
 τοῖς παραλήφομαι. Πά. ἔ-
 ουὶ ὅτι τοῦτοις δίδωμι τὸ
 μῆλον, ὅτι τέτοις λάμβανει.

Αἰώς καὶ Ερμῆς.

Ηκουσας ὦ Ερμῆ, οἷα ἡ-
 πέληπον ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑ-
 περβλήκα καὶ ἀπίθανα; ὡς
 ἰθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν
 τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω,
 ὑμῖς δ' ὡς ὑποκρεμαδένεις,
 καταπαῖον βιάζεσθε με. μά-
 τῳ

cet tibi hęc, & amorem
 & formam, & nuptias po-
 mo isto mercari. P A K.
 At metuo, ne me post la-
 tum iudicium negligas &
 contempnas. V. Vis igitur,
 ut iurem tibi? P. Nequa-
 quam, sed tantum promit-
 te denuo. V E. Promitto
 igitur, Helenam traditu-
 ram me esse uxorem tibi,
 & futuram comitem pro-
 ficiscenti ad ipsam, deinde
 & Ilium venturam esse ad
 vos, & ipsa adero, & ad-
 iuvabo omnia. P A. Etiam
 Cupidinem & Amabilita-
 tem & Gratiarum tecum ad-
 duces? V E. Bonum ani-
 mum habe, quia & desi-
 derium & Hymenarum
 præterea comites assumā.
 P A K. Ob hęc igitur do
 tibi pomū, ob hęc accipe.

Martis & Mercu- rij.

Audistin' Mercuri, cu-
 iusmodi nobis minatus
 sit Iupiter, quam superba,
 quamque dictu ab-
 surda? Ego, inquit, si
 voluero catenam ex æ-
 there demittam, unde si
 vos suspensi me vi detra-
 here

here conemini, luseritis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verum etiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublimē sustulero. Ad hęc alia permulta, quę tu quocūque audisti. At ego, si quidem cum viro quolibet singularim conferatur, ita pręstantiorem eum esse viribusque superiorem, haudquaquam negaverim. verum vnum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunximus, id neutiquam crediderim. M. Bona verba Mars. Neque enim sat tutū est ista loqui, ne quid forte mali nobis conciliemus petulantia. M. A. Putas vero me apud quemlibet hęc dicturum? imo apud te solum id audeo, quem linguae cōtinentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hęc mīnantem audirem haud

que-

τιω ποιήσῃτε. οὐ γὰρ δὴ καδιελύσῃτε. ὁ δὲ ἐγὼ διλήσασαι ἀνελύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα καὶ τὴν θάλασσαν σωαεθήσας μετιωρῶ. καὶ τὰλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ καὶ ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυροτέρους ὄντι, οὐκ αὖ ἀρνηθεῖμυ. ἰμοὺ δὲ ἤν τοσούτων ὑπερέβειν, ὥς μὴ καταβάρησεν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν ἀποσπλάβοιεν. οὐκ αὖ πενθεῖμυ. Εἰμυ. εὐφήμεν ὃ ἄριστ. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ὑπολάβωμιν τῆς φλυαρίας. Α. ρησ. οἶμαι γὰρ με πρὸς πάντας αὖ τοῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν ἰχθυοῦσιν ἠπιστάμην. ὁ γοῦν μάλιστὰ γελοῖον ἔδοξε μοι, ἀκούοντι μιταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ αὖ δυνάμην σιωπῆσαι πρὸς σι.

σι. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἱεραστάρες, ἐπιβούλωναν ξυνοῦσαι αὐτὸν λαῶντας, ὡς παντῶς ἡμετέρου καὶ αὐτὰ, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μὴ γὰρ ἡ Θέτις κατελήσασα ἐκάλεισεν αὐτὸν σύμμαχον Βριάρειον ἐκἀτύγχερα ὄντα. καὶ ἐδέδετο αὐτὸν κίραυνῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένη, ἐπήν μοι γιγῶν ἐπὶ τῇ καλλιζήνοισιν αὐτοῦ. Εἰμ. σιῶπα, εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλές οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

Πανὸς καὶ Εἰμῶ

Παν.

Χαῖρι ὦ πάτερ Εἰμῶ. Εἰμ. νῆ καὶ σύ γι. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Πα. οὐχ ὁ Κυλλενίος Εἰμῶς ὦ τυγχάνεις; Εἰμ. καὶ μάλα. πῶς οὖν ὧς ἐμὸς εἶ; Παν.

μοιχί-

queam apud te reticere. Etenim memineram, quā non ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illum in vincula coniungere, quantopere formidaret, utque in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essent dij. quod ni Thetis misericordia commota, Briareum centimanum illi auxilio accersiuisset, ipso pariter cum fulmine ac tonitruo victus erat. Hæc reputanti mihi ridere libebat eius magniloquentiam iactantiamque. M e r. Tace, bona verba neque enim tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Panis & Mercu-

rij.

Salue ὁ pater Mercuri. M e r. Salue utique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? P a. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? M e r. Atque admodū. Quo pacto igitur meus filius es? P.

B 4

Adul-

Adulterinus sum, ex amo-
re tibi natus. M e r. Per
Iouem hirci fortasse cu-
iusdam, qui capram per
adulteriū cognouit. Nam
meus quō fueris, qui &
cornua habes, & nasum
talem, & barbam hirtam,
& pedes bifidos, hircinos-
que, præterea & caudam
super natibus? P a. Quæ-
cunque in me conuician-
do dicis, ijs tuum ipsius
filium, pater, probrosum
ac turpem declaras, imo
potius teipsum qui eius-
modi generas & tales li-
beros procreas, Ego vero
extra culpam sum. M e.
Quam autem etiam ma-
trem tuam ais esse? Num
ignorans alicubi cum ca-
pra adulterium exercui
ego? P a. Non cum ca-
pra, sed tibi ipse in memo-
riam reuoca, num in Ar-
cadia quandoq; puellam
liberam per vim stupraris.
Quid mordendo digitum,
quæris ac diu dubitas? I-
cari filiā dico Penelopen.
M e. Quid igitur illi acci-
dit, quod pro me hircio si-
milem te peperit? P a.
Dicam tibi, quæ ex illa
ipsa audiui. Quando enim
me

μοιγίδιός εἰμι, ὃς ἔρωτός
σοι ἡρόμενος. Ερ. νὴ Δία
πράγου ἴσως τινὲς μοιχεύ-
σαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ
πῶς κέρατα ἔχων, καὶ
εἶνα τοιαύτῳ, καὶ πώ-
γωνα λάσιον, καὶ σκέλη
διχλῆλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ
οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;
Πάν. ὅσα αὖ ὑποσκάψης
εἰς ἐμὲ, τὸν σιαυτοῦ υἱὸν
ὃ πάτερ ἐπονείδισον ὑπο-
φαίνεις, μᾶλλον δὲ σιαυ-
τὸν, ὃς τοιαῦτα ἡρώας,
καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ
ἀναίτιος. Ερμ. τίνα δὲ
καὶ φῆς σου μητέρα; ἦπον
ἔλαδον, αἶγα μοιχεύσας
ἔγωγε. Πάν. ἔα αἶγα ἐμοί-
χεύσας, ἀλλ' αἰκμηνσον σι-
αυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ
παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί
δακὼν τὸν δάκτυλον ζῆλεις,
καὶ ὀππολὺ ὑπερεῖς; πῶς
Ἰκαρίου λέγω Πρωτολόπῳ.
Ερ. εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη
αὐτ' ἐμὸς πρᾶγ' ὅσον
ἔτικεν; Πάν. αὐτῆς ἐκεί-
νης λόγον σοι ἐρῶ. ὥς γάρ
μι

με ἔπειμπεν ὅτι τὴν Ἀρ-
 καδίαν, ὃ παῖ, μήτης μὲν
 εἶμι, ἵφ' ἐγὼ εἶμι Πλω-
 λότι ἢ παρτιάτις, τὸν
 πατέρα δὲ γίνωσκε Διὸν
 ἔχει Εὐμῆν τὸν Μαίαν καὶ
 Δίος. ὅ δὲ κτεροσφύρος
 καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
 πήτω σε. ὅποτε γὰρ μοι
 σωῶν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τρά-
 γῳ ἑαυτὸν ἀπέκασιν, ὡς
 λάθει. καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος
 ἀπέβης τῷ τράγῳ. Εὐμ.
 νῦν Διὰ μέμνημαι ποίησας
 τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὐκ ὁ δὴ
 κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἀχρεὶος αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
 τὴρ κικλήσομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήσω παρὰ παῶσιν
 ὅτι τῇ εὐπαιδία. Παν. καὶ
 μὴ οὐ καταγυνῶ σε ὁ
 πάτερ. μουσικὸς τε γὰρ εἶ-
 μ, καὶ σὺρίζω πάνυ κα-
 πυρὸν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν
 ἡμῶν ἀνελ ποιεῖν δυνάται,
 ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ διασώ-
 τῳ πιπτοῖκέ με, καὶ ἡγοῦ-
 μαὶ αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 ποίμνια δὲ, εἰ διάσαιό μου
 ἐπὶ

me in Arcadiam ablega-
 bat, O puer, inquit, Ma-
 ter quidem tua ego sum,
 Penelope, ex Sparta nata.
 Ceterum patrem noris
 habere te deum, Mercu-
 rium illum Maiae ac Iouis
 filium, Quod si igitur cor-
 nutus ipse es, ac pedes
 hircinos habes, ne id ex-
 gre feras. Quando enim
 mecum rem habebat pa-
 ter tuus, hirco seipsum
 assimilauerat, quo facilius
 lateret, & ob id similis
 hirco tu quoque euasisti.
 M. Per Iouem, memini
 me tale quiddam facere.
 Ego igitur formosus ille,
 qui ob formam ac pul-
 chritudinem animum ela-
 tum prae me fero, qui ad-
 huc imberbis ipse sum pa-
 ter tuus vocabor? & ab
 omnibus risu accipiar ob
 praeclaram liberorum pro-
 creationem. P. A. At vero
 dedecori tibi pater non
 sum. Nam & Musicus
 sum & fistula cano, admo-
 dum pleno spiritu. Et
 Bacchus ille nihil absque
 me facere quicquam potest,
 sed & socium & consulta-
 torē fecit me, & duco ipsi
 chorū. Iam & ouilia mea

si videas, quod per Tegeam & per Parthenium habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclare rem gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrum illud, quod est sub arce. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum ibi sit nomen Panos. M E K. At dic mihi duxisti ne uxorem iam? Hoc enim opinor, distitant te. P A. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cū vna aliqua rem habere contentus forem. M E K. Capras videlicet conscendis. P A. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque admodum studiose ab illis observor. M E K. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? P A. Impera pater, nos autem videbimus, hæc uti fiant. M E K. Et accedas ad me,

&

ἐπόσα πρὶ Τέγαια καὶ ἀπὸ
τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ
ἡδίστη. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρ-
καδίας ἀπάσης. πρῶτον δὲ
καὶ ἀθηναίοις συμμαχίας,
οὕτως ἡρέευστα, ἐν Μαρα-
θῶνι, ὥστε καὶ ἀρετῆον ἡρέθη
μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
σπήλαιον. ὡς γοῦν ἐς ἀθή-
νας ἔλθης, εἴσῃ ὅσον ἐκτὶ τῷ
Πανὸς ὄνομα. Εγμ. εἰπέ δέ
μοι, γιγάμικας ὦ πᾶν ἡ-
δῆ; τοῦτο γὰρ εἶμαι, κα-
λοῦσί σε. Παν. οὐδαμῶς ὦ
πάτερ. ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι,
καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συ-
γὼν μίαν. Εγμ. ταῖς οὐν
αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.
Παν. σὺ μὲν σκώπῃς. ἐγὼ
δὲ τῇτι Ηχοῖ καὶ τῇ Πί-
τυ σώωμαι, καὶ ἀπάσαις
ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινά-
σι. καὶ πάνυ πονεῖν θέλω
πρὸς αὐτῶν. Εγμ. οἶδα
οὐν ὅ, τι χάριστη ὦ τέκνον
τὰ πρῶτα αἰτουῦντί μου.
Παν. πρὸς αἴτη ὦ πάτερ,
ἡμῖν δὲ ἰδῶμεν ταῦτα.
Εγμ. καὶ ἀρσενίδί μοι,
καὶ

ἡ φιλονοφρονοῦ, πατέρα δὲ
 ἔρα, μὴ καλέσῃς με, ἀκού-
 οντός γε τινός.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Διονύσου.

& prehenses licet, pa-
 trem autem vide ne me
 appellaueris quoquam au-
 diente.

Apollinis & Bac-
 chi.

Τί ἂν λέγομεν ὁμομη-
 τρείους ὃ Διόνυσε ἀδελφοὺς
 εἶναι, Ἐρωτα καὶ Ἑρμαφρόδι-
 τον καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους
 ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ
 ὀπτηδύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πᾶγκαλος καὶ τοξότης, καὶ
 δυνάμει οὐ μικρὰν περιβί-
 βλημένος, ἀπάντων ἀρχὴν.
 ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἰμάνδρος,
 καὶ ἀμφίβολος πλὴν ὄψιν.
 οὐκ ἂν διακρίναις, εἴτ' ἔφη-
 ρός ὅστις, εἴτ' καὶ παρθένος.
 ὁ δὲ καὶ πέρα τῶ εὐπριποῦς
 ἀνδρικός ὁ Πρίαπος. Δὴ
 μὴδὲν δομάτης ὃ Ἀπολ-
 λων. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
 τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
 διάφοροι γεγεννημένοι. ὅπου
 γὰρ καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις
 ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὅμ' ἀρσένω,
 ἢ δὲ θήλειᾳ, ὡσπερ ὑμεῖς, γί-
 νεται. Ἀπο. ναι, ἀλλ' ἡμεῖς
 ὁμοι-

Quid igitur dicendum
 ne est, Bacche. fratres es-
 se Cupidinem, Herma-
 phroditum & Priapum?
 adeo dissimiles forma &
 studijs cū sint? Nam hic
 quidem formosus omni-
 no & iaculator est, & po-
 testate non parua compa-
 rata sibi, omnibus impe-
 rat. Ille autem mulcrosus
 ac semiuir, ambiguā quo-
 que faciem prae se ferens,
 ut non facile dignoscas,
 adolescens ne sit, an vir-
 go. Hic vero & supra mo-
 dum virilis est Priapus vi-
 delicet. B A. Ne mireris
 Apollo, non enim ipsa
 Venus in causa est, sed pa-
 tres, qui diuersi fuere.
 Quandoquidem & ij qui
 eodem patre, eademque
 matre nascuntur, saepe nu-
 mero alius vir, alius foemi-
 na, quemadmodū & vos,
 nascuntur. A P O. Ita sa-
 ne est ut dicis, sed nos ta-
 men

men similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarij enim ambo sumus. B A C. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadem ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequam sunt, quod Diana quidem hospites mactat apud Scyrhas, tu autem varicinariis, & medicariis ægrotantibus. A P O. At tu putas sororem delectari Scythis? quæ quidem etiam adornavit, si quis Græcus aliquando in Tauricam aduenerit, ut cum eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes illas. B A C. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cum Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem vrbe accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquam igitur quieti nos dedimus, in conuiuio affatim madefacti, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O. Solli sitauit ne te? B A C. Huius-

ὅμοιοί ἐσµιν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀπιτηδύοµιν. τοξόται γὰρ ἄμφω. Διόν. Μέχρι µὲν τέξου, τὰ αὐτὰ δὲ Ἀπολλόν, ἐκείνα δὲ οὐχ ὅμοια. ὅτι ἢ µὲν Ἀρτεμις ξινοκτινῇ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ µαντύνῃ, καὶ ἰᾷ τὸν κάµνοντας. Ἀπολ. οἷα γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις; ἦγε καὶ παρεισκύσας, ὡς τις ἔλλω ἀφίκεται ποτὶ εἰς τὴν ταυρικὴν, σωσικλυῖσαι µετ' αὐτοῦ, µυσσποµβὴν τὰς σφαγὰς. Διό. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ µὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τοι σοὶ διηγῆσοµαι, πρῶτον ἐν Λαµψάκῃ ἡδυαίνων. ἐγὼ µὲν παρήειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ ὑποδείξά µηός µε, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀντιπανσάµεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκατὼς ὑποβιβηγυµβοί. κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστάς ὁ ἡγναῖος, αἰδοῦµαι δὲ λέγειν. Ἀπο. ἐπείρασι; Διό.

τοιοῦ-

τινὸς τὸν θεόν. Απολ. σὺ δὲ
τί φεῖς ταῦτα ; Διό. τί γὰρ
ἄλλο, ἢ ἐγέλασα ; Απο. σὺ-
γι, τὴ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ
ἀχίως. συγγνωστὸς γὰρ, εἰ
καλὸν σοι οὕτως ὄντα ἐπέ-
ρα. Διό. τούτου μὲν οὐκ
ἴστω καὶ ὅτι σοι αὖ, ὃ Α-
πολλων ἀγάγοι πλὴν πείραν.
καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης,
ὥς καὶ ἴσφοντα αὖ σοι τὸν
Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. Απο.
ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρῆσει γὰρ ὃ
Διόνυσος. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κίβης καὶ τόξα.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Εἰς γὰρ τις ὃ μῆτερ ἐν
οὐρανῷ διὸς ἀδελιώτερος
ἐμῷ ; Μαῖ. μὴ λέγε ὃ
Ερμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα
ἀράγματα ἔχω μόνος κάμ-
νω, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
περίστας διασπώμενος ; ἔω-
δη μὲν γὰρ Ἰξανασάντα,
σαῖεν τὸ συμπόσιον δεῖ,
καὶ διαφάταγτα πλὴν ἐκ-
κλη-

iusmodi quippiam est. A.
Quid tu autem porro ad
hæc ? B A C. Quid enim
aliud, quam risi. A. Re-
cte sane, quod neq; acer-
be, neque rustice quic-
quam. Venia enim dignus
est, si te formosum adeo
solicitavit. B A C. Huius
igitur gratia, etiam te, A-
pollo, sollicitatum merito
venerit, Formosus enim
& tu, & præterea coma-
rus, ut vel sobrius Priapus
ille aggredi te queat. A P.
Sed non aggredietur Bac-
che, me facile. Nam præ-
ter comam etiam arcum
gero.

Mercurij & Maiæ.

Est vero, mater, deus
quisquam in cælo me
miserior ? M A. Causæ
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M B. Quid
non dicam ? qui quidem
tantum negotiorum sol-
lus sustineam, quibus de-
lassor, in multa ministe-
ria distractus. Nam ma-
ne protinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dij compotant. Tum ubi
curiam

curiam in qua consultant, undique strauero, ac singula ita, vt oportet, composuero, loui necessum est assistere, ac perferendis illius mandaris toto die sursum ac deorsum eursitare, & redeuntem insuper, puluerulentum ambrosiâ apponere. Porro priusquam nouitius iste pocillator aduenisset, ego nectar etiam ministra bam. Quodque est omnium indignissimum, soli omnium ac noctu quidem agere quietem licet, Verum id quoque temporis necesse habeo defunctorum animas ad Plutonem deducere, manumque gregi me ducem præbere, cum autem & tribunalibus assistere. Neque enim mihi sufficiebant scilicet diurna negotia, dum verfor in palæstris, dum in concionibus præconis vices ago, dum oratores instruo, ni hæc quoque provincia accedat, vt simul etiam umbrarum res disponam. Atqui Ledæ filij alternis inter ipsos vicibus apud superiores atque inferos agitant. Mi-

hi

κλησίαν, εἴτα αὐθιγίσαντα ἕκαστα, παριστάμαι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρωντας ἀγυγίαις τὰς παρ' αὐτοῦ αἶψα καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα καὶ ἐπανιλδύνοντα ἐτι κικονιζόντων, Σαρατιδέναι πλὴν ἀμφοτέρων. πρὶν δὲ τὸν νεώτερον τοῦτον οἰκοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτε μηδὲ νυκτὸς καθούδω μόρος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκρόπομπον εἶναι, καὶ παριστάμαι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, καὶ παλαιόπρακτος εἶναι, καὶ τὰς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ἔκτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἐτι καὶ νεκρικὰ συνδιαφράττειν μεμερισμένον. καὶ τοὶ τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾄδου εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ,

ἢ, καθ' ἑκάστω ἡμέραν καὶ
 τῶτα καὶ κείνα ποιεῖν αἰαγ
 κῶν. ὃ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν δυ-
 εῖων γινόμενοι, ἐνυχοῦν
 ἀφρητίδες, ὃ δὲ Μαΐας τῆς
 Ἀτλαντοῦ διακονοῦμαι αὐ-
 τῆς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκουσά
 με ὑπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾧ
 πέπομφέ με ὀφόμενον ὅ, τι
 πράττει ἡ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 πτύσαντα, πέπομφεν αὐ-
 ρίς ἐς τὸ Ἀργεὺς ὀπισκεψή-
 ρην, ἢ Δανάω, εἴτ' ἐκεί-
 νην, ἐς Βοιωτίαν φρεῖν ἐλ-
 θῶν, ἐν παρόδῳ πρὸς Ἀντί-
 πλῳ ἴδε, καὶ ὅλως, ἀπηγό-
 ρυκα ἥδη. εἰ γοῦν μοι δυνά-
 τὸν ᾧ, ἡ δὲ αὖ ἡξίωσα
 περὶ αὐτῆς, ὥστε ἐν γῇ κα-
 κῶς δουλεύοντις. Μαῖ. ἔα
 τῶτα ὦ τέκνον. καὶ γὰρ
 πάντα ὑπερεῖν πρὸς παῖδι,
 ναίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥστε
 ἐπέμψης, σόβει ἐς Ἀργεὺς,
 εἴτα ἐς πρὸς Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πλεονὲς βραδυῶν λάβοις.
 ὁ δὲ ἄλλος γὰρ οἱ ἐρωῶντις.

hi necesse est quotidie tū
 hoc tum illud pariter a-
 gere, deinde duo illi, Alc-
 mena ac Semele miseris
 prognati mulieribus. o-
 ciosi in conuiuijs accum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illis mini-
 stro scilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone à
 Cadmi filia reuersus es-
 sem, nam ad hanc me le-
 garat, visum quid ageret
 puella, neque respirantem
 legauit rursus in Argos
 inuisurum Danaem. Rur-
 sum inde in Boeotiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam pariturum
 me negarim. Quod si mi-
 hi licuisset, lubens profe-
 cto fecissem, id quod so-
 lent ij, qui in terris duram
 seruiunt seruitutem. M. A.
 Missa fac ista gnate, de-
 cet enim per omnia mo-
 rem gerere patri, quum
 sis iuuentis, ac nunc quo
 iussus es, Argos contem-
 de, deinde in Boeotiam,
 ne si cessaris, fuerisque
 lentior, plagas etiam au-
 feras. Nam iracundi sunt
 qui amant.

Doridis & Gala-
teæ.

Formosum amantem Galatea, nempe Siculum istum pastorem aiunt amore tui deperire. G A L. Ne ride Doris, nam qualis qualis est, Nept. patre p- gnatus est. D. Quid tum postea, si vel Ioue ipso sit progenitus, cum vsque adeo agrestis atq; hispidus appareat, quodq; est omnium deformissimum, v- noculus. An vero credis genus illi quicquam profuturum ad formam? G. Ne isthuc quidem ipsum, quod hispidus est atq; agrestis, vt tu vocas, illum deformat, quin virile magis est. Porro oculus decet etiam frontem, quo quidem nihilo segnius cernit, quam si duo forent. D O. Videris Galatea non amantem habere Poly- phemum, sed illum potius adamare, sic eū prædicas. G. Equidē haud adamo, sed tamen insignem istam vestram insultandi op- pro-

Δωρίδ' ὦ καὶ Γαλα-
τέας.

Καλὸν ἐρασῶ ὦ Γαλά-
τεα φασὶ τὸν σικελὸν τοῦ-
τον ποιμένα ὀπμιμύνααι
σοι. Γα. μὴ σκῶπῃς Δωρί,
Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ὄναι, ὁ-
πῆτος αὖ ἤ. Δω. τί οὐκ εἰ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὦν,
ἄχρειος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαί-
νεται, καὶ τὸ πάντων ἀμορ-
φώτατον, μονόφθαλμος.
οἶεν τὸ γένος ὀνῆσθαι αὖ τι αὐ-
τὸν πρὸς πλὴν μορφῇ; Γα.
οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτῷ, καὶ ὡς
φῆς ἄχρειον, ἀμορφὸν ὄναι.
ἀνδρῶδες γάρ. ὃ, τι ὀφθαλ-
μὸς ὀπιπρέκει πρὸς μετώπῳ,
οὐδὲν ἐνδείξετον ὄναι, ἢ εἰ
Γαλάτεια οὐκ ἐρασῶ, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφθ-
μον, ὅσα ἐπαυγῆς αὐτόν. Γα.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πα-
νυ ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέ-

ρο ὑμῶν . καὶ μοι δοκεῖτε
ὑπὸ φθόγου αὐτὸ ποιεῖν . ὅτι
ποιμάνων ποτὲ , ὑπὸ τῆς
σκοπιᾶς παίζουσας ἡμᾶς
ἰδὼν ὅτι τῆς ἡίδνος , ἐν τοῖς
πρόποσι τῆς Αἵτνης , καὶ δι
μιταζῶν πρὸ ὄρους καὶ τῆς
θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομυ-
κνύεται , ὑμᾶς μὲν οὐδὲ
προσέβλεψεν , ἐγὼ δ' ὕψι ἀ-
πατῶν ἢ καλλίσῃ ἔδοξα ,
ἢ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπέσχε τὸν
ὀφθαλμόν , ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
νιῶ . δέιγμα γὰρ ὡς ἀμύνων
ἐμὶ , καὶ ἀξίερασος . ὑμῖς
δὲ παρώφθιμι . Δι . ἢ ποι-
μῶν καὶ ἐνδεῇ καλὴ πλὴν
ὄψιν ἔδοξας , ὁπφθονος οἶει
γεγονέναι ; καὶ τοι τί ἄλ-
λο ἐν σοὶ φαίνεται εἶχιν ,
ἢ τὸ λευκὸν μόνον . καὶ τοῦ-
το οἶμαι , ἅτι ξυνήθης ὅτι
τυρῶ καὶ χάλακτι . πάντα
οὗτὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖ-
ται καλά . ἐπεὶ τὰ γε ἄλ-
λα , ἐπὶ αὐτῇ ἐβελήσης μα-
δῶν ὅσα τυγχάνεις οὕτω
πλὴν ἔστιν , ὑπὸ πέντας τινός ,
εἰ ποτε γαλιών εἴη , ὅτι-
κύψασα

probrandiq; petulantiam
ferre non queo . ac mihi
nimirum invidentia qua-
dam isthuc facere videmini
 , propterea quod ille
quum forte aliquando gre-
gem pasceret suum, nosq;
littorali specula in litore
ludentes cerneret in pro-
minentibus Aetnae pedi-
bus qua videlicet intet
montem & mare litus se-
se in longum porrigit, vos
ne aspexerit quidem , ac
ego omnium vna visa sim
formosissima, eoque in v-
nam me coniecerit ocu-
lum . Ea res vos male ha-
bet , nam argumentū est,
me forma praestantiorem
esse ac digniorem quae a-
mer, vos contra fastiditas
esse . Do κ . An istud tibi
puras invidendum videri
si primum pastori, deinde
lusco formosa visa sis?
quanquam quid aliud ille
potuit in te pbare prae-
ter candorem? Is illi placet,
opinor, quod caseo & lacti
assueverit , proinde quic-
quid his sit simile, id proti-
nus pulcrum iudicat . Ali-
oqui vbi libebit scire, qua
sis facie , de scopulo quo-
piam, si quando serenitas
esset,

despectans in aquā, temet ipsam contemplare, videbis aliud nihil nisi perpetuum candorem. verum is quidem non probatur nisi rubor admixtus illi decus illi iunxerit. G A L. Atqui ego illa immodice candida, tamen eiusmodi habeo amantem quum interim è vobis nulla sit, quam vel pastor vel nauta, vel portitor aliquis mirretur, cæterum Polyphemus (vñt alia ne dicam) etiam canendi peritus est. D O R. Tace ô Galatea, audiuius illum canentem, quum nuper pruriret in te, sed ô sancta Venus asinum rudere dixisses. Nam lyre corpus similimum erat ceruino capiti ossib. renudato, tum cornua perinde quasi cubiti prominebant, ijs iunctis, inductisque fidibus, quas ne Collope quidem circum torquebat, agreste quiddam & absonum cantillabat, quum aliud interim ipse voce caneret, aliud lyra succineret, ita vt temperare nobis nequiuimus, quin ridemus amatoriam illam can-

tionem

κύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὼ
στραυτῶν, οὐδὲν ἄλλο ἢ
χρῆαν λευκῶν ἀκρεῖων. οὐκ
ἐπαινῆται δὲ τοῦτο, ὡς μὴ
ὀπιπρέπη αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθν-
μα. Γαλ. καὶ μὴν ἐγὼ μὴ
ἢ ἀκράτως λευκῇ, ὅμως
ἐραστῶ καὶ τοῦτον ἔχω. ὅ-
μων δὲ οὐκ ἔστιν ὡς τινα,
ἢ ποιμῶν ἢ ναύτης, ἢ πορ-
θμὸς ἐπαινῇ. ὁ δὲ Πο-
λύφημος, τάτε ἄλλα καὶ
μυσικὸς ὄντι. Δω. σιώπα ὦ
Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ-
τοῦ ἄδοντος, ὁπότε ἐκώ-
μασε πρῶλιν ὀπίσι, Ἀφροδί-
τη φίλῃ, ὅνον αὖ τις ὀγκᾶσθαι
ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πικτίς,
οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνόν
τῷ σαρκῶν, καὶ τὰ μὴ κέ-
ρατα, πῆχεις ὥσπερ ἦταν.
ζυγώσας γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νοῦρα, οὐδὲ κόλ-
λοπι περιεψέας, ἐμειλῶδες
ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν,
ἄλλο μὴ αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἡ λύρα ὑπὸ ἥχῃ. ὥς οὐδὲ
κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυ-
νάμιδα, ὅτι τῷ ἐρωτικῷ
ἐκεί-

οὐκ ἔστιν ἄσματος. ἢ μὲν ἀρ-
 ᾷ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ
 ἔδωκεν, ὡς τῷ λάλος οὖτος
 βρυχέμενος, ἀλλ' ἡρχέμετο,
 ἐφαρὲν μιμουμένη τσαχεί-
 αι ὦδιν καὶ καταγέλασον.
 ἔφερε δὲ ὁ ἐπέρστος ἐν ταῖς
 ἀγκάλαις ἀθρυμάτιον, ἄρ-
 κτου σύλακα, καὶ τὸ λάσιον
 αὐτῷ προστοικότα. τίς οὐκ
 αὖ φθονήσεί σοι, ὦ Γα-
 λάτριά, τοιοῦτος ἐρασός. Γα-
 λά. οὐκοῦν σὺ Δωρὶ, δεῖξον
 ἡμῖν τ' σεαυτ', καλλιῶ δηλο-
 τῷτι ὄντα, καὶ ὠδικώτερον,
 καὶ καθαρίζειν ἄμεινον ὅπως ἄ-
 μυνον. Δω. ἀλλ' ἐρασὺς μὲν
 οὐδεὶς ἔσται, οὐδὲ σεμνωό-
 μαι ἐπέρστος εἶναι. τοιοῦ-
 τος δὲ, οἷον ὁ κύκλωψ ὅστις,
 κινάβρας ὑπὸ ζων ὥσπερ ὁ φά-
 γος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ
 σιτούμενος πρὸς ὀπδημουῦ-
 τας καὶ ξένων, αὐτὸν ἡμίονο, καὶ
 ἐν αἰτιρώσας αὐτῶν.

Κύκλωψ καὶ Πο-
 σειδῶνος.

ὦ πάτερ, οἷα πέποιθα ὑπὸ
 τοῦ

tionem. Nam Echo nere
 spondere quidem illi vo-
 luit balanti, quum sit a-
 deo garrula, imo puduis-
 set, si visa fuisset imitari
 stridulum cantum & ridi-
 culum. Ad hæc gestabat
 in vlnis amasius ille deli-
 cias suas, vrsi catulum pi-
 lis hirtum, ipsi non dissi-
 milem. Quis autem non
 inuideat amicū itum Ga-
 latea? GAL. Quin tu igi-
 tur Dori, tuum ipsius ami-
 cum nobis commonstra,
 qui eo sit formosior quique
 doctius ac melius vel vo-
 ce canat, vel cithara? DO-
 R. Mihi quidem nul-
 lus est amator, neque me
 hoc nomine iactō, quasi
 sim vehementer amabilis,
 veruntamen istiusmodi a-
 micum, qualis est Poly-
 phemus, nempe totus hir-
 cum olens, tum crudis vi-
 sitans carnibus, & hospi-
 tes, si qui appulerint, de-
 uorans, tibi habeas, eum-
 que tu mutuū ames.

Cyclopi & Neptu-
 ni.

O pater, qualia pas-
 sus sum ab execrabili
 F 2 isto

isto hospite, qui me inebriatum exccecauit, somno grauatum aggressus. Ne p. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? Cy c. Principio quidem seipsum. Ne minem vocabat, postquā autem effugit, atq; extra tela, vt dicitur, fuit, Vlyssē nominari se aiebat. Ne p. Noui, quem dicis; Ithacensis est, ex Illo autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? Cy c. Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (sacrum autem quoddam mihi est, perquam magnū) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdam, vt par erat, deuoravi, vt qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξίνου, ὃς
 μεθύσας ἐξιτύφλωσέ με,
 κοιμαμένην ἐπιχειρήσας.
 Πο. τίς δὴ ὁ ταῦτα τολμή-
 σας ὦ Πολύφημι; Κύ. τὸ
 καὶ πρῶτον οὐτὶν ἑαυτὸν
 ἀπεικάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε,
 καὶ ἔξω ᾧ βέλους, Ὀδυσ-
 σέως ὀνομάζομαι ἔφη. Ποσ.
 οἶδα ὃν λέγεις, τὴν Ἰθακή-
 σιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει.
 ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἑώραξεν;
 οὐδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν; Κύ.
 κατέλαβον ἐν τῷ αὐτῷ ὑπὸ
 τῆς νομῆς ἀναπέψας, πολ-
 λούς τινες ἐπιβουλεύοντας
 δηλοῦντι τοῖς ποιμνίοις ἐπεὶ
 ὃ ἔθνηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα;
 πέτρεα δὲ ἔσι μοι παμμι-
 γέθης, καὶ τὰ πῦρ ἀνέκαυ-
 σα ἐναυτάμενος ὃ ἔφειρον
 δένδρον ὑπὸ τοῦ ὄρους, ἐφά-
 νησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς
 περιώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλα-
 βὼν αὐτῶν τινάς, ὥσπερ
 εἰκὸς ᾧ, κατέφαγον λησὰς
 ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργ-
 γότατος ἐκείνος, εἴτε Οὐ-
 σις, εἴτε Ὀδυσσεύς ᾧ, δί-
 δω-

ἰαί μοι πιεῖν φάρμακόν τι
 ἔγχεας, ἥδ' ὃ μὴ καὶ εὖ οὐσ-
 μῃ, ἔγκουλευτότατον. ὃ καὶ
 ταχὺ δέσασθαι. ἅπαντα
 γὰρ εὐθὺς ἐδοκεῖ μοι περιφέ-
 ρειν ὡς πόντον. καὶ τὸ σπήλαιον
 αὐτὸ ἀνέσφραγτο. καὶ οὐκ ἔτι
 ὅλως ἐν ἐμμαντὶ ἤμην. τέ-
 λος δέ, ἐς ὕπνον κατὰ σπλά-
 γνιν. ὃ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μοσχλόν, καὶ πυρώσας γε,
 προσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 δύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμι σοι ὡς Πόσει-
 δον. Ποσ. ὡς βαδὺν ἐκαι-
 μήθης ὡς τέκνον. ὅς οὐκ ἔξέ-
 θερεις μεταξὺ τυφλοῦ καὶ ὁ-
 ροῦ. ὃ δ' οὐκ Ὀδυσσεύς πῶς διέ-
 φυγιν; οὐ γὰρ αὖ εὖ οἶδ' ὅτι
 ἐδωρήθη ἀποκλινῆσαι τὴν πέ-
 ραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κύ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἔξινόντα. καὶ κα-
 θίπας παρὰ τὴν θύραν, ἐθή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας.
 μόνον παρὲς τὰ πόρτατα
 ἐς τὴν νόμην, ἐντειλόμενος
 τῷ κρείττω, ὅποτα ἐχέω πρᾶτ-
 τῇ αὐτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μαν-
 θάνω

fuso quodam veneno, dul-
 ci illo quidem & fragran-
 ti, ceterum ad insidias
 struendas presentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquam
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inverte-
 batur, & proorsum apud
 me amplius ipse non eram.
 Postremo autem somno
 correptus iacui. Ille vero
 exacuato vecte, eodem-
 que igne succenso, insu-
 per etiam exexcavit me
 dormientem. Et ex eo
 iam tempore cæcus tibi
 sum Nephele. N E P. Ut
 alte nimis dormijisti ὁ fi-
 li, qui non interea exilue-
 ris, cum exexcareris. V-
 lysses igitur ille quo pacto
 effugit? Non enim, scio
 scio, potuit dimouere
 saxum a foribus. C T C.
 At ego amovui ipsum, quo
 facilius illum comprehen-
 derem inter egredien-
 dum. At collocato me ip-
 so ad fores, extentis mani-
 bus venabar, solis dimissis
 in pascua ouibus; & arie-
 ti negotio dato, quænam
 ipsum agere pro me opor-
 teret. N E P T V. Intel-
 F 3 ligo

isto hospite, qui me inebriatum exccecauit, somno grauatum aggressus. N e p. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? C y c. Principio quidem seipsum. Ne minem vocabat, postquā autem effugit, atq; extratela, vt dicitur, fuit, Vlyssē nominari se aiebat. N e p. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Illo autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? C y c. Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnū) atque ignem resuscitauī, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdam, vt par erat, deuorauī, vt qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξίνου, ὃς
 μεθύσας ἔξιτύφλωσέ με,
 κοιμωμένῳ ὀπχειρήσας.
 Πo. τίς δὴ τὸ ταῦτα τολμή-
 σας ὦ Πολύφημι; Κύ. τὸ
 καὶ πρῶτον Οὐτὶν ἑαυτὸν
 ἀπικάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε,
 καὶ ἔξω ἔω βέλους, Οδυσ-
 σεύς ἐνομάζιεναι ἔφη. Ποσ.
 οἶδα ὃν λέγεις, τὴν Ἰθακή-
 σιον, ἔξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει.
 ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν;
 οὐδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν; Κύ.
 κατέλαβον ἐν τῷ ἀντρίῳ ἀπὸ
 τῆς νομῆς ἀνατρέψας, πολ-
 λούς τινας ὀπβουλεύοντας
 δηλοῦντι τοῖς ποιμνίσιν· ἐπεὶ
 ᾗ ἔθνηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα,
 πέτρεα δὲ ἔσι μοι παμμι-
 γέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυ-
 σα ἐναυτάμεν· ὃ ἔφειρον
 δένδρεον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφά-
 νησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς
 περιώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλα-
 βὼν αὐτῶν τινάς, ὥσπερ
 εἰκὸς ἔω, κατέφαγον λησὰς
 ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουρ-
 γότατος ἐκείνος, εἴτε Οὐ-
 σις, εἴτε Οδυσεὺς ἔω, δί-
 δω-

δοί μοι πειν φάρμακόν τι
 ἰγής, ἥδ' ὃ μὲν καὶ εὖσ-
 μῃ, ὅπι βουλεύότατον, ὃ καὶ
 παραχρῆδες αὖτον. ἅπαντα
 γ' εὐθὺς ἔδοκε μοι περιφέ-
 ρειν, ὡς ἴοντι. καὶ τὸ σπῆλαιον
 αὐτὸ ἀνέσφραξετο. καὶ οὐκ ἔτι
 ὄλεσε ἐν ἡμῶν τῷ ἡμῶν. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατισπά-
 δην. ὃ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μοχλόν, καὶ σπυρῶσας γει-
 πορῶντι ἐτύφλωσέ με κα-
 δούδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμι σοι ὦ Πόσι-
 δον. Ποσ. ὡς βαδυνὲς ἐκ-
 μήθης ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἔξέ-
 θοις μεταξὺ τυφλούμενος.
 ὃ δ' οὐκ Ὀδυσσεύς πῶς διέ-
 φυγῇ; οὐ γὰρ αὖ οὐδ' ὅτι
 ἔδωκεν ἡμῶν τῷ πῶν πῶ-
 νταν ἀπὸ τῆς δύρας. Κύ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μάλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἔξόντα. καὶ κα-
 δίσας παρὰ πῶν δύραν, ἐβή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας.
 μόνα παρὲς τὰ πόρτατα
 ἐς πῶν νόμῳ, ἐπτελώμενος
 πῶν κείνῳ, ὅπῃτα ἐχρῆν πῶν
 τῇ αὐτῇ ὡς ἐμῶν. Πο. μαρ-
 τὰς

fuso quodam veneno, dul-
 ci illo quidem & fragran-
 ti, cæterum ad insidias
 struendas præsentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquam
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inverte-
 batur, & prorsum apud
 me amplius ipse nō eram.
 Postremo autem somno
 correptus iacui. Ille vero
 exacuato veste, eodem-
 que igne succenso, insu-
 per etiam excæcavit me
 dormientem. Et ex eo
 iam tempore cæcus tibi
 sum Neptūne. N E P. Vt
 alte nimis dormijisti ὁ fi-
 li, qui non interea exilue-
 ris, cum excæcareris. V-
 lysses igitur ille quo pacto
 effugit? Non enim, sat
 scio, potuit dimouere
 saxum à foribus. C X C.
 At ego amoui ipsum, quo
 facilius illum comprehen-
 derem inter egredien-
 dum. At collocato me ip-
 so ad fores, extentis mani-
 bus venabar, solis dimissis
 in pascua ouibus; & arie-
 ri negotio dato, quænam
 ipsum agere pro me opor-
 teret. N E P T V. Intel-
 ligo

Adulterinus sum, ex amo-
re tibi natus. M. R. Per
louem hirci fortasse cu-
iusdam, qui capram per
adulteriū cognouit. Nam
meus quō fueris, qui &
cornua habes, & nasum
talem, & barbam hirtam,
& pedes bifidos, hircinos-
que, præterea & caudam
super natibus? P. A. Quæ-
cunque in me conuician-
do dicis, ijs tuum ipsius
filium, pater, probrosum
ac turpem declaras, imo
potius te ipsum qui eius-
modi generas & tales li-
beros procreas. Ego vero
extra culpam sum. M. R.
Quam autem etiam ma-
trem tuam ais esse? Num
ignorans alicubi cum ca-
pra adulterium exercui
ego? P. A. Non cum ca-
pra, sed tibi ipse in memo-
riam reuoca, num in Ar-
cadia quandoq; puellam
liberam per vim stupraris.
Quid mordendo digitum,
queris ac diu dubitas? I-
cari filiā dico Penelopen.
M. R. Quid igitur illi acci-
dit, quod pro me hircio si-
milem te peperit? P. A.
Dicam tibi, quæ ex illa
ipsa audiui. Quando enim

μοιχίδιός ἐμι, ὃς ἔρωτός
σοι ἡρόμενος. Εξ. νῆ Δία
πράγου ἴσως τινὲς μοιχεύ-
σαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ
πῶς κέρατα ἔχων, καὶ
ῥίνα τοιαύτην, καὶ πώ-
γωνα λάσιον, σκέλη
διχῆλὰ καὶ τραγικά, καὶ
οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;
Πάν. ὅσα αὖ ἀποσκώψης
εἰς ἐμὲ, τὸν σιαυτοῦ υἱὸν
ὃ πάτερ ἐπονείδισον ἀπο-
φαίνεις, μᾶλλον δὲ σιαυ-
τὸν, ὃς τοιαῦτα ἡνῶς,
καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ
ἀναίτιος. Εξμ. τίνα δὲ
καὶ φῆς σου μητέρα; ἤπου
ἔλαδον, αἶγα μοιχεύσας
ἔγωγε. Πάν. ὡ αἶγα ἐμοί-
χευτας, ἀλλ' αἰμνήσον σι-
αυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ
παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί
δακνὸν τὸν δάκτυλον ζῆλεις,
καὶ ὅτι πολὺ ἀπρεῖς; τίμω
Ἰκαρίου λέγω Πηλεϊόπῳ.
Εξ. εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη
αὐτ' ἐμὸς πρᾶγῳ σε ὅμοιον
ἔτικιν; Πάν. αὐτῆς ἐκεί-
νης λόγον σοι ἐρῶ. ὥτι γὰρ

με Ἰξέπεμπιν ὅτι τὴν Ἀρ-
 καδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν
 σου, ἔφ' ἐγὼ εἰμι Πλω-
 λόπη ἢ σπαρτιάτις, τὸν
 πατέρα δὲ γίνωσκε δειὴν
 ἔχον Ερμῖν τὸν Μαίαν καὶ
 Δίος. ὅ δὲ κίρσφός τις
 καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
 πνίτω σι. ὅπότε γὰρ μοι
 στυγῶν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τρα-
 γῶν ἑαυτὸν ἀπέκασιν, ὡς
 λάθοι. καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος
 ἀπέβης τῷ τραγῶ. Ερμ.
 νῆ Διὰ μέμνημαι ποιήσας
 τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὖν ὁ δὴ
 κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἀγχιεὺς αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
 τὴρ κικλήσομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήσω παρὰ πάντων
 ὅτι τῇ σὺ παιδίᾳ. Παύ. καὶ
 μὴν οὐ καταγυνῶ σε ὁ
 πάτερ. μουσικὸς τε γὰρ εἰ-
 μι, καὶ σφίζω πάντας κα-
 πυρὸν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν
 ἡμῶν ἀνὸς ποιεῖν δύνάται,
 ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ διασώ-
 πῳ ποιήσκει με, καὶ ἡγου-
 μαι αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 πῦρμα δὲ, εἰ θεάσαιτό μου
 ὅπῃ

me in Arcadiam ablega-
 bat, O puer, inquit, Ma-
 ter quidem tua ego sum,
 Penelope, ex Sparta nata.
 Ceterum patrem noris
 habere te deum, Mercu-
 rium illum Maix ac Iouis
 filium. Quod si igitur cor-
 nutus ipse es, ac pedes
 hircinos habes, ne id ex-
 gre feras. Quando enim
 mecum rem habebat pa-
 ter tuus, hirco seipsum
 assimilauerat, quo facilius
 lateret, & ob id similis
 hirco tu quoque euasisti.
 M. Per Iouem, memini
 me tale quiddam facere.
 Ego igitur formosus ille,
 qui ob formam ac pul-
 chritudinem animum elat-
 um prae me fero, qui ad-
 huc imberbis ipse sum pa-
 ter tuus vocabor? & ab
 omnibus risu accipiar ob
 praeclaram liberorum pro-
 creationem. P. At vero
 dedecori tibi pater non
 sum. Nam & Musicus
 sum & fistula cano, admo-
 dum pleno spiritu. Et
 Bacchus ille nihil absque
 me facere quicquam potest,
 sed & socium & consulta-
 torē fecit me, & duco ipsi
 chorū. Iam & ouilia mea

si videas, quod per Tegram & per Parthenium habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclare rem gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrum illud, quod est sub arcē. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum ibi sit nomen Panos. M E K. At dic mihi duxisti ne uxorem iam? Hoc enim opinor, desistant te. P A. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cū una aliqua rem habere contentus forem. M E K. Capras videlicet conscendis. P A. Tu quidem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pity rem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque admodum studiose ab illis obseruor. M E K. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? P A. Impera pater, nos autem videbimus, hæc uti fiant. M E. Et accedas ad me,

&

ὅποσα περὶ Τέγαν καὶ αἰδὲ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδίστη. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκადίας ἀπάσης. πρῶτον δὲ καὶ ἀθλων αἰσὶν συμμεμάχηντας, οὕτως ἡρέευστα, ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀρετῆον ἡρέθη μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει ἀπήλαιον. ὡς γοῶν ἐς ἀθήνας ἔλθης, εἴσῃ ὅσον ἐκείνῳ Πανὸς ὄνομα. Ερμ. εἰπέ δέ μοι, γιγάμηντας ὃ πᾶν ἤδη; τοῦτο γὰρ οἶμαι, καλοῦσί σε. Παν. οὐδαμῶς ὃ πᾶτις. ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι, καὶ οὐκ αὖ ἀγαπήσαιμι συνόντων μισθόν. Ερμ. ταῖς οὖν αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. Παν. σὺ μὲν σκώπεις. ἐγὼ δὲ τῇτι Ηχῶϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σῶμαι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι. καὶ πάντων ἀποιδάζομαι πρὸς αὐτῶν. Ερμ. οἶδα οὖν ὅ, τι χάριστη ὃ τέκνον τὰ πρῶτα αἰτουῦντί μου. Παν. πρὸς αἵτις ὃ πᾶτις, ἡμεῖς δὲ ἰδωμεν ταῦτα. Ερμ. καὶ πρὸς αὐτοῖς μοι, καὶ

καὶ φιλοναφρονοῦ, πατέρα ᾧ
ἦν, μὴ καλέσῃς με, ἀκού-
οντός γε τινός.

& prehenses licet, pā-
trem autem vide ne me
appellaueris quoquam au-
diente.

Ἀπόλλωνος καὶ
Διονύσου.

Apollinis & Bac-
chi.

Τί ἄν λέγομεν ὁμομη-
τρίους ᾧ Διόνυσε ἀδελφούς
εἶναι, Ερωτα καὶ Ερμαφρόδι-
τον καὶ Πρίαπον, ἀνδρογύνους
ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ
ὀπτηδύματα; ὁ μὲν γὰρ
πάγκαλος καὶ τοξότης, καὶ
δυνάμει οὐ μικρὰν περιβί-
βλητός, ἀπάντων ἄρχων.
ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἰμάνδρος,
καὶ ἀμφίβολος πῶς ὄψιν.
οὐκ ἂν διακρίναις, εἴτ' ἔφη-
ρός ᾔσιν, εἴ τι καὶ παρθένος.
ὁ δὲ καὶ πέρα τῆς εὐπριποῦς
ἀνδρικός ὁ Πρίαπος. Δὲ
μὴδὲν δομᾶται ᾧ Ἀπολ-
λονι, οὐ γὰρ ἢ Ἀφροδίτῃ αἰτία
τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
διάφοροι γεγεννημένοι. ὅπου
γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις
ἐν μίᾳ γαστρὶ, ὅμ' ἄρσιν,
ἢ δὲ θήλεια, ὡς περ ὑμεῖς, γί-
νεται. Ἀπο. ναί. ἀλλ' ἡμεῖς
οἱμοί.

Quid igitur dicendum
ne est, Bacche. fratres es-
se Cupidinem, Herma-
phroditum & Priapum? &
adeo dissimiles forma &
studij cū sint? Nam hic
quidem formosus omni-
no & iaculator est, & po-
testate non parua compa-
rata sibi, omnibus impe-
rar. Ille autem mulerosus
ac semivir, ambigua quo-
que faciem præ se ferens,
ut non facile dignoscas,
adolescens ne sit, an vir-
go. Hic vero & supra mo-
dum virilis est Priapus vi-
delicet. Β. Α. Ne mireris
Apollo. non enim ipsa
Venus in causa est, sed pa-
tres, qui diuersi fuerunt.
Quandoquidem & ij qui
eodem patre, eademque
matre nascuntur, sæpenu-
mero alius vir, alius fœmi-
na, quemadmodū & vos,
nascuntur. Α. Ρ. Ο. Ita sa-
ne est ut dicis, sed nos ta-
men.

men similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarij enim ambo sumus. B A C. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadem ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, quod Diana quidem hospites mactat apud Scyrhas, tu autem varicinarijs, & medicarijs ægrotantibus. A P O. At tu putas sororem delectari Scythis? quæ quidem etiam adornavit, si quis Græcus aliquando in Tauricam aduenerit, ut cum eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes illas. B A C. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cum Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem urbe accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquam igitur quieti nos dedimus, in conuiuio affatim madefacti, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O. Sollicitauit ne te? B A C. Huius-

ὁμοιοί ἐσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀπιτηδύομεν. τοξόται γὰρ ἄμφω. Διόν. Μέγχι μὲν τόξου, τὰ αὐτὰ δὲ Ἀπολλόν, ἐκείνα δὲ οὐχ ὅμοια. ὅτι ἡ μὲν Ἀρτιμὶς ξινοκτινεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τὸν κάμνοντας. Ἀπολ. οἷε γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις; ἦγε καὶ παρὶς τεύχουσιν, ὡς τις ἑλλὼ ἀφίκηται ποτε εἰς τὴν ταυρικὴν, σωικπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσσπομένη τὰς σφαγὰς. Διό. εὖγε ἐκένει ποιεῦσα. ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τοι σοὶ διηγέσσομαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ ἡδυμένοσ. ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ ὑποδιξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνὴρ πανσάμεθα ἐν τῷ συμπόσιῳ ἱκανῶς ὑποβιβειγμένοι. κατ' αὐτὰς που μέσας νύκτας ἐπαναγὰς ὁ ἡυναῖος, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Ἀπολ. ἐπαῖρα σι; Διό.

τοιοῦ-

τιούτων ἔσσι. Απολ. σὺ δὲ
πρὸς ταῦτα ; Διό. τί γὰρ
ἄλλο, ἢ ἐγέλασα ; Απο. σὺ-
γε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ
ἀγρίως. συγγνωστὸς γὰρ, εἰ
καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπεί-
ρα. Διό. τούτου μὲν οὐκ
ἔτι καὶ ὅτι σε αὖ, ὃ Α-
πολλὼν ἀγάγοι πλὴν πείραν.
καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομῆτης,
ὡς καὶ ῥήφοντα αὖ σοι τὸν
Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. Απο.
ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γι ὧ
Διόνυσε. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κέρμενος καὶ τῶς.

iustmodi quippiam est. A.
Quid tu autem porro ad
hæc ? B A C. Quid enim
aliud, quam risi. A. Re-
cte sane, quod neq; acer-
be, neque rustice quic-
quam. Venia enim dignus
est, si te formosum adeo
solicitavit. B A C. Huius
igitur gratia, etiam te, A-
pollo, sollicitatum merito
venerit, Formosus enim
& tu, & præterea coma-
tus, ut vel sobrius Priapus
ille aggredi te queat. A P.
Sed non aggredietur Bac-
che, me facile. Nam præ-
ter comam etiam arcum
gero.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Mercurij & Maiæ.

Εἰ γὰρ τις ὧ μῆτις ἐν
οὐρανῷ Διὸς ἀδελιώτερος
ἐμοῦ ; Μαῖ. μὴ λέγε ὧ
Ερμῇ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα
πράγματα ἔχω μόνος κάμ-
νω, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
περίστας διασπώμενος ; ἔω-
δα μὲν γὰρ ἔξαναπάντα,
σάκην τὸ συμπόσιον δέω,
καὶ διαπῶσαντα πλὴν ἐκ-
κλη-

Est vero, mater, deus
quisquam in cælo me
miserior ? M A. Cave
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M B. Quid
non dicam ? qui quidem
tantum negotiorum so-
lus sustineam, quibus de-
lassor, in multa ministe-
ria distractus. Nam ma-
ne protinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dij compotant. Tum ubi
curiam

curiam in qua consultant, undique strauero, ac singula ita, vt oportet, composuero, Ioui necessum est assistere, ac perferendis illius mandatis toto die sursum ac deorsum cursitare, & redeuntem insuper, puluerulentum ambrosiâ apponere. Porro priusquam nouitius iste pocillator aduenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium indignissimum, soli omnium ac noctu quidem agere quietem licet, Verum id quoque temporis necesse habeo defunctorum animas ad Plutonium deducere, manumque gregi me ducem præbere, cum autem & tribunalibus assistere. Neque enim mihi sufficiebant scilicet diurna negotia, dum versor in palæstris, dum in concionibus præconis vices ago, dum oratores instruo, ni hæc quoque provincia accedat, vt simul etiam umbrarum res disponam. Atqui Leda filij alternis inter ipsos vicibus apud superos atque inferos agitant. Mihi

κλησίαν, ἵτα ὠθετήσαντα ἕκαστα, παριστάμαι πρὸς Διὶ, καὶ διαφέρω τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ αἶψα καὶ κάτῳ ἡμεροδρομοῦντα καὶ ἐπανιλδύντα ἔτι κικονιζόμενον, Σαρκετιδέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰκοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐπέχον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτε μὴδὲ νυκτὸς καθύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δῆμι καὶ τότε πρὸς Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκρόπομπον εἶναι, καὶ παριστάμαι πρὸς δικαστήριον. οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, Σαλαίπρας εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. καὶ τοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἐκάτιρος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾧδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ,

ἢ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ
 πάντα καὶ κεῖνα ποιεῖν αἰαγ
 κῶν. ὁ μὲν Ἀλκμήωνος καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ἐν γυναικῶν δυ-
 σίων γενόμενος, εὐνοχῶν
 ἀφρόντιδες, ὁ δὲ Μαίας τῆς
 Ἀτλαντος διακονεῖμαι αὐ-
 τῆς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά
 με ὑπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς
 Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾧ
 πέπομφε με ὀφόμενον ὅ, τι
 παρὰ ἡνίκα, μὴ δὲ ἀνα-
 πνεύσαντα, πέπομφεν αὐ-
 ρὶς ἐς τὸ Ἀργεὺς ὀπισκεψέ-
 μην ἢ Δανάην, εἴτ' ἐκεί-
 νην, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλ-
 θῶν, ἐν παρόδῳ πῶς Ἀντί-
 πῳ ἴδε, καὶ ὅλως, ἀπηνό-
 ρηκα ἢ δὴ εἰ γούμ μοι δυνά-
 τὸν ᾧ, ἢ ὅπως αὐτὴν ἡξίωσα
 περὶ αὐτῆς, ὥστε ἐν γῇ κα-
 κῶς δουλεύοντες. Μαῖ. ἔα
 ταῦτα ὅ τέκνον. καὶ γὰρ
 πάντα ὑπερεῖν πᾶσι παρὶ,
 ναίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥστε
 ἐπὶ μὲν, σόβει ἐς Ἀργεὺς,
 ἔταίς πῶς Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πλεονεξίας βραδυῶν λάβοις.
 ὅ, ἡ γὰρ οἱ ἐρῶντες.

hi necesse est quotidie tū
 hoc tum illud pariter a-
 gere, deinde duo illi, Alc-
 mena ac Semele miseris
 prognati mulieribus, o-
 ciosi in conuiuijs accum-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illis mini-
 stro scilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone a
 Cadmi filia reuersus es-
 sem, nam ad hanc me le-
 garat, visum quid ageret
 puella, neque respirantem
 legauit rursus in Argos
 inuisurum Danaem. Rur-
 sum inde in Boetiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam pariturum
 me negarim. Quod si mi-
 hi licuisset, lubens profe-
 cto fecissem, id quod so-
 lent ij, qui in terris duram
 seruiunt seruitutem. Μα.
 Missa fac ista gnate, de-
 cet enim per omnia mo-
 rem gerere patri, quum
 sis iuuentis, ac nunc quo
 iussus es, Argos contende,
 deinde in Boetiam,
 ne si cessaris, fuerisque
 lentior, plagas etiam au-
 feras. Nam iracundi sunt
 qui amant.

Doridis & Gala-
teæ.

Formosum amantem Galatea, nempe Siculum istum pastorem aiunt amore tui deperire. G A L. Ne ride Doris, nam qualis qualis est, Nept. patre pugnatus est. D. Quid tum postea, si vel Ioue ipso sit progenitus, cum usque adeo agrestis atq; hispidus appareat, quodq; est omnium deformissimum, v-noculus. An vero credis genus illi quicquam profuturum ad formam? G. Ne isthuc quidem ipsum, quod hispidus est atq; agrestis, vt tu vocas, illum deformat, quin virile magis est. Porro oculus decet etiam frontem, quo quidem nihilo segnius cernit, quam si duo forent. D o. Videris Galatea non amantem habere Polyphemum, sed illum potius adamare, sic eū prædicas. G. Equidē haud adamo, sed tamen insignem istam vestram insulrandi op-pro-

Δωρίδ' ὃ καὶ Γαλα-
τείας.

Καλὸν ἐρασῶ ὃ Γαλά-
τεια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦ-
τον ποιμένα ὀπμιμλῦναι
σοι. Γα. μὴ σκῶπῃ Δωρί,
Ποσειδῶνος γὰρ υἱὸς ὅστις,
πῆϊος αὖ ἦ. Δω. τί οὐκ εἰ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὦν,
ἄρχιος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαί-
νετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορ-
φώτατον, μονόφθαλμος.
οἶει τὸ χῆρος ὀνῆται αὖ τι αὐ-
τὸν πρὸς πῶ μορφῶν; Γα.
οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτῷ, καὶ ὥς
φῆς ἄρχιον, ἀμορφὸν ὅστις.
ἀνδρῶδες γάρ. ὃ, τι ὀφθαλ-
μὸς ὀππρέπει τῷ μετώπῳ,
οὐδὲν ἐνδιέστειρον ὀρεῶν, ἢ εἰ
Γαλάτεια οὐκ ἐρασῶ, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφθ-
μον, οἷα ἐπαίνεις αὐτόν. Γα.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πα-
νὸν ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέ-

ρύμων. καὶ μοι δοκεῖτε
 ὑποφθόγου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 τοιμαίνων ποτὲ, ὑπὸ τῆς
 σκοπιᾶς παιζούσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅτι τῆς ἡρόνος, ἐν τοῖς
 πρόποσι τῆς Αἵτης, καδὶ
 μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς
 θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀπομη-
 κύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ
 προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ὅξ ἀ-
 πασῶν ἢ καλλίστην ἔδοξα,
 ἣ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπέχει τὸν
 ὀφθαλμόν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νιᾷ· δέγνυμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 ἐμὶ, καὶ ἀξίερασος. ὑμῖς
 δὲ παρώφθητε. Δα. εἰ τοι-
 μῶν καὶ ἐσθιῇ καλὴ πλὴν
 ὄψιν ἔδωξας, ὅπῃ φθονος οἶοι
 γεγονέναι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λοῦ σοι φαίνεται εἶχιν,
 ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τοῦ-
 το οἶμαι, ἥτις ξυνήθης ὅτι
 τυρῶ καὶ χάλαντι. πάντα
 οὕτως ὅμοια τούτοις ἡγι-
 ται καλὰ. ἐπεὶ τὰ γε ἄλ-
 λα, ἐπὶ τ' αὖ ἐθελήσης μα-
 θῆν οἷα τυγχάνεις οὕτω
 πλὴν ὄψιν, ὑπὸ πέντε τας τινός,
 ἢ ποτε γαλήνην εἶν, ὅπῃ
 κύψασα

probrandiq; petulantiam
 ferre non queo. ac mihi
 nimirum invidentia qua-
 dam isthuc facere videmi-
 ni, propterea quod ille
 quum forte aliquando gre-
 gem pasceret suum, nosq;
 littorali specula in litore
 ludentes cerneret in pro-
 minentibus Aetnae pedi-
 bus qua videlicet inter
 montem & mare litus se-
 se in longum porrigit, vos
 ne aspexerit quidem, ac
 ego omnium vna visa sum
 formosissima, eoque in v-
 nam me coniecerit ocu-
 lum. Ea res vos male ha-
 bet, nam argumentū est,
 me forma præstantiorem
 esse ac digniorem quæ a-
 mer, vos contra fastiditas
 esse. D o κ. An istud tibi
 putas invidendum videri
 si primum pastori, deinde
 lusco formosa visa sis?
 quanquam quid aliud ille
 potuit in te præbare præter
 candorem? Is illi placer,
 opinor, quod caseo & lacti
 afflueuerit, proinde quic-
 quid his sit simile, id protu-
 nus pulcrum iudicat. Ali-
 oqui ubi libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piam, si quando serenitas
 esset,

despectans in aquā, temet ipsam contemplare, videbis aliud nihil nisi perpetuum candorem. verum is quidem non probatur nisi rubor admixtus illi decus illi iunxerit. ΓΑΛ. Atqui ego illa immodice candida, tamen eiusmodi habeo amantem quum interim è vobis nulla sit, quam vel pastor vel nauta, vel portitor aliquis mirretur, cæterum Polyphemus (vñ alia ne dicam) etiam canendi peritus est. ΔΟΡ. Tace ô Galatea, audiuius illum canentem, quum nuper pruriret in te, sed ô sancta Venus asinum rudere dixisses. Nam lyre corpus simillimum erat ceruino capiti ossib. renudato, tum cornua perinde quasi cubiti prominebant, ijs iunctis, inductisque fidibus, quas ne Collope quidem circum torquebat, agreste quiddam & absonum cantillabat, quum aliud interim ipse voce caneret, aliud lyra succineret, ita ut temperare nobis nequiverimus, quin ridemus amatoriam illam can-

tionem

κύματα ἐς τὸ ὕδαρ, ἰδὲ
 σιαυτῶ, οὐδὲν ἄλλο ἢ
 λῆσαν λευκὴν ἀκρίβως. οὐκ
 ἐπαινῆται δὲ τοῦτο, ὡς μὴ
 ὅπως ἐπὶ αὐτῇ καὶ τὸ ἐρέθι-
 μα. ΓΑΛ. καὶ μὲν ἐγὼ μὴ
 ἢ ἀκράτως λευκῇ, ὅμως
 ἐραστὴν καὶ τοῦτον ἔχω. ὑ-
 μῶν δὲ οὐκ ἔστιν ὡς τινα,
 ἢ ποιμὴν ἢ ναύτης, ἢ πορ-
 θμενὸς ἐπαινεῖ. ὁ δὲ Πο-
 λύφημος, τάττε ἄλλα καὶ
 μουσικός ὄντι. ΔΟΡ. σιῶπα ὦ
 Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ-
 τοῦ ἄδοντος, ὅποτε ἐκώ-
 μασι παύσω ὅπσισι, Ἀφροδί-
 τη φίλῃ, ὅνον αὖ τις ὀγκᾶδ' ἔ-
 δοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πακτὴς,
 οἷα κεράτιον ἐλάφου γυμνόν.
 τῆρ' σαρκῶν, καὶ τὰ μὴ κέ-
 ρατα, πῆχεις ὥσπερ ἦσαν.
 ζυγώσας γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
 φας τὰ νῦνα, οὐδὲ κόλ-
 λοπι περιτρέφας, ἐμελώδει
 ἄμουσον τι καὶ ἀπρωδόν,
 ἄλλο μὴ αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
 δὲ ἢ λύρα ἰσθρὶν. ὥς οὐδὲ
 κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυ-
 νάμεθα, ὅτι τῷ ἐρωτικῷ
 ἐκεί-

ἀνὴρ ἄσματος. ἢ μὴ ἀρ-
τὸ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ
ἔτι, ὡς τὰ λάλος οὐσθε
βρυχομένη, ἀλλ' ἡγχύνετο,
ἢ φανείη μιμουμένη τσαχτι-
αὶ ὦδιν καὶ καταγέλασον.
ἔφερι δὲ ὁ ἐπέρστος ἐν ταῖς
ἀγκάλας ἀθυρμάτιον, ἀρ-
κτου κύλακα, καὶ τὸ λάσιον
αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ
αὐτῷ φθονήσειε σοι, ὦ Γα-
λάτῃα, τοιοῦτε ἐρασοῦ. Γα-
λά. οὐκοῦν σὺ Δωρὶ, δεῖξον
ἡμῖν τὸ σεαυτ', καλλίως δηλο-
ύητι ὄντα, καὶ ὠδικοτέρων,
καὶ κινεῖσθαι ἀμεινον ὅπως ἂν
μυθον. Δω. ἀλλ' ἐρασθὲς μὴ
οὐδεὶς ἔσται, οὐδὲ σεμνύνω-
μαι ἐπέρστος εἶναι. τοιοῦ-
τος δὲ, εἴ μὴ ὁ κύκλωψ ἔστι,
κινάβρας ἀπὸ ζων ὥσπερ ὁ φά-
γος, ὁμοφάγος, ὥς φασι, καὶ
σιτούμενος πρὸς ὅλην δημιουργί-
αν τῶν ξένων, αὐτὸν ἡμίσιον, καὶ
οὐ ἀντιτρέφει αὐτῷ.

Κύκλωψ καὶ Πο-
σειδῶνος.

Ὁ πάτερ, εἴα πέπονθα ὑπὸ
τοῦ

tionem. Nam Echo ne re-
spondere quidem illi vo-
luit balanti, quum sit a-
deo garrula, imo puduif-
set, si visa fuisset imitari
stridulum cantum & ridi-
culum. Ad hæc gestabas
in vlnis amasius ille deli-
cias suas, vrsi carulum pi-
lis hirtum, ipsi non dissi-
mitem. Quis autem non
inuideat amicū illum Ga-
latea? GAL. Quin tu igi-
tur Dori, tuum ipsius amī-
cum nobis commonstra,
qui eo sit formosior quique
doctius ac melius vel vo-
ce canat, vel cithara? DO-
R. Mihi quidem nul-
lus est amator, neque me
hoc nomine iactō, quasi
sim vehementer amabilis,
veruntamen istiusmodi a-
micum, qualis est Poly-
phemus, nempe totus hir-
cum olens, tum crudis vi-
tuitans carnibus, & hospi-
tes, si qui appulerint, de-
uorans, tibi habeas, eum-
que tu mutuū ames.

Cyclopi & Neptu-
ni.

O pater, qualia pas-
sus sum ab execrabili
F 2 isto

isto hospite, qui me inebriatum excceavit, somno grauatum aggressus. Næ p. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? C y c. Principio quidem seipsum. Ne minem vocabat, postquā autem effugit, atq; extra tela, vt dicitur, fuit, Vlyssēm nominari se aiebat. Næ p. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregīt, cum alioqui non ira audax atque animosus sit? C y c. Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnū) atque ignem resuscitauī, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehēsis iplorū quibusdam, vt par erat, deuoraui, vt qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξίνου, ὃν
μιθύσας ἔξιτύφλωσέ με,
κοιμαμένην ὀπχειρήσας.
Πο. τίς δὴ ὁ τούτων τολμή-
σας ὦ Πολύφημι; Κύ. τὸ
καὶ πρῶτον οὐτὶν ἑαυτὸν
ἀπεικάλει. ἐπεὶ δὲ δῖεφυγε,
καὶ ἔξω ᾧ βέλους, Ὀδυσ-
σεὺς ἐνομάζειται ἔφη. Ποσ.
οἶδα ὃν λέγεις, τὴν Ἰθακή-
σιον, ἣς Ἰλίου δ' ἀνέπλει.
ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν;
οὐδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν; Κύ.
κατέλαβον ἐν τῷ ἀντρώπῳ
τῆς νομῆς ἀναπείλας, πολ-
λοὺς τινὰς ὀπιβουλεύοντας
δηλονότι τοῖς ποιμνίοις ἐπεὶ
ἢ ἔθνηκα τῇ θύρᾳ τὸ πᾶμα,
πέτρεα δὲ ἔσι μοι παμμι-
γέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυ-
σα ἐναυτάμεντες ὁ ἔφρερον
δένδρον ὑπὸ τοῦ ὄρους, ἐφά-
νησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς
πειράζοντες. ἐγὼ δὲ συλλα-
βὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ
εἰκὸς ᾧ, κατέφαγον λησὰς
ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργ-
γότατος ἐκείνος, εἴτε Οὐ-
τις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ᾧ, δῖ-
δω-

πρῶτοι πειρῶν φάρμακόν τι
 ἦντας, ἡδὺ μὲν καὶ εὐοσ-
 μν, ὁπλοῦς αὐτότατον. ὃ καὶ
 παραχρᾶδες αὐτόν. ἅπαντα
 γὰρ εὐθὺς ἐδοκεῖ μοι περιφέ-
 ρεσθαι. καὶ τὸ σπῆλαιον
 αὐτὸ ἀνέσφραφετο. καὶ οὐκ ἔτι
 ἦλθες ἐν ἐμαυτῷ ἡμίλῳ. τέ-
 λος δέ, ἐς ὕπνον κατεσπά-
 δην. ὃ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μοχλόν, καὶ σφύρας γέ,
 προσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 δύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμι σοὶ ὦ Πρί-
 δον. Ποσ. ὡς βαδίζω ἐκεί-
 νῃς ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἐξέ-
 θοις μεταξὺ τυφλούμενος.
 ὃ δ' οὐδ' Ὀδυσσεὺς πῶς διέ-
 φυγιν; οὐ γὰρ αὖ εὐδ' ὅτι
 ἐδωρήθη ἀπὸ Πηνελόπεια πλὴν πέ-
 ταν ἀπὸ τῆς θυρας. Κύ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφ' αὐτοῦ, ὡς μάλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἔξινόντα. καὶ κα-
 δίτας παρὰ πλὴν θυραν, ἐβή-
 ρην τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας.
 μόνον παρὰ τὰ πόρτατα
 ἐς πλὴν νόμιον, ἐντειλόμενος
 πρὸς χεῖρας, ὅπως ἐχρῆν πρὸς
 τὴν αὐτὴν ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μαν-
 θάνω

fuso quodam veneno, dul-
 ci illo quidem & fragran-
 ti, ceterum ad insidias
 struendas presentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquam
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inuerte-
 batur, & prorsum apud
 me amplius ipse nō eram.
 Postremo autem somno
 correptus iacui. Ille vero
 exacuato veste, eodem-
 que igne succenso, insu-
 per etiam exercauit me
 dormientem. Et ex eo
 iam tempore cæcus tibi
 sum Neptune. N E P. Ut
 alte nimis dormijsti ὁ fi-
 li, qui non interea exilue-
 ris, cum exacereris. V-
 llysses igitur ille quo pacto
 effugit? Non enim, sat
 scio, potuit dimouere
 saxum à foribus. C T C.
 At ego amovī ipsum, quo
 facilius illum comprehen-
 derem inter egredien-
 dum. At collocato me ip-
 so ad fores, extentis mani-
 bus venabar, solis dimissis
 in pascua ouibus, & arie-
 ti negotio dato, quænam
 ipsum agere pro me opor-
 teret. N E P T V. Intel-
 ligo

ligo rem. Sub illis latuit te, clam se subducent. At ceteros certe Cyclopes conueniebat te inuocare contra ipsum. CYCLO. Conuocauī illos, pater, atq; etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maxime mihi ægre fuit contumeliose obiecta mihi clade hac, Ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. NEPTV. Confidi fili, vlciscar enim ipsum, vt sentiat, etiam si cæcitatem oculorum mederi impossibile, nauigantes certe tamen seruare vel perdere, penes me esse, nauigat autem adhuc.

Alphei & Neptuni.

Quid hoc, Alphecē, quod tu solus aliorum in mare delapsus, neq; cum sanguine misceris, perinde

θάνατον ἔπειναι, ὅτι γὰρ ἔλαθεν ὑπεξελθὼν σὲ ἄλλὰ πρὸς ἄλλους. Ἰὲ Κύκλωπας ἔδει ὀπλοῦσάσθαι ἐπ' αὐτόν. Κὺ. σωικάλισσα ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δ' εἶποντο ᾧ ὀπλοῦλεύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐτις ὄντι, μεγαχολᾶν οἰηδέντες με, ᾤχοντο ἀπὸντες. εὐτὼ καὶ τισεφίσατό με ὁ κατάρσας πρὸ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλα σαλῶϊάσέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ πῶς συμφορὰν, οὐδ' ἐπατήρ φησιν, ἐΠοτειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. θάρσει ὦ τέκνον. ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθη, ἔτι εἰ καὶ πῆξωσιν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γούνην πλεόντων τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ὑπολλύειν, ἐπ' ἐμοὶ παρσεί. πλεῖ δὲ ἔτι.

Αλφειῦ καὶ Ποτειδῶνος.

Τί τοῦτο ὦ Αλφειέ, μόνος ἢ ἄλλων ἐμπιστὼν εἰς τὸ πέλαγος, οὐτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ

ἄμην, ὥς ἔδος ποταμοῖς
ἵτασιν, οὐτε ἀναπαύεις σι-
αυτὸν διαχυθεῖς, ἀλλὰ διὰ
τῆς θαλάττης ξυμεισὼς, καὶ
γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον,
ἔμειγες ἔτι καὶ καθαρὸς
ἐπέγνῃ. Οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
διος ὑποδύς, καθάπερ οἱ
κάρτοι καὶ ἐρεθιστοί, ἔοικας
ἀνακλύψαι σου, καὶ σὺθις
ἀναφαίνεσθαι σιαυτόν. ΑΛ.
ἐρωτικὸν τι τὸ παῖγμά
ἔστιν ὃ Πόσειδον. ὥς μὴ
ἔλιγχε. ἡράδης δὲ καὶ αὐ-
τὸς πολλάκις. Ποσειδ. γυ-
ναῖκος ὃ Αλφειὲ ἢ νύμφης
ἐρεῖς, ἢ καὶ τῆς Νηρηίδων
αὐτῆς μᾶς; ΑΛΦ. οὐκ ἄλ-
λὰ παγῆς ὃ Πόσειδον.
Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
αὕτη εἴ; ΑΛΦ. νησιωτὶς
ἔστι σικελικὴ. Αρέθουσας
αὐτῶν καλοῦσιν. Ποσειδ.
οἶδα οὐκ ἄμεροφον. ὃ Αλ-
φειὲ πῶς Αρέθουσας, ἀλλὰ
διαγῆς τέ ἔστι, καὶ διὰ κα-
θαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕ-
δωρ ὑπερέπει τὰς ψηφί-
σιν, ἵλον ὑπὲρ αὐτῆς φαινό-
μενον

inde ut solent cetera flu-
mina omnia, neque diffu-
sus, sed per mare, velut
concretus, ac dulci cu-
stodito fluore, incorru-
ptus etiam & purus cursu
laberis? Nescio quo loco
rum in profundum te ip-
so quemadmodum ga-
uix atque ardens faciunt,
submerso, ac videris rur-
sum emergere quoque
alibi, & te ipsum iterum
spectandum exhibere.
A L P. Amatoria quidā
res haec est, Neptune,
quamobrem ne mihi vi-
tio veritas. Amasti autem
& ipse saepenumero. N. P.
Mulierem ne, Alpheë;
an nympham amas, an
etiam Nereidum ipsarum
vnam aliquam? A L P.
Non, verum fontem Ne-
ptune quendam. N. P.
Vbi igitur terrarum ille
manat? A L P. Insularis
est, in Sicilia, Arethusam
ipsum vocant. N. P.
Scio. Non deformem sa-
ne. A L P. H. Arethusam
amas, sed & liquidus fons
illa est, & per purum e-
bullit. & ipsi aquae etiam
calculi gratiam addunt, su-
pra quas tota ea velut ar-

gentea apparet. A L P H. Ut vere noski fontē hunc, Neptūne, ad illum igitur abeo nunc. N E P. Sed abi quidem, & feliciter vtere amore. illud autem mihi dic, vbi tu Arcasipsum conspiciatus es, Arcasipse cum sis, fons autem ille in Syracusis manet? A L P H. Properantem me moraris, Neptūne, curiose nimis interrogando. N E P. Probe dicis. Abi igitur ad amatam. Ac emergens iterum ē mari, eodem alveo cum fonte illo miscearis & in vnam aquam redigamini.

Mencelai & Protei,

At in aquam conuerti te Proteu, incredibile adeo non est, marinus utique cum sis, etiam arborem fieri, tolerabile, praeterea & in leonem aliquando muteris licet tamē neque hoc supra fidem est. Quod si autem & ignem fieri te possibile est, cū in mari habites, hoc omnino miror, neq; adducor, vt cre-

μῦθον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα πῶς πηγῶν ὦ Πρόσειδον, παρ' ἐκείνῳ οὐκ ἀπέρχομαι. ΠΟΣ. ἀλλ' ἀπιθίμ', καὶ σὺτύχοι ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκείνο δέ μοι εἶπε, ποῦ πῶς Ἀρέθου ἐν εἶδες, αὐτὸς μὲν ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ὄν. ΑΛ. ἐπιγόμενον με κατέχεις ὦ Πρόσειδον. περιέργῃ ἔρωτῃ. ΠΟΣ. σὺ λέγεις. χῶρε παρὰ πῶς ἀγαπωμένῳ. καὶ ἀνὰ δὺς ὑπὸ τῆς θαλάττης, ξυαυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδαρ γίνεαι.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

Αλλὰ ὕδαρ μὲν σὺ γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῖ, ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιον γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν, καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγῆς, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκουῦτα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ἴπκῳ. Πρω. μὴ θαυμάσης
 ὁ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ.
 Μι. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι
 δοκῆς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς
 σι, γοητεῖαν τινὰ προσάγειν
 πρὸ πρᾶγματι, καὶ πρὸ ὀφθαλ-
 μῶν ἔξωκατᾶν ἥν' ὀρώ-
 ντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γι-
 γνόμενος. Πρω. καὶ τίς αὖ ἢ
 ἀπάτη ὅτι ἥν' οὕτως ἐναρ-
 γῶν ἤρριτο; ὅς ἀπαυγμένους
 τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς
 ὅσα μετεποίησα ἐμαυτὸν;
 εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ φαν-
 τασία τις πρὸ ἥν' ὀφθαλ-
 μῶν ἰσαμένῃ, ἐπειδὴν
 πῶς ἤσκημαι, προσένεγ-
 κέ μοι ὃ ἡναιότατε πῶς
 χεῖρα εἶσθ' ἄρ', ὀρώμαι μέ-
 νον, ἢ καὶ τὸ κρίειν τότε μοι
 πρόσκειται. Μι. οὐκ ἀσφα-
 λὴς ἡ πείρα ὦ Πρωτέε. Πρω.
 σὺ δέ μοι Μενέλαε δοκῆς
 οὐδὲ πολύπουμ' ἠερακέναι
 πώποτε, οὐδ' ὁ πᾶσι ὁ ἰχ-
 θὺς οὗτος εἰδέναι. Μι. ἀλ-
 λά τὸν μὲν πολύπουμ' εἶδον,
 ἃ πᾶσι δὲ, ἡδέως αὖ μά-
 λιστα

δοίμι

credam. P r o t. Ne mi-
 reris Menelaë, fieri enim
 soleo. M e n e. Vidi &
 ipse, veruntamen vide-
 ris mihi (dicitur enim hic
 apud te) præstigias quas-
 dam adhibere rei, atque
 intuentium oculos deci-
 pere, cum interim ipse ni-
 hil tale fias. P r o t. Et
 quænam adeo deceptio in
 rebus sic manifestis fieri
 queat? An non apertis o-
 culis vidisti in quam mul-
 ta ipse me transformave-
 rim? Quod si vero non
 credis, & res hæc tibi falsa
 videtur, nempe apparen-
 tia quædam inanis ante o-
 culos obuersans, postea-
 quam ignis factus fuero,
 applica mihi, heus gene-
 rose tu, manum. Nimi-
 rum senties, & videar ne
 tantum ignis, an & vren-
 di vim habeam. M e n e.
 Periculosum est experi-
 mentum hoc Proteu.
 P r o. At tu Menelaë vi-
 deris mihi neque Poly-
 pum vidisse vnquam, ne-
 que etiam quid pisci huic
 accidere soleat, scire. M e.
 Verum Polypum ipsum
 quidem vidi, quæ vero
 accidunt illi, libenter ex

F s.

te.

se cognouerim. P R O. Cuiusq; saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inheret cirramenti, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. M E N. Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. P R O. Nescio, Menelaë, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsis oculis non credas. M E N. Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atq; aquam fieri.

Panopes & Galenes.

Vidisti ne Galene heri, qualia fecit Eris, ad cœnam in Theffalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? G A L. Haud conuiuata equidem vobiscum tum fui. Nam me

Ne-

δοιμι παρά σου. Πρω. ὁποῖα αὐτὴν πρὸς τοὺς ἀρεμῶν τὰς κοτύλας, καὶ προσφύσῃ ἔχεται κατὰ τὰς πικταίας, ἐκείνη ὁμοίον ἀπεργάζεται αὐτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροίαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς αὐτὴν λάθῃ τοὺς ἀλιεῖς, μὴ διαλλάτῃ, μηδὲ φανερὸς ὦν διὰ τοῦτο ἄλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. Με. φασὶ ταῦτα. τὸ δ' ὅσον πολλῷ παραδοξότερον ὧ πρῶτον. Πρω. οὐκ οἶδα, ὧ Μενέλαε. τίτι αὐτὸ ἄλλω πισύσῃς. τῆς σιαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν οἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τέραςιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλένης.

Εἶδες ὧ Γαλένη χθὲς, ὅτι ἐποίησιν ἡ Εἰς παρά τὸ δεῖπνον ἐν Θεσσαλίᾳ, δίδτε μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθῃ ἐς τὸ συμπόσιον; Γαλ. οὐ ζῶεισιώμην ὑμῖν ἔγωγε. ὁ γὰρ

Πο-

Ποσειδῶν ἐκέλευσε με ὦ
 Παρόπη, ἀκύμαντον ἐν το-
 πούτῳ φυλάττειν τὸ πέλα-
 γος τίδ' οὐκ ἐποίησεν ἡ Εἰς
 μὴ παροῦσα; Παν. ὦ Θέτις
 καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθησαν
 ἐς τὴν Σάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶνος παραπεμφθέντες. ἡ
 Εἰς δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα
 πάντας, ἐδυώθη δὲ ῥ' ἄδ-
 ως, ἥ μὴ πινόντων εἴων
 δὲ κροτουμένων, ἢ τῷ Α-
 πλόωνι κρηρίζοντι, ἢ ταῖς
 μούσαις ἁδούσαις προσε-
 χόντων τὸν ροῦν, ἐτίβαλεν
 ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι
 πάγκαλον χρυσοῦν ὄλον ὦ
 Γαλήνη, ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ
 καλὴ λαβέτω. κυλινδού-
 μινον ὃ τοῦτο ὥσπερ ἔξιπί-
 τηδες, ἥκιν ἔνθα Ἡρα τε καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατε-
 κλινόντο. καὶ περὶ δὴ ὁ Εὐμῆς
 ἀνιόμενος ἐπελέξατο τὰ
 γιγχαμμένα, αἱ μὲν Νηρηί-
 δις ἡμεῖς ἀπεστρωπῆσαμεν.
 τίρ' ἰδέεω ποιεῖν, ἐκείνων πα-
 ρούτων; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο
 ἐκάστη,

Neptunus iusserat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cum præ-
 sens non adesset? PAN.
 Thebis ac Peleus conces-
 serant intro in thalamum
 deducuntibus ipsos Am-
 phitrite ac Neptuno. In-
 terea autem Eris, clam cæ-
 teris omnibus (id quod
 facile illi tum fuit, alijs
 bibentibus, quibusdam au-
 tem applaudentibus, vel
 Apollini citharam perfo-
 nanti, vel Musis ore mo-
 dulantibus adhibendo a-
 nimum) proiecit in con-
 vivium pomum quoddam
 admodum pulchrum, au-
 xum totum, ὁ Galene.
 Inscriptum autem erat
 his verbis, Formosa acci-
 piat. Dum igitur voluta-
 tur hoc tanquam ex com-
 posito iactum, pervenit
 eo loci, vbi Iuno & Ve-
 nus & Minerva ascumbe-
 bant. Deinde vbi Mercu-
 rius sublato illo, legit ea,
 quibus illud inscriptum e-
 rat. Nos quidem Nerei-
 des cum silentio sedeba-
 mus, quid enim agendum
 erat, illis præsentibus?
 Illæ vero inter se conten-
 debant

debant, ac quælibet suum illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tamen si illæ ipsum iudicare velent, sed in Idam ad Priami filium abire, qui & discernere novit, quænam formosior sit, utpote elegantior studiosus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicaverit male. G A L. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? P A N O. Hodie arbitror, in Idam abeunt. G A L. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? P A N. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino cæcutiat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquarum virgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐκάσῃ, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μήγε ὁ Ζεὺς διέσπασεν αὐτὸς, καὶ ἄλλοι χεῖρας πορεύσασθαι τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκείνος αὐτὸς μὲν, οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου, καὶ τοὶ ἄλλοι αὐτὸν δικάσαι ἡξίω. ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδύμ. πρὸς τὸν Πριάμῳ παῖδα. ὃς οἰδέ τις διαγνώσκει τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ αὖ ἐκείνος κρινῶ κακῶς. Γα. τί οὐδ' αἰεταί, ὦ Πανόπη. ΠΑ. τήμερον, ὦμαι, ἀπίασιν πρὸς τὴν Ἰδύμ. ΓΑΛ. καὶ τίς ἡξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. ΠΑΡ. ἡδη σοὶ φημι οὐκ ἄλλη κράτήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης. ἢ μή τι πάρεστι ὁ δαιτητής ἀμβλυώτης.

Τρίτων, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Επὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, παραγίγνηθ' ἐκάστῳ ἡμέραν ὑδρευσομένη παρὰ δίνης

ἴσως, πάγκαλόν τι χρῆμα,
 ἢ οἶδα ἔργον καλλίον
 παῖδα ἰδών. Ποσ. ἐλευθέ-
 ραν τινα ὦ Τρίτον λέγεις,
 ἢ θιράπαινά τις ὑδροφόρος
 ὄν. Τρί. αὐ μὲν αὖ ἀλλὰ
 τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγά-
 τρις, μία τῶν πεντήκοντα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοῦνο-
 μα. ἐκυθόβλην γὰρ, ἥ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ χῆμα. ὁ Δα-
 ναὸς δὲ σκληραγωγῇ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτοεργεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ
 τε ἀρυτομένης, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀόκτους εἶ-
 ναι αὐτάς. Ποσ. μόνη
 ἢ παραγίνεται μακρὰν οὐ-
 τω πῶ οὐδὲν ἔξ Αργους ἐς
 Λίεραν; Τρί. μόνη. πολυ-
 δίφιον δὲ τὴν Αργος, ὥς οἶ-
 δα, ὥς ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποσ. ὦ Τρίτον, οὐ
 μίτῃς με διατάραξας, εἰ-
 πὼν τὰ περὶ τῆς παιδός. ὥς
 ἴωμιν ἐπ' αὐτῇ. Τρί. ἴω-
 μιν. ἢ γὰρ καί ποτε τὸ ὑδροφο-
 ρίας. καὶ οὐδὲν πού κατα
 μέτω πῶ οὐδὲν ὄν, ἰούσα
 ἐς πῶ

dem scio, formosiores
 ullam puellam vidisse me.
 N E P. Liberam ne dicis
 Triton, an vero serva quæ
 priam est, quæ aquam fer-
 re solet. T R I. Minime
 vero, sed Danaï illius fi-
 lia, una ex quinquaginta
 istis, etiam ipsa est, Amy-
 mone nomine. Interro-
 gavi enim, & quæ voca-
 retur, & genus ipsius.
 Danaus autem duriter
 admodum educat filias, &
 opus manu facere ipsas
 docet, & ad aquam hau-
 riendam mittit, & ad alias
 res agendas instituit, im-
 pigra ipsæ ut sint. N E P.
 Solane autem venire solet
 longam adeo viam, ex
 Argis ad Lernam usque?
 T R I. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 ut nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N E P. Non
 mediocriter affectisti me
 animo, ὁ Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. T R I. Eamus, iam
 enim tempus quoque est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

do Lernam. Ν Ε Ρ. Proinde currum iunge, vel, an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare. Τῦ vero potius delphinem mihi aliquem, ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime prouehar. Τ κ ι. Ecce tibi hunc delphinum omnium velocissimum. Ν Ε Ρ. Probe sane, prouehamur igitur. Τῦ vero iuxta natan- do consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidijs ero, tu autem speculando observa, quando illam accedentem sentias. Τ κ ι. Eccam tibi, prope est. Ν. Formosa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. Α Μ Υ. Heus homo, quo me hinc cortep- tam abducis? plagarius quispiam es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrē vocabo. Τ κ ι. Tace Amymone, Neptunus hic est. Α Μ Υ. Quid Neptunum mihi nar-

ἔς τιὼ Λέρναν Ποσειδ. οὐκ-
οὐὼ ζῶζον τὸ ἄρμα. ἢ
τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τιὼ
διατρίβειν ὑπάρχειν τοῦ ἱπ-
πους τῇ ζούγῃ, καὶ τὸ ἄρ-
μα ὀπισκοῦάζειν; σὺ δὲ
ἀλλὰ δελφῖνά με τινα τῆς
ὠκείων παρέστησον; ἱφιπ-
πάσομαι γὰρ ἐκ' αὐτοῦ τά-
χιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι οὗτο-
σὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος.
Ποσ. εὖ γι ἀπειλαίνωμεν.
σὺ δὲ παρανήχου ὦ Τρίτων.
καπειδὴ παριστὰς ἔς τιὼ
Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω
ἐνταῦθά σου, σὺ δ' ὑπο-
σκήπτει, ἐπὶ τ' ἀν' αἰῶνα προ-
σιούσαν αὐτῷ. Τρί. αὐτὴ
σοι πλεσίον. Ποσ. καλὴ ὦ
Τρίτων, καὶ ὥρα παρθένης.
ἀλλὰ συλληπτεᾶ ἡμῖν ὄντιν.
Αμυ. ἀνδραπεί ποῖ με ξυ-
ναρπάτας ἄγεις; ἀνδρα-
ποδιστὴς εἶ, καὶ ἵοικας ἡμῖν
ἀπ' αἰγύπτου τοῦ θείου
ὀπιπεμφθῆναι. ὥς βοήσο-
μαι τὸν πατέρα. Τρί. σιῶ-
πησον ὦ Αμυμώνη. ποσει-
δῶν ὄντιν. Αμυ. τί ποσειδῶν
λέ-

ἤγεις ; τί βιάζῃ με ὁ ἄνθρωπος , καὶ ἐς τὴν θάλαπταν κα-
 κλῆς ; ἐγὼ δ' ὑποπνύσο-
 μαι ἢ ἀθλίει καταδύσα. Πο-
 δάξῃς , οὐδ' ἐν δεινὸν πάθης ,
 ἀλλὰ καὶ πηγυλὴ ἐπ' ἀνυμὸν σοι
 αἰαδοθιῶν· ἐάσω ἐνταῦθα.
 πατάξας τῇ πριαίνῃ τὴν
 πέτρην , πλησίον τοῦ κλύσ-
 ματος . καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ
 τι καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ
 ὑδροφορέσεις ἀποθανοῦσα.

Νότι καὶ Ζεφύρου.

Ταύτῃ τῷ Ζέφυρῃ τὴν
 δάμαλιν, τὴν διὰ τῆς πλάσους
 ἐς αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει, ὁ
 Ζεὺς διεκέρησεν, ἄλλους ἔρω-
 τις ; Ζε. ναὶ ὦ Νότι, οὐ δά-
 μαλις δὲ τότ', ἀλλὰ παῖς
 τῷ τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου .
 νῦν δ' ἡ Ἥρα τοιαύτῃ ἐποίη-
 σεν αὐτῷ ζηλοτυπήσασα,
 ὅτι καὶ παρὺν ἐώρα ἐρῶντα τῇ
 Δία. Νό. νῦν οὐκ ἔτι ἐρᾷ
 τῆς βοῦς ; Ζε. καὶ μάλα . καὶ
 διὰ τοῦτο ἐς αἴγυπτον αὐτῷ
 ἐπιμύει, καὶ ἡμῖν προσέταξι,
 μὴ λυμαίνην τὴν θάλασσαν·
 ἔς' αὖ

narras ? cur mihi ὁ homo
 vim facis , atque hinc in
 mare abstrahis ? Ego ve-
 ro suffocabor misera, sub-
 mersa aquis. N e s . Bo-
 no animo sis. Nihil graue
 patiaris, sed & fontem co-
 gnominem tibi emanare
 hic sinam , percussio tri-
 dente saxo hoc , iuxta
 æstuarium, & tu ipsa felix
 atque beata eris, ac sola
 sororum obita morte , a-
 quam non gestabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre, iu-
 uencam , quam per mare
 in Aegyptum Mercurius
 ducit , iupiter, amore ca-
 ptus , vitiauit ? Z e p h .
 Hanc ipsam, Note, sed iu-
 uenca tum non erat , sed
 puella , Inachi fluuij filia.
 Nunc autem Iuno talem
 ipsam effigiauit, æmulatio-
 ne amoris cōmota, propte-
 rea quod videbat Ionē il-
 lam prorsus deperire. N o .
 Proinde etiam nunc bo-
 uem illū amat ? Z e p h .
 Atque admodum, & pro-
 pterea in Aegyptū ipsam
 misit, nobisque dixit , ne
 conturbaremus mare, do-
 nec

nec illa transnataisset, ut
 quæ illic paritura sit, fert
 autem vterum modo,
 Deusque fiet, cum ipsa,
 tum quod ex ea partum
 erit. Ν ο τ. An iuuenta
 Deus? Ζ η ρ η. Atq; ad-
 modum Note, impera-
 bitque, inquit Mercurius,
 nauigantibus, ac nostra
 erit domina. ut quemcum-
 que nostrum volet, emit-
 tat, vel prohibeat aspira-
 re. Ν ο τ. Colenda igitur
 obseruandaque nobis
 erit Zephyre, iam domi-
 na certe cum sit. Nam per
 Iouem, beneuolentior eo
 pacto nobis erit. Ζ η ρ η.
 Sed enim iam traiecit, &
 in terram enatauit. Vi-
 des, ut non amplius qua-
 drupes incedat, sed ere-
 ctam ipsam, Mercurius
 denuo mulierem, formo-
 sam prorsus reddidit.
 Ν ο τ. Mira nimirum
 hæc Zephyre, nusquam
 amplius neq; cornua illi-
 us, neque cauda, neque
 tibiz bifida, sed amabilis
 puella est. Cæterum Mer-
 curio quidnam accidit,
 qui se ipsum mutauit, &
 ex adolescente factus est
 quispiam, caninam faci-

em

ἐς' αὐτὴν διαγίνεσθαι, ὥς ἀ-
 ποτικοῦσα ἑκεί, κίε δὲ
 ἥδη, διὸς γένοιτο καὶ αὐ-
 τὴ καὶ τὸ τεχθέν. Νό-
 ῖδάμαλιν διός; Ζεφ. καὶ
 μάλα ὦ Νότι. ἄρξει τε
 ὁ ἐρμῆς ἔφη τῶν πλειόν-
 των, καὶ ἡμῶν ἔσαι δέσ-
 ποινα, ὅντινα αὐτῶν ἐθέ-
 λῃ ἐκπέμψαι, ἢ καλύσαι
 ὀπιπνῆν. Νό. Διραπρυτέα
 τοι γαρρῶν ὦ Ζέφυρε, ἥδη
 δέσποινά γε οὔσα, νῦν Δία.
 εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοι-
 το. Ζεφ. ἀλλ' ἥδη γὰρ δι-
 επέρασσε, καὶ ὕξενυσεν
 ἐς πῶν γλῶ. ὅρῃς ὅπως
 οὐκέτι μὲν τετραποδισὶ βα-
 δίζει; ἀνορδῶτας δ' αὐ-
 τῶν ὁ Ἑρμῆς, γυναικὰ
 παγκάλλιν αὐθις ἐποίησε;
 Νό. παράδοξα γοῦν ταῦ-
 τα ὦ Ζέφυρε. οὐκ ἔτι
 τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά,
 καὶ διγχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ'
 ἐπέρασος κόρη. ὁ μὲν τοι
 Ἑρμῆς τι παθὼν, μεταβέ-
 βληκεν ἑαυτὸν, καὶ αὐτὴν
 νεαρίου κυνοπρόσωπος γί-
 νηται.

ἦλαι. Ζέφ. μὴ πολυπραγ-
μοῦμεν, ὅτι ἄμενον ἐκεί-
ης οὐδε τὰ πρακτέα.

em prae se ferens. Z e p.
Ne curiosi? persequamur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quae facienda sint,
nouit.

Ποσειδῶν καὶ
Δελφίνων.

Neptuni & Delphi-
num.

Εὖγε ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀν-
φιλάθρευτοι ἔσε, καὶ πάλαι
μὲν τὸ τῆς Ἰουῦς παιδίον ὄντι
τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσασα, ὑπο-
δixάμενοι ὑπὸ τῆς Σκιρωνί-
δων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμ-
πισόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθα-
ρωδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μινθύ-
μνης ἀναλαβὼν, ἔξενήξω ἐς
Ταίναρον αὐτῇ σκυλῇ καὶ
κιθάρα. οὐδ' ὡς εἰδεις, κακῶς
ὑπὸ τῆς ναυτῶν ἀπολλύμενον.
Δελφ. μὴ δεινιάσης ὦ Πό-
σειδον, εἰ καὶ ἀνδράπους
οὐ ποιοῦμεν, ἔξ ἀνδρά-
πων γὰρ καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
νόμενοι. Ποσ. καὶ μέμφομαι
γὰρ Διονύσω, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχίτας μετέβα-
λε, δέον χειρώταθαι μόνον,
ὥσπερ καὶ αἰλοὺς ὑπογά-
γιτο. ὥπως γὰρ τὰ μὲν τὸν
Αἰόνα

Laudo, recte facitis Del-
phines, quod semper a-
mantes hominum estis.
Nam & olim Inonis filiū
in Isthmum portastis, ex-
ceptum à Scironijs scopu-
lis, vnde cum matre prae-
cipitatus fuerat. Et nunc
tu Citharædo isto Me-
thynensi, cum ipso orna-
tu & cithara recepto, in
Tænarum enatasti, neque
passus es indigne à nautis
perire illum. D e l p. Ne
mireris Neptune si homi-
nib. benefacimus, nam &
ipsi ex hominibus pisces
facti sumus. N e p. At-
que equidem ob id repre-
hendo Bacchum, quod
vos nauali prælio supera-
tos ita transformavit, cum
deberet captiuos solum
in deditionem accipere,
quemadmodum & cæte-
ros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum

G

Ario-

Arione hoc, quod accidit, sese habet? D. 1. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sapere illum ad se accersebat artis gratia. Ille autem diues iam factus a tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac consensu ad traijciendum nauis, hominum quorundam secularorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad medium ferme Aegeum peruentum fuit, infidiari illi nautæ cœperunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volente finite præcipitare me ipsum. Concesserunt nautæ. Tū ille assumpsit ornatum, & cecidit omnino lenē, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto atque imposito illo, enataui

Αρίωνα τοῦτον ἐχρῆτο ὃ δὲ Δελφίν; Δελ. ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλὰς μετιπέμπετο αὐτὸν ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τὴν τυραννίδα ἐπεθύμησε πλοῦσας οἰκῆσαι εἰς τὴν Μήθυμναν, ὅπως εἰς αὐτὸν πλοῦτον. καὶ ὅπως πορθμείου τινὸς κακούργων αὐδρῶν, ὡς ἐδίδξε πολλὰ ἄγων χρυσὸν καὶ ἀργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐχρήντο, ὅπως βουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἠκερῶ μιν καὶ ἅπαντα, παραγγέλλων πρὸς σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τί μὲν σκευὴ ἀναλαμβάνετε, καὶ ἅπαντα θρήνησεν τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκόντα ἑάτατε ῥίψαι ἑμαυτόν. ἐπέτριψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβεν τὴν σκευὴν. καὶ ἦσαν πάντες λιγυρῶς, καὶ ἔπεισεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναμένους αὐτόν, ἐξενηξάμην

ῥῶϊχον εἰς Ταίναρον. Πο.
ἔταινῳ τῆς φιλομουσίας.
ἄξιον γὰρ τῇ μισθὸν ἀποδέδω-
κας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν & κῆ
Νηρηίδων.

taui una cum ipso in Te-
narum. N a p. Laudo
studiū erga Musicam tu-
um, dignam enim merce-
dem retulisti ipsi. pro eo
quod auscultaras.

Neptuni & Nerei-
dum.

Τὸ μὲν σενὸν τοῦτο, ἐς δ'
ἢ πᾶς κατωέχθῃ, ἐλλή-
σσοντος ἀπ' αὐτῆς καλεί-
δω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς ὦ
Νηρηίδες παραλαβοῦσαι,
τῇ Τρωάδι περσενέγκατε,
ὥς ταφῇ ὑπὸ τῇ ὀπχα-
ρίων. Νηρ. μὴδαμῶς ὦ Πό-
σειδον. ἀλλ' ἐσταῦθα ἐν τῷ
ἑπανύμῳ πελάγει τιθά-
φθω. ἐλτοῦμεν γὰρ αὐτῷ, ὁ-
κλίσα ὑπὸ τῆς μητρεῖας πε-
πονθῆαν. Ποσ. τῷτο μὲν ὦ
Ἀμφιτρίτη οὐ θέμις. οὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα που
κεῖσθ' ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ
ἀλλ' ὅπρι' ἐφύμην τῇ Τρωά-
δι, ἐν τῇ Χερσονήτῳ τιθά-
ψεται. ἐκεῖνο δ' παρμύθιον
ἔστω αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰγὼ πείτε-
ται, ἢ ἐμπιπείται ὑπὸ τοῦ

Αθά-

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submersa est
Hellespontus ab ipsa vo-
cetur. Cadaver autem ip-
sum, vos Nereides acce-
ptum, in Troadem aufer-
te, ut ibi ab incolis sepe-
liatur. N a p. Nequaquā,
Neptune, sed hic in cog-
nomini pelago sepeliatur.
Misereamur enim ipsius, ut
quæ miserabilia maxime
à nouerca passa fuerit.
N a p r. At hoc quidem,
Amphitrite, fas non est,
neque etiam alias hone-
stum hic illam alicubi
sub arena iacere: Sed
quod dixi, in Troade, in
Chersoneso mox spelie-
tur. Illud autem pro sola-
tio ei erit, quod paulo
post eadem, ipsa quoque
Ino patietur, & præcipita-
bitur, persequente illam

G 2

Atha-

Athamante , in pelagus
ex summa Cithेरone, qua
in mare porrigitur , vna
cum filio , quem in vltis
gestabat. N E K. Sed &
illam seruare conueniet
gratiam hanc Baccho fa-
ciendo. Educauit enim il-
lum Ino , eademque nu-
trix illius fuit. N E P. Nō
decebat , adeo prauam.
Sed tamen Baccho non
gratificari. Amphitrite,
indignum foret. N E K.
Sed quid accidit huic,
quod ab ariete decedit?
frater autem eius , Phry-
xus tuto vehitur? N E P.
Merito , adolescens enim
est , & contra imperiū ob-
sistere potest. Illa vero, eo
quod insueta eius rei e-
rat consensu videlicet ve-
hiculo nouo & inopina-
to , & despiciendo in pro-
fundum immensum, per-
cussa animo, & pauore pa-
riter attonita , præterea
& vertigine correpta ,
præ vehementia & impe-
tu volatus , retinere cor-
nua arietis amplius non
potuit , quibus se eo vsq;
sustentauerat , atque ita
in mare decedit. N E K.
An non igitur matrem

ipfi-

Αθάμαντος διακομὲν ἐπὶ
τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ
Κιθαιρῶνος, καθόπιε, καθή-
κει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχου-
σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκά-
λης. Νη. ἀλλὰ καὶ κείνῳ σω-
σαι δεήσει, χαρίσασθαι τῷ
Διονύσῳ. τρεφὸς γὰρ αὐτοῦ
καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Ποσ. οὐκ
ἐχέω οὕτω πονηρὰν οὐτάν.
ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαίρις εἶν
ᾧ Ἀμφιτρίτῃ, οὐκ ἄξιον.
Νη. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦ-
σα κατέπεσεν ὑπὸ τῷ κριεῖ;
ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ φεύξας ἀ-
σφαλῶς ὀχεῖται; Ποσ. εἰκό-
τως. νιανίας γὰρ, καὶ διώα-
ται ἀντέχειν πρὸς τὴν φο-
ρὰν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνθείας ἐπι-
βάτα ἐχρήματος παραδόξου,
καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχα-
νὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ
δάμβῃ ἅμα χεῖσθαι, καὶ
ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφο-
δρὸν τῆς πῆσιως, ἀκρατὴς
ἐγγύς τῷ κριέων τοῦ κριεῖ,
ὧν τέως ἀπέκλιντο, καὶ κα-
τέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη.
οὐκοῦν ἐχέω τὴν μητέρα
τὴν

τῷ Νεφέλῳ βοηθεῖν πι-
πύσῃ; Ποσ. ἐχρῆ. ἀλλὰ
ἰμέρα πολλῷ τῆς Νεφέλης
δυνατωτέρα.

ipsius Nephelen decebat
opem ferre cadenti? N. .
Decebat sane, sed Parca
quam Nephela multo po-
tentior est.

Ιριδὸς καὶ Πο-
σειδῶνος.

Iridis & Neptu-
ni.

Τὴν γῆσον τὴν πλαγω-
μένην ὁ Πόσειδον, ἀποπα-
θεῖσαι τῆς Σικελίας, ὑφα-
λεν ὀπλήχεται συμβέβηκε.
ταύτῳ φησὶν ὁ Ζεὺς εἶπον
ἦδῃ, καὶ ἀνάρηνον, καὶ πεί-
νον ἦδῃ δῆλον ἐν τῇ αἰ-
γαίῳ μέσῳ βιβαίως μῦρεν,
σπρίξας πάνυ ἀσφαλῶς.
δεῖται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσ.
πιπράζεται τοῦτο ὁ Ιρι.
τίνα δ' ὅμως παρήξει αὐτῇ
τὴν χρεὴν ἀναφανείσα καὶ
μυκίτι πλέουσα. Ιρις. τὴν
Λητὴν ἐκ' αὐτῆς δεῖ ὑπο-
κίπται. ἦδῃ γὰρ πονήρως
ὑπὸ τῆς ὠδίνων ἔχῃ. Πο. τί
οὐ; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς
ἐστὶν; εἰ δ' μὴ οὐκ, ἀλλὰ
γὰρ αἶσα ἢ γῆ οὐκ αὖ ὑπο-
δέχεται δυνάστω τὰς αὐτῆς
γῆας; Ιρις. ἐκ ὁ Πόσειδον.
ἢ Ηρα

Insulam istam erran-
tem Neptune, quæ à Si-
cilia reuulsa atque undis
submersa, mari innatat.
Eam, ita iubet Iupiter,
consistere facias iam atq;
apparere, & ut tantun-
dem manifesta atque con-
spicua in medio Aegæo
inconcussa maneat, fun-
data firmiter admodum
illa. Opus enim illa non-
nihil habet. N. & P. Fiet
hoc I. & I. Sed tamen
quem usum illi præbebit,
manifesta apparens, &
non amplius fluctuans?
I. & I. Iatonam in ipsa
oportet parere, iam enim
male habet à doloribus.
N. & P. Quid igitur? an
non sufficit illi cælum,
ut in eo pariat? Quod si
minus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?
I. & I. Non Neptune. Nā

Iuno obstrinxit iureiuran-
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ parturi-
enti vllum receptaculum.
Hæc igitur insula, iura-
mento non tenetur. Ab-
scondita enim tum fuit.
N a p. Intelligo rem. Igi-
tur subsiste Insula atq; e-
mergere iterum ex pfun-
do, & non amplius flu-
ctues aut titubes, sed imo-
ta maneat. Ac suscipe, ὁ
felicissima, fratris mei libe-
ros duos deorum omniū
pulcherrimos. Et vos, Tri-
zones traijcite Latonem
in ipsam, omniaque tran-
quilla sint. Serpentem au-
tem istum, qui nunc ve-
lut cestro exagitat illam,
perterrefaciendo ipsi in-
fantes posteaquam in lu-
cem editi fuerint, aggre-
dientur, ac matrem vindi-
cabunt. Tu vero vade re-
nuncia Ioui, omnia bene
habere. Stabilita est Insula.
Veniat Latona ac pariat.

Xanthi & Ma- ris.

Suscipe me, ὁ Mare,
grauia enim passus sum,
extingue mihi vulnera.

MA R.

ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεω μεγάλη κα-
τέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρα-
χεῖν τῇ Λητοῇ τῇ ὠδίνων
ὑποδοχὴν. ἡ τῶν τῶν νῆσος
αὐτὴ ἀνώμαλός ἐστιν, ἀφανὴς
γὰρ ἡ. Ποτ. σωίμην. εἴθι ὁ
νῆσι, καὶ ἀάδουθι. ὡς ἐν τῇ
βυθού, καὶ μηκέτι ὑποφύου,
ἀλλὰ βεβαίως μένει. καὶ ὑπο-
δεξαί ὁ εὐδαιμονισάτη τοῦ
ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς
καλλίστους τῇ δειῶν. καὶ ὑ-
μεῖς ὁ τρίτωνις, διαπορ-
θμύσατε τὴν Λητὴν εἰς αὐ-
τὴν, καὶ γαλήνην ἅπαντα
ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς
νῦν ἔξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν τὰ
νεογνὰ, ἐπιδὼν τεχρῆ, αὐ-
τίκα μέτρισι, καὶ τιμωρήσῃ
τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀπάγγιλλε
τῷ Διὶ, πάντα εἶναι εὐφρι-
πῆ. ἔσηκεν ἡ Δῆλος. ἡκέτω
ἡ Λητὴ, καὶ τικτέτω.

Ξάνθος καὶ Θα- λάσσης.

Δέξαι με ὁ θάλασσα,
δεινὰ σπονδύβητα, κατὰ-
σβίσόν μου τὰ τραύματα.

Θάλασσα.

Θάλ. τί τοῦτο ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; Ξάν. Ηφαιστος. ἀλλ' ἀπλωθεύωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θάλ. διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ. Ξάν. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα καὶ φεύγας ἰκέτωτα, ὃ δ' οὐκ ἐπαύτατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῆς νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ῥοῦν, ἐλίσσας καὶ ἀθλίους, ἐπ' ἄλδον, ἐπικλύσαι θέλων, ὥς φοβηθεὶς ἀποχαιτο τῆς ἀνδρῶν, ἐνταῦθα ὁ Ηφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλοσίον σου εἶναι, παῦ' ὅσον εἶμαι πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶποθι φλοθι, φέρων, ἐπ' ἄλδ' μοι, καὶ ἑκάυσε μὴ τὰς Πιλέας, καὶ μυρρίκας. ἄπληστε δὲ καὶ καὶ κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν ἔργασαι. ὁρᾷς δ' οὐκ ἔστιν ἀνέχουμαι ὑπὸ τῆς ἐκ-

M A R. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? X A N. Vulcanus, sed igne candesco prorsus miser, & efferuesco. M A R. Cur autem iniecit tibi ignem? X A N. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supples deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueum, ego misertus miseriorum, occurri, ut aquis inunda-rem atq; inuolucrem illū, quo eo periculo absterri- tus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope forte existens) uniuerso igne, quantum, opinor, vltquam habebat, quantumq; & in Aetna, & si quib. alijs locis, illius est, allata, processit obuiam, ac exussit equidē vltmos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me vero, cum efferuescere fecisset, parum abfuit, quin totum aridum ac ficcum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis

deformatus sim. M A R. Turbidus es, ὁ Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, à cadaueribus, calore autem, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. X A N. An non igitur decebat misereri me Phrygum, vicinorum adeo meorum? M A R. Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filij.

Doridis & Thetidis.

Quid lacrimaris Thetis? T H E. Pulcherrimā Dori, puellam vidi, in arcam à patre eiectam, tū ipsam, tum infantem ab ea paulo ante genitum. Iussit autē pater nautas, arcam illam acceptam, postquam in altum de terra prouecti essent, abijcere in mare, vt ita periret & misera illa, & infans vna cum ea. D O. Quamobrem autē, ὁ soror, hoc? quandoqui-

dem

ἐμκαυμάτων; Θά. Βολί-
ρος ὃ Ξάνθε, καὶ θέρμος, ὡς
εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ὑπὸ σῆ-
νεκρῶν, ἢ θέρμη δὲ, ὡς φῆς,
ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως
ὃ Ξάνθε, ὅς ὅπῃ τὸν ἐμὸν
υἱὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδέσῃς
ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. Ξάν-
θουκ ἔδην οὐκ ἐλεῆσαι γέτο-
νας ὄντας καὶ φεύγας;
Θάλ. τὸν Ηφαίστον δὲ οὐκ
ἔδει ἐλεῆσαι, Θέτιδος υἱὸν
ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

Δώριδος καὶ
Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὃ Θέτι. Θέ.
καλίστῳ ὃ Δωρὶ κέρως ἔδον
ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς
ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε καὶ
βρέφος αὐτῆς ἀρτιγόνον.
ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ καὶ
ναύτας ἀναλαβόντας τὸ
κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺ ὑπὸ
τῆς γῆς ἀποπάσσωσιν ἀφεί-
ναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀ-
πόλοιτο ἡ ἀδλία καὶ αὐτὴ, καὶ
τὸ βρέφος. Δω. τίνας δ' ἔ-
νικα ὃ ἀδελφῇ, ἐπεὶ ἔμαθες
ἀκρι-

ἀλλῶς ἅπαντα ; Θε.
 ἀρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς,
 καλίστῳ οὕτῳ, ἐπαρθέ-
 ρων εἰς χαλκοῦν τινα
 θάλαμον ἐμβαλὼν. ἦτα
 τὸ μὴ ἀληθές, οὐκ ἔχω
 ἡπὶν, καὶ δ' οὐδ' τὸν
 Δία χρυσὸν ἡνόμενον, ἔυ-
 λῶαι διὰ τοῦ ὀρέφου ἐπ'
 αὐτῷ. διζαυθίλῳ δ' ἐκεί-
 νῳ εἰς τὸν κόλπον καταρ-
 ξίσοντα τὸν θεόν, ἐγκύμο-
 να ἡνέσθαι. τοῦτο αἰδού-
 μενος ὁ πατήρ, ἀχρεὺς τις
 καὶ ζηλότυπος γέρον, ἡ-
 γανάκτησι. καὶ ὑπὸ τι-
 νος μεμοιγρῶσαι οἰηθεὶς
 αὐτῷ, ἐμβάλλει εἰς τὴν
 κλισίαν ἄρτι τιτοκῆαν.
 Δωρ. ἢ δὲ, τί ἔπραξεν
 ὁ θεός, ὅτε κατίκε-
 το ; Θε. ὑπερ αὐτῆς μὴ
 ἰοῖα ὁ Δωρὶ, καὶ ἔφριε
 πῶ καταδίκην. τὸ βρέ-
 φος δὲ παρητεῖτο μὴ ὑπο-
 δατῆν, δακρύουσα, καὶ πᾶν
 πᾶν δεικνύουσα αὐτὸ,
 κάλυσεν ὄν. τὸ δὲ, ὑπὸ ἀ-
 γνοίας ὅτι κακῶν, καὶ ἐμει-
 δία

dem comperta habes ex-
 acte omnia. T H A. Pater
 illius Acrisius, quia pul-
 cherrima erat, in æreum
 quendam thalamum in-
 clusam, perpetuæ virgini-
 tati destinarat. Deinde ve-
 rum quidem dicere non
 possum, Iovem autem a-
 iunt, conuersum in aurū,
 delapsū per impluuium
 ad ipsam esse. Accipiente
 autem illa in sinum dema-
 nantem deum, gravidam
 ex eo factam fuisse. Quod
 cum pater animaduuer-
 tisset, utpote durus qui-
 dam & zelotypus senex,
 grauiter indignatus est.
 Et quia ab aliquo stupra-
 tam fuisse illam arbitratus
 est, cōijcit in arcam hanc,
 cum paulo ante peperis-
 set. D O R. Cæterum illa
 quid agebat Theti, quan-
 do abripiebatur ? T H A.
 Pro se quidem nihil dice-
 bat, Dori, sed tacite fe-
 rebat damnationem, pro
 infante autem deprecabatur
 ne morti traderetur,
 lachrymando, atque
 illum auo ostentando pul-
 cherrimum sane puerum
 Dori. Ille autem præ ig-
 norantia malorum, et

iam arridebat matri. Op-
pleo rursum oculos la-
chrymis, cum in mentem
illius venit. D O R. Et
me flere fecisti. Sed nun-
quid iam mortui sunt?
T H E. Haudquaquam,
natat enim adhuc arca cir-
ca Seriphum, vivis illis
custoditis. D O R. Cur
igitur non conservamus
ipsam, piscatoribus istis
Seriphijs, in retia immic-
tendo? qui extractos il-
los, incolumes præstabūt
scilicet. T H E. Recte di-
cis. atq; ita faciamus. Nō
enim perire decet, neque
ipsam, neque infantem,
adeo cum sit formosus.

Neptuni & Eni- pei.

Minime vero præclara
hæc, Neptune (dicetur
enim verum) qui circum-
venta amica mea, assimila-
tus in formam meam,
viciasti puellam. Puta-
bat enim illa mecum rem
esse sibi, & ob id exhi-
bebat sese. N E P T V.
Tu enim, Enipeu fastuo-
sus es & tardus, qui pu-
ella adeo formosâ quoti-
die

δία πρὸς τὴν θάλασσαν,
ὑποπίμπλασμα αὐτῆς τοῦ
ὀφθαλμοῦ δακρύων, μνη-
μονεύουσα αὐτῆς. Δω. καὶ με
δακρύναι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη
τιθῆσιν; Θέ. οὐδαμῶς,
νήχεται γὰρ ἔτι κιβωτὸς
ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐ-
τοῦ φυλάττουσα. Δω. τί οὐκ
οὐχὶ σῶζομεν αὐτὴν, τῷ
ἀλιεῦσι τοῦτοις ἐμβαλοῦσθαι
ἐς τὰ δίκτυα τῶν Σεριφίους,
οἳ ἢ ἀναπαύσαντες, σῶσουσι
δηλονότι. Θέ. εὖ λέγεις,
οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ὑπολέ-
ιδω μὴ τε αὐτὴν, μήτε τὸ
παῖδιον οὕτως ὄν καλόν.

Ποσειδῶν καὶ Ενιπέος.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Ποσει-
δον. εἰρήσει γὰρ τὰ ληθές. ὑ-
πελθὼν μου ἢ ἐρωμῶν, εἰκα-
νείς ἐμοί, διακέρυσας ἢ παῖ-
δα. ἢ ἢ ὥς το ὑπ' ἐμοῦ ταῦ-
τα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο
παρῶν ἐμῶν. Πο. σὺ γὰρ
ὦ Ενιπεῦ, ὑπεροπικὸς ἦσθα,
καὶ βραδύς, ὅς κερεις οὕτω κα-
λῆς

λῆς φοιῶντες ὁσημέραν παρὰ
 δέ, ὑπολυμμένης ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπεριώρας, καὶ
 ἔχαιρες λυπῶν αὐτῷ. ἡ
 δέ παρὰ τὰς ὀχῶας ἀλύ-
 ουσα, καὶ ἐπιμυσαίνουσα,
 καὶ λουομένη, εἰσὶντε εὐχαι-
 τό σαι ἐντυχεῖν. σὺ δ'
 ἐνδρύπῃου παρὸς αὐτῷ. Εἰ.
 τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχελῶ
 σι προσαρπάσαι τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίνεται
 Εἰπέα αὐτὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασοφίσα-
 δαι τὴν Τύρῳ ἀφελῇ κέ-
 ρῳ οὔσαν; Ποσειδ. ὁ δὲ
 ζήλοτυπείας ὃ Εἰπεῖν,
 ὑπερόπῃας πρότερον ὢν. ἡ
 Τύρῳ δέ, οὐδὲν δεινὸν πέ-
 ποιθεν, αἰσμένη ὑπὸ σου
 διακικορῆσαι. Εἰ. οὐ-
 μενοῦν; ἔφη γὰρ ἀπίων,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦναι. ὃ καὶ
 μάλα ἐλύπησεν αὐτῷ,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ ἐνδρά-
 νη τότε, καὶ περιγῆ-
 σαι πορφύρεόν τί κύμα;
 ἦν ὑμᾶς σμυῖκευπῃ,
 ἄμα

die ad te nante, ac prae a-
 more pereunte, despecte-
 ris illam, & gavisus sis, si
 posses illi ægre facere. Illa
 vero iuxta ripas mærore
 affecta, atque ibi inambu-
 lans, seseque lauans,
 non semel optabat in con-
 spectum sibi venire te.
 Tu vero lasciuiebas con-
 tra eam. E N I. Quid igi-
 tur? an propterea oport-
 rebat te præripere amo-
 rem mihi, & velut histrio-
 nem aliquem pro Neptu-
 no, Enipeum te gerere,
 atque ita decipere Tyron
 istam, puellam adeo sim-
 plicem. N 2. Sero nunc
 vero zelotypus es, Eni-
 peu, cum prius superbum
 & contemptorem te ges-
 seris. Ipsa autem Tyro ni-
 hil graue passa est, quan-
 do se putauit à te viciatam
 esse. E N I. Nihil autem?
 Dixisti enim abiens Ne-
 ptunum esse te, quod vel
 maxime dolore affectit ip-
 sam, atque ipse eo abs te
 iniuria affectus sum, quod
 & quæ mea esse debue-
 rat, eam voluptatem per-
 cepisti tu, & præterea
 composito circa vos flu-
 ctu purpureo, sub quo ab-
 scon-

ſconditi iacuiſtis cum pu-
ella pro me tute rem ha-
buiſti. N E P. Tu enim
non volebas Enipeu.

ἄμα ſυνῆδα τῇ παυδί αὐτῇ.
ἔμοῦ. Ποσ. σὺ γὰρ οὐκ ἔθε-
λες ὦ Εὐριπύ.

Tritonis & Nerei- dum.

Balzna iſta veſtra, Ne-
reides, quam contra filiam
Cephei Andromedam e-
miſiſtis, neq; puellam ip-
ſam iniuria aliqua affecit,
perinde vt vos putatis, &
ipſa iam mortua eſt.
N E. A quo, Triton?
Num Cepheus, tanquam
illectamento aliquo pro-
ſita puella, aggreſſus illam
occidit, ex inſidijs cum
multa vi adortus? T R I.
Non. Sed noſtis, arbitror,
Iphianaffa, Perſeum il-
lum, Danaës puerum il-
lum paruum, quem vna
cum matre in arca abie-
ctum in mare ab ſuo ma-
terno, conſeruatiſtis, miſer-
tæ illorū videlicet. I P H.
Noui quem dicis. Con-
ſentaneum vere, illum
iam adoleſcentem factum
eſſe, atque admodum ge-
neroſum, & pulchrum
aſpectu. T R I. Hic occi-
dit Balznam. I P H. Quā-
obrem

Τρίτωνος καὶ Νη- ρηίδων.

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὦ Νη-
ρηίδες, ὃ ὅτι τὴν τοῦ Κη-
φῆος θυγατέρα τὴν Ἀνδρο-
μέδα ἐπέμψατε, οὔτε τὴν
παῖδα ἠδίκησεν ὥς οἴεσθε,
καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη.
ὑπὸ τίνος ὦ Τρίτων, ἢ ὁ
Κηφῆος κατὰ πτερὲς δέλεαρ
προβείς, τὴν κρέων ἀπέκλι-
νεν ὀπίω, λοχήσας μετὰ
πολλῆς δυνάμειος; Τρί.
οὐκ, ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ιφι-
άνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς
Δανάης παυδίον, ὃ μετὰ
τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῇ
ἐμῆλθεν ἐς τὴν θάλασσαν
ὑπὸ τῷ μητροπάτορος, ἐσώ-
σατε, οἰκτιρᾶσθαι αὐτούς.
Ιφι. οἶδα ὃν λέγετε. εἰκὸς
δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ
μᾶλα γυναιὸν τε καὶ κα-
λὸν ἰδεῖν. Τρί. οὗτος ἀπέ-
κτεινε τὸ κῆτος. Ιφι. διατί
ὦ Τρί-

ὁ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶπα
 ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνη αὐτὸν
 ἰχθῦν. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φρά-
 σω τὸ πᾶν ὡς ἐχρῆτο. ἐς ἄλ-
 λην οὗτος ὅπῃ τὰς Γοργόνας,
 ἄλθον τινὰ τοῦτον τῷ βα-
 σιλεῖ ὀφειλῶν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φίκητο ἐς τὴν Λιβύην. Ἰφι.
 πῶς ὁ Τρίτον, μόνος, ἢ καὶ
 ἄλλους συμμάχους ἦγεν;
 ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ὁδός.
 Τρί. διὰ τοῦ αἰέρος. ὑπό-
 πτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ
 ἔδνηκεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν
 ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν
 ἐκὰς εὐδον ὄμοι. ὁ δὲ,
 ὑπὸ λαμῶν τῆς Μιδεύσης μὲν
 κεφαλῇ, ὥχεται ὑποπλά-
 μνος. Ἰφι. πῶς ἰδὼν; ἀ-
 δίατοι γὰρ εἰσιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδὼν, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ
 ταῦτα ἴδοι; Τρί. ἢ Ἀθη-
 νᾶ τὴν ἀπὶ δακρυφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα δι-
 γουμῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φείαν υἱέτην, ἢ Ἀθηνᾶ δὴ ὅπῃ
 τῆς ἀπὶ δακρυφαίνου-
 σα, ὅπῃ κατόπτερον παρέ-
 ρχεν

obrem Triton? Neque e-
 nim huiusmodi conserua-
 tionis præmia persolvere
 nobis debebat. Τρι. Ego
 vobis exponam omnem
 rem, ita ut gesta est. Mis-
 sus hic fuit ad Gorgonas,
 ut hoc quasi quoddam cer-
 tamē regi perageret. Post-
 quam autem peruenit in
 Libyam. Ἰφ. Quomodo
 Triton, solus ne, an &
 alios secum socios abdu-
 xit? nam alioqui difficile
 hoc iter. Τρι. Per aërem
 profectus est, alatum enim
 ipsum Minerua reddidit.
 Postquam autem eo loci
 venit, ubi illæ agebant, il-
 læ quidem dormiebant,
 opinor. At hic amputato
 Medusæ capite; iterum
 auolant. Ἰφ. Quo pa-
 cto autem aspexit illas?
 Aspici enim nequeunt,
 vel quisquis illas aspexerit;
 non amplius quicquam
 posthac aspicit. Τρι. Minerua
 scutū præferens;
 (Talia enim audiui ip-
 sum narrantem apud An-
 dromedam, postea & a-
 pud Cepheum) Minerua
 igitur, inquam, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ἑα

ipſi ſpectandam Meduſæ imaginem. Poſtea ſiniſtra, arrepta illius coma, & inſpecta imagine, dextra autem ſublata harpe, abſcidiſſe caput illius, atque ita priuſquam ſorores reliquæ expergifcerentur, auolauit. Porro vbi circa maritimam hanc Aethiopiae oram veniſſet, terræ iam propinquior aliquanto volans videt Andromedam, ſitam in rupe quada. nente palo affixam, pulcherriſſimam, ὃ Dij, promiſſa coma, & ſeminudam, longe uſque infra vbera. Ac primum quidem miſertus fortunæ illius, interrogat cauſam damnationis huius. Paulo autem poſt amore captus, (oportebat enim incolumen ſeruari puellam) opem ferre illi ſtatuit. Atque vbi iam Balæna acceſſiſſet terribilis admodum & quaſi mox abſorptura Andromedam, in altum ſublatus adoleſcens manu ad capulum admoto, harpam tenens altera quidem ferit, altera autem Gorgona ſpectandam proferens, in lapi-

χιν αὐτῇ ἰδὲν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβόμενος τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ἐπορεύων δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέταμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν ἀνέλθῃς τὰς ἀδελφάς, ἀνέπιατο. ἐπεὶ ὅτι τὴν παράλιον ταύτην Λιβυοῦσαν ἐβόητο, ἥδη πρόσθενος πετόμενος, ὅρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς κειμένην, ὅτι τινος πέττας προβλήτος προσιπταπάλου μύλων, καλίστῳ ὧν θεοὶ, καθύμνῳ τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολλὸν ἐνεβθε τῶν μαζῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης. καὶ μικρὸν δὲ αὐτὸς ἔρατι, ἐχέτω γὰρ σισώτα δαί τὴν παῖδα βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φασίγον, ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρεθεὶς ὁ νηαιίσκος πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην. τῇ μὲν καθικνεῖται, τῇ δὲ προδίκνυς τὴν Γοργόνα, λί-

ὃν ἐποίησεν αὐτό. τὸ δὲ,
 πέπνηκε γούμῳ, καὶ πέ-
 πηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ,
 ὅσα εἶδε πλὴν Μένουσαν.
 ἡ δὲ, λύσας τὰ δεσμὰ
 τῆς παρθένου, ὑποχὼν
 πλὴν χεῖρ, ὑπεδέξατο
 ἀκροποδῇ κατιούσαν ἐκ
 τῆς πέτρης, ὀλισθηρᾷ οὐ-
 ρῆς. καὶ νῦν γαμῇ ἐν
 τοῦ Κηφέως, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν εἰς Ἀργὸς. ὥς τε
 ἀπὸ θανάτου, γάμον οὐ
 τὸν τυχόντα εὗρετο. Νη.
 ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ πρὸ γι-
 γονότι ἀχθομαι. τί γὰρ ἢ
 παῖς ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἴ τι ἢ
 μήτηρ ἐμειγαλῶνται τότε,
 καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;
 Τερί. ὅτι οὐδὲς αὖ ἡλγυ-
 σιν ὅτι τῇ θυγατρὶ, μή-
 τηρ γι οὕτως. Νη. μηκέ-
 τι μεμνήμεθα ὧ Δωρὶ ἐκεί-
 νῃ, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ
 ὑπερ πλὴν ἀξίαν ἐλάλη-
 σιν. ἱκανὸν γὰρ ἡμῖν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅτι
 τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν
 πρὸ γάμου

Ζεφύ-

lapidem illam conuertit :
 Illa igitur mortua est, &
 diriguere ipsius membra
 omnia, quæcunq; Medu-
 sam aspexerunt. At hic so-
 lutis vinculis, quibus vir-
 go alligata fuerat, suppo-
 sitaque manu suscepit il-
 lam, summis pedum digi-
 tis descendentem ἐκ rupe,
 ardua illa quidem atque
 procliu, & nunc cum ea-
 dem nuptias peragit, in
 ædib. Cephei, abducerq;
 illam secum Argos. Qua-
 re p morte, nuptias neq;
 eas vulgares illa inuenit.
 Ν η κ. Equidem non ita
 valde ægrefero factū hoc.
 Quid enim adeo nobis ini-
 uria fecit puella, si ma-
 ter ipsius superbe extulit
 sese tunc, ac pulchrior no-
 bis esse voluit? Τ η ι.
 Quod hoc pacto magnū
 dolorem perceptura fuis-
 set ob filiam, mater certe
 illius cum sit. Ν η. Ne
 meminerimus Dori isto-
 rum amplius si quid bar-
 bara mulier, supra quam
 decebat, loquax fuit. Satis
 enim supplicij tulit, quæ
 tanto in metu, filia causa
 constituta fuit. Gratule-
 mur igitur nuptijs.

Zephy-

Zephyri & Noti.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Nunquam equidē pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego sum, & Spiro. Tu vero nō vidisti ὁ Note. Ν ο τ. Quamnam hanc dicis Zephyre pompam? aut quinam sunt qui illam duxerunt? Ζ ε ρ. Suavissimo spectaculo caruisti, & quale non facile aliud vnquā videris. Ν ο τ. Iuxta rubrū mare occupatus fui, afflavi autem & partem Indix nonnullam, quantum videlicet eius terræ mare adiacet. Proinde nihil eorum noui, quæ tu dicis. Ζ ε. Quid? Sidonium illum Agenorem vidisti? Ν ο. Etiam, Europæ patrem scilicet. Quid tum? Ζ ε ρ η. De illa ipsa narrabo tibi. Ν ο. Nū, quod Iupiter iam olim amare puellam cepit? Nā hoc etiam pridem sciui. Ζ ε. Igitur quod ad amorem attinet, nosti. Quæ vero postea consecuta sunt, ea nunc audi. Descendit Europa ad littus, ludendi gratia, assumptis secum æqualibus suis. Iupiter

Οἱ πόποιε πομπὴν ἐγὰρ μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δ' οὐκ εἶδεις ὦ Νό-τε. Νό. τίνα ταύτῃ λέγεις ὦ Ζεφύρε τίω πομπῇ; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; Ζέ. ἡδίστου θεάματος ἀπειλήφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. Νό. παρὰ τῷ Εὐρῳθαί γδ θάλασσαν εἰσγάζομαι. ἐπένευτα δέ τι καὶ μέρος τ' Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας. οὐδὲν οὐὼ οἶδα, ὧν λέγεις. Ζέ. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον Ἀγνώρεα οἶδας; Νό. ναί. ἢ τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν; Ζέ. περὶ αὐτῆς κεκείνης διηγῆτομαί σοι Νό. μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασῆς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τὐτο γδ καὶ πάλα ἠπιστάμεν. Ζέ. οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶδα, τὰ μὲν ταῦτα δ' ἤδη, ἀκουσον. ἢ μὲν Εὐρώπῃ κατεληλύθῃ ὅπῃ τῷ ἡδὲνα παίζουσα, τὰς ἐλπί-ώτιδας περιλαβοῦσα. ὁ Ζεὺς

Ζὺς δὲ ταύρῳ ἰσκάσας ἐαυ-
 τὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς,
 κάλλιστος φαινόμενος. λευ-
 κὸς τε γὰρ ὡς ἀκρίβως, καὶ
 τὰ κέρατα εὐκαμπὲς, καὶ
 τὸ βλέμμα ἡμέτερον. ἐσκήρ-
 τε οὖν αὐτὸς ὅτι τῆς
 ἰδύος, καὶ ἐμυκάτο ἡδίστον,
 ὥς τι πῶς Εὐρώπῳ πολυμή-
 σαι καὶ ἀναβλῶαι αὐτόν. ὥς
 δὲ τοῦτ' ἐχρήετο, δρομαῖος
 μὲν ὁ Ζὺς ὤρμησεν ὅτι
 πῶς θάλατταν φέρον αὐ-
 τῶν, καὶ ἐνήχετο ἐμπε-
 σών. ἡ δὲ πᾶν ἐκπλα-
 γῆσα πρὸ πρᾶγματι, τῇ
 λαίᾳ μὲν εἶχετο τοῦ κέρα-
 τος, ὥς μὴ ἀπολιθάνοι·
 τῇ ἐτέρῃ δὲ, ὡς μωμέ-
 νον τὸν σείλλον ζυγίῃ.
 Νό. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ
 Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἐρωτι-
 κῶν, ἰνχόμενον τὴν Δία,
 φέροντα πῶς ἀγαπῶμεν.
 Ζέφ. καὶ μὲν τὰ μετὰ
 ταῦτα ἡδίστα παραπολὺ ὦ
 Νίη. ἥτε γὰρ θάλαττα
 οὖν ἀκύμων ἐγένετο,
 καὶ πῶς γαλήνῳ ὅπασα-
 σαμένη,

piter autem in formā tau-
 ri assimulatus, ludebat
 vna cum ipsis, pulcherri-
 mus tum apparens. Nam
 & candidus erat, ut nihil
 supra, & cornua habebat
 reflexa pulcre, vultum-
 que prae se ferebat admo-
 dum mansuetum ac pla-
 cidum. Saltabat igitur &
 ipse in littore, & mu-
 giebat suavissime, ita ut
 Europa auderet etiam
 conscendere ipsum. Cæ-
 terum ubi hoc factum est,
 citato cursu Iupiter qui-
 dem vna cum illa in mare
 prorupit, atque ibi, uti
 inciderat, natabat. Il-
 la vero admodum percul-
 sa animo ex hac re, fini-
 stra apprehendit ac tenu-
 it cornua, ut ne delabe-
 rerur, altera autem ma-
 nu, diffluentem vento
 vestem continebat. N o.
 Dulce hoc spectaculum,
 Zeph. vidisti, & amatori-
 um, narantem videlicet
 Iovem & ferentem secum
 amores suos. Z e. At ve-
 ro quæ consecuta sunt,
 suaviora multo, Note.
 Nam & mare statim coun-
 positis fluctibus quietum
 fuit, & tranquillitate vltro

attracta, placidum ac planum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agentes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulum supra mare ita ut interim summis pedibus contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæū cantabant. Nereides autem emersæ undis, delphinum tergis insidentes ob equitabant, applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorū, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus consensu curru, & quasi pronubus incedens, una cum Amphitrite latus præibat, veluti viam aperiens, nantanti-fratri. Supra omnes autem, Venerem duo Tritones vehabant in concha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponsæ. Atque hæc à Phœnicia usque in Cre-

σαρῶν, λείαν παρῆχιν ἐ-
αυτῶν. ἡμεῖς δὲ πάντες
ἡδονὴν ἄγοντες οὐδὲν ἄλ-
λο ἢ διαταί μόνον τῆς γιγ-
νομένηων παρεκολουθοῦμεν.
ἔρωτες δὲ παραπιτώμενοι,
μικρὸν ὑπὲρ τῶν θαλάσσιων,
ὡς εἴητε ἄκροις τοῖς ποσσὶν
ἐπιψάειν τοῦ ὕδατος, ἡμ-
μέας τὰς δῶδας φέροντες,
ἡδον ἅμα τὸν ὑμῆσιον, αἱ
Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι, πα-
ρίππων ἐπὶ τῆς δελφίνων
ἐπιπρεοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ
πολλαί. τό, τε τῆς Τριτώ-
νων ἡμός, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ
φοβερὸν ἰδεῖν τῆς θαλασσίων
ἅπαντα περιέχουσι τῶν
παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν
ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, πα-
ροχούμενός τε, καὶ τῶν Ἀμ-
φιτρίτων ἔχων, προῆγε γιγ-
νώσ, προοδοιπορῶν νηχομήφ-
τῳ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ
τῶν Ἀφροδίτῳ δύο Τρι-
τωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης
κατακειμένη, αὐτὴ παν-
τοῖα ἐπιπάλλουσαν τῇ νύμ-
φῃ. ταῦτα ἐν φοινίκῃς ἄχει
τῇ Κρή-

τῆς Κρήτης ἐχέμετο. ἐπεὶ δὲ
ἐπέστη τῇ νύσῳ, ὁ μὲν ταῦρος
οὐκ ἐτι ἐφαίνετο. ὀπιλαζό-
μιτος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς,
ἀπῆγε πρὸς Εὐρώπην ἐς τὸ
Δίκταιον αἶθρον, ἐρυθριῶσαν,
καὶ κατὰβρωσαν, ἠπίσατο
ᾧ ἦδη ἐφ' ὅ, τι ἄγεται. ἡ-
μεῖς δ' ἐμπιστόντες, ἄλλος
ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος
διηκυμαίνομεν. Νό. ὦ μα-
κάρι Ζέφυρε τῆς θείας, ἐγὼ
δὲ χήπας, καὶ ἐλέφαντας,
καὶ μέλανας ἀνθρώπους
ἰώρων.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑ-
ΛΟΓΟΙ.

Διογῆρας καὶ Πολυδά-
λους. Διογῆνης.

Ω πολυδάμεις, ἐντέλ-
λομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα
αἰέλῃς, σὸν γὰρ ὄζειν οἶμαι
τὸ ἀναβῶναι σῆριον, ὡς
συνῆκε Μένιππον τὸν κύ-
να, αἵρεσις δ' αὖ αὐτὸν, ἐν
Κρήτῃ κατὰ τὸ Κραῦνον,
ἢ ἐν Λυκίῳ, τῇ ἐξέδρῃ
πρὸς

Cretam fiebant. Postquā
autem in Insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem apprehen-
sam manu Europam, in
antrum Dictæum abdu-
xit, erubescens, atque
oculos demittentem. In-
telligebat enim iam, ob
quam rem ita duceretur.
Nos autem incumbentes
mari, alius aliam illius
partem fluctibus agitaba-
mus. N o. O beatum
Zephyre, te, qui isthac
videris. Ego vero interea
Gryphas & Elephantos,
& nigros homines aspicie-
bam.

INFERNI DIA-
LOGI.

Diogenis & Pollu-
cis.

O Pollux, commen-
do tibi postquam celer-
rime ascenderis (tuum
enim est, ni fallor, cras
reuiuiscere) ut, sicubi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum. Corinthi, circa
Craneum, aut in Lyceo
deridentem contenden-

ros istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, iubet te Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, quo & huc ad inferos descendas, vbi multo plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obijci potuit, Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non defines constanter atque perpetuo ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque eiulatu ab alijs dignosci. Tum quod & molles & ignavi sunt, reminiscences eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso ut dicas, & ut præterea etiam pera veniat impleta & multo lupino, & sicubi in triuio positam inueniat Hecates cornam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. P o l. At renuciabo hæc, ô Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων
καταγελῶντα, ἐπεὶν πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε
κίχλυι ὁ Διογῆνης, εἴ σοι ἱ-
κανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς κατα-
γεγέλασαι, ἤκειν ἐνθάδε
πολλῶ πλείω ὁππότελασόμε-
νον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφισβή-
σει σοι ἔτι ὁ γέλως ἔστι, καὶ πο-
λὺ τὸ, τίς γὰρ ὅπως οἶδε τὰ
μετὰ τὸν βίον, ἐνταῦθα δὲ,
οὐ παύσῃ βιβάσας γελῶν,
καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
λισα ἐπειδὴν ὄρεας πῶς
πλουσίους, καὶ σατράπας,
καὶ τυράννους, οὕτω τα-
πηνούς καὶ ἀσκήμους, ἐκ μέ-
νης οἰμωγῆς διαγινώσκο-
μήρους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ
καὶ ἀγενεῖς εἰσὶ, μεμνημέ-
νοι τοῦ αἵματος. ταῦτα λέγει αὐ-
τῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμε-
νον πλὺ πῆραν ἤκειν. δέξ-
εσθαι πολλῶν, καὶ εἴπου
εἴρεσι ἐν τῇ τρυφῇ. Ἐκά-
της δὲ πνον κείμενος, ἢ
ἂν ἐκ καθάρσιου, ἢ τι τοι-
οῦτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγα-
γῆ τὰ ταῦτα, ὦ Διόγενες.
ὅπως

ἦτος ὃ εἶδ' ὦ μάλα, ὁ πόθος
 πρὸς τὴν οὐρανόν; Διο. γέ-
 ρον φαλακρὸς, περιβούριον ἔ-
 χων πολύθυρον, ἀπαντὶ αὐτό-
 μη ἀναπιπταρόμεν, καὶ ταῖς
 ἐπιπυχαῖς τῆς ἑακίαν ποι-
 κίλον, γὰρ δ' αἰεὶ, καὶ τὰ
 πολλὰ τῶν ἀλαζόνων τού-
 τος φιλοσόφους ἐπιπυκνῇ.
 Πολ. ἔσθ' ἴδιον εὐρεῖν ὑπὸ γε
 τούτων. Διο. βούλει καὶ
 πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντεί-
 δαμαί τι τῶν φιλοσόφων;
 Πολυ. λέγε. οὐ βαρὺ γὰρ
 οὐδὲ τούτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, πάντας αὐτοῖς πα-
 ρεγγύα ληροῦσι, καὶ ὥς τῆς
 ἑλκὸς ἐρίζουσι, καὶ κέρατα
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκο-
 δείλους ποιοῦσι, καὶ τσιαῦ-
 τα ἀπορὰ ἐρωτῶν διδάσκου-
 σι τὸν γοῦν. Πολυ. ἀλλ'
 ἐμὲ ῥαβδὴν καὶ ἀπαίδευτον
 ἵνα φύσουσι, κατηγεροῦ-
 τα πᾶσι σοφίας αὐτῆς. Διο.
 σὺ διόμωζεις αὐτοῖς παρ'
 ἐμοῦ λέγει. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα ὁ Διόχηνις ἀπαγγεῖλαι.
 Διο. τοῖς πλεονεξίοις δὲ ὁ
 φίλ-

Sed quo melius illum ag-
 noscere queam, cuiusmo-
 di facie est? D I O G. Se-
 nex est, caluaster, pallio
 indutus lacero, & vento
 cuius peruiio, præterea
 & diuersorum pannorum
 assumentis variegato. Ri-
 det autem semper, ac ple-
 runque arrogantes istos
 philosophos acerbè per-
 stringit. P O L. Facile erit
 inuenire illum, ex his uti-
 que signis. D I O. Vis
 ne ut ad ipsos quoq; phi-
 losophos illos aliquid tibi
 mandem? P O L. Man-
 des licet, non enim graue
 neque hoc mihi fuerit.
 D I O. In vniuersum, ad-
 hortare illos, ut desistant
 à nugis suis, neque de τοῦ
 το contendunt, neq; cor-
 nua sibi mutuo affigant,
 neque crocodilos faciant,
 neque huiuscemodi steri-
 lia atque ieiuna interro-
 gare animum instituant.
 P O L. At indoctum me
 & ineruditum esse dicent,
 qui doctrinam illorum re-
 prehendam. D I O. Tu
 γερον plorare illos meo nō
 mine iube. P O L. Et hæc
 nunciabo illis. D I O G.
 Diuitibus autem ὁ lepi-
 diss-

diffimum caput, hæc nostro nomine annuncies quæso, Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos cogitantes vsuras, & talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quam vnum obolum habentes, venire huc paulo post oportet? P o l l. Dicentur & hæc ad illos. D i o. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palestritarum, quod apud nos neque flaua coma, nec cærulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est, neque præterea nerui intecti & robusti, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia vnus pulvis, ut aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. P o l l. Non molestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. D i o. Etiam pauperibus ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis æqualitate hæc

φίλτατον Πολυδούκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τι ὁμάταιοι τ' χρεὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τὸν τόκους, καὶ τάλαντα ὅπῃ τάλαντοῖς σωθήσονται, οὓς χρεὶνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἡκύν μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλω τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαίστῃ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χερσὶν, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὅπῃ τοῦ προσώπου ἐστὶ ὄρεϊν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὅμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόμης φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους. Πολυ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὁ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πόνῳ, καὶ οἰκτεῖρον τις τῷ ἀπακρίαν, λέγε μὴ τι θαυμάζειν, μήτ' οἰμᾶ-

οὐ μὲν οὖν, δινησάμεναι τὴν
ἐν ταῦθα ἰσοτιμίαν, καὶ ἔτι
ἔχοντα τὸ ἐκείνους πλουσίους
οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ
Λακιδαιμονίοις δὲ τοῖς
σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ'
ἐμοῦ ἐπισημῶς, λέγων ἐκ-
λεινῶσαι αὐτοὺς. Πολυ. μὴ
δὲν ὁ Διογενὲς περὶ Λακιδαι-
μονίων λέγει. οὐ γὰρ ἀνέ-
ξομαί γε. ἂ δὲ πρὸς τὸν
ἄλλους ἐφίηδα, ἀπαγγεῖλαι.
Διο. ἐκείνομεν τούτους, ἐπεὶ
σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προτί-
πον, ἀπέτιγχε παρ' ἐμοῦ
τὸν λόγον.

Πλούτων, ἡ κατὰ Με-
νίππον. Κρεῖστος.

Pluto, seu contra
Menippum. Cræ-
sus.

Οὐ φέρομεν ὁ Πλούτων,
Μενίππον τουτονὶ τὸν κῶλον
παροικεῖν, ὥς ἡ ἐκείνῳ
ποι κατὰ σῆσιν, ἢ ἡμεῖς με-
τοικήσωμεν εἰς ἕτερον τόπον.
Πλού. τί δ' ὑμᾶς δεῖνδον ἐξ-
γάγῃ, ὁμόνεκρος ὢν; Κρεῖ-
στος. ἐπειδὴν ἡμεῖς οὐ μὲν οὖν
καὶ ἐγόμεν, ἐκείνων
μιμ-

Non poterimus ferre
Pluto, Menippū hunc ca-
nem, cohabitantem nobi-
scum. Quapropter aut il-
lum hinc amorū alio loco
colloca, aut nos hinc alio
coīgrabim⁹. P L V. Quid
autē vobis mali adeo facit,
quando eodē modo mor-
tuus est ac vos? C R O S.
Postquam nos ploramus
& ingemiscimus, illorum

reminiscentes, quæ apud
superos habuimus, utpo-
te, Midas hic auri, Sarda-
napalus autem multæ vo-
luptatis, ego vero thesau-
rorum, irridet, & cum
conuicijs exprobrat ea no-
bis. mancipia & piacula
non vocitando. Interdum
autem etiam, cantando,
coniungbat, ploratus po-
stros, & in summa, valde
nobis molestus est. P L V.
Quid hæc audio de te,
Menippe? M E N. Vera
Pluto, Odi enim ipsos,
ignavi ac perdiri adeo cū
fiat, quibus non satis fu-
it vixisse male, sed etiam
mortui, insuper cogitatio
ne atq; animo illis inhae-
rent, quæ apud superos
sunt. Delector itaq; ægre
ipsis faciendo. P L V. Sed
non decet. Dolent enim
non exiguis reb, privati.
M E N. Etiam tu deliras
Pluto, qui gemitus istorū
tuo quoque calculo ap-
probas? P L V. Haudqua-
quam, verum nolim vos
discordes ac seditiosos es-
se mutuo. M E N. At ve-
ro, ô pessimi Lydorum,
Phrygum, & Assyriorum,
ita de me cognoscite ut q
neque

μεμνημένοι σὺν ἄνῳ, Μίδας
μὲν οὐκασί τοῦ χρυσοῦ,
Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολυ-
λῆς τευχῆς, ἐγὼ δὲ σὺν
θησαυρῶν, ὀπηγελᾷ, καὶ
ἐξονεῖδίζῃ, ἀνδράποδα, καὶ
καθάρματα ἡμῶν ὑποκα-
λῶν. εἴοιτε δὲ καὶ ἄδων,
ὀπηταράῃη ἡμῶν τὰς οἰ-
μωγὰς. καὶ ὅλως, λυπη-
ρὸς ὅτι. Πλου. τί ταῦτα
φασιν ὃ Μένιππε; Μέ.
ἀλλοῦ δὲ Πλούτου. μισῶ
γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ
ὀλιθρεῖους ὄντας. οὐκ
ἀπέχρησι βιῶναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ὑποδαρόντες ἔτι
μένινεται, καὶ στείχονται
σὺν ἄνῳ. χαίρει τοιγαροῦν
αἰῶν αὐτοῦ. Πλου. ἀλλ'
οὐχ ἔτι, λυποῦνται γὰρ οὐ
μικρῶν στερούμενοι. Μέ. καὶ
σὺ μορεαίνεις ὃ Πλούτου
ὀμόψηφες ὢν τῆς τούτων
συναγμῆς; Πλου. οὐδαμῶς.
ἀλλ' οὐκ αὖ ἐβελήσοιμι σα-
σιάζειν ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὲν ὃ
κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκεις,
ὡς

ὡς οὐδὲ παυσομένη μου,
 ἔνθα γὰρ αὖ ἴητε, ἀχολουθή-
 σω ἀνθρώπων, καὶ κατὰ δυνάμιν, καὶ
 καταγλιῶν. Κρῆν. ταῦτα
 οὐχ ὕβρις; Μένι. οὐκ. ἀλλ'
 ἐπεὶ ἡμεῖς ὕβρις ἐσμ', αὐτοὶ δὲ ὑμεῖς ἐ-
 ποιῆτες, ὡς τε καὶ οὐκ ἐστὶν ἀξι-
 οῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράσιν ἐν τρυφῶντες, καὶ τοῦ
 θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιγαροῦν
 οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφρηκτοί. Κρῆν. πολλῶν
 καὶ ὧς θεοὶ, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μένι. ὅσου μὲν ἐγὼ
 χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ
 τρυφῆς. Μένι. οὐ γὰρ οὕτω
 ποιῆτε. ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δὲ, τὸ γινώσκειν σαυτὸν
 πολλὰ κίς σωπῆσαν, ἐπ' ἀπο-
 μαί ὑμῖν. ὥς περὶ γὰρ αὖ ταῖς
 τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
 μιν.

Μενίππες, Ἀμφιλόχες,
 καὶ Τροφώνιου. Μένι-
 νίππος.

Σφὼ μὲν τοι ὧς Τροφώνιες,
 καὶ Ἀμφίλοχες, νεκροὶ ὄντες, οὐκ
 οἶδ'.

neque vnquam defiturus
 sim. Nam quocunq; ab-
 ieritis hinc, eodem sequar
 ægre faciendo, cantando
 atq; irridendo vos. C. An
 non hæc contumelia est?
 M. N. Non, sed illa
 contumelia erant, quæ
 vos facere solebatis, quan-
 do & adorari vos voleba-
 tis, & hominibus liberis
 pro libidine abutebami-
 ni, neq; tum mortis quic-
 quam memores eratis.
 Proinde deplorate nunc,
 omnibus illis despoliati.
 C. R. O. Multis certe &
 Dij, & magnis possessio-
 nibus. M. I. Quanto equi-
 dem ipse auro? S. A. R.
 Quanta vero ego volu-
 ptate? M. N. Recte fa-
 ne, ita facite, lugete vos
 quidem, ego vero tritum
 illud, Nosce teipsum, idem
 tidem connectendo, vo-
 bis occinam, decet enim
 huiusmodi ploratus, si
 crebro illis accinatur.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
 ni atq; Amphiloche, quæ
 sitis mortui, tamen haud
 H. I. scio.

scio quonam modo phan-
nis estis donati, vatesque
credimini, ac stulti morta-
les deos esse vos arbitran-
tur. Τη ο. Quid? an vo-
bis igitur imputandum, si
per inscitiam illi de mor-
tuis huiusmodi opinan-
tur? Μεν. Atqui non
ista fuissent opinati, ni
vos, tum quum viueretis
eiusmodi quædam porten-
ta ostentassetis, tanquam
futurorum fuissetis præ-
scij, quasiq; prædicere po-
tuissetis si quæ percontan-
tentur. Τη ο. Menippe,
nouerit Amphilochoy
hic, ipsi pro sese respon-
dendum esse. Cæterum
ego Heros sum, vaticini-
orque si quis ad me de-
scenderit. At tu videre
nunquam omnino Leba-
diam adijisse, neque enim
alioqui ista non crederes.
Μεν. Quid ais? equidẽ
nisi Lebadiam fuissetem p-
fectus, ac linteis amictus,
offam ridicule manu ge-
stans, per angustum adi-
tum in specum irrepsis-
sem, nequaquam fieri po-
tuisset vt te defunctum es-
se cognoscerem perinde
atque nos, sola que prætti-

gia.

οἱ δ' ὅπως ναὶ ὦν κατηξιώθη-
τι, καὶ μαρτύριον δοκεῖτε. καὶ οἱ
μάταιοι τῆς ἀνθρώπων, δι-
οὺς ὑμᾶς ὑποκλήψασιν εἶναι
Τηο. τί οὐκ ἡμεῖς αὐτοί, εἰ
ὑπ' αὐτοῖς, οὐκ εἶναι τοιαῦτα
ἀπὸ νικητῶν δαξάζουσιν ἃ
Μένι. ἀλλ' οὐκ αὖ ἐδόξαζον.
εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοι-
αῦτα ἐτιραφύεσθε, ὥς τὰ
μέλλοντα προειδότες, καὶ
προειπεῖν δυναμίνοι τοῖς
ἐκωμόοις. Τηο. ὦ Μένιππε,
Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος αὖ
εἰδήν, ὅτι αὐτῷ ὑποκρίτεον
ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρας
ἐμὴ, καὶ μαντεύομαι, καὶ τις
κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ'
τοῖσιν οὐκ ἐπιδιδυμκέναι
Λεβαδείᾳ τὸ πάρος. οὐ
γὰρ ἠπίεσθαι σὺ τούτοις. Μένι.
τι φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδίαν
γὰρ παρὲλθω, καὶ ἐκωμόομαι
ταῖς ὀθύναις, γελοῖαις μάζαν
ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐτιραφύ-
σω διὰ τοῦ σομίου ταπηνό-
ντος ἐς τὸ πύλαιον, οὐκ αὖ
ἐδυναμίμην εἰδέναι ὅτι νικητὴς
εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γου-
τείᾳ

τήα διαφέρειν; ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρω
ῶς; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ἐ
ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σω-
δίται. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώ-
πος ὄν, ὡς φῆς, μήτε θε-
ός, καὶ σὺ αμφοτέρῳ ὄντι;
νῦν οὖν ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐ-
κείνο ἡμίτομον ἀπειλήυθι;
Τρο. ἤν- ὦ Μένιππε ἐν
Βοιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὦ
Τροφῶνις ὅ, τι καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος εἶ νικηρὸς,
ἀκριβῶς ὅρῳ.

Ερμού καὶ Χά-
ριτος.

Λογισάμεθα ὦ περ-
εμῷ, εἰ δεκῇ, ὅπρῳ μοι
ὀφείλεις ἦδῃ, ὅπως μὴ αὐ-
δῆς ἐρίζων μὲν τι πρὸς αὐτῷ.
Χά. λογισάμεθα ὦ Ερμῆ.
ἀμεινον γὰρ ὠρεῖται πρὸς
αὐτῷ, καὶ ἀποραγμονέτε-
ρον. Ερμ. ἀγκυραν ἐντῇ-
λαβὼν ἐκόμετα πέντε δρα-
χμῶν. Χα. πολλοῦ λέ-
γεις. Ερμ. γὰρ τὸν Αἰδω-
νία,

giatura reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam di-
uinandi artem, quid tan-
dem est Heros? neq; enim
intelligo. T r o. Est quid-
dam partim ex homine,
partim ex deo compositū.
M e n. Nempe quod ne-
que sit homo quemadmo-
dum audio, neq; deus, ve-
rum pariter utrumq; . Er-
go dimidia illa rui, ac di-
uina pars, quo nunc re-
cessit? T r o. Reddit ora-
cula Menippe, in Boeotia.
M e n. Haud intelligo
quid dicas Trophoni, nisi
quod illud plane video, te
totum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationem supputemus
portitor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
C h a. Supputemus, M.
Satiū enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negocij. M e. An-
choram mandaras, com-
paraui tibi quinque dra-
chmis. C h a. Caro di-
cis. M e r. At per Pluto-
nem,

nem, quinq; emi illam, & præterea lorum, quo remum alligares, obulis duobus. C H A. Pone quinq; drachmas, & obulos duos. M E R. Et pro refarciendo velo, quinq; obulos ego exoluī. C H A. Etiam hos appone. M E. Et ceram ad oblinendas nauigij rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, vnde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. C H A. Recte, laudo, hæc vili emisisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi si quid reliquum est q̃ me fugit inter computandū. Quando autem hæc redditurum te promittis? C H A. Nunc quidē, Mercuri non possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum, cōferros & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid, subtracto clam nonnihil exportotio. M E R. Proinde ego nunc sedebo, æressima quæque ut eueniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. C H A. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides,

ad

νέα, ὅς πέντε ὠκισάμην, καὶ προπωτῆρα δύο ὀβολῶν. Χάρ. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ. καὶ ἀπέβαν ὑπὲρ τοῦ ἰσίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρ. καὶ τούτους προσίδει. Ερμ. καὶ κηρὸν, ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνωγύτα, καὶ ἥλους δέ, καὶ καλῶδιον, ἀφ' οὗ πλεῖν ὑπέρεαν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρ. οὐ γὰρ ἄξια ταῦτα ὀνήσω. Ερμ. ταῦτέ τέ ὄν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθιν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὐκ ταῦτ' ἀποδώσειν φής; Χάρ. νυνὶ μὲν ὧ Ερμῇ ἀδυναίετον. ὡς δὲ λοιμὸς τις ἢ πῦρ καὶ σεισμός, ἢ ἀνέμους καταπέμψῃ ἀδρόους τινὰς, ἐνεῖναι τότε ἀποκριθῆναι ἐν τῷ πλείθει παραλογίζομενον τὰ πορεθμῖα. Ερ. νυνὶ οὐκ ἐγὼ καθιδοῦμαι, τὰ κάκιστα ἐνχόμενος γινέσθαι, ὡς ἀν' ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὧ Ερμῇ, νυνὶ δ' ὀλίγοι ὡς ὁρᾷς ἀφί-

ἐφικνούται ἡμῖν. εἰρήνη
γάρ. Εἰμ. ἀμεινον οὕτως, ἢ
καὶ ἡμῖν παρεστῆναιτο ὑπὸ
σου τὸ ὄφλημα. πλὴν
ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὧ χά-
ρον, ἵδα οἷοι παρεγίνοντο,
ἀνδρῆσι ἅπαντες, αἵματος
ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ
πολλοί. νῦν δὲ ἢ φαρμάκω-
τες ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὑποδα-
χθῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
ὑπὸ πρυφῆς ἐξωδηκῶς τινὲς
γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὠχροὶ
γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγρονεῖς, οὐδὲ
ὁμοιοὶ ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι
αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν,
ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς
εἰκόασι. Χάρ. πάντῳ γὰρ πε-
ρεπθῆντά ἐστι ταῦτα. Εἰμ.
οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαμι αὖ
ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαι-
τῆν τὰ ἐφελόμενα παρὰ σου.

Πλούτωνος καὶ
Εἰμοῦ.

Τὴν γέροντα οἶδα, τὸν
πάντῃ γιγνησάκοτα λέγω,
τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃν
παῖ-

ad nos descendunt. Pax
enim est. M. & N. Sati-
us est ita esse, etiam si ob hoc
abs te prorogatur nobis
debiti istius solutio. Verā
enimvero prisci illi, Cha-
ron, nosti quales adueni-
re solebant, quam fortes
atq; animosi omnes, cru-
ore madidi, & vulneribus
pleni plerique. Nunc au-
tem, aut veneno aliquis a
filio interfectus, aut ab
uxore, aut prænimia vo-
luptate, tumefacto ven-
tre & cruribus adueni-
unt. Pallidi enim omnes,
& ignavi, neque similes
prioribus illis. Plurimi
autem ipsorum etiam pe-
cuniarum causa veniunt,
factis, ut videtur, mutuo
sibi insidijs. C. & N. Om-
nino enim expetibiles illæ
sunt. M. & N. Proinde ne-
que ego videar peccare
gravius aliquid, si vel a-
cerbius abs te exigem, eā
quæ mihi debes.

Plutonis & Mercu-
rij.

Senem ne nosti, istum
ætate omnino confectum
dico, Eucratem junem
cui

Iustum ne hoc est ò
 Pluto, me quidem è vita
 abiisse, triginta cum sim
 annorum, Túcritum vero
 senem septuagenarium, &
 vltra, adhuc viuere?
 P L V. iustissimum qui-
 dem ò Terps. Nam & si
 ipse uiuit, certe ad nullius
 tamen mortem affectus
 est, tu vero omni tempo-
 re illius hæreditatem ex-
 pectans, cum mori au-
 distissime cupiebas. T E P.
 Nonne opus fuerat, quã
 senex sit, nequeatque de
 cetero suis vri diuitijs, lo-
 cum dare iuuenib. P L V.
 Nouas ò Terpsio statuis
 leges, quum ad volup-
 tatem diuitijs vri nequeat,
 ipsum è vita decedere.
 Aliter autem & Parca &
 natura statuisse videtur.
 T E P. Proinde hanc ob
 huiuscemodi accuso ordi-
 nem, decebat enim has
 res successionē graduque
 fieri, senem primo, deinde
 qui in ea ætate sequere-
 tur mori. Haudquaquam
 autem exerceri, aut uiue-
 re qui senectute decrepi-
 tus esset, qui tres dunta-
 xat dentes habeat, cui vix
 deseruiunt oculi, qui cur-

ua.

Τοῦτο ὦ Πλούτων Δίκαιον,
 ἐμὲ μὲν τεθνᾶναι τριάκοντα
 ἔτη γεγονότα, τὸ δ' ἔτι ἔσθ' ἐν
 ἐννῆκοις γέροντα Θούρησον
 ζῶντι; Πλού. Δικαίωτάριον
 μὲν οὐκ ὦ Τέρψιον, εἰ γὰρ ὁ μὲν
 ζῆν, μηδὲνα εὐχόμενος ἀποθα-
 νεῖν τὸ φίλον. σὺ δ' ἀπὸ πάν-
 τα τὸ χεῖρον ἐπεβούλευς αὐ-
 τῷ, περιμένων τὸ καῖρον. Τέρ-
 σ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ
 μηκέτι χεῖρα αὐτῷ πλούτῳ
 αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν
 τὸ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς
 νέοις; Πλού. καὶ ὦ Τέρ-
 ψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι
 πλούτῳ χεῖρα αὐτῷ δυνά-
 μενον, πρὸς ἡδονῇ ἀποθνήσ-
 κειν. τὸ δ' ἄλλως ἀμύβει καὶ
 ἡ φύσις διέταξεν. Τέρ. οὐκ
 οὐκ πάντῃ αἰτιῶμαι τῆς
 διαλάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶτον
 μακρῆς πᾶσι γίνεσθαι, τὸν
 πρεσβύτερον, πρῶτον, καὶ με-
 τῷ τῷ, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'
 αὐτόν. ἀναστέφεις δ' ὅ μὲν α-
 μῶς, μηδὲ ζῶν μὲν τὸ ἔργον
 ἔδουλας βεῖε, ἔτι λοιποὺς
 ἔχοντα, μόγις ἐξῶντα, οἰκέ-
 ταις

ταῖς τιτράσιν ὀπκικυφῶτα,
 κορυζῆς μὲν πλὴν ῥίνα, λήμης
 ἢ πλὴν ὀφθαλμοὺς μετὸν ὄν-
 τα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδῶτα,
 ἱμψυχὸν τινα τάφον ὑπὸ
 τῷ νέων καταγελάμενον,
 ὑποθήσκου δὲ καλλίστους,
 καὶ ἐξῶμυρσιάτους νεανίσ-
 κους. αὖν γὰρ ποταμῶν του-
 τόγῃ ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέ-
 ναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνή-
 ξιναι ἢ γιγνόντων ἕκαστος,
 ἡμὰ μὲν αὖτις ἐθι-
 ράσκον. νῦν ἢ τὸ τῆς πα-
 ρουσίας, ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν ὁ Τέρψιον πολὺ
 σιωπώτερον γίνεται, ἢ πρὶν
 τοῦ δοκεῖν. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλὰ τῶν ὀπκι-
 ρεῖται, καὶ τῶν ἀτέκνοις ἢ
 γιγνόντων εἰσπεριεῖται, φέ-
 ροντες αὐτοὺς; ταιγαροῦν
 γέλατα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυπόμενοι.
 καὶ τὸ πᾶν γὰρ τοῖς πολ-
 λῶς ἡδίστον γένηται. ὅτῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀπο-
 δαίνῃ ὀρχεῖται, τοσοῦτο
 ἄτα-

uatus à quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique vo-
 luptatis degustans, haud
 aliter existens, quam ani-
 marum quoddam sepul-
 chrum, ab ipsa iuuentute
 derisum. Et contra mori
 optimos atque robustissi-
 mos adolescentes. Nam
 hoc perinde esse videtur,
 ac si flumina sursum defe-
 rantur. Aut saltem scire
 necesse foret, quando &
 senum quilibet obiturus
 esset, ne quos, prout eis
 mos est, fallerent. Nunc
 vero illud accidit, quod
 proverbio dici solet,
 Quadriga bouem sepiissi-
 me ducit. P L V. Hæc
 quidem ὁ Τέρψιον, pru-
 dentius fiunt, quam tibi
 profecto videntur. Verum
 & vos quid passi estis?
 quod rebus alienis gaude-
 tis, & senibus filijs orba-
 tis, vosmet tantopere in
 adoptionē traditis, quam-
 obrem in derisum addu-
 cti, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimis
 fit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 I plus

plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem in medium adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, præsertim quidem si liberis sint orbati, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex ijs qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiam si ipsis liberos esse contingat, illos odisse diffimulant; ut & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignum est, omnem eorum substantiam consequantur, at illi tristitia affecti, suæque spe delusi, dentibus fremunt. T A R. Omnia hæc vera sunt, quæ de me & Tuci- ro autumnas. Quantum enim meorum ille deuoravit, quum semper eum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemen- do, & internum quiddā, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus, stridendo ægritudinem

ἔ-

ἅπασιν ἡδὺ φροσποδαγεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καὶ γὰρ τινα ταύτῃ τέχνῃ θη- νούκατε, γράων καὶ γε- ρόντων ἐρῶντες. καὶ μάλι- σα, εἰ ἀτικνοὶ εἶεν. οἱ δὲ ἔγτικνοὶ, ὑμῶν ἄγέραςοι. καὶ τοι, πολλοὶ ἦδη τῶν ἐρωμένων σωέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἐρω- τος, καὶ τύχῃσι παῖ- δας ἔχοντες, μισεῖν αὐ- τοὺς πλάθονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχωσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπὸ κλείδων μὴ οἱ πά- λαι δορυφορέσαντες. ὁ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥστε ἐς δίκαιον, κρατοῦσι πάν- των. οἱ δὲ, ὑποσπίουσι τοὺς ὀδόντας, ὑποσπύου- σι. Τίς γὰρ ἀληθὴ ταῦ- τα φῆς. ἐμοὶ γοῦν Θού- κριτος πῶσα κατέφαγεν, αἰ- τεθνήξαι δακῶν; καὶ ὅπό- τι ἐσίοιμι, ὑποσπύων, καὶ μύχιν τι καθάπερ ἔξ ὠοῦ νεοπῆος ἀτελής ὑποκρῶζων, ὥς ἐγωγε ὅσον αὐτίκα εἶδμε-

ἀόμιμος δὴ γένοιτο αὐτὸν τῆς
σοροῦ, ἐπιμπόν τε πολλὰ,
ὥς μὴ ὑπερβάλλωιτό μοι οἱ
αἰτερεαὶ τῇ μεγαλοδωρεῇ.
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων, ἀγρυπνας ἐκείμην ἀριθ-
μῶν ἑκάστη, καὶ διατάσσων.
ταῦτα γὰρ μοι καὶ τοῦ ἀπο-
δαῖναι αἰτία γέγενηται, ἀ-
γρυπνία, καὶ φροντίδις. ὁ δὲ
τοσούτῳ μοι δέλειας κατα-
πλῶν, ἐφείσκει δαπνομήνῳ
πρώτῳ δῖου γελῶν. Πλού.
οὐ γὰρ ὦ Θούκρῃτε, ζῶνς ἐπι-
μήκισον, πλούτῳ ἅμα, καὶ
τῷ τοιούτῳ καταγελῶν.
μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθά-
νῃς, ἢ προπέμψῃς πάντας
τοῦ κλάκας. Τερ. τοῦτο
μὲν ὦ πλούτῳ καὶ ἐμοὶ ἡδι-
στον ἦδη, εἰ καὶ Χαρτιάδης
προτιθήσεται Θουκρίτου.
Πλού. δάρεται ὦ Τέρψιον.
καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαν-
δος, καὶ ὅλως ἅπαντες, προ-
ελεύονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
παῖν ταῦτα. ζῶνς ἐπιμή-
κισον ὦ Θούκρῃτε.

Ζήλω-

simulabat. Vnde quanto
citius eum ad sepulchrum
duci existimabam, tanto
plus illi donorum mitte-
bam, ut ne ij, qui amore
concurrerant, munerib,
me praelaris vincerent.
Plerumque etiam prae ni-
mia sollicitudine insom-
nis iacebam, singula enu-
merans, ac vnumquodq;
disponens. Ea quoque etiam
causa interitus mihi fuit,
cura & vigilia. Ille autem
deglutito hoc illecesta men-
to meo tanto, addidit mi-
hi, quando sepeliebar pau-
lo ante, irridens. P l v.
Euge ὦ Tucrite, diutissi-
me viuas, vna & diuitijs
abundans, & huiuscemo-
di homines deridens, ne-
que prius moriaris, quam
hos blanditores cunctos
præmittas. T κ. Hoc
quidem ὦ Pluto periu-
cundum mihi foret, si an-
te Tucritum Chariades
vita decederet. P l v. Bo-
ni animi sis ὦ Ter. & Phi-
do etiam, & Melanthus,
& omnes penitus ipsum
præcedent, suis ipsorum
curis confecti. T α. Hæc
ego summopere laudo, ὦ
Tucrite diutissime viuas.

I 2

Ze-

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.Ζηνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδου.

At tu Callidemides ,
quo pacto interisti ? Nam
ipse quemadmodum Di-
niz parasitus cum essem ,
immodica ingurgitatione
præfocatus fuerim , no-
sti , aderam enim morienti.
C A L. Aderam Zeno-
phantes. Porro mihi no-
uum quiddam atque ino-
pinatum accidit. Nam ti-
bi quoq; notus est Præo-
dorus ille senex. Z E N.
Orbum illum dicis , ac
diuitem , apud quem te
assidue versari conspicie-
bam ? C A L. Illum sem-
per captabam , colebam-
que , id mihi pollicens fo-
te , ut meo bono quam-
primum moreretur. Verū
quum ea res in longum
perferretur , sene videlicet ,
vel ultra Tithonios annos
viuente , compendiarium
quandam excogitavi vi-
am , qua ad hæreditatem
peruenirem . Siquidem
empto veneno , pocillato-
ri persuaseram , ut simul-
atque Præodorus potum
posceret , bibebat autem
prolixius , præsentius in
cali-

Σὺ δὲ Καλλιδημίδη , πῶς
ἀπέθανες , ἐγὼ μὲν γὰρ , ὅτι
παράσιτος ὢν Δηγίου , πλέ-
ον τοῦ ἡκανοῦ ἐμπαγὼν , ἀ-
πιπνίγλω , οἶδα . παρῆς γὰρ
ὑποθήσκοντί μοι . Καλ. πα-
ρῶ δὲ Ζηνοφάντης . τὸ γ' ἐ-
μὸν , πρεσβυτέρων τι ἐχθύετο .
οἶδα γὰρ καὶ σὺ σου Πτοιό-
δωρον τὸν γέροντα . Ζη.
τὸν ἄτεκνον , τὸν πλούσιον ,
ὥς σε τὰ πολλὰ ἤδην σωπόν-
τα ; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν
αἰεὶ ἐθιγέσπουν , ὑποχρού-
μενος ἐπ' ἐμοῖ κληρονόμῳ
τιθνήζεσθαι , ἐπεὶ δὲ τὸ
παῖγμα ἐς μήκιστον ἐπεγί-
νετο , καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθω-
νὸν ὁ γέρον ἐξῆ , ὅπποτ' ἂν
τινα ὁδὸν ὅπ' ἧ κληρὸν ἐξ-
εῦρον . περιάμενος γὰρ φάρ-
μακον , ἀνέπεισα τὸν οἶνο-
χόν , ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν ,
πίνει δ' ὀπιεκῶς , ζω-
ρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-
λικα

λαα, ἔτοιμον ἔχων αὐτὸ, καὶ ὀπιδουῦμαι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλευθέρου ἐπυμοτάμῳ ἀφήσιν αὐτόν. Ζη. τί οὖν ἐρήνιστο; πάντῃ γὰρ τι παρὰδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Χαλ. ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μισθόςκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων ἢ μὴ τῷ Πτοιοδώρῳ πῶς ἔχουσιν τὸ φάρμακον, πῶς δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκλάδην ἐκείμην, ὑπερβολιμαῖος αὐτ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς ὦ Ζωόφαντῆς; καὶ μὲν οὐκ ἔδειγε ἑταῖρῳ ἀνδρὶ ἐπιγίλῃ. Ζη. ἀρεῖα γὰρ ὦ Καλλιδημίδη πέπονθας. ὁ γέρον δὲ, τί πρὸς ταῦτα; Χαλ. πρῶτον μὲν ὑπερλαρέχθην πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἶτα σιωπῆς οἶμαι τὸ γεγνημῆρον, ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασαί. Ζη. πάλιν ἀλλ' οὐδὲ σὲ πῶς

calicem iniiceret, haberetque in promptu, paraturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manumissurum. Ζε. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Vbi iam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptoodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi prostratus sum, suppositivum videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amico malis illudere. Ζη. Rides profecto, nam eleganter ac lepide tibi haec res evenit. Porro senex ille, quid interim? CΑΛ. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, pura pocillatoris errore factum, risit & ipse. Ζη. Recte sane. Tamen non

oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiamsi paulo serius.

Cnemonis & Damnippi.

Hoc illud est quod vulgo dici consuevit, Hinulus leonē. D A. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C N. Quid stomacher rogas? Equidem heredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu deluso miser, ijs quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. D A. Sed isthuc quidnam euenit? C N. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbis esset, imminente morte captabā, affluens atq; inseruiens. Neque ille grauatim officium meum admittebat. At interim illud quoq; mihi visum est scitum, consulzumque, vt testamentum præferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum insolidum heredem insti-

tue-

θήτομον ἐχρῶν πρᾶπέδιαι. ἦκε γὰρ αὐτοὶ διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

Κνήμονος καὶ Δαμνίππου.

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ονιβρὲς τὸν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνή. Πωπιδάην ὃ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφιδεῖς ὁ ἄθλιος, οὗς ἐβουλόμην αὐτῷ μάλιστα χεῖν τὰ μὲν, παραλιπὼν. Δά. Πῶς τοῦτ' ἐβούλετο; Κνή. Ἐρμέλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἀτεκνον ὄντα, ἰδεράμενον ἐπὶ θανάτῳ. καὶ κείνος οὐκ ἀνδρῶς πλεῖν διεπραΐαν ἀποσίετο. ἔδοξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέειναι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὲν πάντα, ὥς καὶ κεί-

105

τας ζηλώσει, καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξει. Δά. τί οὖν
δὴ ἐκεῖνος; Κη. ὅ, τι
μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε
ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω
ἀπέθανον τοῦ τέγου μοι
ὀπιπρόντος, καὶ νῦν Ερ-
μύλαος ἔχει τὰ μὲν, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
πρὸ διέλατι συγκατασά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον. ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλιέα ὥς
σέφισμα κατὰ σαυτοῦ σω-
τίθεικας. Κη. ἔοικα, ἐμώ-
ζω τοιγαροῦν.

Σιμύλης καὶ Πο- λυστράτου.

Ἦκεις ποτὲ ὦ Πολύστρατε
χρὸν παρ' ἡμᾶς, ἔτι οἶμαι
οὐ πολὺ ἀπυθέοντα ἔξω ἑκα-
τὸν βεβιωκάς. Πολυ. ὀκτὼ
ἔτι ταῖς ἐνηήκοντα ὦ Σί-
μυλε. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἡμετέρ' ἐβίως τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκον-
τα σου ὄντος, ἀπέθανον. Πο.
ἔσθ'.

tueram, nimirum ut ille
vicissim idem faceret meo
prouocatus exemplo. D.
Ac quid tandem ille?
C N 2. Quid ille suo in
testamento scripserit id
quidem ignoro. Ceterum
ego repente atq; in-
sperato ē vita decessi, te-
cti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea pos-
sidet, lupi cuiuspiam im-
morem ipso hamo cū esca
pariter auulso. D A. Imo
non escam modo cum ha-
mo, quin etiam te quoq;
piscatorem simul abstulit.
Itaq; technam istam, in
tuum ipsius caput struxer-
as. C N 3. Sic apparet,
idque adeo deploro.

Simyli & Polystra- ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P O L Y. Nonagin-
ta octo Simyle. S I M. Sed
quinam triginta istos an-
nos egisti, quibus mihi
fueras superstes? Nam ip-
se perij te ferme septua-
genario. P O L Y. Quam
sua-

Iustum ne hoc est ð Pluto , me quidem è vita abiisse , triginta cum sim annorum, Tücritum vero senem septuagenarium, & ultra , adhuc viüere ? P L V . iustissimum quidem ð Terpsí . Nam & si ipse uiuit, certe ad nullius tamen mortem affectus est, tu vero omni tempore illius hæreditatem expectans , cum mori audivissime cupiebas. T E K . Nonne opus fuerat , quã senex sit , nequeatque de cætero suis vti diuitijs, locum dare iuuenib. P L V . Nouas ð Terpsio statuis leges , quum ad voluptatem diuitijs vti nequeat, ipsũ è vita decedere . Aliter autem & Parca & natura statuissè videtur. T E K . Proinde hanc ob huiuscemodi accuso ordinem , decebat enim has res successionè graduque fieri, senem primo, deinde qui in ea xtate sequeretur mori. Haudquaquam autem exerceri, aut viüere qui senectute decrepituus esset , qui tres duntaxat dentes habeat, cui vix deseruiunt oculi , qui cur-

ua-

Τοῦτο ὁ Πλούτων Δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθναίνειν τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸ δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνεγέγοντα γέροντα Θούκριον ζῶν ἔτι; Πλού. Δικαιότατον μὲν οὐκ ὁ Τέρψιον, εἰ γὰρ ὁ μὲν ζῆ, μηδένα ἐν χρόνῳ ἀποθανεῖν τῷ φίλῳ. οὐ δὲ παρὰ πάντα τὰ χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὴν κλήρον. Τερ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρεῖσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμειον, ἀπειθεῖν τῷ βίῳ, παραχωρήσαντα τῆς νέοις; Πλου. καὶ αὐτὸς Τέρψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρεῖσασθαι δυνάμειον, πρὸς ἡδονῇ ἀποδύσκειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἀμύρεα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. Τερ. οὐκ οὐκ ταύτῃ ἀντιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶτον ἐξ ἧς πως γίνεσθαι, τὸν περισσότερον, πόρτερον, καὶ μὲν τῷτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν. ἀνασπείρεται τὸ μηδὲ μῶς, μηδὲ ζῶν μὲν τὸ ὑπὲρ γέρον, ἐδέντας βεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὄντων, οἰκέ-

ταις

ταῖς τιτράσιν ὀφθικυφότα,
 πορεύσας μὲν πλὴν ξίνα, λίμνης
 ἢ πρὸς ὀφθαλμοὺς μετὸν ὄν-
 τα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἶδόντα,
 ἑμφυχὸν τινα τάφον ὑπὸ
 τῷ νέων καταγελῶμενον,
 ὑποθήσκον δὲ καλλίστους,
 καὶ ἐξῆρωδους ἄπαν νεανίσ-
 κους. αὐτῷ γὰρ ποταμῶν του-
 τόγῃ ἢ τὸ τελευταῖον εἶδε-
 ναι ἐχρῆν, πόσι καὶ τιθνή-
 ξιναι τῷ γιγόντων ἕκαστος,
 ἵνα μὴ μάλιστα αὐτὸν ἰθι-
 εῖσκον. νῦν ὃ τὸ τῆς πα-
 ραιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν ὃ Τέρψιον πολὺ
 σμειωτέρα γίνεται, ἢ πρὶ
 τοῦ δοκεῖ. καὶ ὑμῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀφθαλμοῖς
 εἰσπνεῖτε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῷ
 γιγόντων εἰσπνεῖτε, φέ-
 ροντες αὐτοὺς; τειγαροῦν
 γέλωτα ὀφλισκάρτε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυπόμενοι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λοις ἡδιστον γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀπο-
 δαῖν ὀφείδετε, τοσοῦτο
 ἄτα-

uatus à quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique vo-
 luptatia degustans, haud
 aliter existens, quam ani-
 marum quoddam sepul-
 chrum, ab ipsa iuuentute
 derisum. Et contra mori
 optimos atque robustissi-
 mos adolescentes. Nam
 hoc perinde esse videtur,
 ac si flumina sursum defe-
 rantur. Aut saltem scire
 necesse foret, quando &
 senum quilibet obiturus
 esset, ne quos, prout eis
 mos est, fallerent. Nunc
 vero illud accidit, quod
 proverbio dici solet,
 Quadriga bouem sepiissi-
 me ducit. P I V. Hæc
 quidem ὁ Τέρψιος, pru-
 dentius fiunt, quam tibi
 profecto videntur. Verum
 & vos quid passi estis?
 quod rebus alienis gaude-
 tis, & senibus filijs orba-
 tis, vosmet tantopere in
 adoptione traditis, quam-
 obrem in derisum addu-
 cti, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimis
 sit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 plus

plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouam quandam artem in medium adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, praesertim quidem si liberis sint orbati, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex ijs qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiam si ipsis liberos esse contingat, illos odisse diffimulant; ut & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignum est, omnem eorum substantiam consequatur, at illi tristitia affecti, suaeque spe delusi, dentibus fremunt. Τὰ κ. Omnia haec vera sunt, quae de me & Tucrito autumnas. Quantum enim meorum ille deuorauit, quum semper cum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemen- do, & internum quiddā, perinde atque ex ouo pullus aliquis immaturus, stridendo ægritudinem

ἅπασιν ἡδὺ φασαποθαγείν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴ γάρ τινα ταύτῃ τέχνῃ συνευρόκατε, γεῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες. καὶ μάλισα, εἰ ἀτεκνοὶ εἰεν. οἱ δὲ ἔγτεκνοι, ὑμῶν ἄνδρες. καὶ τοι, πολλοὶ ἦδη τῶν ἐρωμένων σωέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἐρωτος, καὶ τύχῃσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπεκλείδῃσιν μὴ οἱ παῖδες δουροφόρησαντες. ὁ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δὲ, ὑποσπίουσι τοὺς ὀδόντας, ἀποσφυγόντες. Τίς μὲν ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐμοὶ γοῦν Θούκριτος πῶσα κατέφαγεν, αἰετίζεσθαι δοκῶν; ἢ ὅποτε ἐσίοιμι, ὑποσένων, καὶ μύχιν τι καθάπερ ἔξ ὠοῦ νεοπτός ἀτελής ὑποκρῶν, ὥς ἔγωγε ὅσον αὐτῆκα εἶδον.

ἀόμιγος δὴ γένοιτο αὐτὸν τῆς
σοροῦ, ἐπιμπόν τε πολλὰ,
ὥς μὴ ὑπερβάλλειντό μοι οἱ
ἀντιπρὸς αὐτῇ μεγαλοδωρεῖα.
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων, ἀγρυπνέοντες ἐκείμην ἀρεθ-
μῶν ἑκάστα, καὶ διατάττων.
ταῦτα γούμ μοι καὶ τοῦ ἀπο-
δαῖν αἴτια γιγνέσθαι, ἀ-
γρυπνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ
τεσσούτων μοι δέλιας κατα-
πίων, ἐφίσηκε δαΐμονά μιν
πρόσω δὴ γελῶν. Πλού.
οὐ γὰρ ὦ Θούκριτε, ζῶντος δὴ
μήκιστον, πλούτων ἅμα, καὶ
τῶν τοιούτων καταγελῶν.
μὴ δὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθά-
νεις, ἢ προπέμψῃς πάντας
πρὸς κέλακας. Τερ. ταῦτο
μὲν ὦ πλούτων καὶ ἐμοὶ ἡδι-
στον ἦδ' ἔτι καὶ Χαρτιάδης
προτιβήσεται Θουκρίτου.
Πλού. δάρεται ὦ Τέρψιον.
καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαν-
δος, καὶ ὅλως ἅπαντες, προ-
ελύοντο αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἔ-
ταπ' ὦ ταῦτα. ζῶντος δὴ μὴ-
κιστον ὦ Θούκριτε.

Ζήνων

simulabat. Unde quanto
citius eum ad sepulchrum
duci existimabam, tanto
plus illi donorum mitte-
bam, ut ne ij, qui amore
concurrerant, munerib,
me praeclaris vincerent.
Plerumque etiam prae ni-
mia sollicitudine insom-
nis iacebam, singula enu-
merans, ac vnumquodq;
disponens. Ea quoque etiam
causa interitus mihi fuit,
cura & vigiliae. Ille autem
deglutito hoc illectamen-
to meo tanto, adstitit mi-
hi, quando sepeliebar pau-
lo ante, irridens. P L V.
Euge ὦ Tucrite, diutissi-
me viuas, vna & diuitijs
abundans, & huiuscemo-
di homines deridens, ne-
que prius moriaris, quam
hos blanditores cunctos
prae mittas. T z κ. Hoc
quidem ὦ Pluto periu-
cundum mihi foret, si an-
te Tucritum Chariades
vita decederet. P L V. Bo-
ni animi sis ὦ Ter. & Phi-
do etiam, & Melanthus,
& omnes penitus ipsam
praecedent, suis ipsorum
curis confecti. T z. Hae
ego summopere laudo, ὦ
Tucrite diutissime viuas.

I 2

Ze-

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.

Ζήνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδου.

At tu Callidemides,
quo pacto interisti? Nam
ipse quemadmodum Di-
niz parasitus cum essem,
immodica ingurgitatione
præfocatus fuerim, no-
sti, aderam enim morienti.
C A L. Aderam Zeno-
phantes. Porro mihi no-
uum quiddam atque ino-
pinatum accidit. Nam ti-
bi quoq; notus est Ptoe-
dorus ille senex. Z E N.
Orbum illum dicis, ac
diuitem, apud quem te
assidue versari conspicie-
bam? C A L. Illum sem-
per captabam, colebam-
que, id mihi pollicens fo-
te, ut meo bono quam-
primum moreretur. Verū
quum ea res in longum
proferretur, sene videlicet,
vel vltra Tithonios annos
viuente, compendiarium
quandam excogitavi vi-
am, qua ad hæreditatem
peruenirem. Siquidem
empto veneno, pocillato-
ri persuaseram, ut simul-
atque Ptoeodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentius in
cali-

Σὺ δὲ Καλλιδημίδη, πῶς
ἀπέθανες, ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι
παράσιτος ὢν Δινίου, πλέ-
ον τοῦ ἥκατοδ ἐμφαγὼν, ἀ-
πεπνίγην, οἶδα. παρῆς γὰρ
σποθνήσκοντί μοι. Καλ. πα-
ρῶ δὲ Ζηνοφάντης. τὸ γὰρ ἐ-
μὸν, παρὰδοξόν τι ἐχέμεθα.
οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτοιό-
δωρον τὸν γέροντα. Ζη.
τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον,
ὃς σε τὰ πολλὰ ἤδην συνόν-
τα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν
αἰεὶ ἐθιρέα πυνον, ὑποχνού-
μενος ἐπ' ἐμοῦ κληρονόμῳ
τεθνήξεν, ὅτι δὲ τὸ
παράγμα ἐς μήκιστον ἐπεγί-
νετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθων-
νὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ὅππῃ μόν
τινα ὁδὸν ὅπῃ τὸ κληρὸν ἐξ-
εῦρον. παριάμενος γὰρ φάρ-
μακον, ἀνέπεισα τὸν οἶνο-
χόν, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν,
πίνει δ' ὀπιεκῶς, ζω-
ρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-
λικα

λαα, ἔτοιμον ἔχων αὐτὸ, χαῖ' ὀπιδούμαι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλούδισον ἐπυμοσάμην ἀφήσιν αὐτὸν. Ζη. τί οὖν ἐγέρτε; πά-
 νυ γὰρ τι παρδοξὸν ἐρεῖν ἔοικας. Χαλ. ἐπεὶ τούτων λουσαμῶροι ἤκομην, δύο ἤδη ὁ μισρακίσκος κύλικας ἐτοί-
 μους ἔχων ἢ μὲν τῷ Πτοιο-
 δώρῳ πῶς ἔχουσιν τὸ φάρ-
 μακον, πῶς δ' ἐτέρας ἐμοί,
 σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ
 μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ
 ἢ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν.
 εἴτα ἡ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ
 αὐτίκα μάλα ἐκλάδην ἐκεί-
 μην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκεί-
 νου νεκρὸς. τί τοῦτο γελάς;
 ὦ Ζηνοφάντης; καὶ μὲν οὐκ
 εἶδεν ἐταίρῳ αἰδρὲ ἐπιγι-
 λᾶν. Ζη. ἀρεῖα γὰρ ὦ Καλ-
 λιστῆρ' ἐπὶ πονθᾶς. ὁ γέγων
 ἢ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶ-
 τον μὲν ὑπελάσας χθὲν πρὸς τὸ
 αἰφνίδιον. εἴτα σιωπῆς οἶμαι
 τὸ γελομηδύον, ἐγέλα καὶ αὐ-
 τὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος ἐργα-
 σαι. Ζη. πάλιν ἀλλ' οὐδὲ σὲ
 πῶς

calicem iniiceret, haberetque in promptu, par-
 recturus illi. Quod si fecisset, iurciurando confir-
 mabam, me illum manumissurum. Z e. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Vbi iam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptoodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi prostratus sum, suppositivum videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. Z a. Rides profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res evenit. Porro senex ille, quid interim? C a l. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Z e. Recte sane. Tamen non

oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiam si paulo serius.

Cnemonis & Damnippi.

Hoc illud est quod vulgo dici consuevit, Hinulus leonē. D A. Quid isthuc est, quod tecum stomachachare Cnemon? C N. Quid stomacher rogas? Equidem heredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astu deluso miser, ijs quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. D A. Sed isthuc quidnam evenit? C N. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbis esset, imminente morte captabā, affidens atq; inseruiens. Neque ille grauatim officium meum admittebat. At interim illud quoq; mihi visum est scitum, consulzumque, vt testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum heredem insti-

tue-

θήτομον ἐχρῶν τραπέδω. ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἔμ.

Κνήμον καὶ Δαμνίππου.

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ονιγρὲς τὸν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνή. πωδαῖν ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφιδεῖς ὁ ἄβλιος, οὓς ἐβουλόμην αὖ μάλιστα χεῖν τὰ μὰ, παρελπίων. Δα. πῶς τοῦτ' ἐβύετο; Κνή. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτικτον ὄντα, ἐδεράπευον ἐπὶ θανάτῳ. καὶ κείνος οὐκ ἀηδῶς τιμὴν θεραπείαν προσέειπε. ἔδοξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, δέδωαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὥς καὶ κεί-

vos

νος ζηλώσει, καὶ τὰ αὐ-
τὰ πράξει. Δά. τί οὐ
δὴ κείνος; Κνή. ὅ, τι
μὲν οὐ αὐτὸς ἐέγραφε
ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφρα
ἀπέθανον τοῦ τέγουσ μοι
ὀπιπιδόντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰμὰ, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυσρον
τῷ διλέατι συγκατασπά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον. ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλέα. ὥς
σόφισμα κατὰ σαυτοῦ σω-
τέεικας. Κνή. εἰκόα, εἰμώ-
ζω τοιγαροῦν.

Σιμύλης καὶ Πο- λυστράτου.

Ἦκεις ποτὲ ὦ Πολύστρατε
ἔξου παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι
οὐ πολὺ ἀπυδόντα ἤν' ἑκα-
τὸν βιβιωκώς. Πολυ. ὀκτὼ
ἐπὶ ταῖς ἐνηνέκοντα ὦ Σί-
μυλε. Σί. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκον-
τα σου ὄντος, ἀπέθανον. Πο.
ἔσθ.

tueram, nimirum ut ille
vicissim idem faceret meo
prouocatus exemplo. D.
Ac quid tandem ille?
C N E. Quid ille suo in
testamento scripserit id
quidem ignoro. Cete-
rum ego repente atq; in-
sperato ē vita decessi, te-
cti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea pos-
sidet, lupi cuiuspiam in-
morem ipso hamo cū esca
pariter auulso. D A. Imo
non escam modo cum ha-
mo, quin etiam te quoq;
piscatorem simul abstulit.
Itaq; technam istam, in-
tuum ipsius caput struxe-
ras. C N E. Sic apparet.
idque adeo deploro.

Simyli & Polystra- ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P O L Y. Nonagin-
ta octo Simyle. S I M. Sed
quinam triginta istos an-
nos egisti, quibus mihi
fueras superstēs? Nam ip-
se perij te ferme septua-
genario. P O L Y. Quam
sua-

suauissime profecto, etiam si hoc mirum tibi videbitur. S I M. Mirum vero, siquidem tibi primum seni, deinde inualido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in vita suaue? P O L Y. Principio nihil erat quod non possem, præterea pueri formosi cōplures aderant, tum mulieres nitidissimæ, vnguenta, vinum mire fragrans, postremo mensæ vel Siculis illis lautiores. S I M. Noua narras, nam ego te plane sordidum ac parcissimum esse sciebam. P O. Atqui vir præclare ex alienis arcis opes mihi subscatebant. Tum diluculo protinus quam plurimi mortales ad fores meas ventitabāt, simulque ex omni rerum genere, quæ terrarum vbiuis pulcherrimæ reperiuntur, munera deportabantur. S I M. Num me defuncto regnum gessisti? P. Minime, verum amantes habebam innumeros. S I M. Non possum non ridere tu ne amantes? tantus natu cum esses, vixq; tibi dentes superessent qua-

υπερῆδισα, εἰ καὶ σοὶ παρὰδοξον τοῦτο δοξῇ. ΣΙ. παρὰδοξον. εἰ γέρων τε, καὶ ἀδινῆς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδιδαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδυνάτο. Πολυ. τὸ μὲν παρ᾽ αὐτον ● ἅπαντα ἐδυνάμην. ἔτι καὶ παῖδεις ὠρεῖται ἦσαν πολλοί, καὶ γυναικὶς ἀερόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνδοσμίαν, καὶ τραπέζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙ. κρονὰ ταῦτα. ἐγὼ γὰρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. Πολυ. ἀλλ' ὑπερέξει μοι ὃ γιγνῶναι παρ' ἄλλων τὰ γαυδά. καὶ ἔωδιν μὲν εὐδὺς ὅπῃ θύρας ἐφοίτων μᾶλα πολλοί. μετὰ δὲ, πανταῖά μοι δῶρα προσήγυτο, ὃ πανταχόθιν τῆς γῆς κάλλιστα. ΣΙ. ἐτυράννησας ὃ Πολύστρατε μετ' ἐμῆ; Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον μυρίους. ΣΙ. ἐγέλασα. ἐρασὰς σὺ τηλικούτος ὢν, ἐδόντας τέτταρας ἔχων

ἔχων; Πολυ. νὴ Δία πῶς
 ἀρίστους γὰρ τῶν ἐν τῇ
 πόλει. καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὡς ὄρεϊς ὄν-
 τα, καὶ λημῶντα προσέ-
 τι, καὶ κορυζῶντα, ὑπε-
 ρέδοντο διτρυπύοντες. καὶ
 μακάριος ὡς αὐτῶν, ὅν
 τινα αὖ καὶ μόνον προσέ-
 βλεψα. Σιμ. μῶν καὶ
 σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων
 πῶς Αφροδίτῳ ἐν Χίου
 διατρέψμευσας, εἰτά σοι
 εὐχαρίστων ἔδωκε νεὸν εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ἔξ ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
 οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
 περιπύδντος ὡς. Σιμ.
 αἰνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὴν ἀνδρὸς γε ὁ ἔ-
 ρως οὕτοι πολλοὶ ὢν, ὁ
 οὐδὲ πῶς ἀτέκνους καὶ
 πλουσίους γέροντας. Σιμ.
 νῦν μαρτάνω σου τὸ κάλ-
 λος ὃ θαυμάσιε, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσῆς Αφροδί-
 τῆς ὡς. Πολυ. ἀτὰρ
 ὁ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα
 ἢ ἱεραῶν ἀπολόλαιμα,
 μνο-

quatuor? P o l. Habe-
 bam per Iouem equidem
 optimates ciuitatis, cum-
 que essem tunc senex tum
 caluus, sicuti vides, prae-
 terea hippiens etiam ac se-
 nio excuriens, postremo
 naribus muccosis, tamen
 cupidissime mihi inservie-
 bant, adeo ut is felix vi-
 deretur, quemcunq; vel
 aspexissem modo. S i m.
 Num tu quoq; quemad-
 modum Phaon ille, Ve-
 nerem aliquam ἐ Chio
 transuexisti? ut ob id op-
 tanti tibi illa dederit rur-
 sum ad iuuentam redire,
 ac denuo formosum atq;
 amabilem fieri. P o l.
 Haudquaquam, quin ma-
 gis quum talis essem qua-
 lem dixi, tamen supra mo-
 dum adamabar. S i m.
 Aenigmata narras. P o.
 Atqui notissimus est hic
 amor, cum vulgo sit fre-
 quens, nempe erga senes
 orbos diuites. S i m. Nunc
 tua forma vnde tibi pro-
 fecta fuerit intelligo vir
 egregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P o l.
 Veruntamen non parum
 multas commoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro sæpius etiam quasi procax illis illudebam, excludens interdum nonnullos eorū, interim illi inter sese decertabant, & in ambiculis primis apud me partibus, alium alius anteire nitebatur. S I. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? P O L. Palam quidem affirmabam, me vnumquemq; illorum relicturum hæredem, idq; illi cum crederent futurum, certatim se quisque obsequentiorem atque adulantriorem præbebat. Cæterum alteras illas veras tabulas, quas apud me seruaueram, reliqui, in quibus omnes illos plorare iussi. S I M. At postremæ illæ tabulæ quem pronuntiabant hæredem? num è cognatis quempiam? P O L. Non per Iouem, imo nouitium quemdam ex formosis illis adulescentulis, natione Phrygem. S I M. Quot annos natum Polystrate? P O L. Viginti ferme. S I M. Iam intelligo, quibus obsequijs ille te demeruerit.

μονογονυχὲ προσκυνοῦμενος ὑπὸ αὐτῶν. καὶ ἰδρυθῆναι δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐπίοτε. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπεριβάλλοντο ἐν τῇ οὐκ ἐμὲ φιλοφροσύνῃ. ΣΙ. τέλος δ' οὐκ, πῶς ἐβούλευσα οὐκ ἤν' κτημάτων; Πολυ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ὑπολιπεῖν ἔφασκον. ὃ δ' ὅπως οὐκ ἐτε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτὸν. ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων, κατέλιπον, οἰμώζεν ἅπασιν φράσας. ΣΙ. τίνα δ' αἱ τελευταῖαι ἂν κληρονόμον ἔχον; ἢ πού τινὰ τῶν ὑπὸ τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώτερόν τινα τῶν μετρηκίων τῶν ὠραίων φεύγα. ΣΙ. ἀμφὶ πόσα ἐτι ὧ Πολύστατε; Πολυ. χερδὸν ἀμφὶ τὰ ἑκατοστά. ΣΙ. ἤδη μανθάνω, ἃ τινὰ σὺ ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. Πολ.

Πόλυ. ὦλλώ ἀλλὰ πολὺ
ἐκείνων ἀξιώτερος κληρο-
νομῆν, εἰ καὶ βάρβαρος ὢν,
καὶ ὄλβιος. ὅν ἤδη καὶ
αὐτοὶ οἱ ἄριστοι διεραπονο-
οῦσιν, ἐκείνος τοίνυν ἐκλη-
ρονοῖ μὲν. καὶ γὰρ ἐν
τοῖς ἐπατρίδασι ἀριθμῆ-
ται, ὑπερυψηλὸς μὲν τὸ
γένος, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
δρου δὲ σύγγενετος, καὶ
Νικέως καλλίων, καὶ Ο-
δυσσεὺς σπουδαιότερος λε-
γόμενος εἶναι. Σι. οὐ μὲν
ἐλπίς, καὶ στρατηγεῖται
τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκῇ, ἐκεί-
ναι δὲ, μὴ κληρονομεῖται
σαν μόνον.

Χάρων καὶ
Ερμού.

Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν
τὰ πρᾶγματα. μικρὸν καὶ
ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον, καὶ ὑπὸ σταθερὸν ὄχι,
καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,
καὶ ὡς τραπὴ ὅττι θάτερα,
ἔχεται περιτρεπέν. ὑ-
μῖς

rit. P o l. Attamen mul-
to illis dignior qui scribe-
retur hæres, etiamsi Bar-
barus erat ac perditus,
quem iam ipsi etiam opti-
mates colunt captantque.
Is igitur mihi extitit hæ-
res, iamq; inter patricios
numeratur, subraſo men-
to, barbaroque cultu ac
lingua, quin eum Codro
generosiorē, Nireo for-
mosiorē, Vlyſſe pruden-
tiorē eſſe prædicant.
S i m. Non laboro, vt to-
tius Græciæ ſit imperator,
ſi libet, modo ne illi poti-
antur hæreditate.

Charon, Mercuri-
us, Mortui, Menip-
pus, Charmoleus,
Lampichus, Dama-
ſias, Philoſophus,
Rhetor.

Audite quo loco ſint
res noſtræ. Equidem par-
ua eſt nobis, quemad-
modum videtis, & cario-
ſa nauicula, & quæ vn-
dique perfluit, quod ſi in
alteram partem ſe incli-
narit, plane ſubmerſa
peribit, atque veſtrum
tam multi ſimul conflu-
unt,

unt, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his nauiculam conscenderitis, vereor ne postea vos facti poeniteat, maxime vero eos, qui nandi sunt imperiti. M. Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus?

C H A R. Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia quæ superflua sunt, in litore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos nauicula. Tibi vero Mercuri deinceps euræ erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosq; ingredi cogito. M E R C. Recte dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus?

M E N I. Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum recte feci, qui pallium non acceperim. M. Ingredere ô Menippe vir optime, primum que apud gubernatorem nauis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes

ὑμεῖς δὲ, τοσούτοι ἄρμα ἦκίτε, πολλὰ δὴ φερόμενοι ἑκαστος. ὡ αὖ μὲν τέτων ἐμῆντι, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσῃτε, καὶ μάλιστα ἐπὶ βόσιν εἶν οὐκ ὁπίσασθαι. Νε. πῶς οὖν ποιήσασθαι, εὐπορήσομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ὀπβαίνην χεῖρ, ἰὰ περὶ τὰ ταῦτα πάντα ὅτι τ' ἥϊονος καταλιπόντας. μόγις γὰρ αὖ καὶ οὕτω δέξοιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δ' ὦ Ερμῆ, μελήσῃ τὸ ὑπὸ τέττε μὲν εἶνα παραδέχασθαι αὐτ', ὅς αὖ μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλά ὥσπερ ἐφλυ ἀποβαλὼν. παρὰ δ' ἢ τ' ὑποβαθεῖν εἰς αὐτὸς, διασίνωσκε αὐτοῦ, καὶ ἀναλαμβάνει, γυμνοὺς ὀπβαίνην ἀναβάλλον. Ερ. εὖ λέγεις. καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὐτο σὶ τις ὁ πρῶτος ὄντι; Μέν. Μένιππος ἐγώ γε. ἀγὶ δὲ οὐδ' ἡ πῆρὰ μὲν ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βέλτερον, ἐς τ' ἡμίτῳ ὑποξείφειν. τὸν τρέβονα δ' οὐδ' ἐκόμενα, εὐ ποίων. Ερ. ἐμβαίνει ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀρεῖσι, καὶ τ' ποιεῖν εἶν ἔχει παρὰ τ' κυρεῖν.

ποσ-

ἐρενήτιω ἐφ' ἑφελος, ὥς ὅτι
 σκοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς
 δ' οὗτος, τίς ἐστίν; Χα. Χα-
 μίλειος ὁ μεγαρικὸς, ἐπέρα-
 σος, οὐτὶ φίλημα διτάλαν-
 τον ἴω. Ερ. ὑπόδυθε τοιγα-
 ρὼν τὴν κάλλιν, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κό-
 μην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅτι
 τῶν παριῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
 δέμα ὅλον ἔχει καλῶς. Ἄ-
 ζωγος εἶ, ἐπίβαινε ἥδη. ὁ δ' ἔ-
 πορευεῖσθαι οὐτοσί καὶ τὸ διά-
 δημα, ὃ βλοσυρὸς, τίς ἂν
 τυγχάνῃς; Λά. Λάμπιχος,
 Γελωῶν τύραννος. Ερ. τί οἱ
 ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
 πάρεστι; Λά. τί οἱ ἐχέτω ὦ
 Ερμῆ, γυμνὸν ἦν δὲ τύραννον
 ἄνδρα; Ερ. τύραννον μὲν οὐδα-
 μῶς, νεκρὸν δ' μάλα. ὥς ἐ-
 σθου ταῦτα. Λάμ. ἰδού σοι ὁ
 πλοῦτος ἀπέριπτος Ερ. καὶ τὸ
 τύπον ἀπόρρητον ὦ Λάμπι-
 χε, καὶ τὸ ὑποψίαν, βαρύνει γὰρ
 τὸ πορθητὸν. σιωτῶμεν ὅλη.
 Λά. ἰδοὺ ἀλλὰ τὸ διάδημα
 ἔσθι με ἔχον, καὶ τὴν ἐφεσρίδα.
 Ερ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἀφίς

possis intueri. Verū quis
 ille formosus est? C H A.
 Charmoleus sum Megar-
 rensis ille amator, cui os-
 culum vnum duobus ta-
 lentis constitit. M. Exue
 igitur istam pulchritudi-
 nem, & labia vna cum os-
 culis, istam etiam densam
 comam, & genarum ru-
 borem, adeoque totam cu-
 tem. Bene se res habet,
 expeditus es, ingredi te
 nunc. Quis vero ille est
 purpuratus & diademate
 præcinctus, gravitatem
 quandam præ se ferens?
 Quis es tu? L A M. Lam-
 pichus sum Geloorum ty-
 rannus. M A. Quid igitur
 cum tot sarcinis venisti?
 L A M. Anne nudum ad-
 uentare conueniebat ty-
 rannum? M. Nequaquam
 tyrannum, sed mortuum,
 itaque depone ista. L A M.
 Ecce abiecti diuitias. M A.
 Sed superbiam ὁ Lampi-
 che & fastum etiam abij-
 ce, nam ista si in nauicu-
 lam coincidant, vehemen-
 ter grauabunt eā. L A M.
 Igitur sine ut diadema
 habeam saltem & stragu-
 lum. M A. Nequaquam,
 imo & hæc relinquito.

L A M.

LA. Sic ita. Quid præterea vis? Nam omnia, ut vides, abieci. ME. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his similia deponere. LAMP. Ecce nudus sum. MERCVR. Ingredere nunc. Tu vero pinguis admodum & carnosus quis es? DA. Damafias ego sum athleta. MERCVR. Certè vide ris ille esse, scio enim te sæpe in palæstris à me visum. DA. Ita est ò Mercuri, verum accipe me, nudum existentē. ME. Nequaquam ò bone vir, nudus es tanta carne circumdatus, itaq; exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in nauem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & præconia abijcito. DA. En plane nudus sum, ut vides, & simili cum alijs mortua statura. ME. Sic præstat leuem esse, itaque inscende iam. Et tu ò Crato diuitias abijce, præterea molliciem & delicias, neque feras tecum Epitaphia, neque maiorum tuorum digni-

tates.

ἀφες. Δά. ἔιν. τί ἔτι, παύτα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὀρεῖς. Ερ. καὶ πῶ ὀμύτητα, καὶ πῶ αἰσῶν καὶ πῶ ὕβριν, καὶ πῶ ὀργὴν, καὶ τὰυτα ἀφες. Δάμ. ἰδοὺ σοι φίλος εἰμι. Ερ. ἔμβαινε ἥδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺς αἰσῶς, τίς εἶ; Δα. Δαμασίαν ἀθλητὴς. Ερ. ναὶ ἔοικας. οἷδα γὰρ σε πολλὰ κίς ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδόν. Δα. ναὶ ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παραδίξαι με γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμνὸν ὦ βέλῃς, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον, ὥς τι πρόδυθι αὐτάς. ἐπεὶ καταδύτης τὸ σκάφος, τὸν ἔτιρον πύδα ὑπάρθεις, μόνον. ἀλλὰ καὶ τὸν σιφῶνα τούτους ἀπορρίψον, καὶ τὰ κρηύματα. Δα. ἰδοὺ σοι γυμνὸς ὡς ὀρεῖς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. Ερ. οὕτως ἀμείνον ἀβάρη εἶναι. ὥς τι ἔμβαινε. καὶ σὺ ὃ πλοῦτον ἀποθέμενος ὦ Κράτων, καὶ πῶ μαλακίαν καὶ προσέτι, καὶ πῶ τρυφὴν, μὴ ὃ τὰ ἐντάφια κόμιζι, μὴ καὶ τὰ

τὰ τῆς προγένων ἀξιώματα.
κατάλιπε ὃ καὶ γῆρας, καὶ δό-
ξαν, καὶ εἰποῖς σε ἡ πόλις ἀ-
νικέρυξεν, κύριε γέντιώ δηλο-
νότε. καὶ τὰς τῆς ἀνδριάντων
ὀπιγραφαί, μηδὲ ὅτι μέγαν
τάφον ὅτι σὺ ἔχουσαν λέγει.
βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
νολόγη. Κα. εὐχέων μὲν,
ὑποξέλω δέ. τί γὰρ αὖ καὶ
πάθοιμι; Ερ. βαβαί, σὺ ὃ
ἔνοπλος. τί βούλει; ἢ τί τὸ
πρόπαιον τοῦτο φέρεις; Στρα.
ὅτι ἐνίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
σεντα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ
με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ πρό-
παιον. ἐν ἄδου γὰρ ἐρέω, καὶ
οὐδὲν ὀπλων δέησει. ὁ σιμνὸς
δὲ ὅτι ὑπόγει τῷ χήματος,
καὶ βρενθυόμνος, ὁ τὰς ὀφρῦς
ἐπηρεκὼς ὅτι τῆς φρονίδων,
τίς ὅστιν, ὁ τὴν βαθύην πώγω-
να καθειμένος; Μέ. φιλό-
σοφος τις ὦ Ερμῆ μάλλον ὃ
γῆρας, καὶ τρεατείας μετέδωκε.
ὥς ἀπὸ δυσσον καὶ τῆτον, ὅφει
γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ
τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα, Ερ.
κατάδω σὺ τὸ χῆμα πρῶ-
τον.

tares. Relinque etiam ge-
nus, & gloriam, item ci-
uitatum de quibus scilicet
bene meritus es, publica
præconia, statuarum in-
scriptiones, & dicas, ne-
tibi magnum sepulchrum
construant, nam & hæc
grauant, si in memoriam
reuocentur. C R A. Inui-
tus certe, sed tamen ab-
ijciam, quid faciā? M E R.
Papæ, Quid tibi vis ar-
matus? aut quid istud tro-
phæum tecum circum-
fers? C R A. Quia vici
Mercuri, & res præclaras
gessi, propterea ciuitas
hoc me honore affecit.
M E R. Relinq; trophæ-
um in terra, apud inferos
enim pax est, neque vllis
armis opus est. Verū quis
ille est, ipso habitu graui-
tatem quandam præ se fe-
rens, elatus & contractis
supercilijs, propter curas,
longa barba, quis est ipse?
M E N. Philosophus qui-
dam est ὁ Mercuri, imo
præstigiorum & nugarum
plenus. Itaque & hunc
exue, videbis enim multa,
eæque ridicula, sed pallio-
lo occulta esse. M E R.
Depone tu hunc habitum
pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multo vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delitias & mollietiem secum habet, neque enim latent me ista, etiamsi studiose celas. Verum abijce mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, quæ existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere mis te acciperet? P H I L. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubet. M v. Sed & barbaram hanc deponat Merc. gravem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. ἔτα καὶ ταυτὶ πάντα, ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν πλεῖ ἁλαζονίαν κομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κεινοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ὑπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐσθίας πολυπλόκους; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ἐλάχιστον, καὶ ἔθλους, καὶ μικρολογίαν. νὴ Δία καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ αἰαιζωυτίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν. οὐ λέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεύδους δὲ ὑπόδου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἰεῖσθαι ἀμείνω εἶναι ἢ τῶν ἄλλων. ὥς εἴ γε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαινοίς, ποῖα πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σι; Φιλ. ἀποτίθεται τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις. Μέ. ἀλλὰ καὶ τὸν πόγωνα τοῦτον ἀποθέσω ὃ Εὐμήν, βαρύντε ὄντα, καὶ λάστιον ὥς ὀρεῖς. πέντε μνῶν τρεῖς εἰσὶ τοῦ-
λάχι-

λάχιτον. Ερ. εὖ λέγεις. ὑπὸ
 δου καὶ τῷτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκείρων ἔσαι; Ερ. Μένιπ-
 πος οὗτος, λαβὼν πέλεκυν
 ἤρ' ταυπηγικῶν, ἀποκτείνει
 αὐτ' ὀπκρόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ
 χρυσάμινον. Μέ. οὐκ ὦ Ερ-
 μῆ, ἀλλὰ πρὶόνά μοι ἀνάδος.
 γλοιότερον γὰρ τῷτο. Ερμ. ὁ
 πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὖ γε.
 ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνα-
 πέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ
 πλὴν κινάβραν. βούλει μι-
 κρόν ἀφέλωμαι καὶ ἤρ' ὁ-
 φεύων; Ερμ. μάλισα. ὑπερ-
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ
 ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τῷτο;
 καὶ δακρύεις ὦ κάθαρμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλῆς;
 ἔμνηθι δ' οὐκ. Μέ. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης
 ἔχει. Ερ. τί ὦ Μένιππε;
 Μέ. κολακίαν ὦ Ερμῆ, πολ-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύτα-
 ται αὐτῷ. Φιλ. σκοῦν καὶ σὺ
 ὦ Μένιππε, ἀπὸ θεοῦ πλὴν ἐ-
 λυθρίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὴν ἀλυσιν, καὶ τὸ γυναικῶν, καὶ
 τῶν

minus. M e n. Bene di-
 cis. Depone & illam. P n.
 Sed quis abradet? M e.
 Menippus ille securim ac-
 cipiens, quibus naues fa-
 bricantur, eam rescabit,
 utetur autem scalis naua-
 libus, quibus super posi-
 ta barba rescetetur. M e-
 n i p. Nequaquam Mer-
 curi, sed da mihi ferram,
 hoc enim erit magis ridi-
 culum. M e n c. Sufficit
 bipennis. M e n. Euge,
 Humanior nunc appares,
 deposito hircino foetore,
 vis ne ut parum etiam de
 supercilijs auferā? M e n-
 c v n. Maxime: Nam
 has super frontem etiam
 attollit, neque scio quo
 seipsum extendat. Quid
 hoc rei est? Etiam ploras
 scelestē? & mortem ti-
 mes? ingredere igitur.
 M e n i p. Vnum quid-
 dam adhuc grauissimum
 gestat sub alis. M e n c.
 Quid Menippe? M e n.
 Adulationem, Mercuri,
 quae illi dum viueret mul-
 tum profuit. P n i. Ignor
 & tu Menippe, tuam abij-
 ce libertatem, & loquen-
 di audaciam, læticiam,
 animi magnitudinem, &

risum. An tu solus alios omnes ridebis? M κ c. Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia portatu, & ad nauigandum profunt. Tu vero Rhetor, abijce istā tantam verborum contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarismos, atque alia sermonis pondera. R η ε. En abijcio. M ε κ c v. Bene se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta clauum dirige, Simus hilares. quid ploratis o vos amantes? præsertim tu Philosophe, qui paulo ante tua barba spoliatus es. P η i. Quia existimabam immortalem esse animā. M ε n. Mentitur, nam alia sunt, quæ videntur eum mœrore afficere. M ε κ. Qualia? M ε n. Quia non amplius tam opparas cœnas habebit, neq; noctu exiens, clam omnib. circumuoluto palliolo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane decerpis adolescentibus sua

τὴ γέλωτα. μόνος γεωῶ τ' ἄλλων γελάς; Ερμ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάντ' εὐφρα ὄντα, καὶ παρὰ τὸ κατὰ πλοῦν χεῖσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ ὃ σὺ, ἀπόθου τ' ἐρημάτων πλὴν τοσαύτῳ ἀπειραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περὶ δους, καὶ βαρεβαρισμούς, καὶ τὰ ἴσα βάρη τ' λόγων. Ρ η. ὡς ἰδού ἀπείθιμαι. Ερ. εὖ ἔχει, ὥς τὴ λύει τὰ ἀπόγεια. πλὴν ἀποσάθρας ἀνελώμιθα τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσω. πέτασον τὸ ἱστὸν. εὐθιως ὃ πορθημεὺ τὸ πηδάλιον. εὐ πάθωμι. τί οὐ μώζει; ὃ μάταιοι, καὶ μάλιστ' ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρετίως τ' πώγωνα δίδωμι; Φιλο. ὅτι ὃ Ερμῆ ἀθάνατον ὥμιεν τ' ψυχῶν ὑπάρχειν. Μ ε. ψεύδεται. ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ερ. τὰ πάντα; Μ ε. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δειπνα. μηδ' ἐκίωρε δ' ἐξιών, ἀπαύλας λανθαίων, πρὸ ἱμαλίων τ' κεφαλὴν κατελήσας, περὶ σιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπῆα

πειρα, καὶ ἔωθεν Ἰξάπατῆρ
 παρ' νέους ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀε-
 γύριον λήψῃ. ταῦτα λυπεῖ
 αὐτόν. Φιλ. σὺ δ' ὦ Μένιπ-
 πε, ὡς ἀχθὴ ἀποθανών; Με.
 πῶς, ὅς ἐσσεται ὅτι τ' θάνα-
 τον, καλέσθης μηδένος; ἀλ-
 λὰ μετὰ λόγων, οὐ κραυγῇ
 τις ἀκούει, ὥσπερ τιναν ἀπὸ
 γῆς βοώντων; Ερ. γὰρ ὦ Μέ-
 νιππε. οὐκ ἀφ' ἐνός γε χώ-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλη-
 σίαν συναλθόντες, ἄσμενοι
 γινώσκει πάντας ὅτι τὰ Λαμ-
 πίου θανάτω, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ στυγέει, πρὸς τῷ γυ-
 ναϊκῶν, καὶ τὰ παῖδιά νεογνὰ
 ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῷ
 πατρὶος βάλλεται ἀφθόνοις
 τῆς λίθους. ἄλλοι δ' Διοφάν-
 τον τ' ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν
 Σικυῶνι, ὅτι ταφίους λόγους
 διέξιντα ὅτι Κράτωνα. τού-
 τῳ καὶ νῦν Δία γε, καὶ Δαμα-
 σίου μήτηρ κωκυῦντα, Ἰξά-
 πατῆρ τοῦ θελύου σὺν γυ-
 ναικῇ ὅτι τὰ Δαμασία. σὲ
 θοῦντες δ' Μένιππε δακρύει,
 καὶ τυχίαν δ' κεῖσθαι μόνος.
 Μέν.

sua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ illi
 dolent. P H 1. An tibi mo-
 lestum non est, Menip-
 pe, quod mortuus es. M.
 quomodo posset esse mo-
 lestum mihi, qui ad mor-
 tem festinaui, nemine vo-
 cante. Verum nonne cla-
 mor quidam interim dum
 nos confabulamur, ex-
 auditus est? veluti quo-
 rundam in terra vocife-
 rantium. M 2 K. Certe
 Menippe, verum non vno
 tantum loco exauditur
 clamor, sed quidem in v-
 num cœtum convenien-
 tes, cum voluptate deri-
 dent mortuum Lampi-
 chum, & illius vxorē mu-
 lieres circumstrepunt, at-
 que illius pueri nuper ad-
 modum geniti, multis la-
 pidib. a pueris obruuntur.
 Quidam Diophantū Rhe-
 torem laudant in Sicyone
 funebres orationes reci-
 tantem, de hoc Cratone.
 & per Iouem Damasiæ
 mater ululans, lamenta-
 tionem inceptat vna cum
 mulieribus pro Damasia.
 Te vero, Menippe, nemo
 est qui deploret, & trāquil-
 lus iaces solus. M 2 N I P

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, audi-
 es canes miserabiliter la-
 trantes propter me, & cor
 nos alas cōcutientes quan-
 do ad sepeliendum me
 conuenient. M E N. For-
 tis es Menippe. Sed quia
 iam transfretauimus, ab-
 ite vos recta per hanc vi-
 am ad forum iudiciale.
 Ego vero & nauta alios
 transuectabimus. M E N.
 Feliciter nauigate ὦ Mer-
 curi, nos quoque progre-
 diemur. Verum quid præ-
 terea de nobis futurum
 est? Iudicium de nobis
 ferri oportebit, & qui-
 dem aiunt pœnas esse gra-
 ues, rotas, aquilas, & lapi-
 des, vniuscuiusq; autem
 vita examinabitur.

Cratetis & Dioge- nis.

Mœrichum diuitem,
 noueras ne Diogenes?
 illum, inquam, supra
 modum diuitem, illum
 Corintho profectum, cui
 tot erant naues onustæ
 mercibus, cuius conso-
 brinus Aristæas quum ip-
 se quoque diues esset,

Home-

Μέ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ
 τῷ κωῶν μετ' ὀλίγων ὠ-
 ρομερῶν οἰκίσειν ἐπ' ἐμοί, καὶ
 τῷ κοράκων τυπομερῶν τῷ
 πηρεῖς, ὅπως αὐτὸν σωτηθόν-
 τες θάπλωσί με. Εἰ. φρονά-
 δας εἴ ὦ Μένιππ' ἀλλ' ἐπεὶ
 καταπεπλύνκαμεν ἡμεῖς,
 ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δι-
 καστήριον, εὐθεῖαν ἐκείνῳ
 προΐοντες. ἐγὼ δ', καὶ ὁ παρθ-
 μύς, ἄλλους μετελευσόμε-
 θα. Μέ. σύπλοεῖτε ὦ Εὐρμή.
 προΐομεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
 οὐκ ἔτι καὶ μέλλετε; δικα-
 δύναι δέηται. καὶ τὰς κα-
 τὰ δίκας φασὶν εἶναι βαρεί-
 ας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους. δειγθήσεται δ' ὁ ἐ-
 κάσου βίος.

Κρατήτης καὶ

Διογένης.

Μοίριχον τὸν πλούσιον,
 ἐγίνωσκεις ὦ Διόγρητες, τὸ πά-
 νυ πλούσιον, τὸ ἐν Κορίνθου,
 τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας
 ἔχοντα, οὗ ἀντιφῶς Ἀριστέας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ

ὁμη-

ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰώθει ὀπλί-
 γειν , ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγώ σι-
 Διο. τίγος ἔνεκα ὧ Κράτης,
 ἐθεράπευσον ἀλλήλους ; Κρα.
 τοῦ κλήρου ἔνεκα ἐκάτε-
 ρος , ἡλικιωῶται ὄντες . καὶ
 τὰς διαθήκας ἐς τὸ φα-
 ρεῖν , ἐτίθεντο . Αἰσιέαν
 μὲν ὁ Μοίριχος εἰ προαπο-
 δάοι , διαπύττω ἀφίεις
 τῷ αὐτοῦ πάντων . Μοί-
 ριχον δὲ ὁ Αἰσιέας , εἰ προ-
 ἀπέλαδοι αὐτοῦ . ταῦτα
 μὲν ἐγέγραπτο . οἱ δὲ , ἐθε-
 ράπευσον ἀλλήλους , ὑπερ-
 βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ .
 καὶ οἱ μάρτυς , ἥτις ὑπὸ
 τῷ ἄρῳ τεκμριζόμε-
 νοι τὸ μέλλον , ἔτι ὑπὸ
 τῷ ὀνειρέτασθαι , ὥς γε
 Καλδαίων παῖδες , ἄλ-
 λα καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς ,
 ἄρτι μὲν Αἰσιεῖ παρεῖχε
 τὸ κράτος , ἄρτι δὲ Μοί-
 ριχα . καὶ τὰ τάλαντα ,
 ποτὲ μὲν ὅπῃ τοῦτον , νῦν
 δ' ἐπ' ἐκείνον ἔρριπτε . Διο.
 τί οὕτω πέρας ἐρήϊετο ὧ
 Κράτης ; ἀκοῦσαι γὰρ
 ἄξιον .

Homericum illud in ore
 solebat habere : Aut me
 confice tu , aut ego tete .
 D I O . Cuius rei gratia
 sese captabant inuicem
 Crates ? C R A . Hæredi-
 tatis causa , quum essent
 æquales vterque alterum
 captabant . Iamque testa-
 menta publicauerant am-
 bo , in quibus Mœrichus
 (si prior moreretur) Ari-
 steam omnium rerum sua-
 rum dominum relinque-
 bat : Mœrichum vicissim
 Aristeam , siquidem ipse
 prior è vita decederet .
 Hæc igitur quum essent
 in tabulis scripta , illi inter
 sese captabant , & alter al-
 terum adulationibus ob-
 sequijsq; superare conten-
 debat . Porro diuini , haud
 scio vtrum ex astris id
 quod futurum sit conie-
 ctantes , an somnijs , quem
 admodum Chaldæi faci-
 unt , quin & Pythius ipse ,
 nunc Aristeam victorem
 fore pronuntiabat , nunc
 Mœrichum , ac trutina
 quidem interim ad hunc ,
 interim ad illum propen-
 debat . D I O . Quid igi-
 tur tandem euenit ? nam
 audire est operæprecium
 K 3 Cra-

Crates. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunuomium ac Thrasydem deuenerunt, quorum vterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futurum, vt tale quippiam accideret. Etenim quum Sicyone Cirrham versus nauigaret, medio in cursu, obliquo orto lapyge, euersa naui perierunt. D I O. Recte factum, at nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego vnquam optabam vt moreretur Antisthenes, quæ nimirum baculus illius ad me rediret hæredem, neque tu Crates opinor, desiderabas vt me mortuo, in possessionum mearum successionem venires, puta dolij ac peræ, in qua quidem lupini chænicos inerant dux. C R A. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, si quidem quæ ad rem pertinebant, quæq; tu Antistheni succedens accepisti,

ἀξιον. Κρα. ἄμφω τεθνῶσιν ὅτι μίᾳς ἡμέρας. οἱ δὲ κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασύκληα περιήλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω θνῆσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, καὶ μέτον τὸν πόρον πλαγίῳ πεπισπόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀντιτάπησαν. Διο. οὐ ἐποίησαν, ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦται ἐννοοῦμεν περὶ ἀλλήλων. οὔτε πώποτε οὐδέ μιν Ἀντιθέμῳ ἀποθανεῖν, ὥς κληρονομήσαι με τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. ἔχεν δὲ πάνυ καρτεράν ἐκ κοτίνου ποισάμενος. οὔτε ὁμαι σὺ δὲ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίδον, καὶ πλὴν πάραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσιν. Κρα. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ δὲ Διόγῳις. ἀ γὰρ ἐχέτω, σὺ τε Ἀντιθέγους ἐκληρονόμησαν,

καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μὴ-
 ζῶ καὶ σεμνότερα τῆς
 Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
 να ταῦτα φῆς; Κρα. σο-
 φίζν, αὐτάρεκταν, ἀλή-
 θειαν, παρῆσιν, ἐλευ-
 θερίαν. ● Διο. νῦν Δία
 μέμνηται. τοῦτον δια-
 δεξάμενος τὸν πλοῦτον
 παρ' Ἀντιθέου, καὶ
 σοὶ ἐπιπλείω καταλι-
 πών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
 ἡμέλων τῶν τοιούτων
 κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐ-
 θεράπειν ἡμᾶς, κλη-
 ρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς
 δὲ τὸν χρεσίον πάντες ἐ-
 λπιον. Διογῆνης. εἰκό-
 τως. οὐ γὰρ ἔχον ἔνθα
 δεξαίντο τὰ τοιαῦτα παρ'
 ἡμῶν, διῆρηκότες ὑπὸ
 πείρῃς, καθάπερ τὰ σα-
 θεὰ τῶν βασιλέων. ὥστε
 ἔποτε καὶ ἐμβάλλοι τις
 ἐς αὐτοῦ ἢ σοφίαν, ἢ παρῆ-
 σιν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐλευ-
 θερίαν, καὶ διέρξει,
 τοῦ πωθόμενος σέθεν οὐ
 δωσιμένου, οἷόν τι πά-
 χου-

deinde ego succedens tibi
 ea nimirum multo sunt
 potiora, multoque splendi-
 diora, quam vel Persa-
 rum imperium. D I O.
 Quenam sunt ista quae di-
 cis? C R A. Sapientiam,
 inquam, frugalitatem, ve-
 ritatem dicendi, vivendi-
 que libertatē. D I O. Per
 Iouem memini me in isti-
 usmodi opum heredita-
 tem Antistheni successis-
 se, tibiue eas longe et-
 iam maiores reliquisse.
 C R. Verum reliqui mor-
 tales hoc possessionum
 genus aspernabantur, ne-
 que quisquā nos ob spem
 potiundae hereditatis ob-
 sequijs captabat, sed ad
 aurum omnes intendebant,
 oculos. D I O. Nec iniu-
 ria, neque enim habebant,
 quo facultates eiusmodi a
 nobis traditas acciperent,
 quippe rimosi iam, vicia-
 tique delicijs, non aliter
 quam vasa carie putrida.
 Quo fit, ut si quando quis
 in illos infundat, vel sapi-
 entiam, vel libertatem,
 vel veritatem, effluat illi-
 co perstilletque, fundo
 quod iniectum est contine-
 re non valente, cuiusmo-

di quiddam & Danaï filia-
bus aiunt accidere, dum
in dolium pertusum hau-
stam aquam important,
at ijdem aurum dentibus
& vnguibus, omnique vi
seruabant. Cκ. Proinde
nos hic quoque nostras
possidebimus opes, illi
simulatq; huc venerint,
obulum duntaxat secum
ferent, ac ne hunc qui-
dem vltcrius quam ad por-
titorem.

**Alexander, Hanni-
bal, Minos, Sci-
pio.**

Ο Libyce, me decet
præponi, melior equidem
sum. H A N. Imo vero me.
A L E. Iudicet ergo Mi-
nos, qui semper iustissim⁹
iudex est habitus. M I N.
Quis es tu? A L. Hic est
Hannibal Carthagenensis,
ego autē Alexander Phi-
lippi regis filius. M I. Per
Iouem vtriq; gloriosi. Sed
qua de re vobis altercatio
est? A L E. De præstan-
tia, dicit enim is sese me-
liorem quam ego ducem
exercitus fuisse. ego ve-
ro quemadmodū omnes sci-

χουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐ-
ται παρθένοι, ἐς τὸν τετρα-
πυρρὸν πύθον ἐπανήλουσαι.
τὸ δὲ χρυσίον, ὁδοῦσι, καὶ
ὄνουξί, καὶ πάσῃ μηχανῇ
ἐφύλαττον. Κρε. οὐκοῦν ἡ-
μεῖς μὲν ἔξορμῃ ἐνταῦθα τ
πλοῦτον. οἱ δὲ ὁβολὸν ἤξου-
σι καμίζοντες, καὶ τοῦτον
ἄρξαι τοῦ πορθμέως.

**Αλέξανδρου, Αντίκου,
Μινῶος, καὶ Σκι-
πίωνος.**

Εμὲ δὲ προκεκρίσθαι σεν
ὦ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι.
Αν. οὐμεινοῦν, ἀλλ' ἐμέ.
Αλε. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικα-
σάτω. Μι. τίγες δ' ἐσέ.
Αλε. οὗτος μὲν, Αντίκας ὁ
καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Αλέ-
ξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι.
νὴ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφότε-
ροι. ἀλλὰ ποῦ τίνας ὑμῖν ἡ
ἔρις; Αλέξαν. ποῦ ποτε-
δρίας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων γεγηρῆσθαι στρατηγὸς ἱ-
μοῦ. ἐγὼ δὲ, ὡππῖς ἅπαντες
ἴσα-

ἴσασιν, οὐχὶ τὸτε μόνον, ἀλλὰ πάντων χεὶρὸν ᾧ πρὸ ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος ἐπάτω. σὺ δ' ὡς πρῶτος ὁ λίβυς λέγει. Αν. ἐν μὲν τῷτῳ δὲ Μίως ἀνάμλω, ὅτι ἐνταῦθα καὶ ᾧ ἐλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥςτι οὐδὲ ταύτη πλεον οὗτος ἐνέγκωτό μου. φημι δ' ὅτε πρὸς μάλισα ἐπαίτου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ὅπῃ μέγα ποιεώμεθα, δι' αὐτὴν δυνάμιν τε περὶ βαλλόμενοι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς πύλιν Ισθμίου, τὸ πρῶτον, ὑπερχος ὢν πρὸ ἀδελφῶν, μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κρείθεις. καὶ πρὸς γὰρ Κελτικῆς εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα ᾧ ἐπαίον, καὶ τὰ μεγάλα ὅσον ὑπερβὰς, τὰ περὶ τὴν Ἡριδανὸν, ἀπακας κατέδραμον. καὶ ἀναστάς ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ πύλιν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχρησάμην, καὶ μέγχι τὴν ποταμὸν τὴν ποταμὸν χούσης ἀβλῆως ἄλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. Mi. Dicat ergo uterque vicissim pro virili. tu vero ὁ Libyce prius loquaris. H A N N I. Vnum hoc me iuuat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parui à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam euasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cū paucis quibusdam Hispaniam primum inuadens. quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque ciuitates euerti, & planam Italiā subiugavi, & vsque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

vno die Romanos cecidi,
 vt annulos eorum modus
 mensurari oportuerit, &
 ex cadaueribus pontes flu-
 minibus fecerim. Atque
 hæc omnia peregi, nec
 Ammonis dictus filius,
 neque deum me fingens,
 aut matris insomnia nar-
 rans, sed me hominem
 fatebar, pugnabamque
 contra duces magna pru-
 dentia, contra milites
 magna audacia atque for-
 titudine præditos. Non
 aduersus Medos, aut Ar-
 menios, qui antequam
 quispiam sequatur, fugi-
 unt, & facile cuiuis au-
 denti victoriam tradunt.
 Alexander vero regni pa-
 tris successor & id fortunæ
 quodā impetu ampliauit.
 Qui quum deuicto mise-
 ro illo Dario, apud Issum
 & Arbela victoriam ce-
 pit, antiquam ex patre
 cōsuetudinem omittens,
 adorari sese voluit, sese-
 que ad Medorum delicias
 inuitari libenter tulit, æ-
 que in conuiujs amicos
 interemit, interficienti-
 busq; auxilium tulit. Ego
 autem patriæ dominatus
 sum, quæ quum me re-
 uoca-

ἤλθεν. καὶ τοσούτους ἀπέκλεινα
 μιᾷ ἡμέρᾳ, ὥς τοὺς δακτυ-
 λIOUS αὐτῷ μεδόμενοις ἀπομετρή-
 σαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρῶ-
 σαι γενεῖς. καὶ τὰ ταῦτα πάντα
 ἔπραξα, οὔτε Ἀμμωνος υἱὸς
 ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι
 προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια ἢ
 μῆδος διεξιὼν, ἀλλ' ἀνθρώπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγὸς τε
 τοῖς σωματοῦσι τοῖς ἀντιέχουσιν
 ζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μα-
 χιμωτοῖς συμπλεκόμενος.
 οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου κα-
 ταγωνιζόμενος ὑποφεύγον-
 τας, πρὶν διώκην τινὰ, καὶ τῇ
 πολυμήσσει παρὰ δόνητας ἐν-
 θὺ ἔνικω. Ἀλέξανδρος δὲ,
 πατρὸς αὐτοῦ ἀρχὴν παραλαβὼν,
 ἠνέχθη, καὶ παρὰ πολὺ ἐξέτελε,
 χερσὶν αὐτοῦ τῇ τ' τύχῃς ἐρ-
 μή. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐνίκησέ τι, καὶ
 ἢ ὀλεθρὸν ἐκείνῳ Δαρεῖον ἐν
 Ἰσῶ τι καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
 σεν, ἀποστὰς τῷ πατρὶ ὡς προσ-
 κωτερόν ἡξίου. καὶ διαίτῃ πλὴν
 μηδικῇ μελεδιήτησεν ἐαυτῷ.
 καὶ ἐμιαυθὺς ἐν τοῖς συμπο-
 σίοις τοὺς φίλους, καὶ σωματο-
 κράτην

εαταιν ὅτι θανάτω· ἐγὼ δὲ ἤρξα
 ὀπίσθης τῷ πατρὶδος· καὶ ἐπεὶ δὴ
 μετὰ πέμπτοιο, τῶν πολέμιων με-
 γάλῳ εὐλόῳ ὀππλοστασίων
 τῷ Λιβύης, ἰαχέως ὑπῆκουσα.
 καὶ ἰδιώτῳ ἐμαυτῷ παρέχον.
 καὶ κατὰ δικαιοσύνην, ἥνεγκα εὐ-
 θυμῶνως τὸ πρᾶγμα· καὶ ταῦτ'
 ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαί-
 δευτος παιδείας τῇ ἐλληνικῇ.
 καὶ οὐτε Ὀμηροῦ, ὥσπερ οἱ
 ἑρῶα ψάδουσι, οὐτε ὑπὸ Ἀριστο-
 τέλει πρὸ σοφιστῶν παιδευθείς,
 μὴν δὲ τῇ φύσει ἀσθὲν χρε-
 σάμερος. ταῦτά ὄντι, ἀ ἐγὼ
 Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἐστὶ καλλίων οὐτο-
 σί, διότι διαδύματι τῷ κεφα-
 λῇ διαδέδετο. Μακρόδοσι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σέμνα, οὐ μὲν
 διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξεν αὐ-
 γηναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς,
 τῇ γνώμῃ πλεονῆσαι περὶ τῇ τύ-
 χῃ κεχρημένου. Μί· ὁ μὲν ἔρη-
 κιν ὡς ἀχρονῇ τῷ λόβῳ, οὐδ' ὡς
 λίβῳ εἰκὸς ὡς ὑπὲρ αὐτῶν. σὺ
 δὲ ὅτι Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦ-
 τα φῆς; Ἀλ· ἐχρυσὺ μὲν ὁ Μί-
 νας, μετέν πρὸς αὐτὸν, οὐτω

δρα-

reuocaret, hostium mag-
 na classe aduersus Lybiam
 nauigante, parui, conti-
 nuoq; me hominem pri-
 uatum dedi, & damnatus
 æquo animo rem tuli. At-
 que hæc egi barbarus cū
 essem, omniſque Græ-
 corum disciplinz expertus,
 & neque Homerum, vt
 hic, edidici, neque Ari-
 stotele sophista magistro
 eruditus fui, sed solum
 mea natura optima sum
 vsus. Hæc sunt quibus me
 meliorem Alexandro esse
 puto. Si vero ea causa mi-
 hi hic præferendus est,
 quod caput diademate or-
 nauerit, id decorum for-
 san apud Macedones est,
 non tamen ob id præstan-
 tior hic videri debet ge-
 neroſo duce, & viro, qui
 mentis sententia magis
 quam fortuna est vsus.
 M I N . Hic certe oratio-
 nem neque ingenerosam,
 neque vt Libycum dece-
 bat, dixit: tu vero Ale-
 xander, quid ad hæc in-
 quis? A L . Oportet qui-
 dē ὁ Minos, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua-
 lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At quum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neq; dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sibiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiam, exercitum traxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transieram subiugans, veni ad Issum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus compositis, illorum plerisque

θρασυῶ. ἐκὰν δὲ ἡ φύμη διδάξαι σε. οἷος μὲ ἐγὼ βασιλεὺς. οἷος δὲ ὅττι ληστὴς ἐγένετο. ὁμῶς δὲ ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτὸ δὴλώσκα. ὃς νέος ὦν ἔτι, παρελθὼν ὅπῃ τὰ πράγματα, καὶ τὸ ἀρχὴν τῆς βασιλείας, καὶ τοῦ φονέας τὸ παρὲς μετῴλητον, καὶ αφοβήσας τὴν Ελλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, τραπὺς ὑπὸ αὐτῷ χερσὶν οὐκ ἐκείνην. καὶ ἐκ ἡξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περὶ πᾶν, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλειπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὀπλινοῦσας τὴν γῆν, καὶ δὴνδὸν ἡμῶν σάμενος εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαιμι, ὀλίγους ἄλῶν ἐπέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ὅπῃ τε Γραικῶν ἐκράτῃα μεγάλη μάχη, καὶ τὴν Λυδίων λαβῶν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως ἰδὲ ἐν ποσσὶν αἰεὶ χερσὶν ὄντος, ἦλθον ὅπῃ Ἰωνδὸν, ἐνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς τραπὺς ἄγων. καὶ τὸ ὑπὸ τέτταρ' ἡμῶν, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νικητὸς ὅπῃ μιᾶς ἡμέρας κατέπιπτε. φησὶ γοῶν ὁ πορθεμὸς,

μένους, μὴ διαρκέσαι αὐτῶς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χιδίας
 διαπνεύζοντος τοῦ πολλοῦ
 αὐτῷ, διαπνεῦσαι. καὶ ταῦτα ὅ
 ἔπρατον αὐτὸς προκινδυνύ-
 ων, καὶ τίς τῶσπερ ἀξίων. καὶ
 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Ἀρβέλοις διηγῆσομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὀκεανὸν ὅσον ἐποίησά-
 μιν τῇ ἀρχῇ. καὶ τοῦ ἐλέφαν-
 τας αὐτῷ εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχί-
 ρασάμην. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ
 ὠκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑ-
 περβὰς τὸν Τανάιν, ἐπέκνησα
 μεγάλην ἵππομαχίαν. καὶ τοῦ
 φίλους αὐτοῦ ἐπέκνησα, καὶ τοῦ
 ἐχθροῦς ἡμιανάμην. εἰ δὲ καὶ
 δεῖς ἐδόκω ἴσως ἀνθρώποις,
 συγγνωστοὶ ἐκείνοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τοῦ πραγμάτων, καὶ
 τοιοῦτόν τι πεισύναντες πε-
 ρὶ ἐμοῦ. τὸ δ' οὐκ ἐτελευ-
 ταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύον
 ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ
 ὢν, παρὰ Προυσίαν τῆς βίβυ-
 ῳ, καθάπερ ἀξιονόμῳ, πα-
 νουργότατον καὶ ὀμότατον
 ἦντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε
 τῷ

se transportasse, atq; hæc
 confeci meipsum pericu-
 lis opponens, & in pugna
 vulnerari non timens. Et
 ut quæ apud Tyrum &
 Arbelas gesta sunt omit-
 tam, usque ad Indos ve-
 ni, atque Oceanum mei
 regni terminum feci, &
 illorum hominū elephan-
 tes cepi, ac Porum capti-
 um abduxi. Scythas ve-
 ro homines certe nō sper-
 nendos, Tanaim transiens
 magna equitum pugna
 vici, ac amicos meos re-
 muneraui, inimicos au-
 tem vltus sum. Si vero
 Deus hominib. videbar,
 parcendum illis erat. Nā
 rerum magnitudine, ut
 tale aliquid de me crede-
 rent, inducti sunt, tandem
 mors me regem occupa-
 vit. Hic autem Hanni-
 bal apud Prusiam Bithy-
 nix exulavit, ut crudelis-
 simo & pessimo homini
 conueniens erat. Nā quo
 pacto Italos vicit omitto
 dicere, nam non virtute,
 sed malicia atque perfidia
 & dolis id peregīt, nun-
 quam autem alicuius cla-
 ritudinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli-
 cioso

ciose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admisserit. Ibi enim mulierib. deditus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeo magni profecissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram usque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissem? Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscen-
 tibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nam & hæc è multis protulisse, satis est. S c i. Non, nisi me quoq; prius audias ô Minos. M i. Quis tu vir optime es? aut vnde? quod hisce claris ducib. te conferre audes? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis prælijs devici. M i. Quid igitur & tu dicis?

ὅς Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτε οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι. νόμιμον δὲ, ἢ προφανές, οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισι πλὴν πρὸς φιλίᾳ, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ ὅτι ἐποίει. Καπὼν, ἑταίραις σκωτῶν, καὶ τῶν τοῦ πολέμου καίρου τοῦ ὁδομασίας καθυδυναθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐσπερία δόξας, ὅτι πλὴν ἐὼ μάλλον ὤρεμσα, τί αὖ μέγα ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβῶν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδαίρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' οὐκ ἀξίωμα χαῖν δοξέ μοι κείνα, ὑποπλήσονται ἤδη, καὶ διαπύττω ὁμολογούμιν. εἴρηκα. σὺ ὅ ὦ Μίνως δίκάζεις. ἱκανὰ γὰρ ὑπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοὶ ἀκούσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὦ βέλτιστε; ἢ πρόθιν ὦν ἐρεῖς; Σκι. ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόναν, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί. τί οὖν καὶ σὶ

σὺ ἔρεῖς ; Σκι. Αλέξανδρου
μὴ ἦσαν εἶναι , τοῦδ' Ἀννί-
κου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξ' ἀνι-
κήσας αὐτ' , καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως. πῶς
οὐκ ἀνείχουτος ἔσθ' , ὃς
πρὸς Αλέξανδρον ἀμιλλᾷ ,
ὃ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενι-
κηκὼς αὐτὸν , παραβάλλειν
ἄξιόν ; Μί. νῆ Δί' ἐγγνώμο-
να φῆς ὃ Σκιπίω. ὥς πρῶ-
τος μὴ κικρίδω Αλέξαν-
δρος, μὴ αὐτὸν δὲ σύ , ἔ-
τα εἰ δοκεῖ , τρίτος Ἀννί-
κου, οὐδὲ οὗτος ἐγκαταφρή-
ντος ὢν.

cis ? Sc i. Alexandro qui-
dem minorem esse me ,
Annibale autem prastan-
tiorē , ut quī ipsum per-
secutus fuerim , & ad tur-
pem fugam compulerim.
Quō igitur non impudēs
iste videatur , qui cū Ale-
xandro sese compareret , cū
ne ipse quidem Scipio , quī
istum devici , comparare
me ausim. M. Per Iouem
æqua dicis , Scipio , qua-
propter primus quidem
iudicetur Alexander , de-
inde post illum tu , atq; tū
si placet , tertius hīs Han-
nibal quippe qui nec ipse
contemnendus existat.

Διογέους καὶ Αλε-
ξάνδρου. Διογ.

Diogenis & Ale-
xandri.

Τί τοῦτο ὃ Αλέξαν-
δρε , καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἅπαντες ; Αλέξαν.
ὅρα ὃ Διόγενες , οὐ παρ-
δοξὸν δὲ , εἰ ἀνθρώπος ὢν ,
ἀπέθανον. Διόγ. οὐκοῦν ὁ
Ἀμμων ἐψεύδετο , λέγων
ἐαυτὸν σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ
Φίλιππου ἀρεὰ ἦσθα ; Αλέξ.

Quid hoc rei Alexan-
der , ita ne defunctus es
tu quoque , perinde atq;
nos omnes ? A l. Vides
nimirum Diogenes , tam-
etsi mirandum non est ,
si homo cum fuerim , de-
functus sim. D i o . Num
ergo Iupiter ille Hammon
mentisbatur , cum te suū
esse filium diceret , an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras ? A l. Haud
du-

dubie Philippo, neq; enim obijſſem, ſi Hammonē parente fuiſſem progenitus. D I O. Atqui de Olympiade etiam conſimilita quædam ferebantur, puta draconem quendam cum ea fuiſſe congreſſum, viſumque in cubiculo, ex eo gravidam peperiſſe, ſe porro Philippum errare, fallique, qui ſe tuum patrem eſſe crederet. A L E. Audieram quidem & ipſe iſta, quemadmodum tu, at nunc video, neq; matrem neque Hammonios illos vates, ſani quicquam aut vere dixiſſe. D I O. At tamen iſtud illorum mendacium Alexander, ad res gerendas, haudquam tibi fuit inutile, propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum eſſe crederet. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquiſti? A L E. Id equidem ignoro Diog. celerius enim è vita ſubmouebar, quam vt eſſet ocium de illo quicquam ſtatuendi, præter id vnum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi.

Sed

Φιλίππου δηλαδή. οὐ γὰρ αὐ̃ ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὦν. Διογ. καὶ μὲν καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμολῆν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐτὴν ἐν τῇ εὐνῇ, ἣ οὕτως σὺ τυχθῆναι. τὸν δὲ Φίλιππον ὕξαπατῆναι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. Αλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὡς περὶ σὺ. νῦν δὲ ὄρω ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ πατρὶς Ἀμμωνίων προφῆται ἐλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεύδος αὐτῶν, οὐκ ἄχρηστόν σοι ὧς Αλέξανδρος πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπνευσον, διὸν καὶ αὐτὸς σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί νῦν τοσαύτῳ ἀρχῇ καταλέλοιπας. Αλέξανδρ. οὐκ οἶδ' ὧς Διόγενες. σὺ γὰρ ἐφθάρτα ὀπτηκῆσαι τι περὶ αὐτῆς. ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ὑποθνήσκων, Περδίκκῃ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γι-

τί γιλαῖς ὦ Διόγενεις; Διο.
 τί γάρ ἄλλο, ἢ ἀνιμνήδιω
 οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι
 σι παρῆλθοῦτα πλὴν ἀρχῶν
 καλακούοντες, καὶ προσά-
 ττω αἰετούμενοι, καὶ σπα-
 τηγὸν ὅπῃ πρὸς βαρβάρους.
 ἔγωγε δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεοῖς προσιδέοντες, καὶ γινώ-
 σκαδομούμενοι, καὶ θυ-
 τες ὡς δράκοντος ὑψὺ; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σι οἱ Μακε-
 δόνες ἐθαύσαν; Ἀλέξ. ἔτι
 ἐν βαβυλῶνι κείμεαι τρίτῳ
 ταύτῳ ἡμέραν. ὑπερῆ-
 ται δὲ πολιμαῖος ὁ ὑπασ-
 πιστής, ὡς ποτε ἀγάγη χα-
 λῶν ὑπὸ τοῦ Σορύλων τοῦ
 ἐκ ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγὼν με, θάψεν ἐκεῖ,
 ὡς ἡρώδης εἰς τοῦ Αἰγυ-
 πτίου θεῶν. Διογ. μὴ γε-
 λάσῃς ὦ Ἀλέξανδρε, ὅρων
 ἐν αἴθρῃ ἔτι σε μωραίνον-
 τα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀννου-
 βιν, ἢ Οσιριν γενέσθαι;
 πλὴν ἄλλὰ ταῦτα μὴ ὧς θρ-
 ῖπται, μὴ ἐλπίσης. οὐ γάρ
 ἔμμε ἀνελθεῖν τινα τοῦ
 ἁπαλῆς

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D I O. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 quid Græci fecerint, quæ
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemq; ac ducem aduersus
 Barbaros deligerent non-
 nulli vero in duodecim
 deorum numerum refer-
 rent, ac phana constitue-
 rent, ac deniq; sacra face-
 rent tanquam Draconis
 filio? Sed illud mihi dici-
 to, vbi te sepelierunt Ma-
 cedones? A L E. Etiam-
 dum in Babylone iaceo
 tertium iam diem, porro
 Ptolemæus ille satelles me-
 us, si quando detur ocium
 ab his rerum tumultibus,
 qui nunc instant, pollice-
 tur in Aegyptum deporta-
 turum me, atque inibi se-
 pulchrum, quo videlicet
 vnus fiam ex dijs Aegyp-
 tijs. D I O. Non possum
 non ridere Alexander, qui
 quidem te videam etiam
 apud inferos desipientem,
 sperantemque fore, vt a-
 liquando vel Anubis fias,
 vel Osiris. Quin tu spes
 istas omittis ὃ diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quæquam, qui
 la-

semel tranſmiferit palu-
dem atq; intra ſpecus hia-
tum deſcenderit, propte-
rea quod neque indiligens
eſt Aeacus, neque con-
temnendus Cerberus.
Verum illud abſte diſce-
re peruelim, quæſeras a-
nimo, quoties in mentem
redit, quanta felicitate a-
pud ſuperos relictæ, huc
ſis profectus, puta corpo-
ris cuſtodibus ſatellitibus,
ducibus, tum auri tanta
vi, ad hoc populis qui te
adorabant, præterea Ba-
bylone, Baſtris, immani-
bus illis beluis, dignitate,
gloria, deinde quod emi-
nebas conſpicuus, dum
veſtareris, dum amicu-
lo candido caput haberes
reuinctum, dum purpu-
ra circumamictus eſſes?
num quid hæc te diſcruti-
ant, quoties reſuſcitant a-
nimo? Quid lachrymaris
ſtulte? an non id te ſapi-
ens ille docuit Ariſtote-
les, ne res eas quæ à for-
tuna proficiſcantur, ſtabi-
les, ac firmas exiſtimares?
ΑΙΕ. Sapiens? ille quū
ſic aſſentatorum omnium
perditiffimus. Sine me
ſolum Ariſtotelis facta
ſcire

ἅπαζ διαπλευράντων πλὴν
λίμνῳ, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ
σομίου παρελθόντων. οὐ γὰρ
ἀμιλῆς ὁ Αἰακὴς, οὐδ' ὁ κέρ-
βειρος ἐνκαταφρόνητος. ἐκεί-
να δὲ ἡδέως αὐτὸ μάθοιμι πα-
ρὰ σοῦ, πῶς ἔβρις ὁ πότ'·
αὐτὸ ἐννοήσης ὅσω εὐδαιμο-
νίαν ὑπὲρ γῆς ὑπολιπὼν, ἀ-
φιῆσαι, ſωματοφύλακας, καὶ
ὑπασιπας, καὶ ſατράπας, καὶ
χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη
προσηκυνῶντα, καὶ Βαβυ-
λῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ με-
γάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ
δόξαν καὶ τὸ ὀπίστημον εἶ-
ναι, ἐλαύνοντα, διαδιδί-
μνον ταινίᾳ λευκῇ πλὴν κε-
φαλῶν, πορφυρίδα ἐμπε-
περημένον. Οὐ λυπεῖ ταῦ-
τά σε ὑπὸ πλὴν μνήμῳ ἶον-
τα; τί δακρύεις ὧμάται;
οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Αἰ-
ρίδης ἐπαιδύσει, μὴ οἴσθης
αἰεταῖα εἶναι τὰ παρὰ τῆς
τύχης; Ἀλέξ. σοφὸς ἀπάν-
των ἐκείνος κολάων ὀπίστη-
πώτατος ὢν. ἐμὲ μόνον ἔα-
σον τὰ Αἰριδοτέλους εἰδέναι
ὅσα

ὅσα μὲρ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, ὅσα δὲ ἐπέσειλεν. ὥς δὲ κατηρχήτο μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμία, δωρεῶν, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γὰρ δού, ἄρτι δὲ ἐς τὰς τοῦ αἵματος, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγείτ' εἶναι, μὴ αἰσχύνοιντο καὶ αὐτοὺς λαμβάνων. γόνος ὦ Διόχρητες ἀνδρωπός, καὶ τεχνίτης. πάλιν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαινα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὥς ὅπῃ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηρξάμην μιν γε ἔμμετρον. Διόγ. ἀλλ' οἶδα ὃ δράσεις. ἄκος γὰρ σὺ τῆς λύπης ὑποδύομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλείπερος οὐ φέυγεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὑδάτος χερδὸν ὅππασάμενος πίεις, καὶ αὖθις πίεις, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ αὖ παύσῃ ὅπῃ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθὰ ἀνιῶμενος. καὶ γὰρ καὶ

Κλεῖ-

scire quam multa à me petierit, quæ mihi scripserit, deinde quemadmodum abusus sit mea illa ambitione, qua cupiebam eruditione cæteris præstare, cum mihi palparetur interim, ac prædicaret me, nunc ob formam tanquam & ipsa summi boni pars quædam esset, nunc ob res gestas atque opes, nam has quoq; in bonorum numero collocandas esse censebāt, ne sibi vitio verteretur, quod eas acciperet. Plane præstigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulentus ὁ Διογενὲς, quanquam illud tructus scilicet ex illius sapientia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis ex crucior, ob ista quæ tu paulo ante cōmemorasti. D 10. At scin' quid facies? ostendam tibi molestie istius remediū. Quandoquidem in his locis veratrum non prouenit, facit Lethei fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumque ac sæpius bibas, atq; eo pacto defines de bonis Aristotelicis discruciarī. Verum

L 2

enim

enim Cletum etiam illum
& Callisthenem video,
cumq; his alios cōplureis,
raptim huc sese ferentes,
quo te discerpant pœnasq;
sumant ex ea quæ quon-
dam in illos commisit. **Q**uare fac in alteram hanc
ripam te conferas, & cre-
brius, ut dixi, bibas.

Κλεῖτον ἐκείνον ἴδω, καὶ
Καλλισθένη, καὶ ἄλλους
πολλοὺς ὅτι σὲ ὀρμῶντας,
ὡς διασπᾶσαντο, καὶ ἀμύ-
ναιντο ὧν ἔδρασας αὐτοῦ.
ὥς πῶς ἑτέραν σὺ ταύτην
βάδιζε, καὶ πῶς πολλάκις,
ὡς ἴφλυ.

Alexandri & Philip- pi.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Non igitur inficiabe-
ris Alexander ex me pro-
gnatum te esse filium,
nam ad Iouem Hammo-
nem genus paternum re-
ferens, mortem non obi-
isses. **A L I.** Neque vero
nescius eram pater, Phi-
lippi Amynti me esse fi-
lium, sed quia ad res ge-
rendas sic mihi visum e-
rat conducere, commen-
to hoc usus sum vaticinij.
P H I. Quid ais? Con-
ducibile id tibi visum,
ut vatibus impostoribus
fallendum te exponeres?
A L I. Non isthuc, sed
barbaros in mei admiratio-
nem tractos facilius hoc
prætextu nostro subdidi-
mus imperio, cum nemo
vñus

Ναῦ μὲν ὦ Ἀλέξανδρε,
οὐκ αὖ ἕξαρενος θῆοιο, μὴ
οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. εὐ γὰρ
αὖ ἐτιθνήκεις, Ἀμμωνός
γιὼν. Ἀλέξ. οὐδ' αὐτὸς
ἠγνόουν ὦ πάτερ, ὡς Φι-
λίππου τοῦ Ἀμυντοῦ υἱὸς
εἶμι, ἀλλ' ἐδιξάμην τὸ μαν-
τευμα, ὡς χησίμον ἐς τὰ
πράγματα οἴομινος εἶναι.
Φιλ. πῶς λέγεις; χησί-
μον ἐδόκει σοι, τὸ παρέ-
χειν σεαυτὸν ἕξαπατηθη-
σόμενον ὑπὸ τῆς προφητῆς;
Ἀλέξ. οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάε-
βαροι κατεπλάγησάν με,
καὶ οὐδείς ἔτι αἰθίστατο,
οἷον

ἡρόδοτος διὰ μάχιδαι. ὧς
 ῥῶν ἐκράτου αὐτοῦ,
 Φιλ. τίνων ἐκράτησας σύ
 γι ἀξιωμαχόν ἀνδρῶν, ὅς
 δειλὺς ἀπὸ συνωλέχνης,
 τοξάρια, καὶ πηλτάρια,
 καὶ γέρεα ἐκείνηνα προβιβλη-
 μένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν
 ἔργον ἴω, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κίων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ
 τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν,
 καὶ τὸ Θεσσαλῶν ἰπ-
 πικόν, καὶ τὸν Ἠλείων ἀ-
 κοντιστὰς, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πηλταστικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰκρυεῖς, ἢ καὶ
 Παιονίας χειρῶσθαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Καλ-
 δαίων, καὶ ἡθοφύρων ἀν-
 δρώπων, καὶ ἄλλων. οὐκ
 οἶδα ὡς πρὸ σοῦ μύριον
 μιὰ Κλειάρχου ἀνελθέν-
 τες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς
 χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλ-
 θὴν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τόξευμα ἔξικνεῖσθαι,
 φυγόντων. Ἀλέξανδρ. ἀλλ'
 ὅτι σκύνει γι ὅτι πάτερ,
 καὶ

vnus viribus nostris ha-
 stenus restiterit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 quod aduersus Deum sibi
 esset praeliandum. P H I.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, vsq; viciisti?
 qui cum timidis illis arcu-
 lis, peltarijs, ac gertis vi-
 mineis pugnare solitis sem-
 per congressus es? Atqui
 Græcos armis domare,
 Boeotios, Phocenses, A-
 thenienses, & id genus a-
 lios operis fuerat strenui
 atque magnifici. Arca-
 dum insuper sustinere ar-
 maturam, equitatē The-
 salum, Eleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis
 instructos, aut cum Thra-
 cibus Illyricis, Pæonibus-
 ue manum conferere, o-
 perosum profecto atque
 arduū id fuisset imprimis.
 Cæterum Medos, Persas
 & Chaldaeos delicatos ac
 plurimo auro conspicuos,
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, sæpe in fu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 A L. At vero Scythæ pa-
 ter,

ter, & Indici elephantes
res sunt non vsque adeo
abiectionis & contemptibili-
les. Et tamen neque con-
citatibus inter ipsos intesti-
nis odij, neque per pro-
ditionem mihi venundari
passus sum victoriam. Sed
neque deieravi vnquam,
aut per nugas a pollicito
recessi, fidemq; solui vi-
ctoris gratia. Adde, quod
& Græcos alios sine san-
guine in deditionem ac-
cepi, Thebanos autem
fortassis ipse audisti, quo-
modo aggressus fuero.
P H I. Noui hæc omnia
ex Clito, quem tu inter e-
pulas, eo quod nomen
meum celebraret, & meas
res gestas cum tuis cõfer-
re auderet, traiecit per
corpus telo, tum iugula-
ras. Tu vero & Macedo-
niam, chlamydem abijci-
ens, candyn, Persicum a-
micum, recepisti (vt aiunt)
& tigrum rectam. Vt ne
interim commemorem,
quod a Macedonibus, vi-
ris vsque liberis, adorari
debere te, in animum du-
xeris. Et qui, quod maxi-
me, omnium erat ridicu-
lum, hominum abs te vi-

cto-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες ἰ-
οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι
ἔργον. καὶ ὅμως οὐ δια-
τήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προ-
δοσίαις ἀνοούμενος τὰς
νίκας, ἐκράτει αὐτῶν.
οὐδ' ὀπίσκεισθαι ὡς ποτε,
ἢ ὑποχόμενος ἐφ' αὐτά-
μιον, ἢ ἄπιστον ἑωραξά-
μιεν τοῦ νικῆν ἔνικα. καὶ
πρὸς Ἑλλήνας δὲ, πρὸς μὴ
ἀναιμωτὶ παρέλαβον. Θη-
βαίους δὲ ἴσως ἀκούεις
ὅπως μετήλθον. Φιλ. εἶ-
δα ταῦτα πάντα. Κλεῖ-
τος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι,
ὅτι σὺ πρὸς Θερατίῳ διαλά-
σας μετὰ τὸ δαπανοῦντα,
ἐφόνευσαν, ὅτι με πρὸς
τὰς σὰς παύσεις ἐπαινέ-
σαι ἐτόλμησε. σὺ δὲ καὶ
πρὸς Μακεδονικῶν χλα-
μύδα καταβαλὼν, κἀν-
δρῶς ὡς φασὶ μετενέδεις,
καὶ τιάραν ὀρεῖν ἐπέδου,
καὶ προσκυνοῦντα. ὑπὸ
Μακεδόνων, ὑπὸ ἑλευθέ-
ρων ἀνδρῶν ἡξίους. καὶ τὰ
πάντων γιγιοιότατον, ἐμί-
νον

μου τὰ πρὸ νεικημένων.
 ἐὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἑφαξας, λέουσι συγ-
 κατακλείων πεπαιδευμέ-
 νους ἄνδρας, καὶ γάμους
 τοιούτους γαμῶν, καὶ
 Ἠφαισίων ὑπεραγαπῶν.
 ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκού-
 σας, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς οὐσης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τοῦ θυγα-
 τέων ἐπιμελήτης. βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλέξ.
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὧ πά-
 ρι οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ
 ἐν Οὔδρακας πρῶτον
 καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὸς
 τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τρωμάτα; Φιλ.
 οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὡς Ἀ-
 λέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι ὁμῶς καὶ τιτρώ-
 σκιδαι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ περικινδυνεύειν τοῦ
 στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 οῦτο ἥκιστα συνέφερε. δι-
 ἐς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ-
 πετε τρωθείης, καὶ βλέ-
 πειν

clorum mores imitatus
 es. Tempero mihi, ne me
 morem alia, quæ turpiter
 admiseris in leonem clau-
 stra inclusis doctis viris,
 & nuptijs talib. peractis.
 Quodque Ephæstionem
 plus quam esset satis, ama-
 ris. Vnum est quod solum
 laudo abs te gestum, in
 Darij vxore videlicet, for-
 ma præstante, quia ab il-
 lius complexu abstinue-
 ris, & genitricis illius, at-
 que filiarum, ne vim pa-
 terentur, curam suscepe-
 ris. Regium certe id o-
 pus extitit, quod tum fa-
 citasse te accepimus.
 A L E X. Quò autem tibi
 non probatur pater, quod
 in Oxydracis gente Indi-
 ca, libens me in pericu-
 lum coniecerim, atque
 acceptis plurimis vulneri-
 bus, muros primus omni-
 um transilierim. P H. Non
 probò, Alexander. Neq;
 id, quia pulchrum esse ne-
 gem, vulnerari quando-
 que imperatorem, & in
 subeundis periculis præ-
 tentare viam, sed quia ex
 re tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-
 be-

bebas spectatoribus quando post acceptum vulnus, ab exercitu magno tumultu direptus, moerens ac eiulās sanguine fluitabas? Addeque Iupiter Hammon tanquam præstigator quispiam, & vanus propheta, reus mendacij palam tum arguebatur. Non enim video qualiter risum contineat, qui Iovis filium viderit atimum deijcere, & in desperatione rerum efflagitare mediocrum auxilia, Denique quum tandem iam mortem obieris, quem credas obsecro, qui confictā illam adoptionem qua Iovis dictus es filius, non carpat maledictis? Potissimum vbi dei istius cadaver porrectum iacere, turgidum sane, & iuxta aliorum corporum morem contractu suo omnia labefactans, aspexerit? Cæterum quod ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum potireris, id profecto multum tibi gloriæ ex bene etiam ac strenue gestis eripuit. Nam quanquam insigniter multa, tamen

πέν σι φοράδην τοῦ πολέμου ἐκπεριζόμενον, αἵματι ξέομενον, οἰμώζοντα ὅπῃ τῷ πνεύματι, ταῦτα γέλωτος ὑπὸ τοῖς ἑρῶσι. καὶ ὁ Ἀμμων, γυνῆς, καὶ ψευδομαντικῆς ἡλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται, κβλακίς. ἢ τίς οὐκ αὖ ἐγέλασεν, ἑρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχουῦντα, δέομενον ὅτῳ ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἦδη τέθνηκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς πλὴν προσωπίσιν ἐκείνῳ ὀπκιετομουῦντας, ἑρῶντας τὴν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἥδη καὶ ἕξασκόντα, κατὰ νόμον σωμάτων πάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χησίμον ὃ ἔφησ Αλέξανδρον τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σι τῆς δόξης ἀφαιρεῖτο ὅτῳ κατορυσσόμενον. πάν γὰρ ἐδόκει ἐμδεῖς ὑπὸ θεοῦ γίνε-

γίνεσθαι δοκούῃ. Αλέξανδρ.
οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄν-
δρες, οὐδὲ ἔμοῦδ', ἀλλ'
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
νὰμικτον τιδέασί μιν. καὶ
τοὶ πλὴν Ἀργεον ἐκείνων
οὐδ' ἐτέρον ἐκείνων λα-
βόντος, ἐγὼ μένος ἐχει-
ρωτάμην. Φιλίπ. ἔρως
ὅτι ταῦτα ὡς ἦδες Ἀμ-
μυγος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις
σεαυτὸν, καὶ αὐκ αἰσχύνῃ
ὃ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύ-
φον ὑπεμαθήσῃ, καὶ γνώ-
σῃ σεαυτὸν, καὶ σωῇς ἥδ' ἂν
νεκρὸς ὢν;

Αχιλλέως καὶ
Ἀντιλόχου.

Οἷα πρῶτον Ἀχιλλεῦ
πρὸς τὸν Οδυσσεῖα σοι ἔ-
ρηται, οὐδὲ τοῦ Δανάτου,
ὡς ἀγνῆ καὶ ἀνάξια τῶν
διδασκάλων ἀμφῶν, Χεί-
ρωνος τε καὶ Φόινικος. ἡ-
γεόμην γὰρ ὅποτε ἔ-
φε βρούλεσθαι ἐπάρουρος
ὢν.

dijis longe inferiora age-
re visus, vacillare ob hoc
iudicatus es, & tota ratio-
ne deficere. A 1. Haud-
quaquam de me isthuc
sentiunt mortales. Sed cū
Hercule me & Baccho
conferunt, veluti xmu-
lum; pari; cum illis glo-
ria certamen. Nam & A-
ornum, à neutro etiam
illorum armis subactum,
ego facile cepi. PH 1. Et-
iam dum videris ista vt
Hammonis filius dicere,
quando nec Baccho qui-
dem cedis, aut Herculi,
sed nec erubescere nosti
Alexander, solitamue de-
discere arrogantiam, te-
ipsum deinde noscere, vel
iam tandem sapere, et-
iam si ferius, vbi fato oc-
cubueris.

Antilochi & Achil-
lis.

Quenam sunt illa A-
chilles, quæ tu Vlyssi iam
primum commemoran-
do in mortem executus
es, vt minime generosa,
at Chirone atque Phœ-
nice, quibus tu aliquan-
do vsus es præceptoribus
L 1. parum

parū digna. Audiui enim magis ex re tua futurum tibi videri si velis agricolæ munus obiens, inopi cui nec victus suppetat, loces operam, quam ut omnib. vita functis domineris. Quasi rudis quidam plebeus; ex media Phrygia ortus, atq; immodico insuper etiam vitæ affecta- tori diceret ferendum forte id esset, atq; condonandum nonnihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni hercum numero periculorum contemptorem acerrimum, ita tam abiectam & humilem de seipso descendere opinionem, scædum sane atq; pudendum imprimis, denique ijs quæ in vita strenue gesseris equidem haud scio quō ista conueniant. Nam dum in Pythio regnare tibi ad senectam usque licuisset, citra gloriam tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quam potiri regna. A c. At ὁ Nestoris fili, nondum etiam cum feceram rerum earum periculum, & quid cui præferrem ignorans glorio-
lam

ᾧ, διττεύειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίοντος πολὺς εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῷ νικηῶν. ταῦτα μὲν οὐκ ἀγνοῖ τινα φεύγα δειλὸν, καὶ πέρι τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζων ἴσως ἐχέω λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ ἦν τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, τῷ περὶ οὗτω περιεαὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὰ αἰσχυρῇ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὥς ἔξῃ ἀκλεῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυχρόνιον βωσιλεύειν, ἑκὼν προεῖλον τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἀχιλλεύς. ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῷ ἐντοῦθα ᾧ, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἴω ἀγνοῶν, τὸ δὲ σύμπαν ἐκείνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου. νυνὶ δὲ σωίημι ἥδη, ὥς ἐκείνη μὲν

γη μὲν ἀνωφιλῆς, εἰ καὶ
 ὅ,τι μάλιστα οἱ αἰῶνες
 ἡδονήσουσι. μετὰ νεκρῶν
 δὲ, ὁμοτιμία. καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος ἐκείνο ὃ Ἀντί-
 λωχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πά-
 ρισιν, ἀλλὰ κείμεθα ἀ-
 παντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ
 ζῆφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ'
 οὐδὲν ἀλλήλων διαφέ-
 ροντες. καὶ οὔτε οἱ ἦν
 Τρώων νεκροὶ διδίδασί με,
 οὔτε οἱ ἦν Ἀχαιῶν δι-
 ραπούουσιν. ἰσηγορία ὃ
 ἀκριβὲς, καὶ νεκρὸς ὁ-
 μοιος, ἢ μὲν κακὸς, ἢ
 δὲ καὶ ἐυδαίμων. ταῦτά με
 ἀνιᾶ, καὶ ἄχθομαι, ὁ-
 τιμὴ θνητεύω ζῶν. Ἀν-
 τίλο. ὅμως τί οὐκ ἀν-
 τις πάθοι ὃ Ἀχιλλεῦ;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σει, πάντως ἀποθνήσκειν
 ἀπαντας. ὥστε γρηὶ ἐμ-
 μένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ
 ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγ-
 μένοις. ἄλλως τε, ὅρῳ
 ἦν ἐταίρων ὅσοι παρ' σέ,
 ἐσμὲν οἶδε; μετὰ μικρὸν
 δὲ

lam hanc infelicem pro-
 ponebam vitæ. Atqui se-
 ro iam tandem intelligo
 quam egerim prudenter.
 Apud viuos enim reperies
 forte, qui res bene gestas
 celebrent literarum mo-
 numentis, sed hic apud
 manes non video quam
 frugiferum opus effece-
 rim, vbi vnus est honos
 omnium. Sed neq; vires
 iam assunt corporis Anti.
 aut forma, interciderunt
 omnia, pari rerum statu
 visuntur omnia, nullum
 sapientie, aut alterius rei
 discrimen est. Adde quod
 nulli iam ex Trojanorum
 mortuis formidabilis sum.
 nemini Græcorum vene-
 randus, prorsus omnium
 de mortuis existimatio
 est, siue boni fuerint siue
 improbi. Hæc sunt quæ
 me angunt & misere solli-
 citant, & ob quæ doleo,
 quod nō potius loco ope-
 ras & viuo. A N T. Quid
 agat quispiā? quando sic
 natura comparatum est,
 vt omnes prorsum cogan-
 tur semel vitam relinque-
 re, quæ lex cum in vni-
 uersum iam obtinuit, nec
 abrogari villo modo que-
 at,

at, patienter hanc feras oportet. Cæterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quoque post pusillum adueniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & alijs in rebus plerumque usu venire solet. Non enim solus videris in hæc mala coniectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorū hæc quidem admonitio est, verū haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autem & vestrum vnumquenque ita affici, etiam si non palā confiteamini, nequiores sane in eo, quæ tacite huiusmodi per quietem toleratis. A N T. Non equidem Achilles, sed longe tibi præstam⁹ quippe qui intelligimus quam sit inu-

tile,

δὲ καὶ Ὀδυσσεύς ἀφίξει-
ται πάντως. Φέρε δὲ
παράμυθίαν καὶ ἡ κοι-
νωία τοῦ πράγματος, καὶ
τὸ μὴ μόνον αὐτὸν παύου-
δέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα,
καὶ τὸν Μελᾶγρον, καὶ
ἄλλους θαυμασοὺς ἄν-
δρας, οἳ οὐκ ἂν ὅμαι δέ-
ξοιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις
αὐτοὺς ἀναπέμψῃ θητεύ-
σοντας ἀκλήροις καὶ ἀ-
βίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς.
ἑταιρική μὲν ἡ παραίνε-
σις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ-
πως ἡ μνήμη τοῦ παρὰ
τὸν βίον αἰῶ. ὅμαι δὲ
καὶ ὑμῶν ἕκασον. οἳ δὲ
μὴ ὁμολογῇτε, ταύτη
χείρους ἐστὶ, καὶ ἡ στυ-
χίαν αὐτὸ πάσχοντες.
Ἀντίλοχος. οὐκ. ἀλλ'
ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ
γὰρ ἀνώφελές τοῦ λέγειν
ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ
φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δι-
δοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέ-
λωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ,
τοί-

τοιαῦτα οὐχόμενοι.

Διογέους καὶ Ηρα-
κλέους.

Οὐχ Ηρακλῆς οὗτός
ἔστι ; οὐμνοῦν ἄλλος μὲν
τὸν Ηρακλέα . τὸ τόξον,
τὸ ῥόπαλον , ἡ λειοτὴ , τὸ
μέγιστος , ὅλος Ηρα-
κλῆς ἔστι , εἴτα τέθνη-
κε . Διὸς υἱὸς ὢν ; εἰπέ
μοι ὦ καλλίνικε , νεκρὸς
εἶ ; ἐγὼ γὰρ σοὶ ἔδυσον ὑ-
πὲρ γῆς , ὡς θεῶ . Ηρα-
κλῆς . καὶ ἄρδῶς ἔδυσας .
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σὺν-
εσι , καὶ ἔχει καλλίστην
ροήν . ἐγὼ δ' εἶδω-
λον ἐμὶ αὐτοῦ . Διογέ-
νης . πῶς λέγεις εἶδω-
λον τοῦ θεοῦ ; καὶ δυνά-
την ἔξ ἡμισείας μὲν τι-
να θεὸν εἶναι ; τιθναῖαι
δὲ πρὸ ἡμῖται ; Ηρακλῆς .
ναί . οὐ γὰρ ἐκείνος τέθνη-
κεν , ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν
αὐτοῦ . Διογ . μανθάν-
ω . ἀντ' ἀνδρὸν σὲ πρὸ
Πλού-

tile, de ijs rebus verba fa-
cere. Silere enim & æquo
animo sustinere omnia ;
quæ accidunt, datum no-
bis est , ne tibi affectu isto
similes ipsi quoq; , ridiculi
omnib. merito videamur.

Diogenis & Hercu-
lis.

Nunquid Hercules hic
est ? Haud quisquam me
hercule alius , arcus , cla-
ua , pellis leonina , mag-
nitude ipsa , totus deni-
que Hercules est. Igitur
ē vita decessit , qui Iovis
erat filius ? Dic quæso &
victoriose mortuus ne es ?
Ego enim cum terræ su-
peressem , tibi haud se-
cus quam deo sacrificavi
H E R . Recte quippe sa-
crificasti . Hercules enim
ipse in cælo vna cum dijs
immortalibus consistit ;
Hebem apud se habens
cruribus formosissimam
Ego vero quæ te alloquor ,
sua sum umbra . D I O G .
Quidnam . dicis amabo ?
umbra ipsius dei ? Fieri e-
nim potest , altera eundem
ex parte deum esse , altera
vitæ decessisse ? H E R C .
Vñ-

Vtique. Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. D I O. Intellego rem, Te utrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuuses. H E R. Sic res se habet. D I O. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aacus, te nequaquam illum esse non novit, sed admisit tanquam supposititium Herculem. H E R. Quoniam ille ipse esse videor. D I O. Vera autumas, nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis. Caveas igitur ne contra sit ut tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in uxorem duxerit. H E R. Audax nimium es atque loquax: & nisi a scommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, senties quamprimis qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atque paratus. D I O. Cur autem de cætero te timeam, quum semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quæso, dum ille vivebat, eras ne una cum ipso, & tunc imago existens, aut vnus

Πλούτωνι. παρέδωκεν ἀλλ' ἐκυτοῦ. καὶ σὺ νῦν αὐτ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. Ηρα. τοιοῦτό τι. Διογ. πῶς οὐκ ἀκριβὲς ὦν ὁ αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παρέδεδεξατο ὑπερβολιμαῖον Ηρακλέα παρόντα; Ηρακλ. ὅτι ἐρέκειν ἀκριβῶς. Διογ. ἀλλὰ θῆ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ ὥς αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ὅσι. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς, τὸ δὲ εἰδωλὸν γιγάμικε πῶς Ηβῶν ὅτι τοῖς θεοῖς. Ηρακλ. θρασὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπων ἐς ἐμὲ, εἴτη αὐτίκα οἶον θεοῦ εἰδωλὸν εἶμι. τὸ μὲν τέξον γυμνὸν, καὶ ἀρόχειρον. Διογ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φοβώμην σε, ἀπαξ τεθνεῶς; ἀτὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ Ηρακλέους, ὅποτε ἐκείνος ἔζη, σωῆς αὐτοῦ, καὶ τότε εἰδωλὸν ὦν; ἢ εἰς μὲν ἦτε πρὸς τὸν βίον, ἐπὶ δ' αὖ

Δ' ἀπειθάνετε, διακριθέν-
 τες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέ-
 πηατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον,
 ὡς εἰκὸς ἴω, εἰς ἄδου
 πάρεαι; **Ηρα.** ἐχέω μὲν
 μὴδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς αὐ-
 δρὰ ὀπίτητος ἐρεχελουῖ-
 τα, ὅμως δ' οὐκ καὶ τοῦτ'
 ἀκύνστον. ὁπόσον μὲν Ἀμ-
 φιτρύωνος ἐν πρῶ Ἡρακλεῖ
 ἴω, τοῦτο τέθνηκε, καὶ
 ἐμὶ ἐγὼ ἐκείνο πᾶν. ὁ
 δὲ ἴω τοῦ Διὸς, ἐν οὐρα-
 νῷ σῴζει τοῖς θεοῖς. **Διο.**
 σαφῶς νῦν μανθάνω.
 Δύο γὰρ φῆς ἔτικεν ἡ Ἀλκ-
 μώνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρα-
 κλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
 φιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ
 τοῦ Διὸς. **Ηρα.** ἐλελή-
 θειτε δίδυμοι ὄντες ὁμο-
 μήτεροι. **Ηρακλ.** οὐκ ὦ
 μάταια. ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμ-
 φω ἡμῖν. **Διογ.** οὐκ ἔστι
 παθεῖν τοῦτο ῥᾶδιον, σω-
 θέτους δ' ὄντας Ἡρακλέ-
 ας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὡς περὶ ἰα-
 ποκύνταυρος τις ᾔτη, εἰς
 ἢ συμπεφυκότες, ἀνθρώ-
 πους

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem e
 vita decessistis separati, il-
 le quidem ad deos immor-
 tales aduolauit, tu vero
 vmbra, vt dignum vide-
 tur, ad inferos aduenisti?
H e r. Et si fas equidem
 foret, nequaquam respon-
 dere viro sophisticè per-
 cunctanti, attramen aures
 quoque ad hos porrigas.
 Quicquid enim Amphitryonis in
 Hercule erat id ipsum morte affectū est,
 quod nempe ego sum (vixi)
 totum, quod autem
 ex Ioue erat, cum dijs im-
 mortalibus conuersatur.
D i o. Perspicue nunc in-
 telligo, autumas enim ea-
 dem vice Alcmēnam duos
 peperisse Hercules, vnū
 quidem ex Amphitryone,
 alterum vero ex sum-
 mo Ioue, ex quo factum
 est, vt gemini vnus ma-
 tris vterō lateretis. **H e r.**
 Nequaquam ὁ infans,
 idem profecto ipsi eramus
 ambo. **D i o.** Neque
 adhuc ad intelligendum
 id facile est, duos Her-
 cules in vnum esse com-
 positos, nisi quis diceret
 vos tanquam Hippocen-
 tau

taurum in vnum fuisse copulatos hominem videlicet, & deum. Η Ξ Κ. An non & homines eodē pacto ex duobus componi tibi videntur, animo videlicet & corpore? Vnde quid prohibet animum quidem ipsum ex summo Ioue natum, adesse cœlo, me vero mortalem ad inferos venisse? D Ι. Vtiq; eleganter hæc differuisses, ὁ optime Amphitryonia-de, si corpus hac tempestate esses, sed incorporea es imago, itaq; periculum est, te triplicem iam fecisse Herculem. Η Ξ Κ Σ. Quoniam modo triplicē? D Ι Ο. Hoc quidem modo, nam si vnus in cœlo existit, tu vero apud nos imago, corpus autem in Oera, iam in puluerē versum, hæc tria iam sunt, animaduertas igitur velim, quem tertium corpori esse intelligas patrem. Η Ξ Κ. Audax es, atque sophista, sed quod nomen tibi est? D Ι Ο. Diogenis Sinopei imago, ipse autem, per Iouem, minime cum dijs immortalibus, sed cum mortuorum optimis

πορ καὶ Διός. Ηρακ. οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοὶ δοκοῦσι συγκαίεσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ὄναι, πλὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἡπερ ἐγὼ ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νεκροῖς; Διογ. ἀλλ' ὃ βέλτεσις Ἀμφιτρυωνιάδῃ, καλῶς αὖ ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦν δα, νῦν δὲ ἀσώματον εἶδωλον εἶ. ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιήσει τὸν Ηρακλέα. Ηρακ. πῶς τριπλοῦν; Διογ. ὡδέπως. εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἔστιν γινόμενον, τρία δὲ ταῦτα γίνεται. καὶ σκώπει ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ὀπνοήσεις πρὸ σώματος. Ηρακ. θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις; Διογ. Διοχάρους τοῦ σινωπέως εἶδωλον, αὐτὸς δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι διαίσιον, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις

τίστοις νεκρῶν σωύμεν, Ομή-
ρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευ-
δολογίας καταγιλῶν.

timis conuersor, Home-
rum atque huiuscemodi
fabulas deridens.

Menippi & Tanta- li.

Μενίππου καὶ
Ταντάλου.

Τί κλέεις ὦ Τάνταλι;
ἢ τί σιαυτὸν ἐδύρη, ἐπὶ τῇ λί-
μνῃ σῶς; Τάν. ὅτι ὦ Μέν-
νιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ δι-
ψους. Μεν. οὕτως ἄργος εἶ,
ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ
ἐν Δι' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ
χείρῃ; Τάν. οὐδὲν ὄφελος εἰ
ἐπικύψαμι. φύγει γὰρ τὸ
ὔδωρ, ἐπεὶ δαί προσίοντα αἶ-
σθεται με. ὡς δέ ποτε καὶ
ἀρύσσομαι, καὶ προσενέγκω
τῷ σώματι, οὐ φθάσω βρέ-
ξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ
διὰ τῆς δακτύλων διαρρένεν,
οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολεί-
πει ξηρὰ πλὴν χεῖρά μου.
Μεν. τρεῖς ἰόν τέ παύσεις ὦ
Τάνταλι, ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί
γὰρ δὲν τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶ-
μα ἔχεις. ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν
Λυδίας που τέθραπται, ὅπερ
καὶ

Quid eiulas ὦ Tantale,
aut quid tuam deploras
fortunam, stagno immi-
nens? T A N T A. Quoni-
am siti enecor Menippe.
M E N. Vsq̄ue adeo piger
es atque iners, vt non vel
pronus incumbens bibe-
re noris, vel caua vola hau-
riens? T A N T A. Nihil
profecero si procumbam,
refugit enim aqua simul-
atque me propius admo-
ueri senserit, quod si quan-
do haufero, orique coner
applicare, prius effluxit,
quam summa rigem labia.
Atque inter digitos efflu-
ens aqua, haud scio quo-
modo rursus manum me-
am aridā relinquit. M E N I P P. Prodigiosum quid-
dam de te narras Tantale,
verum dic mihi isthuc ip-
sum, quorsum opus est bi-
bere quū corpore careas,
nam illud quod esurire po-
terat, aut sitire, in Lydia
sepultum est. Ceterum

M

tu

tu quum sis animus, quanam posthac aut sitire queas aut bibere. T A N. Atqui hoc ipsum supplicij genus est, ut anima per inde quasi corpus sit, ira sitiat. M E N. Age, hoc ita habere credamus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid hinc acerbis tibi poterit accidere? Num metuis ne potus inopia moriari? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. T A N. Recte tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, quum nihil sit opus. M E N. Desipis Tantale, & uti verum tibi fatear, non alio potu videris egerere quam veratro mero, nam diuersum quiddam pateris, ijs quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam quemadmodum ille sed sitim horreas. T. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe si liceat modo. M E. Bono es animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum

mani-

καὶ πεινῶ καὶ διψῶ ἐδυνάτο. σὺ δὲ ἢ ψυχὴ, πῶς αὖ ἐτι ἢ διψῶς, ἢ πίνεις; Τάν. τοῦτ' αὐτὸ ἢ κίλασις ὄζει, τὸ διψῶ μου πῶς ψυχῶ ὡς σῶμα εὔσαι. Μέν. ἀλλὰ τότῃ οὐτα πεινῶσιν, ἐπεὶ φησὶ τὸ δίψαι κολάζεισθαι. τί δ' οὐ σοι τὸ δεινὸν ἔσαι; ἢ δέδιας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ὑπυθῆναι; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδω, ἢ θανάτον ἐν τοῦτον εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. ὁρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὐ μέρους τῆς καταδίκης, τὸ δῆλυμειν πεινῆν, μηδὲν δόλμον. Μέν. ληεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου καὶ ἐλλείβερος γὰρ Δία. ὅς τις τοῦνατίον τῶς ὑπὸ τῆς λυπῶντων κυμῶν διδηγμῶσις πέπονδας, οὐ τὸ ὑδωρ, ἀλλὰ πῶς δίψαν πεφοβημένος. Τάν. οὐδὲ γὰρ ἐλλείβερον ὦ Μένιππε αἰνοῦμαι πεινῆν, γῆροισι μόνον. Μέν. δάξῃς ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος

πίνεται

φύεται ὅτ' νεκρῶν. ἀδυνά-
τον γάρ. καὶ τοι οὐ πάν-
τες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης
διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦ
εὐχόμενοι.

Μενίππου καὶ
Ερμού.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν,
ἢ αἱ καλαὶ ὦ Ερμῆ; ξινά-
γνομι νέκλιον ὄντα. Ερμ.
οὐ πολλὰ μὲν ὦ Μένιππε.
πλὴν κατ' ἐπεὶ αὐτὸ ὑπό-
βλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ,
ἐνθα Τάκινθος τέ ὄει, καὶ
ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρέως, καὶ
Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρὸς, καὶ Ε-
λένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως τὰ
ἀρχαῖα καὶ ἀλλὰ πάντα. Μέν.
ὅς α' μόνον ὄρω, καὶ κρανία,
ὅτ' σαρκῶν γυμνά, ὅμοια
τὰ πολλὰ. Ερμ. καὶ μὴν
ἐκείν' ὄειν, ἃ πάντες οἱ
πίνονται θαυμάζουσι τὰ
ὄσα, ὧν σὺ τοίκας, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὅμως
τὴν Ελένην μοι δεῖξον.
ὦ γὰρ αἶ' διαγνώσω ὅτι
γι.

manium quispiam bibat.
Nec .n. fieri potest, quan-
quam non omnib. quem-
admodum tibi, pœna ad-
iudicata est, ut sitiant, a-
qua illos non expectante.

Menippi & Mercu-
rij.

At vbinam formosi illi
sunt, ac formosæ Mercu-
ri? ducito me docetoq;,
utpote recens huc profe-
ctum hospitem. M. Haud
mihi licet per ocium Me-
nippe, quin tu isthuc ipse
è loco dextrorsum oculos
defleste. Illic & Hyacin-
thus est, & Narcissus ille,
& Nireus, & Achilles, &
Tyro, & Helena, & Le-
da, breuiter quicquid est
veterum formarum. M. a.
Equidem præter ossa ni-
hil video, caluariasq; car-
nibus renudatas, intactas
quæ omnia nihil sit om-
nino discriminis. M. a. n.
Atqui hæc sunt quæ poë-
tæ cuncti mirantur ac ce-
lebrant, ossa scilicet quæ
tu videris cōtemnere. M.
At Helenam saltem mi-
hi commonstra, nam ipse
quidem haud quæam di-
gnos-

noscere. M E. Hæc videlicet caluaria, Helena est. M E. Et huius scilicet of-
fis gratia, mille naues ex
vniuersa Græcia acto de-
lectu, sunt impletæ, tan-
taque tum Græcorum,
tum Barbarorum multi-
tudo confluit, tot vrbes
sunt euersæ? M E. Cæte-
rum Menippe non vidisti
mulierem hanc viuam,
quod si vidisses, forsân di-
ceres tu quoq;, vitio dan-
dum non esse, pro tali
muliere diu tolerare labo-
res. Alioqui si quis flores
etiam arefactos marcidos-
que cōtempletur, postea-
quam coloris decus abie-
cerint, deformes nimirum
videantur. Ac iidem do-
neq; florent coloremq; ob-
tinent, sunt speciosissimi.
M E N. Proinde illud iam
demiror Mercuri, si Græ-
ci non intellexerunt sele
pro re vsq; adeo momen-
tanea, quæque tam facile
emarcesceret, elaborare.
M E K. Hand mihi vacat
tecum philosophari, qua-
re delecto loco ubicunq;
velis, prosterne temet ac
recumbe, mihi iam aliæ
sunt traducendæ umbræ.

Aca-

γε. Ερμ. τουτὶ τὸ κρανίον
ἡ Ελένη ὄσιν. Μέν. εἴτα αἱ
χίλιαι νῆες διὰ τῆτο ἐπλη-
ρώθησαν ὥς ἀπάσης τῆς ἐλ-
λάδος, καὶ τοσούτοι ἔπισον
Ελλῶες τε καὶ βάρβαροι, καὶ
τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι
γεγόνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ
εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν τὴν
γυναικα ἔφης γὰρ αὐτὴ καὶ οὐ
ἀνιμέστητον εἶναι, τοίη δ'
ἄμφι γυναικὶ πολὺν χρόνον
ἀλγία πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ
αὐτῇ ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέ-
ποι ἀποβελήκοτα τὴν βα-
φὴν, ἀμορφα δηλονότι αὐτῇ
δόξει. ὅτε μὲν τοι αὐτῇ, καὶ
ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ὄσιν.
Μέν. ἔκ ουὶ τοῦτο ὦ Ερμῇ
θαυμάζω, μὴ σωίεσαν οἱ
Ἀχαιοὶ περὶ πρᾶγματος οὐ-
τως ὀλιγοχρονίου, καὶ ξαδίως
ἀπαρθούτος πονουῦντες. Ερ-
μ. οὐ χολή μοι ὦ Μένιππε συμ-
φιλοσοφεῖν σοι. ὥς ἐπιλε-
ξάμενος τόπον, ἔνθα αὐτὴ ἐθέ-
λης, κῆστο καταβαλὼν σε-
αυτόν. ἐγὼ δὲ, τοὺς ἄλλους
νεκροὺς ἤδη μετελεύτομαι.

Αἰα-

ΛΙΑΚῷ, Πρωτεσιλάου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Acaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαι
τὴν Ελένην προσαισών; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτην ὦ Λιάκε ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῆ μὲν τὴν δόμον
καταλιπών, χήρην τὴν νεό-
γαμον γυναικα. Αἰ. αἰτιῶ
τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅς τις ἔ-
μας ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς
ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. οὐ
λέγεις. ἐκείνην μοι αἰτιάσεις.
Μενε. ἂν ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαίωτερον τὸν Πάριν,
ὅς ἐμοὶ τὸ ξένου τὴν γυναι-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ἔσχετο ἀρπάσας, ὅτι γὰρ οὐχ
ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιος ἄγχιδος, τοσού-
της θανάτου αἰτίας γενημέ-
νός. Πρω. ἀμείνον οὕτω. σὲ
τοιγαροῦν ὦ δύσπαρι, ἂν ἀφί-
σῃ ποιεῖς ἀπὸ τῆς χειρὸς. Πά.
ἀδίκῃ ποιῶν ὦ Πρωτεσίλαι.
ἢ αὐτὰ, ὁμότεχον ὄντα σοι.
ἐρωτῶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ
τῷ

Quamobrem, Prote-
filæ in Helenam irruens,
strangulas illam? P κ ο.
Quia huius causa Acece,
imperfecta quidem do-
mo relicta, & vidua vxore
quam nuper duxi, red-
dita mortuus sum. Α η λ.
Accusa igitur Menelaum,
qui vos omnes pro tali
coniuge recuperanda, con-
tra Troiam duxit. Μ β ν.
Nequaquam me, sed mul-
to iustius Paridem, qui
hospiti mihi, vxorem con-
tra omne ius eripuit. Hic
enim non modo abs te,
verum ab omnibus tum
Græcis tum Barbaris me-
rito strangulari debebat.
ut qui tam multis, mortis
causa extiterit. Ρ κ ο τ.
Melius hoc. Proinde ma-
le nominate Pari, nun-
quam te dimittam e mani-
bus. Ρ α. Iniuriam adeo-
num facis Protefilæ, idq;
eo magis, quod eandem te-
cum artem exerceo. Nam
& amoris etiam deditus ip-
se sum, & ab eodem deo
quasi vinc^o teneor. Nosti

autem quod quædam sunt
quæ iuvitis nobis gerun-
tur, & nescio quis deus
nos ducit, quocunq; ipsi
placet, atque impossibile
est, illi repugnare. P x o.
Recte dicis. Utinam igitur
cupidinem ipsum hic
comprehendere mihi li-
ceat. A x. At ego etiam
pro Cupidine tibi respon-
debo, quæ ista videntur.
Sic enim ille dicet, Sese
quidem Paridi fuisse for-
tassis causam amandi, sed
mortis causam tibi fuisse
neminem alium, quam
te ipsum, Proteſi. qui clam
uxore nuper ducta, post-
quam appropinquabatis
Troadi, ita omni contem-
pto periculo, & velut de-
ſperatus ante reliquos o-
mnes in litus exiliſti, glo-
riz nimirum cupidus, p-
pter quam & primus, in
egreſſu navium occiſus fui-
ſti. P x o. Proinde & ego
pro me ipſo, tibi, Aeace,
reſpondebo, multo iuſti-
ora, quam tu. Neq; enim
ego mihi horum cauſa fui,
ſed fatum, & quod iam
inde ab initio ita prædeſti-
natum fuerat. A x. Pro-
be, qd ergo iſtos accuſas?

Me-

πρὸς αὐτὸς διὰ κατὰ φύσιν
θεῖα δὲ ὡς ἀκούσιν τί ὅτι,
καὶ τις ἡμῶς δαίμων ἄγει
ἐνθα αὐτὸς ἐβέλη, καὶ ἀδυνά-
τον ὅτιν ἀντιτάττειν αὐ-
τῷ. Πρω. οὐ λέγεις. εἴθε
οὐκ μοι τὸν ἔρωτα ἐντοῦθα
λαβεῖν δυνάτην ἴμ. Αἰ. ἐγὼ
σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ὑπο-
κρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει
γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἐρῶν τῷ
Πάριδι ἴσως γε γυναικὶ αἰ-
τίας, τοῦ θανάτου δέ σοι,
οὐδένα ἄλλον ὢ Πρωτεσί-
λαι, ἢ σεαυτὸν, ὅς ἐκλα-
θόμενος τῆς νεογάμου γυ-
ναικὸς, ἐπεὶ προσεφύρετο
τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλοκιν-
δύως καὶ ὑποκινούμενος
προσηύδα ὡς ἔμ' ἄλλων,
δόξης ἐραδιῆς, δι' ἣν προ-
τὸς ἐν τῇ ὑποβάσει ἀπέθαν-
ε. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαυ-
τοῦ σοι ὢ Αἰακὲ ὑποκρινού-
μαι δικάζοντα. οὐ γὰρ ἐγὼ
τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἢ μοῖρα,
καὶ τὸ ἔξ ἀρχῆς οὕτως ὅτι-
κεκλῶνθαι. Αἰ. ὁρῶς. τί
οὐκ τούτους αἰτιῶ;

Μέ-

Μενίππου καὶ

Menippi & Acaci.

Λιακού.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὁ
 Αἰακὲ, πεινήγουσά μοι τὰ
 ἐν ᾧ δουπάντα. Αἰ. οὐ ξά-
 διον ὁ Μένιππε ἅπαντα.
 ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη
 μάνθανε. οὗτοσ' ἰδὲ, ὅτι
 Κέρβερός ὄναι, οἶδα, καὶ
 τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε
 διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην,
 καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤ-
 δι ἐσθρακας ἐσιών. Μέν. οἶ-
 δα ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυ-
 λωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἶ-
 γον, καὶ τὰς Εὐρηῆς. καὶ
 ἂν ἀνθρώπους μοι καὶ πά-
 λαι δεῖξον, καὶ μάλιστα καὶ
 ὀπστήμους αὐτῶν. Αἰ. οὐ-
 τοσ' ἰδὲ Ἀγαμέμνων, οὗτος
 δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δ' Ἰδο-
 μένους πηλείων. ἔπειτα Ο-
 δυσσεύς, ἔπειτα Αἴας, καὶ Διο-
 μέδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλ-
 ληνῶν. Μένιππος. βαβαῖ
 Ὀμηρε, διὰ σοι τῶν ξαλῶ-
 διῶν τὰ κεφάλαια χα-
 μαὶ ἐξέπιπαι, ἄγνοσα,
 καὶ

Per Plutonem, ὁ Aca-
 ce, expone mihi, quæso,
 hic quæ apud inferos
 sunt, omnia. A c. Haud
 facile, Menippe, omnia.
 Verum quæ summam &
 veluti per capita indicari
 possunt hæc accipe: Hic
 quidem, quod Cerberus
 sit, nosti. Deinde & por-
 titorem hunc nosti, qui te
 traiecit, præterea & Iacū,
 & Pyriphlegethontē iam
 vidisti, cum ingressus es.
 M e n. Noui hæc, & præ-
 terea te quoq; quod hic
 in vestibulo sedes, atque
 aditum obseruas. Etiam
 regem ipsum vidi, & Fu-
 rias. Homines vero pri-
 scos, quæso, ostende &
 maxime eos, qui inter ce-
 teros nobiliores fuere.
 A c c. Hic quidem Aga-
 memnon est, ille autē A-
 chilles. Rursum hic Ido-
 meneus, qui propius affi-
 det. post hunc Vlysses, de-
 inceps Ajax & Diome-
 des, & cæteri græcorū præ-
 stantissimi. M e n. Papæ
 Homere, vt ibi rapsodia-
 rum tuarum capita, humi
 projecta iacent, ignobilia

M 4

at-

atq; obscura, cinis ac pulvis omnia, & nugæ meræ, denique vere, ut abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aea-ce, quis nam est? A E A. Cyrus est. Ille autem Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinceps ille Xerxes. M E. Et te, ô scelestè, tota exhortuit Græcia, iungentem pontibus Hellepontum & per ipsos montes nauibus trajicere affectantem? Qualis vero & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aea-ce, permitte, ut demulceam caput, inflicto colapho. A E A. Nequaquam. Cominueres enim ipsi calvariam, muliebris ac fragilis adeo, cum sit. M E. At certe tamen amplexabor illum, utpote semiuirum ac mulierosum plane. A E. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? M E N. Per Iouem etiã. A E. Primus eni hic tibi Pythagoras est. M E N. Salue Euphorbe, siue Apollo, siue denique quodcunq; voles. P Y T. Ita sane, & tu utiq; Men.

M E N.

καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμεγλυκὸς ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αἰ. Κύριός ἐστιν. οὗτος δὲ Κρῆσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Σαρδανάπαλος ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκείνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἴτα σὲ ὦ κάθαρεμα ἢ Ἑλλὰς ἐφριγῇ, ζευγνύτα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρεων πλεῖν ὀπιδυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κρῆσός ἐστιν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρην ἐπιτίθει. Αἰα. μηδ' αὖτως, διαδρύψαις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπίψομαι γε πάντως ἀνδρογυνῶ ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σεφούς; Μένιπ. νῆ Δία γε. Αἰα. πρῶτος εὐτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλων, ἢ ὅ, τι αὐτὸ ἐθέλης. Πυθ. νῆ, καὶ σὺ γέ ὦ Μένιππι.

Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μὴ-
 ρός ἔσσι σοι; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, ἥτις σοι
 ἰδῶδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

Μένιπ. κυάμους ὄγαθῆ.
 ὥς οὐ τοῦτό σοι ἰδῶδι-
 μον. Πυθ. ὅς μόνον, ἄλ-
 λα παρὰ νεκρῶν δόγματα.
 ἔμαθον γάρ, ὥς οὐδὲν ἴσον
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κίων ἐσθλάδε. Λία. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Εξηκτείδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκείνος. καὶ
 παρ' αὐτῶν, Πιπτακός, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 εἰσιν, ὥς ὁρᾷς. Μέν. ἄλυ-
 ποι οὗτοι ὦ Λίακὲ μόνον, καὶ
 φαιδρῶί τῃ ἄλλων. ὁ δὲ
 ἀποδοῖ πλείους, ὥσπερ ἐλκευφί-
 ας ἄρτος, ὁ τὰς φλυκταί-
 ναις ὅλος ἐξωδινηκώς, τίς
 ὄσιν; Λία. Εμπεδοκλῆς ὦ
 Μένιππε, ἡμίεφθος ὑπὸ τῆς
 Αἴττης παρῶν. Μέν. ὦ χαλ-
 κῆπου βέλτιστε, τί παδῶν
 σουτὸν ἐς τὸν κρατῆρας ἐνί-
 βαλεις; Εμ. μελαγχολία
 τίς ὦ Μένιππε. Μέν. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία,
 καὶ

M e n. Quid? an non
 amplius aureum istud fe-
 mur habes? P y t. Non,
 sed age cedo, si quid man-
 ducabile tibi habet pera
 ista. M e n. Fabas habet,
 quare nihil hic est, quod
 tu manducare queas. P y.
 Da modo. Nam hic apud
 manes alia dogmata atq;
 instituta didici, nempe
 quod nihil hic inter se si-
 miles sunt, fabæ & patran-
 tium testiculi. A n. Porro
 hic Solon est, filius Exe-
 cestidis, præterea ille Tha-
 les, & iuxta ipsos Pittacus,
 & cæteri illi, septem au-
 tem omnes sunt, ut vides.
 M e. Læti hi sunt Aeace,
 soli atque alacres præter
 cæteros. Sed hic oppletus
 cinere, tanquam subci-
 nericus panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus, quidnam est?
 A n. Empedocles, M e.
 semicoctus ab Aetna mon-
 te huc profectus. M e n.
 O xripes optime, quid ob-
 secro acciderat tibi, cur
 te ipsum in crateres Aet-
 næ iniiceret? E m. In-
 sania quædam, Menippe.
 M e n. Non per Iovem,
 sed inanis quædam gloriæ

affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc te confagraré fecerunt, vna cū ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen nihil tibi commementum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Cæterum Socrates ille, Acace, ubi locorum tandem est? A E. Cum Nestore ac Palamede ille plerunq; nugatur. M E N. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. A E A. Vides ne caluum illum? M. At omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. A E. Si parum istum dico. M E N. Etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. S O C R. Mene quæris Menippe? M E N. Te ipsum S O C R. Quæ res Athenis se habet? M E. Multi iuniorum philosophari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodum multi. Cæterum autem vidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Pla-

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κέρνυζα. ταῦτά σε ἀπλωδράκωσιν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐδὲν σε τὸ σόφισμα ὤνησιν. ἐφωράδης γὰρ τιθνιώς. ὁ Σωκράτης δὲ Αἰακῆ, ποῦ ποτε ἄρ' ἔστι. Αἰα. μὴ τὰ Νέστορος, καὶ Παλαμίδους ἐκείνος ἀρετὴ τὰ πολλὰ. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ὄζειν. Αἰ. ὅρῃς ἢ φαλακρόν; Μέν. ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν. ὥστε πάντων αὐτὸν εἶναι τοῦτο γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμόν λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὃ Μένιππε; Μέν. καὶ μάλα ὃ Σωκράτης. Σωκ. τί τὰ ἐν Αθηναῖς; Μέν. πολλοὶ σὴν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά γε χήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βεδίσματα εἰ διάσαστό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς εἶδρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα εἶδρακας ὅμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων

τω αὐτῷ. ὁ μὲν ὑποπνέων
 μύρου, ὁ δὲ τοῦ ἐν Σικελίᾳ
 τυράννου Διρακούδην ἔκμα-
 δών. Σωκ. πῶς ἐμοὶ δὲ τί
 φησούσιν; Μέν. εὐδαίμων
 ὁ Σώκρατες ἄνθρωπος εἰ-
 τάγῃ τοιαῦτα πάντες οὖν
 σιθαρμάσιον οἶοντα ἄνδρα
 γηῖν ἔχει, καὶ πάντα ἐγνω-
 κέναι τὰ ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι
 τάλιθις λέγειν, οὐδὲν εἰδύ-
 τα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφα-
 σκον τὰ ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ
 δὲ, ἐκρωνεῖσθαι φησὶν τὸ πρᾶγ-
 μα εἶναι. Μέν. τίνας δ' οὖ-
 τοί εἰπιν οἱ πρὸς σέ; Σωκ.
 Χαρμίδης ὁ Μένιππος, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κληρίου.
 Μέν. εὖ γὰρ ὁ Σώκρατες, ὅτι
 κἄν ταῦθ' αὖ μετὰ πλὴν σιαντῶ
 τέχνῳ, καὶ ἐλγυρεῖς ἦν
 καλῶν. Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἥδιον πράττειμι; ἀλλὰ πη-
 σίον ἡμῶν κατὰ κείσο, εἰ δο-
 κῇ. Μέν. μὰ Δί' ὅτι ἔχει Κροῖ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἄπειμι, πησιόν οἰκί-
 σον αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ
 ἰσχυρὰ γελάσειας, οἰμωζέιν-
 των

to ipse, alter quidem o-
 lens vnguentia, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis a-
 dulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, quippi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res utiq; pertinet. Om-
 nes itaque te admirabilem
 fuisse virum existimant,
 atque omnia cognovisse
 hæc (decet enim opinor,
 verum hic dicere) cum
 nihil scires. S o c. Et ipse
 dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulationē quan-
 dam, eam rem esse puta-
 bant. M e n. Sed quinam
 isti sunt circa te? S o c.
 Charmides, Menippe, &
 Phædrus & Clinix filius
 ille. M e n. Euge, Socrates
 quoniam & hic artem tu-
 am exerces, neq; formo-
 sos istos negligis. S o c.
 Quid enim aliud quod
 quidem suavius sit, age-
 rem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si vide-
 tur. M e n. Non, per Io-
 uem. Ad Cræsum enim
 & Sardanapalum redeo p-
 pe illos habitaturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habiturus ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-

tes illos audiam. ΑΒΛ. Et ego quoque iam abeo, ne quis mortuorum clam nobis subducatur sese. Pleaque autem alia videbis Menippe, quando iterum conueniemus. ΜΕ. Abscas licet, nam & huc Acaece, vidisse sufficit.

των ἀκούων. Αἰα. καὶ γὰρ ἤδη ἄπηναι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγάν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ἔπειδ' ὦ Μένιππε. Κιν. ἀπιθί. καὶ ταυτὲ γ' ἱκανὰ δ' Αἰακέ.

Menippi & Cerberii,

Μενίππου καὶ
Κέρβερου.

Heus Cerbere quando quidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Strygiam paludem, quomodo se habebat Socrates, cum huc accederet? Verisimile est autem te, deus cum sis, non latrare modo, verum etiā humano more loqui, si quando velis. CΕΡ. Quū procul adhuc abesset Menippe, visus est constanti atq; interrito adire vultu, perinde quasi mortem nihil omnino formidaret, tanquam hoc ipsum vellet ijs, qui procul a specus ingressu stabant, ostendere. verum simulatq; despexit in hiatum viditque profundum atq; atrum antri recess-

Ω Κέρβερε, συγγνώμη γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος εἴμι ὁ Σωκράτης ὅποτε κατήει πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε θείον ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωπικῶς φθέγγεσθαι ὅπ' ἐθέλοις. Κερβ. πῶς ἔρωδιν μὲν ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρεπέλω προσώπῳ προσίεναι, καὶ οὐ πάνυ διέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τοῦτ' ἐμφυῖναι τῆς ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶτιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν ἤσω τοῦ χάσματος, καὶ

καὶ εἶδε τὸν ζῶον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνίῳ, κατέσκατα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παῖδια ὠδύρετο, καὶ παντῶς ἐγένετο. Μέν. οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἀνθρώπος ὧν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; Κέρβερ. οὐκ. ἀλλ' ἐπέπειρε ἀναγκῶν αὐτὸ ἐώρα, κατεδρακνύετο, ὡς δῆδιν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὁ πάντως εἶδει παθεῖν, ὡς θανάτωνται οἱ θηαταί. καὶ ὅλως, ὥς πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν αὐτῷ ἔχοιμι, ἕως τοῦ σομίου τολμηρῇ, καὶ ἀνδρείῳ. τὰ δ' ἐνδοδεῖν, ἔλεγχος ἀκριβής. Μένιπ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι εἶδοξα; Κέρβ. μόνος ὦ Μένιππε ἀξίως τοῦ γένους. καὶ Διογένης πρὸ σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζόμεναι ἐσθίετε, μὴ δ' ὠδύ-

recessum, simulque ego cumstantem etiam illum aconito mordens, pede correptum detraherem, infantium ritu eiulabat suosque deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens. M e n. Num igitur fucate sapiens erat ille, neque vere mortem contemnebat? C e r. Haud vere, ceterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam prae se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo, Equidem illud in totum de viris istiusmodi vero possum dicere, ad fauces usque specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, nihil mollius neque fractius. M e n. Ceterum ego quonam animo tibi visus sum subijisse specum? C e r. Vnus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod neutiquam adacti subie-

ritis,

ritis, aut intrusi, verum
tum vltronei, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

δούμινοι, ἀλλ' ἐδιλούσιν
γελῶντες, οἰμῶζιν περιγ-
γείλαντες ἅπασιν.

Charontis & Me- nippi.

Χάρων καὶ Με-
νίππου. Χάρων.

Redde naulum lcele-
ste. M E N. Vociferare, si
quidem isthuc tibi volu-
ptati est Charon. C H A.
Redde, inquam, quod pro
traiectione debes. M E N.
Haudquaquam auferre
queas ab eo qui non ha-
beat. C H A. An est qui-
spiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M E. Sit ne
alius quispiam præterea,
equidem ignoro, ipse cer-
te nō habeo. C H A. At-
qui præfocabo te per Di-
tem impurissime, ni red-
das. M E. At ego illiso ba-
culo tibi comminuam ca-
put. C H A. Num ego te
tam longo traiectu gratis
transuexero? M E. Mer-
curius meo nomine tibi
reddat, ut qui me tibi tra-
diderit. M E R. Belle me-
cum agatur per Iouem, si-
quidem futurū est, ut etiā
defunctorum nomine per
soluam. C H A. Haud o-
mit-

Απόδος ὃ κατάρατε τὰ
πορθμῖα. Μέν. βόα, εἰ
τοῦτό σοι ἥδιον ὢ Χάρον.
Χάρ. Ἀπόδος φημὶ αὐτῷ
ὃν σὺ διαπορθεμυτάμην.
Μέν. οὐκ αὖ λάβοις παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστι
δὲ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὴ καὶ ἄλλός τις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω.
Χάρ. καὶ μὴν ἄγξω σὺ νῆ-
τὸν πλούτωνα ὢ μιαρὲ,
ὥ μὴ ὑποδῶς. Μέν. κα-
γὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας,
διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ.
μά τι οὐκ ἔτη πεπλευκὸς
τοσοῦτον πλουῖ. Μέν. ὁ
Εὐμήης ὑπὲρ ἐμοῦ σοὶ ὑπο-
δότη, ὅς με παρέδωκέ σοι.
Εὐμ. νῆ Δία ὀναίμην, εἰ
μέλλω γε καὶ ὑπερικτίνειν
τῷ νικῶν. Χάρ. οὐκ ὑπο-
δύσο-

εἴσεσθαι σου. Μέν. τούτου
 γι ἔνεκα νηολκῆσας τὸ πορθ
 μῆον, παρέδωκε. πάλιν ἀλλ'
 ὅ, γι μὴ ἔχω, πῶς αὐτὸν λάβοις;
 Χάρ. σὺ δὲ οὐκ ᾔδεις ὡς κο-
 μίζην δέον. Μέν. ᾔδειν
 μὲν οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν,
 ἐχέω διὰ τοῦτο μὴ ἀποστα-
 νῆν; Χάρ. μόνος οὖν ἀνχή-
 σεις πρῶτα πεπλουκέναι;
 Μέν. οὐ πρῶτα ὅ βέλτε. καὶ
 γὰρ ἤπλητα, καὶ τῆς κόπης
 ἐπιλαβόμενος, καὶ αἱ ἐκλαιον
 μόνος τῶν ἄλλων ὀπίσθῃ.
 Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθμῖα. τὸ ὅλον ἀποδοῦ-
 νά σε δεῖ. οὐ γὰρ δέμεις ἄλ-
 λως γένεσθαι. Μέν. οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν
 βίον. Χάρ. χαρῶν λέγεις,
 ἵνα καὶ πληγὰς ὅτι τούτῳ
 παρὰ τὸν Αἰακὸν ἀποσταλάω.
 Μέν. μὴ ἐνόησας οὖν. Χάρ.
 δεῖξάν τι ἐς τὴν πύρρα ἔχεις.
 Μέν. δέμους ἐς δέλεις, καὶ
 τὸν ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χάρ.
 πόθιν τούτου ἡμῖν ὁ Ερμῆς
 κῆρυγας; οἷα γὰρ καὶ ἐλά-
 λει παρὰ τὸν Πλούτῳ, τῶν ὀπ-
 λῶν

mittam te. M E N. Quam
 igitur vel huius gratia per-
 ge, ut facis, nauim trahe-
 re, quanquam quod non
 habeo, quinam auferas?
 C H A. At tu nesciebas,
 quid tibi fuerit adportan-
 dum? M E N. Sciebam
 quidem, verum non erat.
 Quid igitur? num ea gra-
 tia erat mihi semper in vi-
 ta manendum? C H A.
 Solus ergo gloriaberis te
 gratis fuisse transuectum?
 M E N. Haud gratis ὁ πρæ-
 clare, siquidem & senti-
 nam exhausti, & remum
 arripui, & vectorū omniū
 vnus non cinlaui. C H A.
 Ista nihil ad naulum, obo-
 lum reddas oportet, neq;
 enim fas est secus fieri.
 M E N. Proinde tu me
 rursus in vitam reuehe.
 C H A. Belle dicis, nimi-
 rum ut verbera etiam ab
 Aeaco mihi lucrifaciam.
 M E N. Ergo molestus ne
 sis. C. Ostende quid ha-
 beas in pera. M E N. Lupi-
 num si velis, & Hecata cor-
 nam. C H A. Vnde nobis
 hunc canē adduxisti Mer-
 curi? tum qualia garrie-
 bat inter nauigandum?
 vectores omnes irridens,

ac diſterijs inceſſens , v-
nuſque cantillans , illis
plorantibus . M E R C V .
An ignoras Charon quē
virum tranſuexeris , plane
liberum , cuiq; nihil om-
nino curæ ſit . Hic eſt Me-
C H A . Atqui ſi vnquam
poſthac te recepero ? M A .
Si receperis ὁ πρᾶclare ,
ne poſſis quidem iterum
recipere .

Proteſilai & Pluto- nis .

O Domine , ὁ rex , ὁ
noſter Iupiter & tu Cere-
ris filia , ne deſpice pre-
ces amatorias . P L V . Tu
vero quid precaris à no-
bis , aut quis denique eſ ?
P R O . Equidem Proteſi-
laus ſum , filius Iphicli , pa-
tria Philaceniſis , qui cum
reliquis Græcis in expedi-
tione ad Troiam ꝑfectus ,
ac primus omnium cōtra
Ilium pugnando , occiſus
ſum . Precor autem vt di-
miſſus hinc , modicū tem-
poris , in vitam redire de-
nuo permittar . P L V .
Hunc amorē , Proteſilæ ,
omnes mortui amant , ſed
nulluſtamen ipſorum po-
tuitur

κατῶν ἀπάντων καὶ αἰγῶν ,
καὶ ὀπισκόπων , καὶ μόνος ἄ-
δων , οἰμωζόντων ἐκείνων .
Εἰ . ἀγνοεῖς ὦ Χάρον , ὅποιον
ἄνδρα διεπρόβημεν ; ἐλεύ-
θερον ἀκριβῶς , καὶ δένος αὐ-
τῷ μέλει . οὗτός ὄστιν ὁ Μή-
νιππος . Χάρ . καὶ μὴν αἶσιν
λάβω ποτὲ ; Μέν . αἶν λάβεις
ὦ βέλινε δις ἢ καὶ αὐτὸν λάβεις .

Πρωτεσίλαου καὶ Πλούτωνος .

ὦ Δέσποτα , καὶ βασιλεῦ ,
καὶ ἡμέτερε Ζεῦ , καὶ σὺ Δῆμη-
τρες θύγατρε , μὴ ὑπερίδῃτε
δέησιν ἐρωτικῶν . Πλου . σὺ
δὲ τίνοσ δέη παρ' ἡμῶν ; ἢ
τις ὢν τυγχάνεις ; Πρωτ .
εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος , συστρατιώ-
της τοῦ Ἀχαιῶν , καὶ πρῶ-
τος ἐπιδανῶν τοῦ ἐπ' Ἰλίῳ .
δέομαι δὲ ἀφιδεῖς πρὸς ὁ-
λίγον , ἀναβῶναι πάλιν .
Πλου . τοῦτον μὲν ἔρωτα ὦ
Πρωτεσίλαε , πάντες νεκροὶ
ἐρῶσι . πῶς οὐδεὶς αὖ αὐτῷ
τύχη .

τύχη. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῶν Αἰδωνεὺ ἐρῶ ἔγωγε.
 τῆς γυναικὸς δὲ, ἣν νεύγα-
 μον ἔτι ἐν τῇ θαλάμῳ κα-
 ταλιπὼν, ὥχρ' ἔμην ὑποπλέ-
 ων. ἦτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ὑποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
 τοῦ Εὐκτορέος. ὁ οὖν ἔρως τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ὑπο-
 κινεῖ με ὧς δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶ ἄν ποτὲ ὀλίγον
 ὀφθαλμοὺς αὐτῇ, καταβῶμαι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπης
 ὧς Πρωτισίλαι, τὸ Ἀθήνης
 ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὧς
 δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
 πέρογκον ἔνι. Πλου. οὐκοῦν
 φείμενον. ἀφίξεται γὰρ
 ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σι ἀ-
 νελθεῖν δέησι. Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω πλὴν διατρίβειν ὧς Πλού-
 των. ἡράδης δὲ καὶ αὐτὸς
 ἦδ' ἐν, καὶ οἷα οἷον τὸ ἐρεῖν
 ὄψιν. Πλου. ἦτα τί σι ὀνή-
 σει μίαν ἡμέραν ἀναβῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ἰδυροῦμενον; Πρωτ. ὅμαι
 πῆτιν καὶ κείνῳ ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμᾶς. ὥς αὖτ' ἐνός
 δύν

titur eo P r o. At non
 vitam, ὁ Pluto, tanto pe-
 re amo, verum equidem
 vxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq; in
 bellum nauigando profe-
 ctus sum. Deinde infelix
 in egressu nauium, ab He-
 ctore occisus sum. Amor
 itaq; iste vxoris, non me-
 diocriter me, ὁ Domine,
 enecat, voloq; si vel pau-
 lulum ab ipsa conspectus
 fuero, rursus huc descen-
 dere. P l v t. Non bibi-
 sti, Protefilae, aquam Le-
 theam? P r o t. Bibi e-
 quidem, sed hæc res præ-
 ualuit pondere. P l v t.
 Igitur expecta, adueniet
 enim & illa quandoque,
 neq; nunc opus quicquā
 erit, iterum ascendere te.
 P r o. Sed moram hæc
 ferre nequeo. Amasti au-
 tem tu quoq; aliquando,
 ac nosti, qualis res, Amor
 sit. P l v. Et quid adeo
 iuuabit te vnum diem re-
 uiuiscere? deinde autem
 paulo post eadem hæc lu-
 gere? P r o. Spero me et-
 iam illam adducturum es-
 se, vt huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 N
 pics

pies. P L V. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile vnquam factum est. P K O. At ego in memoriam tibi reuocabo, Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen vxorem reddidistis, & cognatam meam Alcestim, emisistis, Herculi gratificantes. P L. Optaris autem cum ista nuda atq; deformi caluaria, fornicosæ illi sponsæ tuæ in conspectum venire? Quo pacto autem illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terretur enim, sat scio atq; au fugiet, tuq; frustra tantum iter exantlaueris. P K O. Proinde mi vir, tu isti quoque rei medicinam aliquam adhibe. Ac Mercurium iube, vt postquam ad lucem peruenerit Protesilaus, contactum virga, mox in adolescentem formosum conuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. P L. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu vero

δύο νικητοὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον. Πλού. οὐδέ μιν γλυῖναι ταῦτα οὐδὲ ἐγλύετο πόσι. Πρω. ἀναμνήσω σε ὃ Πλούτων. Ορφεὺς γὰρ δι' αὐτὸν ταύτῃ τῷ αἰτίᾳ τῷ Εὐρυδίκῃ παρῴδωτε, καὶ ὁμοχρῶν μου Ἀλκυσιν παρῳπέμενται. Ηρακλεῖ χαρίζεσθαι. Πλου. θελήσεις δὲ οὕτω κρατῖον γυμνὸν ὄν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῶναι; πῶς δὲ καὶ ἐκείνη προσβλεπταί σοι, οὐδ' διαγινῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ εὖ οἶδα, καὶ φύξεταί σοι. καὶ μάτῳ ἔσῃ τοσαύτῳ ὁδὸν ἀνελυθώς. Πέρ. οὐκοῦν ὃ ἀνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὸν Ερμῆν, κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ φωτὶ ἦδῃ ὁ Πρωτεσίλαος ἢ καδικόμῳρον ἐν τῇ ῥάβδῳ, νιανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷός τ' ἐστὶ τοῦ πατρὸς. Πλού. ἐπεὶ Περσεφόνῃ σιωδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐδισπείσῃον νυμφίον. σὺ δὲ μέμ-

μὲμνησε, μίαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

vero memineris, non am-
plius quam vnum diem
tibi permiffum esse.

Διογένηος καὶ
Μαυσώλου.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καὶ ὅτι τίνι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
ποροτιμᾶσαι ἀξιόεις; Μαύ.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὴ
ᾤσιναπῶ, ὅς ἐβασίλευ-
σα Καρίας μὴ ἀπάσης,
ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐρίων.
καὶ νήτους δὲ τινες ὑπὸ
γαυρόμην, καὶ ἄρχει Μιλή-
του ἐπέβην, μὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας κατασφιδόμενος.
καὶ καλὸς ἄνθρωπος, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις καρτε-
ρὸς. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Αλικαρνασσῶ μνήμα παμ-
μέγιστον ἔχω ὀπκείμενον,
ἡλίαν οὐκ ἄλλος νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
λος ὀξυσκημένον, ἱππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον εἰκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου, ὅσον
οὐδ' ἴσ' εὖρη τις αὐτῷ ἔα-
δίως

Ohe tu Car, quare tan-
dem insolens es, tibi que
places, ac dignum te cre-
dis, qui vnus nobis omni-
bus antepone? M A V.
Primum regni nomine ὅ-
tu Sinopenfis, quippe qui
Carix imperauerim vni-
uersæ, præterea Lydiæ
quoq; gentibus aliquot,
tum autem & insulas non
nullas subegerim, Miletū
vsq; peruenerim, plerisq;
Ionix partibus vastatis.
Ad hæc formosus eram
ac procerus, ac bellis in
rebus præualidus. Postre-
mo, quod est omnium ma-
ximū, in Halicarnasso mo-
numentum erectū habeo,
singulari magnitudine,
quantum videlicet defun-
ctorum alius nemo possi-
det, neq; pari etiā pulchri-
tudine conditum, viris
scilicet atque equis, pul-
cherrimo ē saxo, ad viuam
formam absolutissimo ar-
tificio expressis, adeo ut

N 2

vel

vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? D I O. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? M A V. Per louem ob hæc inquā. D I O. Atqui ô formose Mausole, neque vires iam illæ, neq; forma tibi iam adest, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria meæ sit anteferenda, siquidem vtræq; pariter tū calua, tum nuda, vtriq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbari sumus, pariter narib. simis ac sursum hiantibus deformati. Cæterum sepulchrum ac saxa illa preciosa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificā quandam apud se structuram habeant, verū quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquā video, nisi forsan illud commodum vocas, quod

plus

δίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ὅτι τούτοις μέγα φρονεῖν; Διοχῆς. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύτω. νῆ Δι' ὅτι τούτοις. Μογ. ἀλλ' ὃ καλὲ Μαύτωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλπίμιδα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἔνικα τὸ σὸν κρανίον προτιμῆθῃ αὐτοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνοντο, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμιδα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσιτιστώμιδα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Αλικαρνασσοῦσι μὲν ἴσως εἶναι ἐπιδείκνυνται, καὶ φιλοτιμῆσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄναι. σὺ δὲ ὃ βέλτερος, οὐχ ὅρῳ ὃ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτε φῆς, ὅτι μάλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφερεῖς
 ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιε-
 ζόμενος. Μαύ. ἀνόνητα οὐκ
 μοι ἐκείνα πάντα. καὶ ἰσότη-
 μος ἔσσι Μαύσωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἰσότημος ὦ
 ἡμνοτάταίε. οὐ γάρ. Μαύσω-
 λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνη-
 μένος τῆς ὑπὲρ γῆς, ἐν ᾗ
 εὐδαιμονεῖν ᾔετο. Διογῆνης
 δὲ καταγιάσεται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μίσιας τῆς γυναικὸς, καὶ Ἀ-
 δελφῆς κατισκευασμένον.
 ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
 ματος ἢ καὶ τίνα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμι-
 λεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀριστοῖς περὶ αὐτοῦ κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὲς βίον βελιω-
 κὼς ὑψιλότερον ὢ Κερῶν αὐ-
 δραποδέσκατε τῷ σου μνήμα-
 τος, καὶ ἐν βελαιοτέρῳ χορίῳ
 κατισκευασμένον.

Νιρείως, Θερσίτου, καὶ
 Μενίππου. Νι-
 ρεύς.

plus oneris, atq; nos su-
 stines, sub tam ingentibus
 saxis pressus ac laborans,
 MAU. Itane nihil illa mi-
 hi conducunt omnia, pla-
 neque pares erunt Mau-
 sol^{us} ac Diogenes? DIO.
 Imo haud pares, inquam,
 vir clarissime, nam Mau-
 solus discruciabitur, quo-
 ties earum rerum in men-
 tem veniet, quibus in vi-
 ta florere consuevit, ac
 Diogenes interim eum
 ridebit. Atq; ille quidem
 de suo illo monumento,
 quod est in Halicarnasso,
 memorabit, ab vxore Ar-
 temisia atque sorore pa-
 rato, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpo-
 re nouit, nunquid habeat
 sepulchrum. Neq; enim
 illi res ea curæ est, verum
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, ut qui
 vitam peregerit viro di-
 gnâ, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorem, ac tutiore in loco
 substructam.

Nirei, Therfitæ, &
 Menippi.

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? M 2. Imò quinam sitis, prius arbitror indicandū, nam hoc opinor, scitu est opus. M 1. Nireus ac Therſites. M 2. Vter Nireus vter Therſites, non dum enim vel hoc satis liquet. T H 2. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rariſq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiorem æstimes. N 1 2. Mirum me Aglaia Charopeque prognatum, qui vir pulcherrimus vnus omnib. è Graiſ Priameia ad Pergama veni. M 2 N. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus alijs appareas af-

Ιδού δὴ Μένιππος οὐ-
 τοσι δικάσει, πότιρος εὐ-
 μορφώτερός ὤσιν. εἰπέ δὲ
 Μένιππος, οὐ καλλίων σοι
 δεκῶ; Μεν. τίνες δὲ καὶ
 ἔστι, πότιρον ὄμαι. χερ
 γδ τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νι-
 ρεύς καὶ Θερσίτης. Μεν.
 πότιρος ὁ Νιρεύς, καὶ
 πότιρος οὐκ ὁ Θερσίτης,
 οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.
 Θερσίτης. ἐν μὲν ἥδ' ἐν τοῦτ'
 ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι,
 καὶ οὐδὲν τηλικούτον δια-
 φέεις, ἥλικον σε Ομη-
 ρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπή-
 νισιν, ἀπάντων εὐμορ-
 φώτατον ποσειπών. ἀλλ'
 ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψιδνός,
 οὐδὲν χείρον ἐφαίλω τὰ
 δικασῆ. ὦρα δέ σοι ὦ Μέ-
 νιππος, ὃν τινα καὶ εὐμορ-
 φώτερον ἡγῆ. Νιρ. ἐμέ γε
 τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάρωπος,
 ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον
 ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
 ὑπὸ γλῶ, ὥς ὄμαι κάλ-
 λιστος ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν
 ὄσα ὁμοία, τὰ δὲ κρανίον,
 ταύ-

ταῦτα μόνον ἄρα διακρί-
νεται ἀπὸ τοῦ Θεοφίτου
κραίου, ὅτι εὐθρυπίον τὸ
σόν. ἀλαπαδὸν γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔ-
χεις. Νικ. καὶ μὴν ἔρου
Ομηρον ὁποῖος ἴω, ὅποτε
σωτηράτων τοῖς Λαλαῖς.
Μιν. ὀνείρατά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ γὰρ
ἔχεις, ἡκίνα δὲ οἱ τότε ἴ-
σασιν. Νικ. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμορφότερος ἔμι
ᾧ Μένιππ; Μιν. οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος,
ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ
ἑμῶι ἅπαντις. Θεοφ. ἐμὸν
μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χεί-
ρωνος.

ἤκουσα ᾧ Χείρων, ὡς
θεὸς ὢν ἐπιδυμήσειας ἀπο-
δαῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ'
ἤκουσας ᾧ Μένιππ. καὶ
τέθνηκα, ὡς ὄρεας, ἀ-
θάνατος εἶναι δυνάμι-
ς. Μέν. τίς δὲ σε
ἔρω

assimilis, porro caluaria
hoc vno insigni à Therfi-
te caluaria dignosci possit,
q̃ tua delicata est ac molli-
cula, quandoquidē isthuc
habes effœminatū ac neu-
tiq̃ viro decorum. N. At-
tamen Homerū perconta-
re, qua specietum fuerim,
cum inter Græcorum co-
pias militarem. M. v. Tu
quidem somnia mihi nar-
ras, at ego ea specto, quæ
video, quæq; tibi adsunt
in præsentia, cæterum ista
norunt, qui id temporis vi-
uebant. N. i. Quid igitur
tandē? an non ego formos-
ior Menippe? M. Neque
tu neq; quisq; alius formos-
us hoc loco, siquidem a-
pud inferos æqualitas est,
paresq; sunt omnes. T. Mi-
hi quidem vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
nis.

Equidem audiui Chiro-
ron, te deus cum esses, ta-
men optasse mortem. C.
Vera ista audisti ὁ Me-
nippe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cum mi-
hi licuerit immortalē esse.
M. At quænam te mor-

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominum horreat? CH I. Dicam apud te, virū neutiquam stultum atque imperitum. Iam mihi defiebat iucundum immortalitate frui. M 2. Quid? an iniucundum erat te vivere, lucemq; tueri? CH I. Erat inquam Menippe, namq; iucundum vocant, id ego neutiquā simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū quum ego semper viverem, atq; ijsdem perpetuo reb. vterer, sole, luce, cibo, tum horæ eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, reciproco quadam orbe redirent, atque alijs alia qui vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est sita, si perpetuo fruaris ijsdem, sed omnino in permutando posita est. M 2. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi præcedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? CH I. Haud suaviter Menippe

ἔως τοῦ θανάτου ἔσχεν ἀνιέραιου τοῖς πολλοῖς χρίματα; Χείρων. ἐγὼ πρὸς σε οὐκ ἀσυνέτον ὄντα. οὐκ ὡς ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Μένιπ. οὐχ ἡδὺ ὡς, ζῶντα ὅσον τὰ φῶς; Χείρ. οὐκ ὡς Μένιπ. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀπλούτῳ ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῆς οὐσίας, ἡλίου, φωτός, τροφῆς, αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἔκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θάτερον. ἐνεπλήθην γὰρ αὐτῆς, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως, τὸ τρεπνὸν ὡς. Μέν. ὡς λέγεις ὦ Χείρων. τὰ ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεται, ἀφ' οὗ προσιδόμενος αὐτὰ ἦκεις; Χείρ. οὐκ ἀνδρῶς ὡς Μένιπ. ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πᾶν δημοτικόν, καὶ

καὶ τὸ ἀγαθὸν οὐδὲν ἔ-
χει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ
ἵνα , ἢ ἐν σκότῳ . ἄλ-
λος τε , οὐδὲ διψῶ ὥ-
στε ἄνω , οὔτε πεινῶ
δεῖ , ἀλλ' ἀντιπιδεῖς τού-
των ἁπάντων ἐσμὲν . Μέν.
ὅρα ὦ Χείρων , μὴ περι-
σπάσης σεαυτὸν , καὶ ἐς
τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περι-
σθῇ . Χείρ. πῶς τοῦτο φής ;
Μένικ. ὅτι εἰ σθῇ ἐν τῷ
βίῳ τὸ ὁμοίον ἀνὴρ καὶ ταύ-
την ἐγένετό σοι προσκο-
ρὲς , καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως
ὄντα , προσκορὴ ὁμοίως
αὐτὸν ἤρκοιτο , καὶ δέησει με-
ταβολῇ γὰρ ζητεῖν τινα ,
καὶ ἐνταῦθεν ἐς ἄλλον βί-
ον , ὥστε ὁρᾷ αἰδύα-
τον . Χείρ. τί οὐκ αὐτὸ πά-
δοι τίς ὦ Μένικπτε ; Μέν.
ὅστις , ὅμαι , καὶ φασὶ ,
σωτητὸν ὄντα , ἀξέσκεισθαι
καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦ-
σι , καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφαιρε-
ται αἰετῶς .

Διογέ-

siquidem æqualitas ipsa
quiddam habet admodum
populare. Nihil autem in-
terest , vtrum in luce quis
agat , an in tenebris. Præ-
terea neque sitiendum est
nobis quemadmodum a-
pud superos , neq; esurien-
dum . sed eiusmodi rerum
omniū egentia vacamus.
M E N . Vide Chiron ne
temetipse in voluas , neue
eodem tibi recidat oratio.
C H . Quamobrem isthuc
sis ? M E N . Nempe si il-
lud tibi fastidio fuit , quod
in vita semper iisdem simi-
libusque rebus vtendum
erat , cum hic itidem simi-
lia sint omnia , eundem
admodum parient fastidi-
um . At de integro tibi
querenda erit vitæ com-
mutatio , atque hinc quo-
piam aliam in vitam de-
migrandum , id quod arbi-
tror fieri non posse . C H .
Quid igitur faciendū Me-
nippe ? M E . Illud nimirū ,
vt sapiens cum sis , quem-
admodum opiaor , & vul-
go prædicant , præsentibus
reb. sis contentus , boniq;
consulas quod adest , neq;
quicquam in his esse pu-
tes , quod ferri non queat .

N 5

Dio-

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Διογένης, Αντίσθενες,
καὶ Κράτης.

Ocium nunc agimus
Antisthenes & tu Crates,
quare, cur non obsecro
imus deambulatum, recta
ad ingressum & fauces or
ci, ut ibi spectemus eos,
qui descendunt, quinam
sint, & quid quisque eo
rum agat? ANT. Eamus
Diogenes. Etenim specta
culum hoc iucundum fue
rit, videre alios quidem
ipsorum lachrymari, alios
autem ut dimittantur,
supplicare, quosdam au
tem ægre descendere, &
quanquam ceruice vrgen
te ac impellente Mercu
rio reluctari tamen, & re
supinos obniti nulla ne
cessitate aut commodop
suo. C R A. Ego vero et
iam exponam vobis, quæ
ipse vidi in via, quando
huc descendebam. D I O.
Exponas licet, Crates, vi
deris enim quædam om
nino ritu digna dicturus
esse. C R. Tum alij multi
nobiscum descendebant,
tum vero inter ipsos ma
xime nobiles, Ismenodo
rus ille diues, ex nostris,
&

Αντίδενος καὶ Κράτης,
χαλῶ ἀγομεν. ὥς τί οἱ κ
ἀπαιμιν εὐδὲ τῆς καδόδου
ἀπειπατήσουσι, ὁφόμενοι
τὸν κατιόντῃς οἰοί τινές εἰ
σι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ.
Αγ. ἀπώμιν ὦ Διόγενεις.
καὶ γὰρ αὖ τὰ θέαμα ἡδὲ
χρῆστο, τοὺς μὲν δακρύ
οντας αὐτῶν ἱεῖν, τοὺς δὲ
ἡκετῶντας ἀφελῶσαι.
ἐπίους δὲ μόλις κατιόν
τας, καὶ ὅπῃ τράχηλοι
ἀθροῦτος τοῦ Εἰρημοῦ, ἔ
μως ἀντιβαίνοντας, καὶ
ἐπίους ἀντιρείδοντας, οὐ
δὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γοῦν
καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶ
δον, ὅποτε κατήεν κατὰ
τὴν ὁδόν. Διογ. διηγῆσαι
ὦ Κράτης, οἰκας γὰρ τινα
παγγέλοια ἱεῖν. Κρά. καὶ
ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέ
βαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ
ὁπίσημοι, Ἰσμενώδωρος τε
ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος,
καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μιθιάς ὤ-
 παρχος, καὶ Ορσίτης ὁ Ἀμέ-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰππινόδω-
 ρος, ἐπιφύγουτε γὰρ ὑπὸ λη-
 σῶν παρὰ τὸν Κιθαῖρῶνα, ἐς
 Ἐλευσίνα ὁίμαι βαδίζων,
 ἔστιν τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν
 ταῖν χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ πα-
 ρὰ τὰ νογῶν, ἃ κατελε-
 λείπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἐ-
 αὐτῷ ἐπιμέμεφετο τὸ τέλ-
 μος. ὃς Κιθαῖρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐ-
 λευθεράς χωρία πανέρεμα
 ὄντα ὑπὸ τῷ πολέμῳ, διο-
 δύων, δύο μόνους οἰκέτας
 ἐπύχετο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 τέσσαρα μετ' ἑαυτοῦ ἔχων.
 ὁ δ' Ἀρτάκης θρηναῖος γὰρ
 ἦδ' ἔτι, καὶ τὴν Δι' οὐκ ἄσιμτος
 πλεῖστέν ἐστιν ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤχθιτο, καὶ ἡγανάκτα πε-
 ςὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν
 ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ σωετι-
 θήκει, μετὰ πλεονάζον ἀμφό-
 τερσι διαπαρέντις ὑπὸ θρα-
 κίτινος πελταστού, ἐν τῇ
 ὁπῇ

& Arfaces Medorum præ-
 fectus, & Armenius Orce-
 tes. Ismenodorus igitur
 (occisus enim fuerat à la-
 tronibus circa Cithæro-
 nem, quando Eleusinem,
 ut arbitror, proficisceba-
 tur) & gemebat & vulnus
 in manib. præ se ferebat,
 liberos suos paruos, quos
 reliquerat itentidem vo-
 cando, sibi que ipsi ob au-
 daciā succensendo. qui
 cum Cithæronem transis-
 set, ac illa loca circa Eleu-
 teras deserta, ac bellis va-
 stata peragrasset, non am-
 plius quam duos seruos
 secum adduxisset, idq; et-
 iam cum phialas quinque
 aureas, & cymbia quatuor
 secum haberet. Arfaces
 autem (senior enim iam
 erat, & per louem, pro
 Barbarico illo ritu, facie
 non adeo inhonesta aut
 contemnenda) grauitè
 ferebat atq; indignabatur,
 quod pedibus incederet,
 volebatque sibi equum
 suum adduci. Nam & e-
 quus vna cum eo mortu-
 us fuerat, vna plaga am-
 bubus transfossis a Thra-
 censi quodam scutato, in
 eo prælio, quod cum rege
 Cap-

Cappadocum ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem infesto cursu in hostem ferebatur, longe, ut quidem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ad scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastam excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illum transuerberat. A N. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut vno ictu ambos transfunderet? C R A. Facillime Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contum quendam viginti cubitalem prætentū habens, Thrax autem ubi pelta obiecta, plagam excussisset, & iam cuspis ipsum præteruecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia cursus seipsum transadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina utrinque ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis

nimi-

ὅτι τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸ Καππαδόκιον συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ ἡλαυνεῖν, ὡς διηγείτο, πολὺ ὅλ' ἄλλων προὔπιξερμήσας. ὑποσαὶ δὲ ὁ Δραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ὑποτίθεται τὸν Ἀρσάκει κορτόν, οὗτος δὲ ὑποθείς τὴν σάρισσαν, αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝ. πῶς οἶόν τι, ὦ Κράτης, μᾶλλον τοῦτο γενέσθαι; Κρά. ἔρεσα ὦ Ἀντίδινε. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ ἡλαυνεῖν, εἰκοσιπῆχυς τινα κορτόν προβέβλημύς. ὁ Δραξ δ' ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρήλθεν αὐτόν ἢ ἀκωκῆς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα. διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπαξ, ἄρχει ὑπὸ τὴν πυγὴν. ἔρεσα, οἶόν τι

τι

τι ἐξήμετο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡ γὰρ ἀνάγκη δὲ ὁμῶς, ὁμότιμος ὦν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππου ὡς κατέναι. ὁ δὲ γὰρ Οὐρανὸς οὐκ ἰδίῳ, καὶ πάντῃ ἀπαλὸς τῷ πόδι, καὶ οὐδ' ἐσθλὰ χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδυνάτο. πάχονσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μηδοὶ πάντες, ἐπὶ δὲ ἀποβῶντι τῷ ἵππῳ, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῷ ἀκανθῶν δὴ καίνοντι ἀκροποδῆτι, μόλις βαδίζουσιν. ὥς ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἠδύλεον, ὁ βέλτιστος Εὐρυπύλοιο ἀράμενος αὐτὸν, ἐν ὁμοστροφίᾳ αὐτοῦ τὸ πορθμεῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝ. καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείεις ἐμῶζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατάλαβον χάραγαν, ὥς ἀντιπιδείκω πλεύταιμι. παρὰ τὸ

nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam ceteri habebatur, volebatque eques descendere. Οὐρανὸς autem, priuatus quispian erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere villo modo poterat. Accidit autem hoc prorsus Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque ægre incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi delectus iaceret, neque villo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam usque portauit, ego vero sequens ridebam. ΑΝ. Et ego porro quando huc descende-bam, neque admiscui me ipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupauit mihi locū, quo commodius nauigare.

Inter

Inter nauigandum vero , alij quidem lachrymabantur , alij autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. D I O . Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille scenerator , ex Pirzo & Lampis Acarnan , qui mercenarios milites ductauerat , & Damis diues ille Corinthius , simul descendebant . Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorē Myrtij meretricis seipsum iugularat: Blepsias vero famē miser perijsse dicebatur , & apparebat sane adhuc pallidus supra modū ac tenuis maxime. Ego vero quāquam antea notam, interrogabam tamen quo pacto quisq; mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta vero, inquam, passus es ab illo , qui talenta cum haberes coaceruata mille , ac ipse in delicijs viueres , annos noniginta natus, adolescen-

τὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναντίων . ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερεπρόβην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίδενε, τοιοῦτον ἐτύχῃτε ξυνοδοιπῶν. ἐμεῖ δὲ Βλεψίας τε δανειστὸς, ὁ ἐκ Πειραιῶν, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρναν, ξυναγὼς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατήσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ὑποδαγνών. ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἐρῶτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ὑποσφάξας ἑαυτὸν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶ ἀθλιὸς ἐλέγετο ἀπισκλληκέναι, καὶ ἐδήλου ὡχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λιπρὸς ἐς τὸ ἀκρετέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ὑποδάγοι. . . ἦτα πρὸ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν ὕδον, οὐκ ἀδικα μὲν τοι ἔπαθες ἐφ' ὧν ὕδωρ αὐτοῦ, ὃς τάλαντα, ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ πρυφῶν αὐτὸς ἐγεννηκονταίτης ὢν, ὀκτωκαδικαίτης γιανίσκω

καὶ τέτταρας ὀφθαλμοὺς παρῆ-
 χης. σὺ δὲ ὦ ἀκαρναν, ἔστιν
 ὃ καὶ κείνος, καὶ κατηρᾶτο
 τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτίαν τὸν
 ἔρωτα, σκαυτὸν δὲ οὐ, ὅς
 τοῦ μὲν πολέμιους οὐδὲ
 πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φι-
 λοκιδιῶντος ἡγωνίζου πρὸ
 ὅσῃ ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ
 τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ
 δακρύων ὀπιπλάσων, καὶ
 στεναγμῶν, ἐάλας ὁ γυν-
 ναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας
 αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγύρει
 φθάσας, πολλὴν τὴν αἰοί-
 αν, ὅτι χρήματα ἐφύλατ-
 τε τῆς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονομίαις, εἰς αἰὲν βιώ-
 σασαι ὁ μάταιος νομίζων.
 πλὴν ἐμοὶ γε οὐ πλὴν τυ-
 χούσαν τρεπὼν παρῆσ-
 χοντό τε γέροντες. ἀλλ' ἤδη
 μὲν ὅτι πρὸ σομῶν ἐτμέν.
 ὑπερέπειν καὶ, καὶ ὑπε-
 σκοπεῖν πρὸ ῥῥῶδιν τοῦ
 ἀφικνουμένου. βαβαί,
 πολλοί γε καὶ ποικίλοι, καὶ
 πάντες δακρύοντες, πλὴν
 ὅτι πορνῶν τούτων καὶ νη-
 πίων.

ti illi quatuor oculos scili-
 cet suppeditabas. Tu vero
 Acarnan, (gемеbat enim
 & ille, ac deuouebat Myr-
 tium) quid amorem ac-
 cusas, inquam, & non po-
 tius te ipsum? qui hostes
 quidē haud vnquam per-
 horrueris, sed te vltro pe-
 riculis offerendo, ante a-
 lios in prælium descende-
 ris. A puella vero vulgarī
 illa quidem ac forte ob-
 lata, & lachrymis atq; sin-
 gultibus fictitijs, genero-
 sus ipse tu captus fueris.
 Nam Blepsias quidem ip-
 se sese accusat, ob nimiam
 stultitiam, quod pecuni-
 am videlicet custodieris
 heredibus nulla necessi-
 tudine sibi coniunctis,
 dum in perpetuum victu-
 rum esse vanus ipse se pu-
 tat. Verum mihi quidem
 non vulgarem voluptatē
 præbuerunt tunc lamen-
 tantes isti. Sed iam circa
 fauces sumus. Aspicere
 nos illuc oportet, atque à
 longe contemplari adue-
 nientes. Papæ, multi cer-
 te, & varij, omnesq; la-
 chrymantes, præter pul-
 los istos & infantes. Quin
 & ætate nimia confecti
 illi

illi lugent. Sed quid hoc num philtro aliquo vitæ tenentur? Istū igitur decrepitum interrogare lubet, Quid ploras? heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cum senex huc adueneris? Ecceubi rex fuisti? M E N. Haudquaquam. D I O. Verum satrapes. M E N. Neque hoc. D I O. Num igitur diues fuisti, ideoque male te habet, quod relictis multis delicijs ac voluptatibus mori coactus fueris? M E N. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitā autem difficilem egi, arundine & linea victum queritans, vitra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis viciens. D I O. Et viuere cupiebas cum talis esses? M E N. Certe quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horrendum. D I O. Deliras ô senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis eo æqualis portitori huic. Proinde quid

πίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γε-
γηρακότες ὁδύρουσι. τί τοῦ-
το; ἄρα τὸ φίλτρον αὐτὸν
ἔχει τὸ βίου; τοῦτον οὐκ τὸν
ὑπεργήρων ἐξιδὼς βούλομαι.
τί δακρύεις τηλεκότες ὑπε-
θανόν; τί ἀγαθακλίεις ὃ βέλ-
τιστε, καὶ ταῦτά, γέρον ἀφι-
γυμένος; ἤ που βασιλεὺς ἦν δα;
Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλ-
λὰ σατράπης; Πτω. οὐδὲ
τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπλού-
της, εἴτα αἰῶσι τὸ πολ-
λὸν πρυφύων ἀπολιπόντα τε-
θνάσαι; Πτω. οὐδὲν τοιοῦ-
τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγύθην
ἀμφὶ τὰ ἐνηήκοντα. βίον
δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ
ἐρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν
πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τε,
καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀ-
μυδρὸν βλέπων. Διογ. εἴτα
τοιοῦτος ὢν, ζῶν ἤδειες;
Πτω. ναί. Ἡδὺ γὰρ ὡς τὸ
πῶς. καὶ τὸ τεθνάσαι, θεινὸν
καὶ φευκτέον. Διογ. παρακαί-
εις ὃ γέρον, καὶ μετράκιον
πρὸς τὸ χρεῖων, καὶ ταῦτα, ὑλι-
κιώτης ὢν τοῦ πορθημέως. τί
οὐκ

οὐδ' αὖ τις λέγει πρὸς τῶν
 νέων, ὅποτε οἱ τυλκεύται
 φιλόζωοι εἰσὶν; οὐς ἐχρῶν
 διώκειν τὸν θάνατον; ὡς
 τῶν ἐν τῷ γήρα κακῶν φάρ-
 μακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδῇται, ὡς
 ὑπὸ δρασιν βοδινάοντας, ὁ-
 ρῶν πρὸς τὸ εὖ μιν εἰλου-
 μένους.

Μενίππου καὶ
 Τειρεσίου.

quid iam de adolescenti-
 bus dicamus, quando et-
 iam decrepiti isti tantope-
 re vivere capiunt? quos
 decebat ipsam mortem et-
 iam conlectari, tanquam
 remedium quoddam eo-
 rum malorum, quæ secū
 fert senectus? Sed abea-
 mus iam, ne quis & nos
 suspicetur tales esse, qui
 hinc aufugere cupiamus,
 quando circa fauces hic
 nos oberrare viderit.

Menippi & Thire-
 sia.

Ω Τειρεσία, ἢ μὴ καὶ
 τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνώ-
 ναι ἔσθ' ἰδίων. ἅπανσι γὰρ ἡμῖν
 ὁμοίως τὰ ὅμματα κινὰ,
 μένον δὲ αἰ χῶραι αὐτῶν.
 τὰ δ' αἶλλα, οὐκ ἔστ' αὖ
 εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ φινεύς
 ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι
 μὲν τοι μάντις ἦν, καὶ ὅτι
 ἀμφοτέρω ἐχθροῦ μόνος ἀ-
 νὴς καὶ γυνή, τῶν ποικιλῶν
 ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θε-
 ῶν τοι γαρουῶ ἐπέμει, ὅπο-
 τίς ἐπειράθης ἡδίωνος τῶν
 βίῃ, ὅποτε ἀνὴρ ἦν, ἢ ὁ
 γυναι-

An vero & cæcus sis,
 Thiresia, non amplius co-
 gnitu facile est. Nobis e-
 nim cunctis atque sunt
 vacui oculi, ac solæ illo-
 rum sedes relictæ: quod
 autem ad cætera attinet,
 non facile dixeris, qui
 Phineus aut qui Lynceus
 fuerit. At vero, quod va-
 tes fueris, & quod virum-
 que solus teipsum perhi-
 bueris, marem ac foemina-
 nam, auditis, aliquando
 poëtis, noui. Proinde, per
 deos, dic mihi utram vi-
 tam expertus es suauio-
 rem, vir ne quando fuisti,

an cum femina? T I K. Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominatur quoq; viris mulieres, neque ipsis necesse est in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in concionibus diffidere, neque in foro atq; iudicijs contendere. M E. Quid? an non audisti, Tiresia, Euripidis Medeam, qualia dixerit, cum mulierum genus deplo-
rando commemorat, quā miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonefecerunt enim me versiculi isti Medæ) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier esses, an vero sterilis, & absq; semine vitam illam degisti? T I R. Quid hoc Menippe interrogas? M. Nihil acerbe. T I R. Verum responde, si tibi molestum non est. T I. Non fui sterilis quidem, sed neque peperit tamen. M. Sufficit hoc. Vtrum enim & vuluam habuisses, scire volebam. T I R. Habui scilicet. M E N. Suc-

cessu

γυναικεῖος; Τη. ἀμείνων ὡς παρὰ πολὺ ὧς Μένιππε ὁ γυναικεῖος. ἀσφαγμονέστερος γὰρ, καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὔτε πολεμικὴν αἰάλην αὐταῖς, οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐσάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρειν, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐζητάζειν. Μέν. οὐ γὰρ ἀπὸ κοῆς ὧς Τηρεσία τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, ὅσα εἶπεν, οἰκτεροῦσα τὸ γυναικεῖον, ὥς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφύρηντων τινὰ τὸν ἐν τῇ ὠδίνῳ πῆνον ὑφισταμένους; ἀτὰρ εἰπέ μοι, ὑπέμνησέ γάρ τίς τὰ τῆς Μηδείας ἱαμβεῖα, καὶ ἔτι-
κες ποτὲ ὅποτε γυνὴ ἦσθα. ἦ σείρα, καὶ ἔργονος διετέλευσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; Τη. τί τοῦτο ὧς Μένιππε ἐρωτᾷς; Μένιπ. οὐδὲν χαλεπὸν ὧς Τηρεσία. πᾶν ἀποκρίναι, εἴ σοι ἔχθριον. Τη. οὐ σείρα μὲν ἦμιν, οὐκ ἔτι-
κον δ' ὁμῶς. Μέν. ἱκανὸν τοῦτο. εἴ γὰρ μήτεσιν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέσθαι. Τη. εἶχον

ἔχον δηλαδὴ. Μέν. χεῖρα
 δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μῦρον τὸ γυναικεῖον
 ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαῖοι ἀπι-
 τήδυσαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον
 ἀνέφυν, καὶ πύγωνα ἔξ-
 ἤνεγκας, αὐτίκα ἐν γυ-
 ναικίς ἀνὴρ ἀνιφάνης; Τειρ.
 οὐχ ὅρῳ τί σοι βούλεται τὸ
 ἐρώτημα, δοκεῖς δ' οὐ
 μοι ἀπισεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως
 ἐγένετο. Μέν. οὐ χεῖρ γὰρ
 ἀπισεῖν ὧ Τηρεσία τοῖς τοι-
 οῦτοῖς, ἀλλὰ καθάπερ τινα
 βλάκα μὴ ἔξετάζοντα, εἴτε
 δυνάτεια ὄαν; εἴτε καὶ μὴ
 παραδέχεται; Τειρ. σὺ
 οὐδ' οὐδὲ τὰλλα πιστεύεις
 οὕτω γενέσθαι, ὅπῃ τ' αὖ ἀκού-
 σης, ὅρῃα ἐν γυναικῶν ἐγέ-
 γοντό τινες, ἢ δένδρα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀνδρόνα, ἢ πλὴν
 Δάφνιω, ἢ πλὴν τοῦ Λυκά-
 οτος θυγατέρα; Μέν. ὡ
 σου κακύναις ἐντύχῃ, ἦτο
 μαί ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ
 ὧ βέλτιστε, ὅπῃτε γυνὴ
 ἴδα, καὶ ἐμμαντεύου τότε
 ὅπως καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα ἀνὴρ
 καὶ

cessu autē temporis, vul-
 ua ne illa evanuit, & mem-
 brum muliebri obtura-
 tum est, mamillæque ite-
 rum complanatæ, deinde
 virile succreuit, & barbam
 produxisti, an vero repen-
 te ex muliere vir factus
 prodijisti? T I. Non video
 quid sibi velit interroga-
 tio hæc. Videris autem
 mihi pro dubio habere,
 factum ne hoc ita sit, an
 non. M E N. Quid an non
 dubitare, Tiretia, de hu-
 iusmodi rebus conue-
 nit? sed perinde ac fatu-
 um aliquem non perpen-
 sis, fieri ne possint an nō.
 protinus pro veris recipere?
 T I R. Tum igitur ne-
 que cætera credis hoc pa-
 cto contigisse, puta quum
 audieris, ut quædam ex
 mulierib. aves factæ sint,
 aut arbores, aut feræ, Phi-
 lomela videlicet aut Daph-
 ne, aut Lycaonis istius fi-
 lia? M E N. Quod si quan-
 do & in illas incidero, tum
 quid ipsæ dicant, quoque
 scibo. Tu vero, ὁ opti-
 me, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoque
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-

ter & vir & vates didicisti
esse? T 1. Vides? ut cun-
cta ea quæ de me ferūtur,
ignoras, puta quo pacto &
item quandam Deorum
diremi, & Iuno visu me
priuavit, Iupiter autem in
solatium damani eius vati-
cinandi artem mihi dedit.
M. Adhuc ne Tiresia, mē-
dacijs istis caperis? Sed fa-
cis hoc more vatum. Con-
suetum enim vobis hoc
est, nihil iam sani dicere.

Aiacis & Agamem- nonis.

Si tu, dum furore cor-
reptus fuisti, Ajax, teip-
sum interfecisti, nos au-
tem cunctos etiam mem-
bris, ut putabas, detrun-
caris, deformasti, quid
quæso Vlyfsem accusas?
Ac paulo ante neq; aspi-
cere ipsum voluisti, cum
venisses huc vates consul-
turus, neque alioqui di-
gnatus es virum commili-
tonem ac socium, sed su-
perbe admodum ac gran-
di incedens gressu, præ-
terijsti. A 1. Merito Aga-
mnonis enim mihi furoris
huius autor extitit, ut
qui

καὶ μάντις ἑμαδὶς εἶναι;
Τῆς. ὀρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ πε-
ρὶ ἑμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέ-
λυσά τινα ἔρειν ὅς Διῶν;
καὶ ἡ μὲν Ἡρα ἐπὶ ἡρώσέ μιν.
ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ
μαντικῇ τῷ συμφορῶν.
Μέν. ἐτι ἔχῃ ὁ Τειρεσία
ὅς ψευδμάτων; ἀλλὰ κα-
τὰ τοῦ μάντις τοῦτο ποι-
εῖς. ἔθος γὰρ ὑμῖν, μηδὲν
ὕγιες λέγειν.

Αἴαντ' & καὶ Αγα- μέμνωνος.

Εἰ σὺ μαντεῖς ὁ Αἴαν,
σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελί-
σας ὃ καὶ ἡμεῖς ἅπαντας, τί
αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ
πρῶτον οὔτε προσέβλεψας
αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευ-
σόμενος, οὔτε προσειπὴν
ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
τῳ, καὶ ἐτάειρον. ἀλλ' ὑ-
περοπλικῶς μέγαρα βαίνων,
παρήλθεις. Αἴα. εἰκότως, ὁ
Αγάμεμνων. αὐτὸς γὰρ μοι
τῆς μανίας αἴτιος κατέστη,
μόνος

μῶτος ἀντιξισταδὴς ὅπῃ
 τοῖς ὅπλοις. Ἀγαμ. ἡξίους
 δὲ ἀνταγώνιστος εἶναι, καὶ
 ἀκονιτὶ κρατῆν ἀπάντων;
 Αἴα. γαῖ, τὰ γε τοιαῦτα,
 οἰκία γὰρ μοι λῶ ἢ παρο-
 πλία, τοῦ ἀντιφύου γε εἶσα.
 καὶ ὑμεῖς οἱ πολλοὶ πολὺ ἀ-
 μείνους ὄντες, ἀπείπαδε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παριχω-
 ρήσατέ μοι ὅψ' ἄθλων. ὁ
 δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἔσωσα κινδυνεύον-
 τα κατακινέσθαι ὑπὸ
 ὅψ' φεγγῶν, ἀμείνων ἡξί-
 ου εἶναι, καὶ ὀπτηθεῖν ὅτι-
 ρος ἔχειν τὰ ὅπλα. Ἀγαμ.
 αἰτίῳ τοιγαροῦν ὧ γιν-
 νᾶτε τὴν θέτιν, ἢ δέαν
 σοὶ τὴν κληρονομίαν ὅψ'
 ὅπλων παραδιδόναι συγ-
 γειῇ γε ὄντι, φέρουσα,
 εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐ-
 τὰ. Αἴα. οὐκ, ἀλλὰ τὸν
 Οδυσσεά, ὃς ἀντιποιήθη
 μόνος. Ἀγαμ. συγγνώ-
 μῃ δ' Αἴαν, εἰ ἀνθρώπος ὢν,
 ᾤρεθ' ἡ δόξης ἡδίστου πράγ-
 ματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ὑμῶν
 ἕκαστος

qui solus mecum pro ar-
 mis iudicio contendere
 ausus fuerit. A G. An ve-
 ro dignum censebas te,
 qui absque aduersario,
 & absq; puluere, ut dici-
 tur, superares omnes? A.
 Quidni? in tali utiq; cau-
 sa. Nam armatura ea, co-
 gnationis quodam iure ad
 me pertinebat, cum fra-
 tris mei patruelis certe fue-
 rit. Deinde vos ceteri, qui
 multo quam ille prastan-
 tiores eratis, detrectatis
 certamen, & cessistis mi-
 hi arma. Iste autem Laër-
 tex filius, quem ego non
 semel in summo periculo
 seruaui, cum iam a Troia-
 nis prope concideretur, me-
 lior me esse voluit, ac dig-
 nior qui armis illis potire-
 tur. A G. Accusa igitur ὁ
 generose Thetim, quæ cū
 tibi debuisset armorū suc-
 cessionem ac hæreditatē,
 utpote cognato, tradere,
 in medium allata posuit
 ea. A 1. Haudquaquam.
 sed Vlyssē, ut qui solus
 sese mihi opposuerit. A.
 Ignoscendum ὁ Ajax est:
 si, homo cum esset, ap-
 petiuit gloriam, rem dul-
 cissimam, cuius gratia
 etiam

etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te postea, & hoc, Troianis ipsis iudiciis. A I A. Noui ego quæ me damnarit, sed fas non est, de dijs aliquid dicere. Vlysseni igitur aliud quam odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem Sostratus, in Pyriphlegethōtem præcipitur, sacrilegus autem ille à Chimæra discerpatur, Tyrannus vero iste, Mercuri, iuxta Tityum in longum extensus, arrodendum & ipse hepar præbeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quam celeriter in campum Elysiū, insulasq; beatorum habitate, pijs, quæ recte ac iuste in vita fecistis. S. Audi ô Minos, num tibi iusta dicere videar. M. An ego denuo nunc audiam? an non cōuictus es Sostrate, quod & malus fueris, & tam multos occideris? S. Cōuictus quidem

ἔκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικάσας. Αἰά. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίδασεν, ἀλλ' οὐδέ μιν λέγειν τι σέο τῆς θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεύα μὴ οὐχὶ μισεῖν αὐτὸν δυνάμην ὧς Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

Μίνω καὶ Σω- στράτου.

- Ο μὲν ληστὴς εἰς Σώστρατος, εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω. ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὧς Ἐρμῇ, παρὰ τὸν Τίτυν ἀπείλας, ὑπὸ τῆς γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς ὃ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὶ τῆς τάχως εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίου, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικήετε, αὐτῶν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τῇ βίῳ. Σω. ἀκουσον ὦ Μίνως, εἴσοι δίκαια δοξῶ λέγειν. Μιν. γαῦν ἀκούσω αὐτίς. οὐ γὰρ ἔξελήλεγξαι

ὦ Φάρσας πονηρὸς ὦν, καὶ το-
σοῦτος ἀπεικονός; Σω. ἐλ-
λυσμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δι-
κῶς κολαθίσομαι. Μιν. καὶ
παύ, εἴ γε ὑποτίνεις πλὴν ἀ-
ξίαν δίκαιον. Σω. ὅμως ὑπό-
κειναι μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
γὰρ τι ἐξήσομαι. Μιν. λέ-
γε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
πρὸς ἄλλους διακρίνομεν ἡδὴ.
Σω. ἐπὶ σταῖς ἐπαρήν ἐν πρὸς
βίῳ, πότρεα ἐκὼν ἐπαρήν,
ἢ ἐπικέκλωσθαι μοι ὑπὸ τῆς
μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοί-
ρας δηλαδὴ. Σω. οὐκοῦν καὶ
οἱ χρεστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πο-
νηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς ἐκείνην
ὑπερτοῦντες, ταῦτα δρω-
μεν. Μιν. γαί, τῇ Κλωθῶι, ἢ
ἐκείνῃ ἐπὶ ταῖς γεννηθέντι
τὰ παρὰ κίβδα. Σω. οὐκ τις
ἀναγκαζέεις ὑπὸ ἄλλου φο-
νεύσειεν τίνα, οὐδ' ἀνὰ μένος
ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
νος, οἷον δῆμιος ἢ δορυφόρος,
ὁ μὲν δικαστὴς πρὸς αὐτοὺς, ὁ δὲ τυ-
ραννίς, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φθό-
νου; Μιν. δῆλον ὡς τὸ δι-
καστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
οὐδέ

dem fui, sed vide, num iu-
ste ob id supplicio afficiar.
M 1. Atq; admodum, si
modo id iustum est, pro
merito quenq; suo poenā
dependere. S o. At tamen
respōde mihi ὦ Min, Bre-
ue enim quiddam interro-
gabo te. M 1. Dic, sed ne
prolixè modo, quo dein-
ceps & ceteros dijudicare
possimus. S. Quæcunq;
in vita egi, vtrum volens
ea feci, an ita à Parcis ag-
glomeratum mihi fuit? M.
A Parca scilicet. S o. Pro-
inde & boni pariter om-
nes, & nos, qui mali vide-
mur, eadem agimus, dum
illi obsecundamus. M. Ita
profecto, Clotho videli-
cet illi parentes, quæ uni-
cuique iniungit, cum pri-
mum natus est, quæ agen-
da ipsi sunt. S. Si quis igi-
tur ut compulsus ab alio,
occiderit aliquem, cum
non possit illi contradice-
re, à quo compescitur, ut
verbi gratia, si carnifex,
aut satellites quispiam alter
iudici parendo, alter tyran-
no, quæ nam cædis istius-
reum ages? M. Quem ali-
um, nisi iudicē aut tyran-
num. Quoniam neq; ip-
sum

sum gladiū accusare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S. o. Recte sane ὁ Μίνως, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auctorio locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurum vel argentum afferens, vtri nam ea gratia haberi debet, aut vtri beneficium hoc acceptum referendū est? M. i. Et qui misit, Sostr. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. S. o. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperauit, & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quoddam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in ijs, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. M. i. n. Multa,

o So-

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτοῦ. ὑπερη-
τῇ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὄν
πρὸς τὸν θυμὸν, τὰ πρῶ-
τως παραχρῆντι πλὴν αἰτίαν.
Σως. εὖ γι ὁ Μίνως, ὅτι
καὶ ὀπίδα φιλέει τὰ πα-
ραδείγματι. ὡς δέ τις
ὑποείλαντα τοῦ διαβό-
του, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ
ἀργυρὸν κομίζων; τί νιν πλὴν
χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐε-
γέτω ἀναχαπτεόν; Μιν.
τὸν πέμψαντα ὁ Σώπρα-
τι. διάκονος γὰρ ὁ κομί-
σας ὡς. Σω. οὐκοῦν ὅρῃς,
πῶς ἄδικα ποιεῖς κολά-
ζων ἡμᾶς ὑπερέτας γι-
νομένων, ὧν ἡ Κλωθὴ προ-
είτατῃ, καὶ τούτους τι-
μῶν πλὴν διακονησαμένους
ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ
δὴ ἐκείνο εἰπεῖν ἔχοι τίς
αὖ, ὥς ἀντιλέγειν δυνα-
τὸν ὡς, τοῖς μετὰ πάσης
ἀνάγκης προσεταγμένοις.
Μιν. ὁ Σώπρατι πολλὰ
ἰδοῖς αὖ καὶ ἄλλα οὐ κα-
τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀ-
κριβῶς ἔξετάζοις. πολλὰ
ἀλλὰ

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις
τῆς ἐπιρωτήσιως. Διότι οὐ
ληΐς μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. Ἀπό-
λυσον αὐτὸν ὦ Εὐμῆ, καὶ μὴ
κέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ
καὶ πρὸς ἄλλους νικητοὺς ἐρω-
τᾷν τὰ ὁμοῖα διδάξης.

Μένιππος ὁ Νεκρο-
μαστία. Μέν.

ὦ χαῖρε μέλαθρον,
ἐφόβητά μ' ἐστὶς ἐμῆς.
ὥς ἄσπερος σ' ἐρεΐδον, ἐς
φάος μελῶν. Φίλω. οὐ Μέν-
νιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων;
οὐ μενοῦν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ
προσβλέπω Μένιππους ὁ-
λους. τί δ' αὐτῷ βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τοῦ χήματος,
πῖλος καὶ λύρα καὶ λιοντή;
προσιτίον δὲ ὅμως αὐτῷ.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πό-
θεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολλὸν
γὰρ χρόνον οὐπέφηνας ἐν τῇ
πόλει. Μέν. Ἦ καὶ νικητῶν
κευθμῶνα, καὶ σκότον πύ-
λας λιπῶν, ἐν ᾧ φῶς χα-
λεῖται

ὁ Socrate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Veruntamē
tu ex hac quaestione hoc
boni consequeris, quan-
do quidem non prædo so-
lum, verum etiā Sophista
quidem esse videris. Solve
ipsum Mercuri, neue de-
inceps amplius puniatur.
Cæterum illud vide, ne &
cæteros manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philomi-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum nixæ, ve-
te lubens aspicio luci red-
ditus. ΠΗ 1. Non Menip-
pus est canis? Non her-
cle alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolentia.
claua & lyra, leonis exu-
riæ? Adeundus tamen est.
Salve Menip. vnde nobis
aduenisti? diu est quod in
vrbe non vidimus. Μ 2.
Adsum reuersus mortuo-
rum è latibulis Foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes vbi infer-
na

ni manent superis procul.
 P H I. O Hercules clam
 nobis Menippus vita fun-
 ctus est, reuixitq; denuo.
 M E N. Non, sed me ad-
 huc viuum recepit Tarta-
 rus. P H I. Quæ nam cau-
 sa tibi fuit nouæ huius at-
 que incredibilis viæ? M.
 Iuuenta me incitauit, at-
 que audacia, quam pro
 iuuenta haud paululum
 impotentior. P H I. Siste
 ô beate Tragica, & ab
 Iambis descendens, sic po-
 tius simpliciter eloquere,
 quæ nam hæc vestis, quæ
 causa tibi itineris inferni
 fuit, quum alioqui neque
 iucunda, neque delecta-
 bilis sit via? M E N. Res
 dilecte grauis me infernas
 egit ad vmbras, Consule-
 rem manes vt varis Thi-
 resiaz. P H I L O N. Ille,
 atqui deliras, alioqui non
 hoc pacto caneres apud
 amicos confarcpinatis ver-
 sibus. M E N. Ne mireris
 amice, nuper enim cum
 Euripide atque Homero
 versatus. nescio quo fa-
 cto versibus sic impletus
 sum, vt numeri mihi in
 qs sua sponte confluant.
 Verum dic mihi quo pa-
 cto

εις ὄκνισαι θιῶν. Φιλω. ἡ-
 ράκλεις. ἐλελήθη Μένιππος
 ἡμᾶς ὑποθανὼν, καί τ' ὅξ ὑ-
 παρχῆς ἀναβιβάσκων; Μέν.
 ἔκ, ἀλλ' ἔτ' ἐμπροσθ αἰδῆς
 μ' ἐδέξατο. Φι. τίς δ' ἡ αἰ-
 τία σοι τὴ κακῆς καὶ παραδό-
 ξου ταύτης ἡμίας; Μέ.
 νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τῷ
 νοῦ πλέον. Φι. παῦσαι μακά-
 ριε τραγῶδων, καὶ λέγε οὕτως
 πως ἀπλῶς, καλαῶς ὑπὸ τῇ
 ἱαμβείῳ. τίς ἡ σολή; τί σοι
 τῆς κατὰ πορείας ἐδένειν;
 ἄλλως γὰρ οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδ'
 ἀσπάσιος ἡ ὁδός. Μέν. ὦ φι-
 λότης χρεῖά μ' ἐκατήγαγεν
 εἰς αἰδᾶο, ψυχῇ χρησόμενον
 θεοαίου Τηρεσίαο. Φι. ὦ.
 ἀλλ' ἡ παρακαίεις, οὐ γὰρ αὖ
 οὕτως ἐμμέτρως ἐρῶς ἡρώδης
 πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν.
 μὴ θαυμάσης ὧς ἐταῖρε νεώτε-
 ρὸν Εὐριπίδην καὶ Ομήρω συγ-
 γράμματος, ἔκ οἱ δ' ὅπως ἀνι-
 πλόδην τῷ ἐπῶν, καὶ αὐτὸ-
 ματὰ μοι τὰ μέτρα δὴ τὸ
 εἶμα ἔρχετο. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
 πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί
 ποι-

παυοῦσιν ἐν τῇ πέλει ; Φι.
 κτανόν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ
 τ' ἀεπάζουσιν, ὀπηρεοῦσι,
 τεκογλυφεῦσιν, ὀβολοσάτῃ-
 σιν. Μέν. ἄθλιοι καὶ κακοδαί-
 μοις. οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἔναγ-
 χος κεκύρωτο παρὰ τῷς κά-
 τω, καὶ οἷα κεχρηρόνῃ τὰ
 ψαφίσματα καὶ τῷ πλουσί-
 ων, ἀλλὰ τὸν κέρβερον οὐδὲ
 μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν
 αὐτοῦ. Πι. τί φῆς ; δέδο-
 κται τι νωτίτερον τῷς κάτω
 περὶ τ' ἐνθάδε ; Μέν. νὴ Διὶ
 καὶ πολλὰ, ἀλλ' οὐδέ τις ἐκ-
 φέρει αὐτὰ πρὸς ἅπαντας,
 οὐδ' τὰ ἀπὸ ἑξήλια ἔξαγορεύ-
 ει, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ρεάσει
 ρεαφὺς ἀσπίδας ὅτι τ' ἔα-
 δαμάθους. Φι. ῥαδάμῳς ὃ
 Μένιππε πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ
 φθονήσης τ' λόγων φίλῳ ἀν-
 δρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν
 ἐρεῖς τάτ' ἄλλα, καὶ πρὸς με-
 μηρόν. Μέν. χαλεπὸν μὲν
 ὁπλῆδες τοῦ πίταγμα, καὶ οὐ
 πάντῃ ἀσφαλές, πλὴν ἄλλα
 οὐ γιγνέσθαι τολμήειν. ἔδο-
 ξε δὲ καὶ πλουσίους τέρας καὶ

πολυ-

sto res humanæ hic se ha-
 bent in terris ? & quid nā
 in vrbe agitur ? P H I. Ni-
 hil noui. Sed quemadmo-
 dum prius acitabant, ra-
 piunt, perierant, sceneran-
 tur, vsuras colligunt. M E .
 O miseri atque infelices.
 Nesciunt enim, qualia de
 nostris rebus nuper apud
 inferos decreta sunt, qua-
 lesque sorte iacti sunt in
 diuites istos calculi, quos
 per Cerberum nullo pa-
 cto poterunt effugere .
 P H I. Quid ais ? Noui ne
 aliquid apud inferos no-
 stris de rebus decretū est ?
 M E N I P. Per Iouem, &
 quidem multa, verum
 prodere non licet, neque
 arcana quæ sunt, reuelare,
 ne quis forte nos apud
 Rhadamanthum impieta-
 tis accuset. P H I. Nequa
 quam ὁ Menippe, per Iouem,
 ne inuideas sermones amico. Nam apud ho-
 minem tacendi ignarum,
 & initiatum præterea sa-
 cris edisseres. M E N. Du-
 ra profecto iubes, & neu-
 tiquam tuta, verum tua
 gratia tamen audendum
 est. Decretum est ergo,
 diuites istos ac pecunio-
 sos

sos aurum tanquam Danaëu servātes abstrusum.
 P. H. 1. ne prius o beate,
 quæ sunt decreta dixeris,
 quam ea percurras omnia,
 quæ abs te audire libentissime velim. Quæ
 videlicet descensus causa
 fuerit, quis itineris dux
 deinde ex ordine, & quæ
 illic videris, & quæ audieris
 omnia. Verisimile est
 enim te, quum res pulchras
 videndi curiosus sis,
 eorum quæ visu aut auditu
 digna videbantur, nihil
 omnino prætermis-
 sisse. M. & N. Parendum
 etiam in his tibi est. Nam
 quid facias, vrgente ami-
 co? Ac primum sane tibi
 expediam, quæ res ani-
 mum meum ad hunc de-
 scensum impulerit. Ego
 igitur quum adhuc puer
 essem, audiremque Ho-
 merum atque Hesiodum,
 seditiones ac bella canen-
 tes, non semideorum mo-
 do, sed & ipsorum iam
 Deorum, adhuc vero &
 adulteria eorum & vio-
 lentias, rapinas, suppli-
 cia, patrum expulsion-
 es, & fratrum & sororum nu-
 ptias, hæc me Hercle om-
 nia

πολυχημάτων, καὶ τὸ χερσίων
 κατάκλησον ὥσπερ τὴν Δα-
 νάην φυλάττοντας. Φι. μὴ
 πρότερον εἴπῃς ὧ γὰρ τὰ
 διδογμένα, πρὶν ἐκείνα δι-
 ελθεῖν ἂ μάλισ' αὐτὸς ἰδέσθαι
 ἀκούσαιμί σοι, ἥ τις αἰτία
 σοι τῆς καθύπευδ' ἐλθόντος, τίς
 δὲ ὁ τῆς περιεργίας ἡγεμὼν, εἴθ' ἔ-
 λθῃς ἅτε εἰδὼς, ἅτε ἡκουσας
 παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φι-
 λόκαλον ὄντα σε, μηδὲν ἑστ'
 ἀξίων θεῶν ἢ ἀκούῃς παραλι-
 πεῖν. Μέν. ὑπεργυγνέον, καὶ
 ταῦτά σοι. τί γὰρ αὖ καὶ πα-
 θοί τις, ἐπὶ τε φίλος ἀνὴρ εἰς
 ζοίτος καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδ-
 μι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ
 ὅθιν' ἐρμήθην πρὸς τὴν κα-
 τάβασιν. Ὡ γὰρ ἄχρ' ἐγὼ
 ποισὶν ὡς ἀκούων Ομήρου καὶ
 Ησίοδου πολέμους καὶ στάσεις
 διηγουμένων, οὐ μόνον ἑστ'
 ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ σὺν ἑστ' ἥδη
 ἑστ' θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχεί-
 ας αὐτῶν καὶ βίας καὶ ἀρπα-
 γὰς καὶ δίκας, καὶ πατέ-
 ρων ἐξελάσεως, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἡ-
 γού-

βούμωεναι καλὰ, καὶ οὐ παρ
 ἔργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά.
 ἐπεὶ ὃ εἰς ἀνδρας τιλεῖν ἡ-
 ξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 ἤκουον ἄλλ' νόμων τὰναντία
 τῆς ποικιλῆς κελυφέντων,
 μήτε μοιχεύειν μήτε σασιά-
 ξειν, μήτε ἀρπαζειν. ἐς μεγά-
 λην αὖ καθίσκειν ἀμφιβο-
 λία, οὐκ ἰδὼς ὅτι χρυσάι-
 μῳ ἐμαυτῷ. οὕτε γὰρ τοῦ δι-
 ὠς αὖ ποτι ἡγοούμενον μοιχεύ-
 σαι, καὶ σασιάζειν πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὡς πρὸς καλῶν τέ-
 ται ἐγίνωσκην, οὐτ' αὖ τοῦ
 νομοθέτου τὰναντία τέτοις
 παραινεῖν, εἰ μὴ λυσίτιλεῖν
 ὑπὲρ ἀμβροτον. ἐπεὶ ὃ διηπό-
 ρου, ἔδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ
 τοῦ καλουμένου τῶτος φι-
 λασφόου, ἐσχέριται ἰεῖμαυ-
 τὸν καὶ διηβλῶναι αὐτῷ χρῆσθαι
 μοι, ὅτι βούλοιστο, καὶ τίνα ὁ-
 δὸν ἀπλῶ καὶ βεβαίως ὑπο-
 δεῖξαι τῷ βίου. ταῦτα μὲν δὲ
 φερὼν προσήεν αὐτοῖς. ἐλελή-
 ην δὲ ἐμαυτῷ ἐς αὐτό, φασί,
 ὅτι οὐκ ἐν τῷ καπνοῦ βιαζό-
 μεθα παρὰ γὰρ δὲ τέτοις μά-
 λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquam vero
 in virilem iam ætatem per-
 venirem, hic leges rursus
 iubentes audio poëtis ad-
 prime contrarias, neque
 videlicet adulteria com-
 mittere, neq; seditiones
 mouere, neq; rapinas ex-
 ercere. Hic igitur hæta-
 bundus constitui, incertus
 omnino quo me pacto ge-
 rerem. Neque enim deos
 vnquam putavi mæcha-
 turos, aut seditiones, inui-
 cem fuisse moturos, nisi
 de his reb. perinde ac bo-
 nis iudicassent. Neq; rur-
 sus legumlatores hic ad-
 uersa iussuros, nisi id con-
 ducere existimarent. Quo-
 niam igitur in dubio erā,
 visum est mihi philoso-
 phos istos adire, atque
 his me in manus dedere,
 rogareq; vti me, vtrun-
 que liberet, vterentur, vi-
 τεque viam aliquam sim-
 plicem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputans ad eos venio, im-
 prudens profecto, quod
 me ex fumo (ut aiunt)
 in flammam conijcerem.
 Apud hos enim maxime dili-

diligenter obseruans sum-
mam reperi ignorantiam,
omniaque magis incerta,
adeo vt præ his ilico mihi
vel idiotarum vita iam au-
rea videretur. Alius ete-
nim soli me iussit volu-
ptati studere, atq; ad eum
scopum vniuersum vitæ
cursum dirigere. In eo ip-
sam sitam esse foelicitatē.
Alius rursus omnino la-
borare, corpusque siti, vi-
gilij, ac squalore subige-
re, misere semper adfe-
ctum, contumelijq; ob-
noxium assidue, Hesiodi
sedulo inculcans celebra
illa de virtute carmina, &
sudorem videlicet, & acli-
uem in verticem montis
ascensum. Alius contem-
nere iubet pecunias, ea-
rumque possessionem in-
differentem putare. Alius
contra bonas ipsas etiam
diuitias esse pronunciat.
De mundo vero quid di-
cam? de quo ideas, incor-
poreas substantias, ato-
mos, & inane, ac talem
quandam pugnantium in-
nicem nominum turbam
indies audiebam, & quod
absurdorum omnium ma-
xime fuit absurdissimum,
de con-

λιστα εὐρίσκον ὀπλοποῶν ἢ
ἀγνοίαν καὶ πλὴν ἀπορίας πλεί-
ονα, ὥστε μοι ἰάχιστα χεῦσθαι
ἀπέδιδξαν οὗτοι ἢ τῇ ἰδιωτῇ
βίῳ. ἀμέλεις, ὃ μὲν αὐτῷ παρή-
γει τὸ πᾶν ἡδιστα, καὶ μόνον
τὸ τοῦ ἐν παλίῳ μένειναι, τῷ-
το γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμων, ὃ δὲ
τις ἔμπροσθεν, ποιεῖν ἰὰ πᾶν
τα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
καταναγκάζειν, ἐν πᾶσι καὶ
ἀνυχῶντα, καὶ πᾶσι δυσχε-
ροῦντα, καὶ λαιδορούμενον;
συνεχὲς ὀπὲρ ἀφ᾽ ὧν τὰ
πάνδημα ἐκείνα ἢ Ησίοδον
ὡς τῇ ἀρετῇ ἐπὶ, καὶ τῇ ἰδρύ-
τα, καὶ πλὴν ὅτι τὸ ἀκρον ἀνά-
στατιν. ἄλλος καταφρονεῖν
χρημάτων παρὲς κεύθεον, καὶ
ἀδιάφορον εἶναι πλὴν κτήσιν
αὐτῷ, ὃ δὲ τις αὖ πάλιν ἀγα-
θὸν εἶναι καὶ τῷ πλοῦτον αὐτὸν
ἀπεφαίνετο, ὡς μὲν γὰρ ἢ κέ-
μου τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅς γε
ιδέας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτό-
μους καὶ κινὰ, καὶ τοιοῦτον ἵνα
ὄχλον ὀνομάτων ὀτιμέραι
παρ᾽ αὐτῷ ἀκούων ἐπαλίων, καὶ
τὸ πάντων δένων ἀτοπώτα
τοῦ,

τω, ὅτι πρὶ τῆς ἐναντιωτά-
των ἑκάστος αὐτῶν λέγων,
ἐφίδρα νικῶντας καὶ πι-
δαυοὺς λόγους ἐπορίζετο,
ὅτι μήτε τῶν θερμὸν τὸ αὐτὸ
παῖγμα λέγοντι, μήτε τὸ
ψυχρὸν, ἀτιλέγειν ἔχειν, καὶ
ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς, ὥς ὡς
αὐ ποτε θερμὸν τι εἶναι καὶ ψυ-
χρὸν ἐν ταυτῷ χροῖν, ἀτιχ-
νῶς οὐκ ἐπαχρον τοῖς νυσά-
ζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι
ρῶν ὁππότε, ἄρτι δὲ αἰα-
κύνον ἔμπαλι. ἔτι δὲ
πολλῶ τούτο ἐκείνων ἀπο-
πᾶττον. πρὸ γὰρ αὐτοῦ
τούτου εὐρισκὸν ὁππότε, ὁ-
ναντιώτατα τῷ αὐτῷ λό-
γοις ὁππότε δούοντας. πρὸ
γούω καταφρονεῖν παραι-
νουῦτας χρημάτων, ἐδρων
ἀπορίξ ἐχομῶν αὐτῶν, καὶ
πρὶ τῶν διαφερομῶν,
καὶ ὁππότε παιδεύοντας,
καὶ πάντα ἔνικα τούτων
ὑπομῶντας, πρὸς τι πρὸ
δόξαν ὑποβαλλομένους,
αὐτῶς ἔνικα πάντα ὁπ-
πότε, ὑδονῆς τι αὐ-
χι-

de contrarijs vnusquisque
quum diceret, inuincibi-
les admodum & probabi-
les sermones adferebat, vt
nec ei qui calidum, nec ei
qui frigidum idem prorsus
esse cōtenderent, contra
quicquam hiscere po-
tuerim, atq; id, quum ta-
men manifeste cognosce-
rem fieri nunquam posse,
vt eadem res calida simul
frigidaque sit. Prorsum
igitur tale quiddam mihi
accidebat, quale solet dor-
miemibus, vt interdum
capite annuotem, inter-
dum contra abnuotem.
Præterea quod multo e-
rat istis absurdus, vitam
eorum diligenter obser-
uans, comperi eam cum
ipforum verbis præceptis-
que summo opere pugna-
re. Eos enim qui spernen-
dam cēlebant pecuniam,
anidissime conspexi colli-
gendis diuitijs inhiare,
de fœnore litigantes, pro
mercede docentes, omnia
denique nummorum gra-
tia tolerant. Ij vero qui
gloriam verbis asperna-
bantur, omnem vitæ suæ
rationem in gloriam re-
ferebant. Voluptatem
rudus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc ægre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod una cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque vere adhuc ignarus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus conuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysterijs aperire, & quem libuerit, illum tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horum quoriam de descensu paciscens, Tiresiam Bæotium consulerem, ab eoque perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapient) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit.

χρὶδὸν ἅπαντας κατηγε-
ρουῶτας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύ-
τῃ προσηρημένους. σφα-
λεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλ-
πίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυχέ-
ραινον. ἡρέμα παραμυθεύμε-
νος ἑμαυτὸν, ὅτι μὲν πολλῶν
καὶ σοφῶν, καὶ φόδρα ὅτι συν-
έσει διαβίοντες ἀνθρώπους
τε ἡμῖν, καὶ τὰ ληθές ἔτι
ἀγνοῶν περιέχομαι. καὶ μὲν
ποτὲ διαχρύπτουσι τού-
των ἕνικα, ἔδοξεν ἐς βαβυ-
λῶνα ἐλθόντα, δειδωῶαί
τινος τῆς μάγων, τῆς Ζω-
ροάστρου μαθητῶν καὶ διαδύ-
χων. ἤκουον δὲ αὐτοὺς ἐπα-
ιδῶς τε καὶ τελευταῖς τισιν
ἀνείγειν τε τοῦ ἄδου τὰς
πύλας, καὶ κατὰγειν ὃν αὐ-
τοὺς βούλοντο ἀσφαλῶς, καὶ ὁπίσω
αὐτοῖς ἀναπέμπειν. ἄριστον
οὖν ἡγούμην εἶναι, παρὰ τι-
νος τούτων διαπραξάμενον
πῶς κατὰβασιν, ἐλθόντα
παρὰ Τηρεσίαν τὸν βοιωτίου,
μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἃ τε
μάντιως καὶ σοφοῦ, τίς ὅστις
ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτοῖς ἔ-

λοιπε

λητο εὐφροσύνῃ, καὶ δὴ ἀνα-
 πνήσας ὡς εἶχον τάχους,
 ἔτρενον ἐντὺ βαβυλῶνος. ἐλ-
 θὼς δὲ, συγγίνομαι τινὶ τῶν
 χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 διαπιστῶ τὴν τέχνην πολιτῶ
 μὲν πῶς κέρει, χροίον δὲ
 μέλασι μὲν καὶ καθύμνῳ τοῦ-
 νομα δὲ λὺ αὐτῶν μισροβαρ-
 ζάνης. διηθεὶς ὅτι καὶ καθικι-
 τούσας, μέλις ἔτυχον παρ'
 αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μετῶ
 καθιγῆσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.
 παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ,
 παρῶτα μὲ ἡμέρας ἐσπεία καὶ
 εἰκοσιν ἅμα τῇ σελεύῃ ἀρ-
 ξάμενος ἔλουε κατὰ γων ὅτι
 τὴν εὐφράτην, ἔσθην παρα-
 νατέλλοντα τὴν ἡλίον ἔχουσιν τι-
 να μακρὰ ἐπιλέγων, ἥς οὐ
 σφόδρα καλῶν. ὥσπερ γὰρ
 οἱ φῶλοι τῶν τοῖς ἀγῶσι κη-
 ρύων, ὁπότε οὐχὲν τι καὶ ἀσα-
 φές ἐφθέγγητο, πάλιν ἀλλ' ἐώ-
 κη γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαί-
 μονας. μὲν γοῦν πῶς ἐπρω-
 δύνῃς αὐτῷ μου πρὸς τὸ πρό-
 σπον ὑποπίσας, ἐπαγγέ-
 σθαι, οὐδένα τὴν ἀπάντων

προσ-

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam poterā ce-
 lestissime Babylonem ver-
 sus recta contendit. Quo
 quā venio, diuersor apud
 Chaldaeorum quendam
 hominem certe sapientē,
 atq; arte mirabilem, co-
 ma quidem canum, ad-
 modumque promissa bar-
 ba venerabilem. Nomen
 autem illi fuit Mithrobar-
 zanes, orans igitur obse-
 cranisque vix exoravi, ut
 quauis mercede vellet, in
 illam me viam deduceret.
 Suscipiens vero me vir
 primum quidem dies no-
 uem ac viginti cum luna
 simul incipiens abluit ad
 Euphratem, mane solem
 Orientem versus perdu-
 cens, ac sermonem quem-
 piam longam mussitans,
 quem non admodum ex-
 audiebam. Nam (quod
 in certamine præcones in-
 epti solent) volubile quid-
 dam atque incertum pro-
 ferebat, nisi quod quos-
 dam visus est inuocare daί-
 mones. Post illam igitur
 incantationem ter mihi
 in vultum spuens deducit
 rursus, oculos, nusquam in
 obuium quenquam defle-
 ctens.

P

gens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspi lympa, lectus vero in herba sub dio fuit. At postquam iam præparati satis hæc dixta sumus, medio noctis silentio ad Tigretem me fluuium docens, purgavit simul, atque absterxit, facceque lustrauit ac squilla, tum pluribus in idem alijs, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me iam incantans, ac ne à spectris læderer, circumiens, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem, ac reliqua noctis parte nauigationi nos præparauimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidē his quæ vides, ornauit, claua videlicet, leonis exuijs, atque insuper lyra. Iussit præterea ut nomen si quis me roget, Menippum, quidem ne dicerem, sed Herculem aut Vlysssem aut Orpheum. ΡΗΙ. Quid ite ὁ Μένιππε? neque enim causam aut habitus,

aut

προσβλέπων. καὶ σιτίᾳ μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδεννα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ χοάσπου ὕδωρ, σὺν δὲ ὑπαίθριος ὅπῃ τ' ὥρας. ἐπεὶ δὲ, ἅλῃς εἶχε τῆς προσδιατήσιως πρὸς μέσας νύκτας, ὅπῃ τ' ἰγρηλα παρὰ μὲν ἀγαγὼν, ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀπέμαζε, καὶ φειρήνιστε δαδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τῷ ἐπρωδίῳ ἐκείνῳ ὑποτονθούσας. εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπήμι μὲν ὑπὸ τ' φαρτασμαμάτων, ἐπανάγῃ ἐς τῷ οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀνποδίζοντα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν αὐτὸς μὲν οὐδ' μαγικῶς τιν' ἔδωκε πολλῶν, τὰ πολλὰ ἐοικῶσαν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ δ' ὅτε τοιοῖσι φέρον ἐπισκύασε πρὸ πύλων καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρικελεύατο, ὡς τις ἔρηται με τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ηρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεά ἢ Ὀρφέα. ΦΙ. ὥς δὴ τί τῷτο ὁ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίμι

ἴημι πλὴν αἰτίαν οὔτε τῷ χή-
ματος, οὔτε τῷ ὀνομάτων. Μέ-
ν μιν πρὸ δὴ λὸν γε τῷτο, καὶ
οὐ παντελῶς ἀποξέστην. ἐπεὶ
γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς
ἔδου κατεληλύθεισαν, ἠγείτο,
εἴ με ἀπὸ κείθεν αὐτοῖς, ἔαδ-
ως αὖ τῷ τῷ Αἰακοῦ φερεαὶ
διαλαθῆν, καὶ ἀκωλύτως παρ-
ελθῆν, ἅτε συνηθέσειον τρα-
γικῶς μέλα παραπυμπόμε-
νον ὑπὸ τοῦ χήματος, ἥδη δ'
οὐκ ὡς φαίνεται ἡμέρα, καὶ κα-
τελθόντες ἐπὶ τῷ ποταμῷ, ὡς
ἀναγωγῇ ἐξ ἰσθμίου παρι-
σκευάσο δ' αὐτῶν καὶ σκάφος,
καὶ ἱερεῖα καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλ-
λα ὅσα πρὸς τῷ τελειτῇ χή-
σιμα. ἐμβαλόμενοι οὐκ ἄπαν-
τα τὰ παρσκευασμένα, οὕτω
δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνυμέ-
νοι, θαλερὸν καὶ δακρυχέοντες.
καὶ μέγχι μὲν τις ὡς φερόμε-
θα ἐν τῷ ποταμῷ εἶτα δ' ἐστὶ
πρύταμεν ἐς τὸ ἔλος καὶ πλὴν
λίμνῃ, ἐς μὲν ὃ εὐφράτης ἀ-
φανίζετο. περαιωθέντες δ' καὶ
ταύτῃ, ἀφικνούμεθα ἐς τι
χρεῖον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
ἀήλιον. ἐς ὃ ἀποβάλλεις, ἠγείτο

aut nominis intelligo.
M. N. Atqui perspicuum
id quidem est, ac neuti-
quam arcanum, Nam hi
qui ante nos ad inferos o-
lim viui descenderant, pu-
tauit si me his assimula-
ret, fore ut facilius Aeaci
custodias fallerem, atque
nullo prohibente transi-
rem, utpote notior tragi-
co admodum illo cultu e-
missus. Iam igitur dies ap-
paruit, quum nos ad flu-
men ingressi in recessum
incumbimus. parata siqui-
dem ab illo fuerant, cym-
ba, sacrificia, mulla, & in
id mysterium denique
quibuscunque opus erat.
Imponentes ergo omnia
præparata, ita iam & ip-
si ingredimur tristes, la-
chrymisq; implemur ob-
ortis. Atque aliquanti-
isper quidem in fluuio fe-
rimur, deinde in syluam
delati sumus, ac lacum
quendam, in quem Eu-
phrates conditur. Tum
hoc quoq; transmissio, in
regionem quandam per-
uenimus solam, syluo-
sam atq; opacam, in quam
descendentes (præbæ
vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus, & oves iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam facem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans, dæmones simul omnes conuocat, Pænas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Umbrarum at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraq;, lacus Pyriplegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatū, Rhadamanthum prope modum metu reperimus extinctum. Ac Cerberus primum quidem latrabat, commouitque sese. At quum ego lyram celerissime correptam pulsassem, cantu statim sopi-

tus

ἦ ὁ Μιθροβερζάνης βόθρον τὴν ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸ βόθρον ἐσπίεσαμεν. ὃ δὲ μάστος ἐν τοσούτῳ δ' ἄρα κακομύλῳ ὄχλῳ, ἐκ ἑτ' ἡριμία τῇ φωνῇ, παρμέεσθες ἦ ὥς οἶός τε ὑπὸ ἀνακρασίων, δαίμονας τι ὁμοῦ πάντας ὀπιζῶντο, καὶ ποινὰς καὶ ἐριννύας, καὶ νυχίαν ἐκάτῃν καὶ αἰπὴν ἡν περσιφόνειαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσθημα ὀνδράματα καὶ πολυσύλλαβα. οὐδὲς οὖν πάντα ἐκείνα ἐσαλεύειτο, καὶ ὑπὸ τῇ ἐπιπῶδῃ τῷ δαφνῷ ἀνιέρχοντο, καὶ ἡ ὑλακὴ τῇ κτερέρου πόρεσθαι ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπὲρ κἀτηφες ἦν καὶ πυθνοπὸν ἔδδισεν δ' ὅτε ἐνιερθεν αὐαξ ἐνέγων αἰδωνεύς κατεφαίνετο γὰρ ἦδη τὰ πλείεστα, καὶ ἠλίμνη δὲ ὁ πυριφλέθεων, καὶ τῷ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὁμοῦ διὰ τῇ χάσματι, τῷ Ραδάμανθῳ εὐρομνίσθωντα μικρῶ δεινὸν ὑπὸ τῷ δέους. ὃ δὲ κέρειρος ὑλάκτισε μὲν τοι, καὶ παρὶκίνησε. ταχὺ δέ

δε μέν κρούσας πλώ λύσαν,
 παραρρήμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ
 μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμ-
 νην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐ-
 πειραιώθυμους. ὡς γὰρ ἤδη πλῆ-
 ρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμαγῆς
 αἰάπλων. θαυμασταὶ δὲ πάν-
 τες ἐπέπλεον μὲν τὸ σκέλος,
 ὃ δὲ καφαλίω, ὃ δὲ ἄλλο τι
 σωτηριόμορος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ
 τινος πολέμου παρόντος. ὁ-
 μως δ' οὖν ὁ βέλσιος Χάρων,
 ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰηθεὶς μετ'
 ἡρακλέα εἶναι ἐστὶ δ' ἕξ αὐτῷ καὶ
 διπρόθυμος τε ἄσματος, καὶ
 ὑποβᾶσι διισήμεναι τὴν ἀτρα-
 πὴν. ἐπεὶ δὲ ἤμιν ἐν τῷ σκότῳ
 προήτης ὁ μινθραεζαῖος, ἐ-
 πὶ μίαν δ' ἐγὼ καλὸ πιν ἐχό-
 μος αὐτῷ, τοῖς πρὸς λοιμῶ-
 να μέγιστον ἀφικνούμεθα πρὸς
 ἀσφοδέλω καλὰ φύλον, ἐνθα
 δὲ πεπτόντο ἡμᾶς ἱερῆσαι
 τῶν νεκρῶν αἰσχία. καὶ ὀλίγον
 δὲ προΐδοντες, παρεγινόμεθα
 πρὸς τὸ τὸ Μίνω δικαστήριον,
 ἐτύγγασεν δὲ ὁ μὲν ὅτι θρόνου
 τινὲς ὑψηλοῦ καθήμενος. πα-
 ρίσκηται δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ
 ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, tranare fere non
 licuit. Iam enim onustum
 erat nauigium, & eiulatu
 certe plenum. Vulnerati
 quippe in eo nauigabant
 omnes, hic femur, ille ca-
 put, alius alio quopiam
 membro luxatus, visque
 adeo, ut multi certe ex
 bello quopiam adeste vi-
 deretur. At optimus Cha-
 ron, quom leonis videret
 exunias, esse me ratus Her-
 culem, recepit, transq; ve-
 xit libens, tum exeunti-
 bus quoq; nobis monstra-
 uit semitam. Sed quoni-
 am iam eramus in tene-
 bris, præcedit quidem Mi-
 throbarzanes, ego autem
 a tergo continuus illi co-
 mes adhaereo, quoad in
 pratum maximum periie-
 nimus asphodelo consti-
 tum, vbi certe circumfusa
 vndiq; mortuorum siri-
 dulæ nos sequuntur ut n-
 bræ. Tū paulo procede-
 ntes longius, ad ipsum Mi-
 inois tribunal accessimus.
 Erat ipse quidem in so-
 lio forte quodam sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Poenæ, Tortores, in ali-
 Gen ij,

Genij, Furiz. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Seorsim autem diuites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ sunt omnia conspiciamus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autem noui quidam atque admirabiles rhetores. P H I. Quinam ergo hi, per Iouem, sunt, ac ne isthuc quidem te pigreat dicere. M E N. Umbrae ne vnquam istas nescitis, quas opposita soli redclant corpora? P H. Omnino quidem igitur. M E. Idæ nos igitur quum prius num functi vita sumus, accusant, testantur, ac me redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & k sane quædam ex his digna admodum fide videntur,

ἀλάστορες, καὶ ἐρινύες. ἑτέρων δὲν ὃ προσήγοντα πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύττα μακρὰ δειδυμένοι. ἐλέγοντο δ' εἶται μοιχοὶ καὶ πορνόσκοποι δ' ἱελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντων καὶ κώνων ἐν τῇ πόλει. χωρεῖς δὲ οἷτε πλούσιοι καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὄχλοι, καὶ πορογαστορες, καὶ ποδαγροὶ, καλοὶν ἑκάστος αὐτῶν καὶ κέρακα διτάλαντον ὅτι κείνους ἐφεξῶτες αὐτῶν ἡμεῖς, ἐκρωμέν τε τὰ λογόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατήγερουν δὲ αὐτῶν κωνοὶ τινες καὶ παράδοξοι ξήτορες. Φι. τίνας οὗτοι πρὸς δίδς; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Μένιπ. οἶδά σου ταυτὰς τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων; Φι. πάντων οὐκ. Μέν. αὐταὶ τοίνυν ἐπέδαν ἀπθαίνουσαι, κατήγοροὶσί τι, καὶ κατὰ μαρτυροῦσι καὶ διελέγχευσιν τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τῆ βίον, καὶ σφόδρα τινες αὐτῶν ἀξιόπιστοι

δεικνύουσιν, ἅτις αἰεὶ συνοῦσαι,
 καὶ μηδέποτε ἀφίστασθαι τῶν
 σαμάτων. ὁ δ' οὐδὲ Μίνως
 ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέ-
 πιμπιν ἕκαστον ἐς τὴν τ' ἀσε-
 βῶν χάριν, δίκην ὑφ' ἑξόντα
 κατ' ἀξίαν τῷ τετολημμένῳ
 ἔσθ' ἔπειτα καὶ ἐκείνων ἡ-
 πίετο τῷ ὅτι πλούτους τε καὶ
 ἀρχαῖς τιτυφωμένους, καὶ
 μογενοὺς καὶ ποροκυεῖσθαι
 ἐκμενέμενους. τίς τε ὁλίγοις
 ἀλάζονείαν αὐτῷ, καὶ τίς
 ὑπερφίαλ' αὐτῷ μυσσόμενος, καὶ
 ὅτι μὴ ἐπέμνητο, θνητοὶ τε
 ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῷ ἀλα-
 ζῶν τιτυχηκότες. οἱ δ' ἀπο-
 δυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεί-
 νων πάντα, πλούτους λέγων καὶ
 ἄλκην, καὶ δυνάσκειαν, γυμνοὶ
 κατὰ γενεακότες, παρὰ τὴν ἡμέ-
 ραν, ὥσπερ τινα ὄντας ἀνα-
 πιμπάζοντες τῷ παρ' ἡμῶν
 εὐδαιμονίαν. ὥστε ἐγώ γε
 ταῦτ' ὁρῶν, ὑπερῆχαιρον, καὶ εἰ
 ἵνα ἵκασταί μοι αὐτῷ, προσίων
 ἀν' ἡσυχίαν πρὸς ἐμὴν μένησθαι,
 ὅς μ' αὖτε πρὸς τὸ βίον, καὶ ἡλίκον
 ἔχουσα τό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν
 ἔωθον

tur, utpote nobiscum ver-
 satæ semper, nostrisque
 nusquam digressæ corpo-
 ribus. Minos igitur curio-
 se quemlibet examinans,
 impiorum relegabat in coe-
 tum, poenas ibi sceleribus
 suis dignas luiturum. In
 hos præcipue tamen incen-
 ditur, quos opes dum
 viuerent, ac dignitates in-
 flauerant, quique adorari
 se fere expectabant, ni-
 mirum breui perituram
 eorum superbiam fastum-
 que detestatus, quippe
 qui non meminissent mor-
 tales ipsi quum sint, sese
 bona quoque mortalia
 consequutos. At nunc
 splendida illa exuti omnia,
 diuitias, inquam, ge-
 nus, munia, nudi ac vul-
 tu demisso steterunt, tan-
 quam somnium quoddam,
 humanam hanc felicitatem
 recogitantes, adeo ut
 hæc dum conspicerer ni-
 mis quam delectatus fue-
 rim. Et si quem eorum forte
 agnoueram, accedens
 quiete aliquo modo sub-
 monui, qualis in vita fue-
 rat, quantopereque fue-
 rat inflatus, tum quum
 plurimi mane fores eius

obfidentes, pulsi interim exclusique à famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exorians, puniceus, aureus aut verficolor, faeciles ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramue porrigens, permitteret osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebant. At Minos quiddam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus & à Dione accusatum, & graui Stoicorum testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illum valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimærx alligatum absoluit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum

ἔωθεν ὅττι τὸ παρόντων παρ-
 ἑκείνων, τὸ παρόντων αὐτῶν πε-
 ρύοντες, ὠθούντοί τε καὶ ὑπο-
 κλινόμενοι πρὸς τὴν οἰκίαν. ὃ δὲ μό-
 λης αὖ ποιεῖ ἀναδείλας αὐτοῖς
 πορφυροῦς τις, ἢ περικλυτός
 ἢ διαποικίλος, εὐδαίμονας
 ὧν καὶ μακροχρόνους ὑπεφαίνεν
 τοὺς παροφθόντας, ὡς τὸ εἶδος
 ἢ τὸ δέξιαν παροίγων δοῖν κα-
 λαφιλεῖν. ἐκείνοι μὲν οὖν ἠνιῶν-
 το ἀκούοντες. πρὸ δὲ Μίνωι
 μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάδην
 δίκη. ἥ γάρ τοι σικελιώτῳ
 Διονύσιον πολλὰ καὶ ἀνόσια ἑ-
 πόλε Διώνος καλὴ γορηθέντα,
 καὶ ὑπὸ τῷ εὐαὶ καταμαρτυρη-
 θέντα, παρελθὼν Ἀγίστιππος
 ὁ κυρηνάιος (ἄγουσι δ' αὐτὸν
 ἐν τιμῇ, καὶ θάψαντες) μέγιστον ἐν
 τοῖς κάτω) μικροῦ δὲ τῇ
 χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλ-
 σεν τὴν καλὰ δίκην, λέγων πολλοῖς
 αὐτῶν τὸ πεπαιδευμένων πρὸς
 ἀξίον γνῆναι δεξιόν. ὑπο-
 σάντες δὲ ὁμῶς τὸ δικασκῆριον
 πρὸς κολασκῆριον ἀφικνούμε-
 θα. ἐνθα δὲ ὡς φίλος πολλὰ καὶ
 ἐλεεινὰ ἦν ἀκούσασί τε καὶ ἰδεῖν.
 μασί-

μασίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος
 ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τ' ὅττι τ' πυ-
 ρὸς ὀπωμύων, καὶ στέβλαι καὶ
 κύφωνες καὶ βροχοί, καὶ ἡ χίμαι-
 ρα ἐπαράρατε, καὶ ὁ κέρβερος
 ἐδάδαπε. ἐκολάζοντο δὲ ἅ-
 μα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι,
 σκλάβαι, καὶ πλούσιοι,
 πτωχοί. καὶ μετέμελλε παῖσι τ'
 τιτυμυμύων. ἐπίους δ' αὐτ'
 καὶ ἐγνωρίσασθαι ἰδόντες, ὅτι
 οἱ ἦσαν οὗτοι ἐναγχοὺς τιτε-
 λουκλύτων. οἱ δ' ἐπικαλύπτον-
 το, καὶ ἀπεστέφοντο. εἰ δ' καὶ
 πορτολέποιον, μάλα δουλο-
 πορίεις τι καὶ κολακτυκόν.
 καὶ ταῦτα πᾶς ὡς βαρεῖς ὄν-
 τις, καὶ ὑπερβύ πικρὸν τ' βίον.
 ταῖς μύθοις πένησιν ἡμιέλεγε
 τ' κακῶν ἐδάδοτο. καὶ διανα-
 παυόμενοι πάλιν ἐκολάζον-
 το. καὶ μὴ κακείνα εἶδος τὰ
 μυθώδη, τ' Ἰξίονα, καὶ τὸν
 Σίσυφον, καὶ τ' φεύγα Τάν-
 ταλον χαλεπῶς ἐχύνει, καὶ τ'
 γωγῶν Τιτυόν, ἡράκλειος ὀ-
 σος; ἐκείτω γὰρ τόπον ἐπέ-
 χων ἀρεῶν. διελθόντες δὲ καὶ
 ἄλλοι, ἐς τὸ πιδίον ἐσέβαλλο-
 μιν,

minum in igne flagranti-
 um, tum rotæ & tormen-
 ta, catenæ, Cerberus la-
 cerat, & Chimæra dila-
 niat, cruciabanturq; pa-
 riter omnes captivi, re-
 ges, præfecti, pauperes,
 mendici, divites, & iam
 scelerum omnes pœnite-
 bat. Et quosdam quidem
 eorum, dum intuemur,
 agnouimus, videlicet qui
 nuper è vita discesserant.
 At hi se prudentes tum oc-
 culebant, nostrog; sub-
 trahebant aspectui, aut si
 nos aliquando respicie-
 bant, id serviliter admo-
 dum abiectione facie-
 bant, atque hi quidem
 quam olim putas, onero-
 si fastuosique in vita? At
 pauperibus malorum di-
 midium remittebatur, &
 quum interquievisent,
 denuo repetebantur ad
 pœnam. Sed illa quoque
 quæ fabulis feruntur, aspe-
 xi, Ixionem, Sisyphum,
 I'hrygiumque grauius
 affectum Tantalum, ge-
 nitumque terra Tiyyum,
 Dij boni, quantum? In-
 tegrum stratus agrum oc-
 cupabat. Hos tandem
 prætereuntes, in campum
 P 5 veni-

venimus Acherusium, iuuenimusque ibi semideos, heroidasque & aliam simul mortuorum turbā, in gentes tribusque dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (vt Homerus ait) euanidos, alios vero iuueniles, & integros, & hoc potissimum ob illam condiendi efficaciam Aegyptios. Verum dignoscere quemlibet haud proclive fuit, adeo nudaris offibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix tandem eos diu intendentes agnouimus. Quippe conferti confidebant obscuri atque ignobiles, nullumque seruantes amplius pristinae formae vestigium. Cum igitur multi simul ossei consisterent, inuicem omnino similes, qui terrificum quiddam per cauos oculorum orbis transpicerent, dentesque nudos ostenderent, haesitabam certe mecum, quonam signo Therpsitem a Nireo illo formoso discernere, aut mendicium Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum

ab

μῦν, τὸ ἀχρεούσιον, εὐρείσκα-
μῆ τε αὐτόθι πρὸς ἡμιθέους
τε καὶ τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὴν ἄλ-
λον ὁμίλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
καὶ φύλα διασημώμενους, πρὸς μὲν
παλαιούς τινες καὶ εὐεργιστὰς
τας, καὶ ὡς φησὶν Ὀμηρος, ἀ-
μενηνούς. πρὸς δὲ νεαροὺς καὶ
σωεσκηότας, καὶ μάστιγα πρὸς
αἰγυπλίαν αὐτὸς διὰ τὸ πολυ-
λαρεὲς τῶν ταριχεύειν, τὸ μὲν
τοὶ διαγινώσκον ἕκαστον, οὐ
πάνυ τι ὡς ἔχθριον· ἀπαντες
γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοισι γίνονται
ὅμοιοι, τὸ δὲ τὸν ἑξυμνώμενόν,
πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀ-
ναθεωροῦντες αὐτὸς ἐγινώ-
σκομεν. ἐκείντο δ' ἐπ' ἀλλή-
λοις ἀμυνοὶ καὶ ἄσημοι, καὶ οὐ-
δὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν
φυλάττοντες, ὥς πολλῶν ἐν
ταῦτάς τε σκελετῶν καὶ νεκρῶν, καὶ
πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ
διάκενον δεγχεμένων, καὶ ἑξυ-
μοὺς πρὸς ὁδόντας προφαίνον-
των, ὑπὸ τοῦ πρὸς ἐμαυτῶν, ὅ-
τινι διακρίναιμι τὴν Θερσίτην
ὑπὸ τῶν καλοῦ Νιρέως, ἢ τῶν με-
ταίτιον Ἰερόν καὶ τῶν Φαιάκων
βασί-

βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τ' μάξι-
 ρον ὑπὸ τ' Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν
 γὰρ ἐστὶ τ' παλαιῶν γνωρίσμα-
 των αὐτοῖς παρέμεινεν. ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὅς αὐτῶν, ἀδελὰ καὶ
 ἀντίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς
 ἐτι διακρίνεσθαι δυνατόν. τοι-
 γὰρ τοι ἐκείνων ὄντων, ἐδόκει
 μοι ὅτ' ἀνθρώπων βίος πομπῇ
 τινι μακρᾷ προστοικέναι,
 χορηγῆν ὃ καὶ διατάξιν ἔκα-
 σε ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπύλαις ἡμίαια
 προσάπινυσε. τ' μὲν γὰρ λαβού-
 σα ἡ τύχη, βασιλικῶς δι-
 σούσσει, τιάραν ὀπλιῖσσαι, καὶ
 δρευφύρους περὶ δούσσαι, καὶ τ'
 κεφαλῶν στέφασαι τοῦ διαδή-
 ματι. πρὸς δ' οἰκέσει χάσμα πε-
 ριέθκει, τ' δέ τινα καλὸν εἶναι
 ἐκείνην, τ' δ' ἄμορφον καὶ τε-
 λῶν παρεκρύπτει παλαιοδ-
 πλῶν γὰρ αἵμαι δεινὴ χυμῶν τ'
 δέει. πολλάκις δ' διὰ μέσης
 τ' πομπῆς μέλει αὐτῇ τὰ ἐνίων
 ἡμίαια, ἐκ ἐῶσα ἐς τέλος δι-
 απομπεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμφίσασσα, τ' μὲν
 Κρήσον ἠνάγκασι τ' τ' οἰκέ-
 σε καὶ αἰχμαλώτε σκυλῶν α-

ab Agamemnone. Nihil
 enim amplius veterum iu-
 dicioꝝ eius permanse-
 runt, sed ossa fuerunt in-
 ter se similia, incognibi-
 lia, nullis inscripta titulis,
 nullique vnquam digno-
 scenda. Hæc igitur spe-
 ctanti mihi, persimilis ho-
 minum vita pompæ cui-
 priam longæ videbatur cui
 præsit ac disponat quæq;
 fortuna, ex his qui pom-
 pam agunt, diuersos va-
 riosque cuiq; habitus ac-
 commodans. Alium siqui-
 dem fortuna deligens, re-
 gis ornat insignibus, &
 tiaram imponens, & sa-
 tellites addens, & caput
 diademate coronans. Ali-
 um serui rursus ornatum
 induit, hunc formosum
 effigiat, hunc deformem
 atque deridiculum fingit,
 nam omnigenum, vt opi-
 nor, debet esse spectaculū.
 Quin habitus quorundā
 plerunque in media quo-
 que pompa demutat, ne-
 que perpetuo eodem finis
 ordine cultuq; progredi,
 quo p̄dierant. Sed ornatu
 cōmutato, Cræsum qui-
 dem coëgit serui captiuq;
 vestes induere, Mzandri-
 um

um autem olim inter ser-
uos incedentem, Poly-
cratis tyrannidem illiga-
uit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit vi-
ti, verum ubi iam pompæ
tempus præterijt, appa-
ratum quisq; restituens,
& cum corpore simul ex-
utus amictu, qualis ante
fuit, efficitur, nihilo à vi-
cino differens. Quidam
tamen ob infcitiam, quū
suos fortunæ cultus exi-
git, ægre ferunt atque
indignantur, tanquam
proprijs quibusdam bonis
priuati, ac non potius a-
lienis, quibus paulisper v-
tebantur, exuti. Quin in
scena quoq; vidisse te ple-
runque puto histriones
istos tragicos, qui (vt fa-
bulæ ratio poscit) modo
Credentes, modo Priami
fiunt, aur Agamemnones.
Idemq; (si fors tulerit) pau-
lo ante tam grauitè Ce-
cropis aut Erechthei for-
ma imitatus, paulo post
seruus, poeta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iam finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depo-
nens, & descendens à
crepi-

ἀναλαβὴν, τὴν Μαυρίδιον ἴ-
ως ἐν τοῖς οἰκείαις πομπύ-
οντα, τὴν Πολυκράτους τυρανί-
δα μετινέδουσι, καὶ μέγχι μὲν
ἴνους εἶασιν ἡδὺς ἰὼ χῆματι,
ἐπιδὼν δ' ὁ τὸ πομπῆς καὶ
παρέλθον, τῶν καὶ αὐτὰ ἕκαστος
ὑποδούς τ' οὐκ ἔχον, καὶ ὑποδυσά-
μβρος ἰδὼ χῆμα μὲν τὸ σώματος,
ὥσπερ ἰὼ πρὸ τῆς γίνεσθαι μὲν
τὸ πλησίον διαφέρειν ἔνιοι δ'
ὡς ἀναιμοσύνης, ἐπιδὼν ἀ-
παλὴν τὸν κόσμον ὅπως αἶσα ἡ
λύχη, ἀχθονταί τε, καὶ ἀλῶσιν
σιν, ὥσπερ οἰκείων τιγῶν σφίσι
κόμβροι, καὶ οὐχ ἂν πρὸς ὀλίγον
ἐχέουσιν ὑποδιδόντες. οἶμαι
καὶ τὸ ὅτι τὸ σκηνῆς πολλάκις
ἐωρακέναι τὸν βασιλικὸν ὑπο-
κρίται τέττος πρὸς τὰς χρείας
τὸ δρᾶμαίων, ἀλλ' ἢ Κρέοντα,
εἰσὶν οἱ Πριάμους ἱππομόρους
ἢ Ἀλκίμενονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ-
λύχη μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα
σιμνῶς ἰδὼ τὸν Κέκροπος ἢ Ερεχ-
θεὸς χῆμα μιμησάμενος, μὴ
ἐλίσσον οἰκείης προῆλθεν ὑπὸ τῷ
ποιητῇ κεκλευσμένους, ἥδη τὴν
πῆρας ἔχοντας τὸ δρᾶμαίος, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αἰτ' ἢ

χρυσόπασον ἐκείνην ἐδῆτα,
 καὶ ἰὼ προσωπείον ἀποθέμενος,
 καὶ καλαῖας ἀπὸ τῆς ἐμβάτης, πέ-
 νης καὶ ταπείνης περικεχρῆσθαι, ὅς
 ἐστὶν Ἀλαμέμενων ὁ Ἀρξίως, οὐδὲ
 Κρέων ὁ Μιγακίως, ἀλλὰ Πώ-
 λος Χαρικλέους σουνιεύς ὀνο-
 μαζόμενος, ἢ Σατύρος ὁ Θιω-
 ρίτης μαραθάνιος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων παράγμα-
 τὰ ὄντι, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἐ-
 δόξεν. Φί. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ ὅτι πολλοὶ λεῖπες τέ-
 κων καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχον-
 τες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας καὶ εἰκό-
 νας καὶ ὀπιθέματα, οὐδὲν ἱ-
 μιώτεροι παρ' αὐτῆς εἰσι τῇ
 ἰδίῳ νεκρῶν; Μέν. ληρῆς ὦ
 φίλε, εἰ γὰρ ἐθιάσω τῇ Μαντω-
 λὸν αὐτῇ, λέγω ὅτι καὶ ἄρα, καὶ
 ἐκ τῆς τάφου περὶ ὁμήρου, οὐδὲ
 ὅτι ἂν ἐπὶ σῶν γελῶν,
 οὕτω ταπείνως ἐξέρχονται πα-
 ρά τῶν σου, λαμβάνοντες ἐν ἱώ-
 λισσῳ δῆμα. τῷ νεκρῶν ἐμοὶ
 δεκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τῇ
 μήματι, παρ' ὅσον ἐβαρύνει
 τὸ τιλικούτον ἄχθος ὀπικεί-
 μεν. ἐπεὶ δ' αὖ γὰρ ὦ ἐταῖρε ὁ

Αἰα-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat; haud
 amplius Agamemnon ille
 Atreo prognatus, aut Cre-
 on Menœcei filius, sed Po-
 lus filius Chariclei Sunien-
 sis, aut Satyrus filius Theo-
 gitonis Maratonius. Sic
 se mortalium res habent,
 quemadmodum mihi tū
 spectanti videbantur. ΠΗ.
 Dic mihi Menippe isti
 qui magnificos altōsque
 tumulos habent, super
 terram, & columnas ima-
 gines, titulos, nihilonē
 sunt apud inferos plebeis
 quibuslibet umbris ho-
 noratiorēs? ΜΕΝΙΠ.
 Nugaris tu quidem, nam
 si vidisses Mausolum, Ca-
 rem illum dico pyramide
 celebrem, sat scio, nun-
 quam ridere desisisses, ita
 in antrum quoddam ab-
 strusum despectim abiectus
 est in reliqua mortuorum
 turba delitescens. Hoc tan-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Aëacus, ὁ ἀμικε, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

αἰα-

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, seseq; ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses opinor, si reges hosce nostros, satrapasq; vidisses apud eos medicantes, & aut salicamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia profitentes, & quæ admodum contumelijs à quovis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triuijs, Xerxes videlicet, Darius, ac Polycrates. P H I. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? M E N I P. Socrates profecto etiam ibi obuerfatur, omnesq; redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Vlyf-

Αἰακὸς ἀντιμετρήσῃ ἐκάστου τὸν τρόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς ἀνάγκη ἅλα πῶντα καλακείδῃ, πρὸς τὸ μέγιστον σωτῆρα λυβόν. πολλῶν δ' αὖ, ὄντων, μαίλιον ἐγέλας, εἰ ἐθέλω τοὺς παρ' ἡμῶν βασιλέας καὶ σαβάρους, πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπὸ ἀπορίας τὰ πρῶτα διδάσκοντες γράμματα, καὶ ὑπὸ τῷ τυχόντος ὑβρίζοντες, καὶ κατὰ κόρηνας παρομύους, ὥσπερ τὰν δρεπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππὸν γοῶν τῷ μακεδόνι ἐγὼ θεασάμενος, οὐδ' ἐκείνῳ ἐμοὶ δυνατὸς ὡς εἰδέσθην δέ μοι ἐν τῷ νιδίῳ τινι, μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαβάρ' ὑποδημάτων. πολλοὺς δ' καὶ ἄλλους ὡς εἰδέναι ἐν ταῖς τριβόδοις μεταποιούοντας, ἐέρξας λέγων, καὶ Δαρείους καὶ Περσικράτους. Φιλ. ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δὲν ἄπιστος. ἢ ὁ Σωκράτης ἐπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὁ Σωκράτης καὶ καὶ ἐπεὶ ἐρχεῖται διελέγ-

διαλέγων ἅπαντας, σωῖναι
 δ' αὐτὰ Παλαμίδης καὶ Ο-
 δουσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις
 ἄλλος λάλος νεκρὸς. ἐτι μὲν
 τοι ἐπιφύσσει αὐτὰ, καὶ διω-
 δνὴς ἐκ τ' φαρμακοποσίας τὰ
 σέλην. ὃ δ' βέλτερος Διογῆνης
 παροικεῖ μὲν ~~ἐν~~ δαναπάλω
 τὰ ἀστυρίω, καὶ Μίδα τ'ω φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις τισὶ τ' πολυτε-
 λῶν ἀκούων δ' οἰμωζόντων αὐ-
 τῷ, καὶ τ' παλαιὰν λύχ' αὐ-
 ναμύρου μύρων, γελᾷ τε, καὶ τέρ-
 πεϊ, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ κα-
 τακείμῳ, ἅδ' ἄλλὰ τρα-
 χυῖα καὶ ἀπὸ τῆ φωνῇ, τὰς
 οἰμωγὰς αὐτ' ὅππῃ κλύπῳν,
 ὥστε ἀνιάδ' ἅνδρας καὶ δι-
 ἀκπέπιδ' ἀμείκειν, οὐ φέρον
 τὰς τ' Διογῆν' αὐτοῦ. Φί. ταυτί μὲν
 ἱκανῶς. τί δ' ἵδ' ἡ ψήφισμα ἦν,
 ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγε κεκυρῶ-
 ὤς καὶ τ' πλουσίων; Μέν. εὖ γε
 ὑπέμνησαι. οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως
 περὶ ταῦτα λέγειν προθέμιος,
 ἀμπεπολὺ ἀπεπλανήθην τοῦ
 λόγου. διατρέξοντος γὰρ μου
 παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ
 φητάγεις ἐκκλησίαν περὶ
 τῶν

Vlysses & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intume-
 scunt exhausto veneno
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vicinus
 Assyrio, Midæque Phry-
 gio, atque alijs item plu-
 ribus ex istorum sumptuo-
 rum numero manet,
 quos quum eiulantes au-
 dit, veteris fortunæ mā-
 gnitudinem recogitantes,
 & ridet & delectatur, ac
 supinus cubans ut pluri-
 mum cantat, aspera nimis
 atque iucunda voce illo-
 rum eiulatus obscurans,
 adeo ut id ægre ferentes,
 nec Diogenem ferre va-
 lentes, de mutanda sede
 deliberent. P H I. De his
 iam satis quidem, cæterū
 quod nam illud decretum
 est, quod initio dixeras
 aduersus diuites esse san-
 citum? M E N. Bene ad-
 mones, nescio enim quo
 pacto, quum hac de re
 dicere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionem aduocauerunt
 his videlicet de rebus quæ
 in

in commune conducerēt. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandem ex populo primas quidam, huiusmodi decretum legit.

Decretum.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes, Curie populoque visum est, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum poenas cū alijs sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitam, in asinos demigrent, donec in tali rerū statu quinquies ac vicies decē annorum millia transegerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes, atq; à pauperibus

ag-

τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συναθροίτας, ἀναμίξας ἑμαυτῷ τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ὡς τῷ ἐκκλησιαστικῷ. διωκθεὶς ὡς οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρετο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλτρυσιμία, καὶ ὑπερηψία καὶ ἀδικία, τέλος ἀνατάς τις τῶν δημαγωγῶν αὐτὸν γνώψισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπεὶ δὴ πολλὰ καὶ παλαιάμα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιάζομενοι, καὶ πάντα τρόπον τῷ πενήτων κατὰφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθανῶσι τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείτας αὐτὰς εἰς τὸ βίον, κατὰλύειν δὲ τὰς ἐνοῦς, ἀχρεῖς αὐτὰς τοιοῦτω διαγάγῃσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἰκοσιν, ὅσοι δὲ ὄντων γινόμενοι, καὶ ἀχρεοφρονοῦντες,

καὶ

καὶ ὑπὸ τῶν πινύτων ἐλαυνόμενοι, τέντεσθιν ὃ λοιπὸν ἔξ
εἶναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε
τῷ Ἰνώμῳ Κρασίῳν σκελεῖω-
νος, νεκυσσεύς, φυλῆς ἀλίσσα-
τιάδος. τὰτα ἀνάγνωθέντος
τῷ ψήφισματι, ἐπιψήφισαν
μὲν αἱ ἀρχαὶ ~~καὶ~~ χειροτόνησε
ὃ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνθερμίσαιτο
ἢ Βερεμὼ καὶ ὑλάκησεν ὁ κέρβε-
ρος. οὕτω γὰρ ἐντελεῖ γίγνεται,
καὶ κύρια, τὰ ἀνγνωστώτα.
ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκ-
κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ οὐ περ ἀφίγ-
μῳ ἐνικα, τῷ Τηρεσίᾳ προσ-
ελθὼν, ἐκέλευεν αὐτὸν τὰ πάν-
τα διηγήσασθαι, εἰπεῖν πρὸς
με ποιόν τινα ἡγήτο τῷ ἄρι-
στον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἐστὶ τῷ
τυφλῶντι Ἰερώνῳ καὶ ὠχρῶν,
καὶ λεπτόφωνον, ὃ τέκνον, φη-
σὶ πῶς μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῷ
Ἰπποκρίτῳ, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐ-
γνώτετο, οὐ γὰρ αὐτὰ γινώσκον-
των ἑαυτοῖς. ἀτὰρ οὐδέ μιν
λέγειν πρὸς σε, ἀπείρητος γὰρ ὑ-
πὸ τῷ Ραδαμανθῳ. μηδα-
μῶς, ἐφίλω, ὃ πάτεριον, ἀλλ'
ἢ τέ, καὶ μὴ παύειδης με σοῦ ἴ-
φλο-

agitati. Deinde ut liceat
illis ē vita excedere. Hanc
sententiam dixit Caluari-
us patre Aridello, patria
Manicensis, tribu Aliban-
tiade. Hoc recitato decre-
to, approbauerunt princi-
pes, sciuit plebs, adfremu-
it Proserpina, allatrauit
Cerberus. sic enim rata,
quæ inferi statuunt, au-
tenticaq; fiunt. Quæ igitur
in concione ageban-
tur, erant huiusmodi. Tū
ego statim, cuius gratia
veneram, Tiresiam adeo,
atque illi ic, uti erat, or-
dine narrata, supplicavi,
ut mihi diceret, quod-
nam optimum vitæ ge-
nus putaret. Hic vero sub-
ridens (est autem senicu-
lus quispiam cæcus, pal-
lidus, voce gracili) ὁ fili-
i, inquit, causam tuæ per-
plexitatis scio a sapienti-
bus istis profectam, haud-
quaquam idem inuicem
ijsdem de rebus sentienti-
bus, verum haud fas est
id tibi proloqui, siquidem
quod Rhadamanthus in-
terdixit. Nequaquam,
inquam, ὁ πατέρου, sed dic
amabo, neq; me contem-
nas, qui in vita te etiam
ipso

ipso caciore oberro. Abducens ergo me, procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspicendi, & vafros hoscē syllogismos despuens, atque id genus omnia nugis æstimans, hoc solum in tota vita persequere, vt præsentibus bene compositis minime curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensque traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesp̄er erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilemque tibi monstrabo semitam, & me protinus abducens in regionem quandā magis priore tenebricosam, manu procul ostendens subobscurum, tenueque,

φλότερον φειδόντα ἐν τῇ βίῳ· ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγών, καὶ πολὺ ὅσῳ ἄλλων ἀποσάσας, ἡρέμα παρσκήψας πρὸς τὸ οὗς φησὶν, ὁ ὅς ἴδιω τῷ ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τῇ μετὰ σπουδῇ, καὶ τέλει καὶ ἀρχαῖς ὀπισκοπεῖν καὶ καὶ ἀπὸ πύσας τῇ σοφῶν τέτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγήσάμενος. τῷ το μόνον ἔξ ἀπαλὸς θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν ἐνθέμενος, παρὰ δὲ μέγας γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ πρὸς μὴ δὲ ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' ἀσφοδελὸν λεμῶνα. ἐγὼ δ' ἔτι, καὶ γὰρ ἦδη ὁ φέλλω, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ὅτε ἀπὸ μὲν αὐθιγῆς ἐς τὴν βίον; ὁ δ' ὅς πρὸς ταῦτα, θάρσος φησὶν ὦ Μένιππε, ταχέως γάρ σοι καὶ ἀπράσμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν. καὶ δὴ ἀπασάων με πρὸς τι χωρίον τῷ ἄλλου ζοφρεώτερον, δείξας τῇ χερὶ πρὸς ἔξω θιν ἀμαυρόν τι καὶ λέπτον ὥσπερ διὰ κλεφτίας ἐστρέον φῶς, ἐκείνῳ

ἐκεῖνο, ἔφη ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ
Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρ-
χονται οἱ ἀπὸ βειωλίας. ταύ-
τις οὐκ αἶνι, καὶ εὐθὺς ἔση
ὅτι τῆς Ἑλλάδος. ἡμεῖς δὲ
τοῖς εἰρηφύοις ἐγὼ, καὶ τὸν
μάγον ἀσπατάμενος, χαλε-
πῶς μάλα διὰ τοῦ σομίου
ἀνιέρπυσας, οὐκ οἶδ', ὅπως
ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Τίμων ἢ Μισάν-

θρωπος.

Ω ζῷ φίλιε καὶ ξένιε καὶ
ἑταιρεῖε καὶ ἐφέσειε, καὶ ἀστρο-
πητᾷ, καὶ ὄρκει, καὶ νεφεληγε-
ρέτᾳ, καὶ ἐρίγδουπῃ, καὶ εἴ τι
σε ἄλλο οἱ ἐμυζρόντηις ποιη-
ταὶ καλοῦσι. καὶ μάλα σ' ὀ-
ταν ὑπερῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος
γινόμενος ὑπερίδεις τὸ πῆ-
πον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κεχλμὸς τοῦ ῥυθμοῦ.
ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος
ἀσραπὴ, καὶ ἡ βαρύβερομος βρον-
τὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις
καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἄ-
παντα γὰρ ταῦτα λήγεις ἤδη
ἀνα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, illud, in-
quit, Trophonij templum
est, atque illac ad inferos
ē Boeotia descenditur, hac
ascendes, atque illico e-
ris in Græcia. Ego igitur
hoc sermone gausus, sa-
lutato Mago, difficile ad-
modum per angustas an-
tri fauces subrepens, ne-
scio quo pacto in Lebadi-
am perueni.

Timon siue Mis-an-
thropus.

O Iupiter Phili & ho-
spitalis, sodalitie, dome-
stice, fulgurator, iururan-
dice, nubicoge, grandis-
strepe, & si quod aliud tibi
cognomen attoniti Poëtæ
tribuunt, maxime quum
hærent in versu. Nam tū
illis tu multi nominis fa-
ctus, carminis ruinam ful-
cis, metrique explēs hia-
tum. Vbi tibi nunc magni
crepum fulgur, grauifre-
mum tonitru? Vbi ardēs,
candens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palam apparet nugas esse,
fumumq; poëticum, nec
Q 2 omni-

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia ex-promptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiæ aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quibus ex his, qui peieraturi sunt, extinctum elychnium meruerit quam flammam fulminis cuncta necantis, adeo titione quem priam inuere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent ut fuliginæ compleatur. Quibus reb. factum est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum ab re, quippe aduersus Iouē usque adeo ira frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia commit-

tunt

ἀναπέφνη, καὶ καπνὸς ποιη-
τικὸς ἀτιγῶς, ἔξω τ' πα-
τάγου τ' ὀνομάτων. τὸ δ' ἀδί-
μιβόν σου, καὶ ἐκκρόλον ὅπλων
καὶ πτόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως
τελέως ἀπέσβην, καὶ ψυχρὸν
ἔστι, μηδὲ ἐλίσσον σπινθήρεα ὀρ-
γῆς καὶ τῶν ἀδικουῶτων δια-
φυλάξον. δάκνον γοῦν τῶν
ὀπιορκεῖν τις ὀπιορκουῶτων
ἔωλον δρυαλλίδα φοβηθῆναι
αἱ, ἢ τὴν τ' πανδαμότερος
κίεραυτοῦ φλόγα οὕτω δαλύν-
τινα ἐπανατείναντες δοκεῖς
αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν
ἀπ' αὐτῆς μὴ δεδιέναι, μόνον
δὲ τοῦτο αἰεταὶ ἀπολαύειν
τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλη-
ρήστον τ' ἀσβόλου. ὥς γ' ἡδὴ
διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμων-
εύς ἀντιβροντῶν ἐτόλμα, εὐ-
παύῃ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς
οὕτω ψυχρὸν τ' ὀργὴν Δία,
δριμουεργὸς ἀνῆρ, καὶ μεγα-
λαυχούμενός. πῶς γ' ὅπου
γε καθάπερ ὑπὸ μανδρα-
γόρα καθύδεις, ὅς οὔτε
τῶν ὀπιορκουῶτων ἀκούεις,
οὔτε τὸν ἀδικουῦντα ὀπιο-
σκοπεῖς

ποπεῖς, λημῆς δ', καὶ ἀμύλου-
 ὄψεις πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὅσα ἐκκεκώφωσαι
 καὶ δάπτει οἱ παρηβηκότες.
 ἵππεϊ νέος γ' ἐστὶ καὶ ἔξυθυ-
 μος ὢν, καὶ ἀκμαῖος πλεῖ ὀρ-
 γῶν, πολλὰ καὶ ἤδη ἀδίκων
 καὶ βιαίων ἐπέσεις, καὶ οὐδέ-
 ποτε ἦγες τότε πρὸς αὐ-
 τοῦ ἐπιχειρίαν, ἀλλ' ἐπὶ ἐ-
 νεργὸς πάντος ὁ κεραινὸς
 ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπισείητο, καὶ
 ἡ βροτὴ ἐπαταγῆτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ σφυγὲς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβोलισμὸν προηκονίζετο,
 οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδόν, καὶ
 ἡ χιὼν σαρηνδόν, καὶ ἡ χάλα-
 ζα πετρηνδόν, καὶ ἵνα σοι φορ-
 τικῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τι
 ῥαγδαῖαι καὶ βίαιοι, ποτα-
 μὸς ἐκάστη σαγών. ὥς τε τη-
 λικαυτὴ ἐν ἀκρεῖι χερόν
 ναυαγία ὅπῃ τοῦ Δευκαλίων-
 ος ἐβλύετο, ὥς ὑπερρυχίων
 ἀπάντων καταδεδυκόντων,
 μέγιστος ἐν τι κτεώτιον πει-
 σθῆναι, προτοκῆλαν τὸ
 λυκωρεῖ, ζώπυρον τι τοῦ
 ἀλκωπίνου ἀτέρματος δια-
 φυ-

tunt, respectu agas? Ca-
 cutis autem lippitudine,
 & hallucinaris ad ea quæ
 fiunt, auresque iam tibi
 obsurduerunt instar ho-
 rum, qui ætate defecti
 sunt. Quandoquidem quæ
 iuuenis adhuc esses, acri-
 que animo vehemensque
 ad iracundiam, permulta
 in homines maleficos ac
 violentos faciebas. Ne-
 que tum unquam tibi
 sum illis erant induciæ.
 Sed perpetuo fulmen erat
 in negotio, perpetuo ob-
 uibrabatur Aegis, obstri-
 debat tonitru, fulgur
 continenter iaculorum in
 morem densissime ex-
 dito loco deuolantiū tor-
 quebatur, terræ quassa-
 tiones, cribri instar fre-
 quentes, ad hæc nix cu-
 mulatim neq; nō grando
 saporū in morem, atq; ut
 tibi moleste differam, im-
 bresq; rapidi & violenti,
 ac flumen quotidie exun-
 dans. Hinc tantū repente
 Deucalionis ætate naufra-
 gium ortum est, ut omni-
 bus sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorem
 appulit, humani generis,
 qua

quasi scintillulas quasdam
 seruans, unde sceleratius
 etiam genus in posterum
 propagaretur. Nimirum
 igitur dignum socordia
 præmium ab illis repor-
 tas, quum iam nec sacra
 faciat tibi quisquam nec
 coronas offerat, nisi si
 quis obiter in Olympicis,
 ac ita ne is quidem rem
 admodum frugiferam fa-
 cere vidoatur, sed priscum
 quendam ritum magis re-
 ferre, ac pene Saturnum,
 ô, Deorum generosissi-
 me, te reddunt magistra-
 tu abdicantes. Omitto lo-
 qui, quoties iam templum
 tuum sacrilegio compila-
 rint, quum tibi etiam ip-
 si in Olympiæis manus
 admoliti sunt. Atque in-
 terea tu altifremus illi pi-
 gritaberis, vel excitare
 canes, vel vicinos aduo-
 care, vt auxilio accurren-
 tes illos comprehenderêt,
 quum etiam dum adorna-
 rentur ad fugam. Sed ge-
 nerosus, Gigantūq; extin-
 ctior, & Titanum victor
 sedebas, quum tibi casari-
 es ab illis circumtondere-
 tur, decem cubitale ful-
 men dextra tenens. Horū
 igitur

φυλάτῃον εἰς ὀπιογόνῳ κα-
 κίας μείζονος. τοῦ γάρ τῳ
 ἀκόλουθα τῆς ἑαθυμίας τῶ-
 πίχης κομίζῃ παρ' αὐτῆς,
 οὔτε δύνοντας ἔτι σοι τινός,
 οὔτε σεφάρουῳτος, εἰ μή τις
 ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων, καὶ
 οὗτος οὐ πᾶν ἀναγκαῖα
 ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος
 τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, καὶ
 κατ' ὀλίγον κέρνον σε ὧ δε-
 ῶν γενναῖατατι, ἀποφαίνου-
 σι, παρῳάμενοι τῆς τιμῆς,
 ἐῷ, λέγειν, ὅπως αἰς ἡδὴ
 σου τὸν νῆον σισυλήκασιν.
 οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖ-
 ρας ὀλυμπιάσιν ὀπιοβλή-
 κασι, καὶ σὺ ὁ ὑψιβεμέτης
 ὤκνησας ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύ-
 νας, ἢ τοὺς γείτονας ὀπιοκα-
 λίσσασθαι, ὥς βονδρομήσαν-
 τες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι
 συσκευαζομένους πρὸς πύ-
 φυλῶ. ἀλλ' ὁ θρηναῖος, καὶ ἱ-
 γαντολέτωρ καὶ τιτανοκρά-
 τωρ ἐκάθησε, τοὺς πολυκά-
 μους περικειρόμενος ὑπ' αὐ-
 τῆς, δεκάπηχυν κρεαυνὸν
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
 τοί-

τοῖσι δὲ θαυμάσιαι πύλιναι
 παύσεται οὕτως ἀμελῶς
 παρορώμεθα ; ἢ πότε κολά-
 σεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν ;
 πόσοι φαέδοντες ἢ Δευκα-
 λίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπεραντλον ὕβριν τοῦ βίου ;
 ἴνα γὰρ τὰ κτῆν' αἰέσας, τὰ-
 μα εἶπω, τοσούτους Ἀθηναι-
 ῶν εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-
 σιους ἐκ πένες ἀτων ὑπεφί-
 νας, καὶ πᾶσι ταῖς διομήνοισ
 ἀπικούησας, μᾶλλον ὃ ἀθρό-
 ον εἰς εὐεργεσίαν τῇ φίλων
 ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπει-
 δὴ πένες διὰ ταῦτα ἐγενό-
 μεν, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρί-
 ζομαι πρὸς αὐτῷ ; οὔτε
 προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑ-
 ποπίνωσόντες καὶ προσκυ-
 νοῦντες, κακτοὶ ἐμοῦ καύ-
 ματος ἀνηρημένοι . ἀλλ'
 ἡ πόλις καὶ ὁ δῶν βαδίζων
 ἐντύχων τινὲς αὐτῷ, ὥσπερ
 τινὰ σήλιον παλαιὸν νε-
 κροῦ ὑπέρβει, ὑπὸ τοῦ χρο-
 νοῦ ἀνατετραμυδύλιν παρέρ-
 χονται, μηδὲ ἀναγινόντες,
 ἢ δὲ καὶ πῶρ' ἔωθ' ἰδόν-
 τες

igitur, ὁ præclare, quis
 tandem erit finis, quæ tu
 adeo secure despicias ? Aut
 quando de tantis malefi-
 cijs poenas sumes ? quot
 Phaerontes aut Deucalio-
 nes satis idonei sint ad ex-
 piandum tam inexhau-
 stam morū iniquitatem ?
 Etenim ut de communi-
 bus fileam, de ijs quæ mi-
 hi acciderunt dicam, quum
 tam multos Athenienses in
 sublime euexerim, ex pau-
 perribus diuites reddiderim,
 cunctisque quotquot opus ha-
 berent, suppeditarim, imo
 semel vniuersas opes in ami-
 cos iuuandos effuderim, si-
 mulatq; his rebus ad ino-
 piam deueni, iam ne ag-
 noscor quidem ab illis, ne
 aspicere dignantur me, qui
 dudum reuerentur, adorab-
 ant, meoq; de nutu pen-
 debant. Quod si quando
 per viam ingrediens, forte
 fortuna in eorum quempiam
 incidero, perinde ut euer-
 sam hominis iam olim defun-
 cti statuā, ac temporis lon-
 gitudi- ne collapsam prætereunt,
 quasi ne norint quidem.
 Alij vero & procul con-
 specto

specto me, alio sese detor-
quent, existimantes sese
inauspiciatum, abominan-
dumq; visuros spectacu-
lum, quem non ita pri-
dem servatorem & adiu-
torem suum esse prædica-
bant. Itaque prementibus
malis ad extrema redactus
consilia, tenone arrepto,
terram exerceo, quater-
nis conductus obolis, at-
que hic cum solitudine,
cumque ligone philoso-
phor. Hoc interim lucri
mihi videor factura, quod
posthac non intuebor ple-
rosque præter meritum
secundis fortunæ successi-
bus videntes. Nam illud
vel maxime vrit. Iam igi-
tur tandem aliquando Sa-
turni Rheæque proles,
excusso profundo isto, gra-
uique somno (nam Epi-
menidem quoque dormi-
endo vicisti) denuo iacta-
to fulmine, aut ex Oeta
redacceso, ingenti red-
dita flamma iram aliquam
strenui illius ac iuuenilis
Iouis ostende, nisi vera
sint quæ a Cretensibus de
te, tuaque sepultura feren-
tur. I V P I T. Quis hic est
Mercuri, quem audio sic
voci-

τες, ἐτέραν ἐντρέπον), δυ-
σάντητον καὶ ἀποδόπαιον θέα-
μα ὄψεισθαι ὑπολαμβάνοντες
τὸν οὐκ ἀπὸ πολλοῦ σωτήρα καὶ
ἐνεργέτην αὐτῆς γεγενημένον,
ὥστε ὑπὸ τῆς κακῶν ὁπλῆς τανύ-
τῳ τῷ ἐλαττιᾷ τραπόμε-
νος, ἐναψάμενος διφθέραν,
ἐργάζομαι τῷ γυνὴ ὑπό-
μιδος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ
ἐρημῷ καὶ τῇ δικέλλῃ προσ-
φιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο
γούμ μοι δοκεῖ κερδαίνειν, μὴ
κέτι ὄψεισθαι πολλοὺς παρὰ τῆ
ἀξίαντι πρᾶπτονας. ἀνιερβί-
τερον γὰρ τοῦτο γε, ἢ δὴ ποιε-
οῦν ὧς Κρόνου καὶ Ρέας υἱὲ,
τῆ βαθυὺ τοῦτον ὕπνον ἀπο-
σεδάμενος, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ
τὸν Ἐπιμνίδην γὰρ κικείμενη-
σαι, καὶ ἀναρρίπσας τὸν κε-
ραυνόν, ἢ ἐκ τῆ Οἴτης ἐναυτά-
μενος. μεγάλῳ ποιήσας τῆ
φλόγα, ὅπως εἴξαιβ τινα χρ-
λὴ ἀνδράδους καὶ νιανικοῦ
Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴ ὅτι τὰ ὑπὸ
Κρητῆς περὶ σου καὶ τῆς ἐκεί-
νης ταφῆς μυθολογούμενα.
Ζ. τίς οὗτός ἐστι, ὦ Ἑρμῆ, ὁ
κεκρα-

κικραγὼς ἐκ τῆς Ἀθηκῆς, παρὰ τὸν Τρυφήν ἐν τῇ ὑπαρχίᾳ, πινυρὸς ὅλος καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος; σκάπει δὲ, οἶμαι, ὀπκιευφῶς, ἄλλος ἀνθρώπος καὶ θαρσύν, ἡτοῦ φιλοσόφου ὅτι. οὐ γὰρ αὖ οὕτως ἀσπείεις τὸν λόγους διεξήκει κατ' ἡμῶν. Εἰμ. τί φης ὦ πάτερ; ἀνοεῖς Τίμωνι τὸν Εὐκλεατίδου, τὸν κολυθῆα; οὗτος ὅτι ὁ πλάκας ἡμᾶς κατ' ἡρῶν τιλίων ἐσιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς οἰώθαμεν ἐρετάζειν τὰ διάσια. Ζεύς. φεῦ τῆς ἀλαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ πλούσιος, φεῦ ὅν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὐ τοιοῦτός ὅτιν, αὐχμηρὸς, ἀθλιος καὶ σκαπανεύς καὶ μιθωτός, ὡς εἰσιν, οὕτω βάρειαν κατὰ φέρων τὴν δίκην λαβ. Εἰμ. οὕτως ὡς εἰπὲν χρυσότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρώπιον, καὶ ὁ πρὸς τὸν διομήδους ἀπαντας

vociferantem ex Attica, ad Hymettum in radice montis, horridus totus, ac squalidus, pelleq; hircina amictus, fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit homo loquax & confidens, mirum in philolophus est, neq; enim alioqui adeo impia, nefariaq; in nos fuerat icturus. M. E. Quid ais pater, an non nosti Timonem Echecratidis filium Colytentem? Hic nimirū est, qui nos saepenumero in sacris legitimis conuiuio accepit, ille repente diues factus, ille qui totas hecatombas, apud quem splendide Iouialia festa consueuimus agitare. I. V. Hem quænam ista rerum commutatio? hiccine honestus ille, diues, quem tam frequentes cingebant amici? Quid igitur accidit, ut hoc sit habitu? squalidus, ærumnosus, fossor conductitius, uti conijcio quum tam grauē ligonem gerat? M. E. R. Ad hunc modum illum quemadmodum probitas euertit, atq; humanitas, & in omnes quicumque ege-

rent misericordia. At reuera Vecordia potius facilitasque, nullusque in suscipiendis amicis delictus, quippe qui neutriquam intellexerit, sese cor uis lupisque largiri. Quin magis quam à vulturibus tam multis misero iecur eroderetur, amicos esse eos & socios iudicabat. quasi beneuolentia erga sese afficerentur, quum illos epulæ magis caperent. Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque deinde si qua medulla suberat, hanc quoq; admodum diligenter exuissent, aufugerunt, exuccum & radicibus defectum destituētes, adeo ut postea ne agnoscant quidem, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppeditent, impertiantque. Has ob res fossor & lago, ut vides, opertus pelliceo vrbe præ pudore fugiens, mercede terrâ exerceet, aduersus ingratos atrabile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditati, admodum fastuose nunc prætereant, ac ne nomen quidem ac Timon

vocē-

τας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, αἰοία καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρίσια πρὸς τοὺς φίλους, ὅς οὐ σωίει, κέραι καὶ λύκοις χαρίζομενος, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρήμενος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτοῦ καὶ ἐταίρους ᾤετο, ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρίως, καὶ περιτράγοντες, ἔτις καὶ μυελὸς ἐνὶ ὠὶ ἐμυζήσαντες, καὶ τῆτον εὐμάλα ὀπμιελῶς ᾤχωντο, αὖτε αὐτὸν καὶ τὰς εἰζας ὑποτιτμημένῳ ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πῶθεν γὰρ ἢ ὀπκουρούτης ἢ ὀπιδόντες ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὥς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνῃς τὸ ἄσυ μισθοῦ γιωργεῖ, μεταγυχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτουῶντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπικῶς παρέεχονται, οὐδὲ τοῦτομα εἰ Τίμων κα-

λοῖτο

αὐτοῖς εἰδότες. Ζεὺς καὶ μὴ
 οὐ παροπίεος ἀνὴρ, οὐδὲ
 ἀμελητέος. εἰκότα γὰρ ἡγα-
 γάκτει δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 ὁμοία ποιήσομεν τοῖς κα-
 τὰράτοις κόλαξιν ἐκεί-
 ναις, ὁππλεησμένοι ἀνδρὸς
 τοσοῦτα τῶν τε καὶ
 αἰγῶν πάντα καύταν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῇ βωμῶν.
 ἔτι γοῶν ἐν ταῖς ἑστὶ πλὴν
 κτίσαν αὐτῇ ἔχω, πλὴν
 ὡς ἀρχολίας τε καὶ δορυ-
 βου πολλοῦ τῇ ἐπιτορκεύ-
 ταν καὶ βιαζομένων καὶ ἀρ-
 παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου-
 τοῦ παρὰ τῇ ἱεροσυλου-
 των (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
 δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπὶ
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφι-
 ᾶσι) πολλὴν ἤδη χερόνον οὐδὲ
 ἀπέβλεψα εἰς πλὴν Ἀθηκῶν,
 καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσο-
 φία καὶ λόγων ἐριδίας ἐπι-
 πόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ ποτὶς ἀλλήλους καὶ
 κικραγόντων. οὐδὲ ἐπα-
 καλεῖν ὅτι τῇ εὐχῶν. ὡς
 τι ἢ ὁππλευστάμενον καὶ τὰ
 ὅτα

vocetur, nouerint. I v.
 Atque profecto vir neu-
 tiquam fastidiendus, neq;
 negligendus, & iure opti-
 mo indignatur, qui ijs tan-
 tis in malis agat. Quare
 sceleratos istos adulatores
 ipsi quoq; fuerimus imita-
 ti si eum virum neglexe-
 rimus, qui tantum tauro-
 rum & caprarum pinguis-
 simas quasq; nobis in aris
 adoleuerit, quarum nidor
 etiamdum mihi in narib.
 residet. Tamen si propter
 negotiaq; & turbam ma-
 ximam peierantium, tum
 vi, non iure agentium, ne-
 que non aliena rapientiu-
 um, praeterea ob formidi-
 nem quam mihi pariunt
 sacrilegi, qui quidem tum
 multi sunt, tum observa-
 tu difficiles, adeo vt ne
 minimum quidem nos
 conuiuere sinant. Iam-
 pridem profecto ad Atti-
 cam regionem oculos de-
 tortissem, maxime postea-
 quam philosophia & de
 verbis digladiationes apud
 istos increbuerunt, ita vt
 pugnantibus inter se istis
 vociferantibusque ne ex-
 audire quidem mortalium
 vota liceat. Vnde mihi
 ne-

necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, mentalque nugas ingenti vociferatione connectunt. hæc in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est Mercuri, tu Plutum adducens, quantum potes ad istum abeas. Porro Plutus una secum ducat & Thesaurum, & utrique apud Timonein perseverent. Neque usque adeo facile demigrent, etiam si quam maxime rursus illos per bonitatem ex aridibus exegerit. Cæterum de palponibus illis, atque ingratitude qua in hunc sunt usi, in posterum consultabo, pœnasque daturi sunt, simul atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in eo reclusa cuspide duo è radijs maximi, quum nuper auidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse vltos nos, qui dij vocaremur.

Ac

ὅτα καθήκον, ἢ ὅποτε βιωῖται
πρὸς αὐτῶν ἀρετῶν τινα καὶ
ἀνώμαλα καὶ λήρους μεγάλα
τῇ φωνῇ ζυμειρόντων. διὰ
ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμελεῖ
βιωῖται σωμένη πρὸς ἡμᾶς, οὐ
φραύλον ὄντα. ὅμως δὲ τὸν
Πλούτον ὃ Εὐμὴ παραλα-
βὼν, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τὰ
χρῶσθαι. ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ
τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ
μνησέσθαι ἀμφὸς πατρὸς. τὸ
Τίμωνι, μή τ' ἀπαλλαγέσθαι
οὕτω ῥαδίως, καὶ ὅτι
μάλιστα ὑπὸ χρεστότητος αὐ-
τοῦ ἐκδιώκη αὐτὸς τὴν οὐκίαν.
ὡς δὲ τῶν κολάων ἐκείνων,
καὶ τὴν ἀχαριστίαν, ὡς ἐπεδεί-
ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτοῖς
μὴ σκέψασθαι. καὶ δίκην
δώσουσιν, ἐπεὶ δὲ τὴν κεραι-
νὸν ὅπως κινῶσιν. κατεσφί-
ναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑποσφί-
νῃς εἰς δύο ἀκλίνεις αἱ μέ-
γισται, ὅποτε φιλοτιμότερον
ἡκόντισα πρῶτον ὅτι τὸν σο-
φιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπεί-
θε τοὺς ὁμιληταί, μηδὲ ὅλως
εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς θεοὺς.
ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὲν δῖήμαρ-
 τον. ὑπερέχε γὰρ αὐτοῦ
 πλὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 περαυνὸς εἰς τὸ ἀνάκειον
 παγκύβας, ἐκείνῳ τε κα-
 τέφλιξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου
 δεῖν σωτηρίῳ παρὰ πλὴν
 πῆλξεν. πάλιν ἱκανὴ ἐν
 τοσούτῳ, καὶ αὐτῇ τιμωρία
 ἔσαι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλου-
 τοῦντα τὸν Τίμωναν ὀρώσιν.
 Εὐμ. οἷον ἴδω τὸ μέγα κικρα-
 γμῆν, καὶ ὅχληρόν ἐστι καὶ
 δρατὺν οὐ τοῖς δικαιολο-
 γούσι μόνις, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 ἐν χυδαῖς τοῦτο χητίμον.
 ἰδὼν γὰρ αὐτίκα μάλα πλού-
 σιος ἐκ πεινιστάτου κατασῆ-
 σεται ὁ Τίμων, βούσας
 καὶ παρρησιασάμενος ἐν
 τῇ ἐσχῇ, καὶ ὅπως ἔβλεψας τὸν
 Δία. εἰ δὲ τιωπῇ ἔκκαπεν
 ὅπως κεκυφώς, ἔτι αὖ ἔκκαπ-
 τιν ἀμελάνμενος. Πλούτ.
 ἀλλ' ἐγὼ οἶα αὖ ἀπέλθοιμι ὦ
 Ζεῦ παρ' αὐτόν. Ζεύς. διὰ
 τί ὦ ἄριστε Πλούτῃ, καὶ
 ταῦτα ἐμοῦ κτελεύσαντος;
 Πλὴν. ὅτι γὰρ Δία ὑβρίζεν εἰς
 ἐμὲ

Ac illum quidem errore
 non feriebam, propterea
 quod Pericles obtenta
 manu eum prexerit. Ex-
 terum fulmen in Casto-
 ris ac Pollucis templum
 detortum tum illud exus-
 sit, tum ipsum parum ab-
 fuit, quin ad saxum com-
 minueretur. Quanquam
 interim vel id supplicij sa-
 tis magnum in istos fue-
 rit, si Timonem conspe-
 xerint egregie locupletem
 factum. M a x c. Quan-
 tum habet momenti ali-
 um vociferari, & obstre-
 perum audacemque esse?
 Idque non ijs modo qui
 causas agunt, verumetiam
 qui vota faciunt conduci-
 bile. En mox è pauperri-
 mo diues euaserit Timon,
 qui se imprecando clamo-
 sum & improbum præsti-
 terit, louemque reddide-
 rit a tentum. Si vero si-
 lentio fodisset nutans, et-
 iam nunc foderet negle-
 ctus. P l u t. At ego Iu-
 piter haud quaquam ad
 istum rediturus sum. I v.
 Quid ita non rediturus
 optime Plute, præsertim à
 me iussus? P. Quoniam
 per Iouem iniuria me af-
 fecit

fecit eiiciens, & in multa fragmenta difsecans, idque quum illi paternus esset amicus, ac me pene dixerim, fuscinis ex xdi-bus extrusit, nec aliter quam ij, qui è manibus ignem abijciunt. Nunc rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus & scortis donandus? Ad eos me mitte ò Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto ligo pelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor luerantur obolos, decem talenta contemptim donare soliti. I v p. Nihil istiusmodi posthac in te factur⁹ est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptare. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus

ἐμὲ, καὶ ἔξειφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ τὰυτὰ πατρῶον αὐτὰ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δικραίοις με ἐξισώδει τ' οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τ' χειρῶν ἀπὸ ῥέξι πλουῖταις. αὐθις οὐκ ἀπέλθω, παρασίτοις καὶ κβλαξὶ καὶ ἑταίραις παραδοθὴσέμενος; ἐπ' ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμπε με, τοὺς αἰδοῦσθ' ὁμόρους τ' δωρεάς; τοὺς περὶ ἐφ' ὄντας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περὶ πόθης. οὗτοι γ' οἱ λάροι τῇ πινίᾳ ζωέσσαν, ἐν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτ' λαβόντες, καὶ δίκην, ἀλαπάτωσαν ἄθλιοι, ἰεπάρας ὀβελούς ἀποφέροντες, οἱ δὲ καὶ λαλάντες δωρεάς ἀμέλῃ προτιέμενοι. Ζ. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσει; περὶ σε, πάντῳ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκην παιδαγωγῆσαι, εἰ μὴ πάντα πᾶσιν ἀνάληπτός ἐστι πῶς ὁτ' αὐτῷ, ὥς χεῖρ' σὲ ἀντὶ τῆς πινίας προαιρεῖσθαι. οὐ μὲν τοι πάντῳ μεμψιμοιρὸς εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νυνὶ γὰρ τ' Τίμωνα αἰτιᾷ, δίδωμι σοι τὰς δόρας

δύρας ἀναπιδάσας, ἠφίεπι-
 ντος εἶν ἐλευθέρως. οὔτε ἀπο-
 κλήων, οὔτε ζήλοισιν. ἄλλο-
 τε δὲ τὸν αἰῶνα ἠγαυὰ κίχες κτῆ-
 ῖ θλουσίω, κατακίχες αἰ-
 κίαν πρὸς αὐτὴν ἀπὸ μοχλῶν
 ἡλκιστὶ, καὶ σημείων ἐπιβο-
 λῶν, ὡς μηδὲ παρακίχαι σοι
 ἐπὶ τὸ φῶς δυνάτῃ εἶναι. ταῦ-
 τα γὰρ ἀπὸ δούρου πρὸς με,
 ἀπὸ πρίγκυψ λέγων ἐν πολλῶν
 τῶν σκίτων, καὶ διὰ τὸ τοῦ ὠχρῶς
 ἡμῶν ἐφαίνου, φροσίδος ἀ-
 νελίως, συνισπασκὼς τοῦ
 βασιλέως πρὸς τὸ ἔθος τῆς
 συλλογισμῶν, καὶ ἀπὸ δούρου
 ἀπειλῶν, ἢ καὶ τοῦ λάβρι-
 ος αὐτῶν. καὶ ὅπως τὸ πρᾶ-
 μα ἀπὸ δούρου ἐδόκει σοι ἐν
 χαλκῶ, ἢ σιδῆρεϊ θαλάμῳ,
 καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 δινύμεν, ἀπὸ ἀκριβέσι καὶ
 παμπέρεσι παιδαγωγοῖς
 ἀπὸ βεφύλων, τῶν τῶν καὶ τῶν
 λογιμῶν. ἀτοπὰ τοῦ τοῦ ποιεῖν
 ἡμῶν αὐτῶν, ἐρῶντας μὲ ἐν
 ἀφελῶν, ἔξον δὲ ἀπολαύειν
 ἀπὸ μὲν τῶν, οὔδὲ ἐπὶ ἀδεί-
 κτῶν τῶν ἐρῶν, κυρί-
 ος

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includens, neq;
 zelotypus in te. Porro ali-
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cum diceres
 te ab illis repagulis, clauis
 ac signorum obiectaculis
 impressis ita fuisse conclu-
 sum, vt ne prospicere qui-
 dem in lucem tibi liceret.
 Id igitur apud me deplo-
 rabas, affirmans præfocari
 te nimijs tenebris eoque
 pallidus nobis occurre-
 bas, & curis confectus,
 digitis etiamnum ex assi-
 duo colligendi coaceruan-
 diq; vsu contractis, con-
 tortisq; , quod si quando
 daretur opportunitas, au-
 fugiturum quoq; ab illis
 te minitabare. In summo,
 rem supra modum acer-
 bam iudicabas in æreo
 ferreoque thalamo, Dana-
 ës exemplo, virginem as-
 seruari atque à scelestissi-
 mis educari prædagogis,
 fœnore & conpuro. Pro-
 inde absurde facere aie-
 bas hos, quod te præter
 modum adamarent, quū
 liceret vero frui non au-
 derent. neque quum ip-
 sis esset in manu, amore
 suo secure vterentur, sed
 vigi-

vigiles obseruarent, ad si-
gnum ac seram oculis nun-
quam conniuentibus ne-
que vsquam dimotis sem-
per intuentes, abunde ma-
gnum fructum arbitran-
tes, non quod ipsis fruen-
di facultas adesset, sed qd̃
nemini fruendi copiam
facerent, non aliter quam
in præsепi canis, nec ipse
vescens hordeis, nec e-
quum famelicum id face-
re sinens. Quinetiam ri-
debas istos, qui parcerent,
& asseruarent, & (quod
esset absurdissimum) etsi
quidem sibi subtraherent
vererenturq; contingere,
non intelligerent autem
fore, vt aut sceleratissimus
famulus, aut dispensator,
aut liberorum pædago-
gus furtim subiret, ludi-
brio habiturus infelicem
& inamabilem herum,
quem postea sinat ad fuli-
ginosam, & oris angusti
lucernulā, ac siticulo um
scirpulum vsuris inuigila-
re. Quid itaque an non
iniquum, quū hæc quon-
dam inculsaueris, nunc in
Timone diuersa his cri-
minari? P L V T. Atqui
si rem vere perpenderis,

utrum-

ους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάτ-
την ἐξηγορότας, ἐς τὸ σημεί-
ον καὶ τὴν μοχλὸν ἀσκαδαμυ-
κτὴν βλέποντας, ἱκανῶς ἀπο-
λαύσιν οἰομένους, οὐ τὸ αὐτῶς
ἀπολαύειν ἔχον, ἀλλὰ τὸ μη-
δεὶν μελαδιδόναι τὴν ἀπολαύ-
σιν. καθάπερ ὅτι ἐν τῇ φάτ-
τῃ κυῖα, μήτε αὐτῶς ἐδίδου-
σαν τὴν κριθῶν, μήτε τῷ ἵπ-
πῳ παρῶντι ὁππότε πούσας.
καὶ προσέτι καὶ καταγέλας
αὐτῶν φειδωλῶν καὶ φυλατ-
τόντων, καὶ τὸ κενότατον
αὐτῶν ζήλοτυπούων, ἀ-
γνοούντων δὲ ὡς κατάρ-
τος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ
παιδὸς περὶ τῶν πατρῴων λατρεῖ-
ως, ἐμπαινεῖν τὴν κακοδαί-
μονα καὶ ἀνέρας ἐν διεσπότην,
ὥς ἁμαρτάνει καὶ μικρο-
σοφον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον
δρυαλλίδιον, ἐπαρκευμένον
ἐάσας τοῖς τέκνοις. πῶς οὖν
οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου
ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῷ
Τίμωνι τὰ ἐναντία ὁππα-
λεῖν; Πλούτ. καὶ μὲν εἴγε
τάληθ' ὁρῶντάς τοις ἁμφο-
τεροῖν

σοι εὐλογα δόξα ποιεῖν, τῷ
 τι γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τῷ-
 το ἀναιμένον, ἀμελὲς, καὶ
 οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖν, τοῦ τι
 αὖ κατάκλησον ἐν δούραις καὶ
 σκότῳ φυλάσσοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γεινοίμην
 καὶ τιμιελὲς, καὶ ὑπερογκος,
 ὀπμιλουμένους, οὔτε προσ-
 απιομένους αὐτοῦ, οὔτε
 εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς
 μηδὲ ὀφθαλμῶν πρὸς τινος,
 ἀνθρώπους ἐνόμιζον εἶναι καὶ
 ὑβρίζας, οὐδὲν ἀδικοῦντά
 με ὑπὸ τοσούτοις δεισμῶσι
 κατασκήποντας, οὐκ εἰδό-
 τας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλῳ τινὶ ἢ εὐδαιμό-
 νῳ με καταλιπόντες. οὔτ'
 οὐκ ἐκείνους, οὔτε τοῦ πᾶν
 προχέτους εἰς ἐμὲ τούτους
 ἐπαιῶ, ἀλλὰ τοῦ, ὅπερ ἀρι-
 στὸν ὄντι, μέτρον ὀπμήσοντας
 τῷ πράγματι, καὶ μήτι
 ἀφειζομένους τὸ πλεόναν
 μήτι προηστομένους τὸ ὅλον.
 πᾶσι γὰρ ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ
 Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυ-
 ραῖκα

verumque me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas, ne-
 gligentia potius, haud be-
 neuolentia, studiumque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At ē diuer-
 so, qui me ostijs ac tene-
 bris inclusum seruabant,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioreq; , ac
 vehementer corpulentia
 onustus euaderem, quum
 interim neq; ipsi continge-
 rent, neq; in lucem pro-
 ducerent, ne vel aspiceret
 a quoriam, hos demerentes
 & contumeliosos in me
 iudicabam, quippe qui
 me nihil commertum tog
 in vinculis cogerent situ
 carieq; putrescere, haud
 intelligentes, quo mox
 demigrent, me alij cuipi-
 am, cui fortuna fauerit,
 relicturi. Nec hos igitur
 probo, sed ne illos quidē,
 qui nimium facile mihi
 manus admouent. Sed
 qui (quod est optimum)
 mediocritate vrantur, uti
 nec prorsus abstineant,
 neq; penitus profundant.
 Etenim illud per Iouem
 considera Iupiter, Si quis
 vbi puellulam & formo-
 sam

tam lege duxisset uxorem,
 postea neque obseruet,
 nec vlla omnino zeloty-
 pia prosequatur, videli-
 cet sinens illam noctu at-
 que interdiu, quocumque
 libitum sit ire, & quicun-
 que voluissent, cum his
 habere rem, potius vero
 ipse abducatur, ut adultere-
 tur, fores aperiens, pro-
 siturusque, & quos libet
 ad illam inuitans, num hic
 amare videbitur? Profe-
 cto hoc tu nequaquam
 dices Iupiter, qui saepe
 numero amorem senseris.
 Rursum si ingenuam lege
 domum deducat, uti li-
 betos legitimos progenie-
 ret, ceterum nec ipse con-
 tingat florentem ætate,
 decoramque virginem,
 nec alium sinat aspicere,
 sed inclusam, orbam, ste-
 rilemque in perpetua vir-
 ginitate contineat, idque
 præ amore se facere præ-
 dicet, & hunc quidem
 præferat, pallore, corpo-
 re exhausto, oculis refu-
 gis, num fieri potis est, ut
 huiusmodi non desipere
 videatur? quippe qui quâ
 liberis oportuerit operam
 dare, fruique coniugio,
 puel-

ταῦκα νέαν καὶ καλὴν ἐπέλε-
 μήτε φυλάττοι, μήτε ζήλο-
 τυποῖ το παρῳάπαν, ἀφίει-
 καὶ βαδίζειν ἔνθα αὐτὴ θέλει
 νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν,
 καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλευμέ-
 νοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀ-
 πάγοι μοιχευθῆσομένῳ,
 ἀνίγων τὰς θύρας καὶ μα-
 στροπέλων, καὶ πάντας ἐπ'
 αὐτῶν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἐρεῖν δόξειεν αὐτῷ; οὐ σὺ
 γὰρ ὦ Ζεῦ τοῦτο φαίης αὐτῷ,
 ἐραδεῖς πολλάκις. εἰ δέ τις
 ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναι-
 κα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ πα-
 ραλαβὼν ἐπ' ἀρότρῳ παίδων
 γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς
 προσάποιτο ἀκμαίας καὶ
 καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλω
 προσελέπῃ ὅπῃ τῆς ἐποι, ἀγο-
 ρὸν δὲ καὶ εἶραν κατεκλή-
 σας παρθινεύοι, καὶ ταῦτα
 ἐρεῖν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν
 ὑπὸ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σα-
 κὸς ἐκτετηκίας, καὶ τῶν ἐφ'
 θαλμῶν ὑποδιδουκότων, ἔω-
 ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρ-
 παίων δόξειεν αὐτῷ, δεῖον πα-
 δοποι

δοποιεῖται καὶ ὑπολαύει τοῦ
 γάμου, καταμαραίνων ἐν-
 ὁρδωπονοῦντων καὶ ἐπέρασον
 κλέμν, καθάπερ ἔρεϊαν τῇ
 δισημοφύρῳ τρέφων διὰ παν-
 τὸς τ' βίου; τοῦτα καὶ αὐτὸς
 ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτί-
 μως λακτιζόμενος καὶ λαφυσ-
 σόμενος, καὶ ἔξαντλούμενος.
 ὡς ἐνίων δ', ὥσπερ σιμαλίας
 δραπέτης πεπιδημένος. Ζ.
 τί οὐκ ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῶ;
 δίδουσι γὰρ ἅμφω καλὴν τ'
 δίκην, οἳ μὲν ὥσπερ ὁ Ταίτα-
 λος ἀποτῆται καὶ ἀγρυστοί, καὶ ξη-
 ρὰ τὸ στόμα, ὅππῃ κ' ἴωότες
 μόνον τῷ χρυσίῳ, οἳ δ' καθά-
 περ ὁ Φινεύς ἀπὸ τ' φάρυγγος
 πλὴν τροφῆς ὡς τ' ἀρπυγῶν
 ἀφαιρετούμενοι. ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡδῆ,
 σωφρονιστέρῳ παραπολὺ τῷ
 Τίμωνι ἐπ' ἐνυβρίῳ. Πλού.
 οὐκ ἔστι γὰρ πᾶσι παύσι, ὥ-
 σπερ ἐκ κοφίνου ἱερῶν τιμῶν,
 πρὶν ὅλως εἰσευλῶναι μετ'
 σουδὲν ἔξαντλῶν, φθάσαι
 βουλόμενος τ' ἐπὶ ῥέσῳ, μὴ ὑ-
 πέραντος εἰσπαισῶν ὅππῃ
 ὡς αὐτόν. ὥς εἰς τ' Ἐλκιδαν.

puellam adeo formosam
 atque amabilem sinant e-
 marcescere, per omnem
 vitam, tanquam Cererī
 sacerdotem alens. Huius-
 modi & ipse indigne fero,
 quum à nonnullis igno-
 miniose cador calcibus,
 laniorque, atq; exhausti-
 or, à nonnullis contra per
 inde ac stigmaticus fugi-
 tius compedibus vincit-
 or. I V P I T. Quid igitur
 indignaris contra illos?
 quandoquidem utrinque
 poenas egregias luunt, al-
 teri quidem dum Tantali
 in morem, neque bibere
 sinuntur, neq; edere, sed
 ore sicco duntaxat inhi-
 ant auro, alteri vero dum
 his ceu Phynéo cibos
 Harpyiæ ipsis à faucibus
 eripiunt. Sed abi iam, Ti-
 mone multo posthac vsu-
 rus cordatiore. P L. An il-
 le aliquando desinet me
 ceu foraminoso cophino,
 priusquam omnino influ-
 xerim, data opera exhaui-
 rere, quasi conetur occu-
 pare, quo minus influam,
 veritus ne si copiosus in-
 fundar, ipsum vndis obru-
 am? Quo fit, ut in Dana-
 dum dolium aquam mihi vi-

dear allaturus, frustra que infusus, vase non continente liquorē, imo prius propemodū effuso, quod influit quam influxerit. Adeo latus dolij hiatus ad effusionem, ac liber exitus. I V P. Proinde ni hiatus istum obturauerit, perpetuamq; perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in fece dolij, sed interim abite, atq; illum diuitem reddite. At tu Mercuri fac memineris, ut rediens Cyclopes ex Aetna tecum adducas, quo fulmen cuspide restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. M E R. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabā ō praeclare, te non caecum modo, verumetiam claudum esse. P L. Atqui non hoc mihi perpetuū Mercuri, verum si quando proficiscor à Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ita ut ægre ad metam pertingere queam, sene non-

nun-

δῶν πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μά τι μὲν ἐπαντλήσειν, καὶ κύτους μὴ ἐγγεῖνος, ἀλλὰ πρὶν εἰσευλῶναι σχεδὸν ἐκχυθισομένου καὶ ὀπίρρετος, οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχλωὸς καὶ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἐξόδος. Ζ. ὁκοῦμαι μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλωὸς τὸτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπαιπαιδῶν, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσῃ τὴν διφθέραν αὐτῆς καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἀπίε ἤδη, καὶ πλουλίζετι αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὧς Ερμὴ ἐπαμίων πρὸς ἡμᾶς ἄβην τὸν κύκλωπας ἐκ τῆς αἵτης, ὅπως καὶ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπισκυάσωσιν, ὡς ἤδη σε τεθηγμένου αὐτῷ διησώμεθα. Ερμ. προῖωμιν ὧς Πλούτε. τί τὸτο ὑποσχάξῃς; ἐλελήθεις με ὧς ἡλνᾶδα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. Πλού. οὐκ αἰετὸτο ὧς Ερμῆ, ἀλλ' ἐπὶ οὐκ ἂν ἀπὶ παρὰ τοῖνα πεμφθῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέρους

εἰς, ὥς μάλιστα τελεῖν ὅππότερ-
 μα, προσηράτατος ἐνίστηται
 περιμύροντος. ὁπόταν δὲ ἀ-
 παλλάτῃς δέη, πλὴν ὅψι
 πολὺ τὸ ἐνέων ἀκύτερον. ἄμα
 γὰρ ἐπισεν ἡ ὑσπυγὴ, κα-
 τὰ ἡδὴ ἀνακρηγύομαι νενικη-
 κὼς ὑπερπιδήσας τὸ στάδιον,
 οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστηται ὅς δὲ
 ὅς δὲ. Εἰμ. οὐκ ἀληθὴ τὰ ὅσα
 φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς αὖ
 εἰπὴν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐ
 ὅσων ὥς πρὶαδὲς βρόχον
 ἐχρηκτάς, ἀφ' ὧν τὴν ἡμέραν
 πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅππ
 λευκοὺς ζεύγους ἐξελαύνον-
 τας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπὲρ
 ξε πώποτε, καὶ ὅμως πορφυ-
 ροὶ καὶ χρυσόχρητες περιέρχον-
 ται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
 οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτῶ-
 σιν. Πλούτ. ἐτίθειον τοῦτ'
 ὅτιν ὦ Εἰμῆ, καὶ οὐχὶ τῆς ἐ-
 μαυτ' ποσὶ βαδίζω τότε, οὐ-
 δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
 ἀποτέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἅτε
 πλουτοδότης καὶ μεγαλόδο-
 ρος καὶ αὐτὸς ὢν, δῆλόν γ' οὐ
 καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδ' αὖ
 τοῖον

nunquam interim facto,
 qui me opperiebatur. Por-
 ro quum discedendū est,
 elatum videbis multo au-
 bus celeriozem. Vnde fit,
 ut vix iam amoto repagu-
 lo, ego iam præconis vo-
 ce victor pronuncier, sal-
 tu stadium transmensus,
 ne videntibus quidem ali-
 quoties spectatōribus. M.
 At ista quidem haud vera
 narras, imo ego tibi per-
 multos commemorare
 queam, quibus heri ne
 obulus quidem erat, quo
 restim emerent, statim
 vero hodie diuites & sum-
 ptuoso in albo curru au-
 riganes, quibus ante ne
 asellus quidem suppedita-
 rit. Ij tamen purpurati,
 aurumq; manibus gestan-
 tes obambulant. Qui ne
 ipsi quidem, opinor, cre-
 dere possunt, quin per so-
 mnium diuites sint. P. I.
 isthæc alia res est Mercu-
 ri, neque enim tum meis
 ipsius ingredior pedibus;
 nec à Ioue, sed à Dite ad
 istos transmittor, qui &
 ipse nimirum opum lar-
 gitor est, ac magna dō-
 nans, id quod ipso etiam
 nomine declarat. Itaque

quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter obfignantes sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille alicubi in ædium tenebricola parte iacet, vetere linceo in genua iniecto tectus, de quo felles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtinere, in foro opperiantur hiantes, non aliter, quam hirundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, iamque nouus dominus pronunciatus est siue cognatus quispiam, siue adulator, siue seruus obscærus, qui puerili obsequio fauorem emeruerit, etiam tum mento subraſo, pro varijs & opiparis voluptatibus quas illi iam exoletus suppeditaſerat, ingens ſcilicet præmium ferens generoſus quiſquis ille tandem fuerit, nonnunquam me iſſis cum tabellis arreptum, fugiens adportat commutato nomine, vt qui modo Pyrrhias

τοίνω μετοικιδιῶναι δὲ με
παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἔς
δέλτον ἐμβάλόντες με κα-
ταστημνάμενοι ὀπμιλῶς,
φορηδὸν ἀράμφοι μετακομί-
ζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκα-
τεινῷ πονεῖ οἰκίᾳ πρὸ κεφαλῆς
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ ἱψὺ
ὀθόνη σκεπόμενος, περὶ μάχνη-
τος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ
ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ
περὶ μύρουσι κεχλυότες, ὥσπερ
τὴν χελιδόνα πρὸς πετομύλῳ,
τετριγότες οἱ νεοττοὶ. ἐπεὶ δὲ
αὐτῷ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ
τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος
ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου
ὁ κωνὸς διαπότης, ἥτοι συλ-
γενῆς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλὰ πύ-
γων οἰλέτης, ὅς τε παιδικῶν
τίμιος, ὑπερβυρηνῶς ἔτι τὴν
γνάθον, αὐτὶ ποικίλων καὶ
παλοδαπῶν ἡδονῶν, ὥς ἥδη
ἔξωρος ὧν ὑπερβήτησεν αὐτῷ,
μέγα τὸ μίῳδαιμα ὁ γενναῖος
ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν ὅς
τις αὐτῷ ἢ ποτὲ ἀρπαστάμε-
γός με, σὺν τῇ δέλτῳ δέει φέ-
ρον, αὐτὶ τοῦ τέως πρυζέριου
ἢ δρό-

αὐτ

ἢ δρόμωνος ἢ τιβίου, μεγα-
 κλῆς ἢ μεγάβυζος, ἢ πρω-
 ταρχος μετονομαθεὶς, πρὸς
 μάτῳ κειχλύοντας ἐκείνους
 εἰς ἀλλήλους ἀποκλείποντας
 καταλιπὼν, ἀλυτὲς ἀγῶνας
 ἢ πένθος, οἷος αὐτὸν ὁ θῶντος
 ἐκ μυχῶν τῆς σαγῶνις διέφυ-
 γει, καὶ ὀλίγον τὸ δέλειε κα-
 ταπιάν. ὃ δ' ἐμπιστὼν ἀθρό-
 ως ἐς ἐμὲ ἀπὸ ἐκκλῆτος καὶ πα-
 χύδεμος ἀνθρώπος, ἐτι πῶς
 πέδῳ πεφρικῶς, καὶ εἰ πα-
 ρὼν ἄλλος μασίξειε τις ὄρ-
 θιον ἐφικαὶ τὸ οὖς καὶ τὸν
 μολῶτα, ὡσπερ τὸ ἀνὰ κλῆρον
 προσκυμῶν, οὐκ ἔτι φορηλὸς
 ὅτε τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
 πρὸς τι ἐλευθέριον ὑβρίζει, καὶ
 πρὸς ὁμαδοῦλους μασιγῶν
 ἀποπειρεμένος, εἰ καὶ αὐτῷ ἰα-
 τοιαῦτα ἔξισιν, ἀρχεῖς αὖτ' ἢ
 ἐς πορνιδίον τι ἐμπιστῶν, ἢ
 ἱπποτροφίας ἐπιημήσας, ἢ
 πόλαξι παραδούς ἑαυτὸν ὁμ-
 νούσιν ἢ μὲν σύμορφότερον
 μὲν Νιρέως εἶναι αὐτ', ἐν ἁρ-
 σίην δ' ἢ Κέκρετος ἢ Κό-
 δρον, σωμνιώτερον δ' ἢ Ὀδυσ-
 σείως,

aut Dromo, aut Tibius
 iam Megacles, aut Mega-
 byzus, aut Protarchus ap-
 pellatur. Ceterum illos
 nequicquam hiantes, se-
 que mutuum intuentes
 relinquit, ac verum luctū
 agentes, quod eiusmodi
 Thynnus ex intima sage-
 nx sinu sic elapsus, qui
 non parum magnam ef-
 ficam deuoravit. At hic re-
 pente totus in me irruēs,
 homo vitæ mundioris at-
 que elegantioris rudis,
 pingui, illotaq; cute, qui
 compedes etiamdum hor-
 rescit, & si quis præteriens
 loco increpit, arrectis stet
 auribus, quique pistri-
 num, perinde vti templū
 adoret, non est deinceps
 tolerandus ijs, quibus-
 cum vivit, verum & inge-
 nuos afficit contumelia,
 & consensuos flagris ex-
 dit, experiens, num & si-
 bi huiusmodi liceant, do-
 nec aut scortulo cuiquam
 irretitus, aut equorum a-
 lendorum studio captus,
 aut adulatoribus sese per-
 mittens, deierantibus Ni-
 reo formosiorē esse, Ce-
 crope Crodroue genero-
 siorē, callidiorē Vlyss-

se, vnum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentio- rem, momento tem- poris semel profundat in- fœlix, quæ minuatim mul- tis ex petitijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta. M E R. Ista ferme sic ha- bent vti narras, verum v- bi tuis ipsius ingrederis pe- dibus, qui tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te mi- serit, dignos illi visos qui diuitijs abundant? P L V. Enimvero credis me re- perire istos ad quos mit- tor? M E R C. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præ- terito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, tum ad alios Athenien- ses, homines ne obulo qui- dem æstimandos. Cæte- rum quid facis, quando- quidem es emissus? P L. Sursum ac deorsum cir- cumcursans oberro, do- nec imprudens in quæpi- am incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, ab- ducit, ac possidet, te Mer- curi pro lucro præter spẽ sub-

σέως, πλουσιώτερον ἢ συνά- μα Κρείσων ἐκμάδεκα, ὅς ἀκαρεῖ τοῦ χρένου ἄθλιος ἐκχέη τὰ κατ' ἐλάχιστον ἐκ πολλῶν ὀπορικῶν καὶ ἀρεπα- γῶν καὶ πανουργιῶν σωει- λεγμένα. Εἰμ. αὐτὰ που χεδὸν φης τὰ γιγνόμενα. ὁ- πότεν δὲ οὐκ αὐτόπους βα- δίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐρίσκες πλὴν ὁδὸν, ἢ πῶς διαγιγνώσκεις, ἐφ' οὗς αὖ σι ὁ Ζεὺς ὑποσέλη, κρεί- νας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦτ. οἶει γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι; Εἰμ. μὰ τὸν Δία οὐ πάντ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην καὶ Ἀλκιππὸν, Ἰπποκρίτην καὶ Καλλιᾶ προση- γόους, καὶ πολλοὺς ἄλλους Ἀθηναίων, οὗ ὃ ὁβολοῦ ἀξι- οῖς. πλὴν ἄλλὰ τί πράττεις καταπεμφθεὶς. Πλοῦτ. αἶψα καὶ κάτω παιδῶμαι πειρο- σῶν, ἄλγεις αὖ λάθω τινὶ ἐμ- πιστῶν. ὁ δὲ ὅς τις αὖ πρῶ- τός μοι περιτύχη ἀπαγα- γῶν, πρὸς αὐτὸν ἐρχεται τὸν Εἰμυῖον, ὅτι τὰ παρα- λήθη

λέγω τῷ κέρδους προσκυῶν.
 Ερμ. οὐκοῦν ἔξ' ἡπάτηται ὁ
 Ζεὺς, οἷός μιν σε καὶ τὰ αὐ-
 τῷ δοκίμια πλουτίζειν ὅ-
 σους αὐτοῖν τῷ πλουτεῖν ἀξί-
 ον; Πλουτ. καὶ μάλα δικαίως
 ὁ γὰρ θεὸς, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπιμύειν ἀναζητήσονται
 δυσχερεῖτον οὕτω χεῖμα καὶ
 ἀπὸ πολλοῦ ἐχέλοισιν ἐκ τῷ
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεύς αὐ-
 τῷ ἐξούρῃ ἐξείδως, ἀμαυρὸν οὐ-
 τω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν
 ἄτε τῷ μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπι-
 χόρται, ἔξ' ὧν ἐς τοῦ τοιοῦ-
 τος ἐμπιπῶ περιγίων, καὶ
 σαλινύομαι πρὸς αὐτῷ. Ερ-
 εῖτα πῶς ἐπιδυν καὶ ἀλίπης
 αὐτοῦ, ἐξείδως φύγεις, οὐκ
 εἰδὼς πλὴν ὁδόν; Πλουτ.
 ἔξυδιε κὲς τότε πῶς καὶ ἀρ-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ.
 εἴτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπέκρι-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σῃ γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς
 καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελῶν,
 τοσοῦ-

subiecto venerans atque
 adorans. M e r c. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipsius
 animi sententia, ditari abs-
 te hos, quos ille dignos
 existimarit, qui ditescer-
 rent? P L V. Et iure qui-
 dem optimo fallitur ὁ bo-
 ne, quippe qui quum me-
 cecum esse non ignoret,
 emittat vestigia tum rem
 usque adeo repertu diffi-
 cilem, & iam olim è vita
 sublatam, quam ne Lyn-
 ceus quidem facile inue-
 niret, quæ nimirum adeo
 obscura sit ac minuta. Ita-
 que cum rari sint boni,
 improbi porro in civitati-
 bus omnia obtineant, ob-
 errans facile in huiusmodi
 mortales incurro, ac reti-
 bus illorū illigor. M e r-
 c v r. At qui fit, ut quo-
 ties eos deseris, celeriter
 aufugias, quum viz sis
 ignarus? P L V. Tum de-
 mum acutum cerno, pe-
 dibusque valeo, ubi ad fu-
 gam tēpus inuitat. M e r-
 c v r. Iam illud quoque
 mihi responde, qui fit, ut
 quū sis oculis captus (di-
 cendū enim est) præterea
 pallidus, postremo clau-
 dus,

dus, tam multos habeas amantes, adeo ut omnes respiciant in te, & si potiantur, felices videantur, sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos novi, qui sic perditte te amarint, ut se æreο ἐσcopulo piscosi in æquoris alta, præcipites abiecerint rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quamquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos qui eiusmodi amore sunt dementati. P L V. At enim credis me, qualis sum, talem illis videri, nempe claudum aut cæcum, aut si quid aliud adest mihi vitij. M E R. Quidni δ Plute? nisi forte & ipsi omnes cæci sunt. P L. Haud cæci cæci quidem, δ optime, verū inscitia errorq;, quæ nunc occupant omnia, illis offundūt tenebras ad hæc ipse quoq; ne per omnia deformis sum, persona vehementer amabili rectus inaurata, gemmisque pictura a, ac versicoloribus amictus, eis occurro,

τοσούτους ἔρασας ἔχοις, ὥς θ πάντας ἀποβλέπῃς εἰς σε, καὶ τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἴσῃς, εἰ δὲ ἀπολύχοιν, οὐκ ἀέχῃς ζῶντας. εἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους σὺν τῷ οὐτῷ σου δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ εἰς βαθυκῆτια πόντον φέροντες, ἔξῃσαν αὐτοὺς, καὶ πετῶν κατηλιβάτων ὑπορῶν δαινομίζοντες ὑπὸ σου, ὅτι περ οὐδὲ πλὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ, εὖ εἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις εἰ τι ξυνίης σαυτῇ, κερυβαλῆαν αὐτοὺς, ἐρωμῶν τοιούτων ἐπιμεινόμενους. Πλ. ὅτι γὰρ τοιούτων, οἷός ἐμι ὁρᾷς αὐτοῖς χυλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσσειν. Ερ. ἀλλὰ πῶς δὲ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλ. οὐ τυφλοὶ ὡς εἶπες, ἀλλ' ἢ ἀγνοῖα καὶ ἢ ἀπάτη, αἵ πτε νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισηιάζουσιν αὐτοὺς. ἐτι γὰρ καὶ αὐτοὺς ὥς μὴ παντάπασιν ἀμνηστος εἴλω, προσωπείον θεοειμένους ἔρασμιώτατον, διάχρυστον καὶ λιθοκόλλη-

κέλληλον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν
 τυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δ' αὐτο-
 πρὸσωπον αἰδέμενοι ὁρᾶν τὸ
 κέλλος, ἐρῶσι, καὶ ἐπὶ πολλῷ μὴ
 ἐν τυγχάνοντες, ὡς εἴγε τις
 αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας,
 ἐπέδιδέ με, δῆλον ὡς κατε-
 γήσκειον αὐ αὐτ' ἀμελυώπων
 τις ἰὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες
 αὐτράσων καὶ ἀμόρφων παραγ-
 μάτων. Ερ. τί οὖν ὅτι ἐν αὐ-
 τῷ ἥδ' ἰὼ πλουσίῃν ἡρώμενοι,
 καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ φερέ-
 ῃς, ἐτι ἔξαπατῶν, καὶ ὡς
 τις ἀφαιρῆται αὐτοῦ, θάπρον
 αὐτὴν κεφαλῇ ἢ τὸ προσω-
 πεῖον ἀρδύοντο; οὐ γὰρ δέη καὶ
 τότε ἀγνοεῖν ἐκός, αὐτοῦ ὡς
 ὀπίσθιος ἢ εὐμορφία εἶναι, ἐν
 δοθεῖν ἰὰ πάντα ὁρῶντας. Πλ.
 οὐκ ὀλίγα δ' Ερμῇ, καὶ πρὸς τῷ
 τό μοι συναγωνίζε. Ερ. τὰ
 ποῖα; Πλ. ἐπέδαν τις ἐν-
 τεχὼν τὸ πρῶτον ἀναπειλά-
 σας ἢ θύραν εἰσδεχέσθαι με,
 συμπαιρῶν ἐρχεῖ μετ' ἐμοῦ
 λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνία ἢ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία,
 ὑψηλὸς, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἔπα

ro, at illi rati sese nativū
 vultus venustatem aspice-
 re, amore capiuntur, &
 pereunt non potientes.
 Quod si quis me toto cor-
 pore renudatū illis osten-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, ut se ipsi dam-
 nent, qui tantopere excu-
 tierint, adamantes res neu-
 tiquam amandas ac fœ-
 das. M e r c. Quid ergo
 posteaquam eo peruen-
 tum est, ut iam divites e-
 uaserint, iamq; personam
 sibi circumposuerint, rur-
 sum falluntur? Adeo ut si
 quis illis detrudere concu-
 tur, pene caput potius,
 quam personam abijciat?
 Neque enim verisimile est
 etiam tum illos ignorare,
 auro bracteatum esse for-
 mam, quum intus cuncta
 inspexerint. P l v t. Ad
 id non parum multæ res,
 ὁ Mercuri, mihi sunt ad-
 iumento. M e r. Quæ nā?
 P l v. Simulatq; qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clan-
 culum una mecum intro-
 it elatio, vecordia, iactan-
 tia, mollities, violentia
 dolus, atque alia item in-
 numerabilia, a quibus o-
 mnibus

nibus posteaquam est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quam uti me compellatur rejicere. MEKCV. Vt levis ac lucibus es Plute, tentu difficilis ac fugax, neque ullam præbens ansam certam quo preñsus tenere, sed nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diuersio paupertas viscosa, preñsu facilis, totoq; corpore nulle vncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, ne facile queant auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud paruum omisimus. PLVT. Quam? MEK. Nempe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel inprimis erat opus. PLV. Isthac quidem ex parte bono sis animo. Nā non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἅπῃα μυρία ὑπὸ δὴ τούτων
ἀπάντων καταληφθεῖς τὴν
ψυχὴν, θαυμάζει τι τὰ οὐ
θαυμάσια, καὶ ὀρέγῃ τῷ φου-
κτῷ, καὶ μὲν τῶ πάντων ἐκεί-
νων πατέρα τῷ εἰσεληλυθό-
των κακῶν τίθηπτε, δροφυο-
ρούμενον ὑπὸ αὐτῶν, καὶ πάντα
πρότερον πάθοι αὐτῶν, ἢ ἐμὲ
προέσθῃ ὑπομύξεν αὐτῶν. Εξ ὧς
ἡ λείος εἶ ὁ Πλούτε, καὶ ὀλι-
θρεὸς καὶ δυσκάθικλος καὶ δια-
φυκλικὸς, οὐδὲ μίαν ἀντιλα-
βὴν παρὲς χόρμιτος βιβαίαν,
ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις ἢ οἱ ὀ-
φεις διὰ τῶ δακτύλων δραπι-
τύεις ἐκ οἷδα ὅπως, ἢ πι-
νία δ' ἐμπαλιν ἐξώδης γε καὶ
εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκι-
σρα ἐκπιφυκτότα ἐξ ἀπαιτος
τῶ σώματος ἔχουσα, ὥς πλησι-
άσαιας εὐθὺς ἔχεις, καὶ μὴ
ἔχῃν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλ'
καὶ μετὰ ξυτῇ φλυαρευώτας
ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέ-
λαθε. Πλ. τὸ ποῖον; Εξ. ὅτι
τῶ θησαυρὸν ἐκ ἐπηστᾶσθαιθα,
οὐπὲρ ἔδει μάλιστα. Πλού.
τάδε ἔστι τέττα γὰρ ἔνικα, ἐν τῇ
γῇ αὐτῇ.

ἢ αὐτὴ καὶ ἀλείπων αὐτέρομαι παρ' ὑμᾶς, ὅτι κήλας ἔδον μῦθον ὅτι κλεισάμενον ἔδραν, αὐτοῖσιν ὃ μὲν ἐνὶ, ἡ μὲν ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. Ερ. οὐκ οὐκ ὅτι κλεισάμενον ἔδον ἡς Ἀθηνῆς. καὶ μοι ἔπου ἔχοντος ἡ χλαμύδος, ἀχρὶς αὐτὸς τὴν ἐχλαμύδα ἀφίκωμαι. Πλ. εὖ ποιεῖς ὦ Ερμῆ χλαμύδα, ἐπεὶ ἦν γε ὑπολίπης μοι, ὅτι ἐβόλω ἰάχα ἡ κλέωνι ἐμπροσθ' αὐτοῖς περὶ σφῶν. ἀλλὰ τίς ὁ φόβος εὐτὸς ὅτι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον; Ερ. ὁ Τίμων οὐτοσὶ σκῆπτρον πλησίον, ὅς ἐστιν ἐν ὑπολίθον γήθειον. παπαῖ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκείνος, ἡ καρτερία ὃ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑποτῶν λιμῶν ταπεινῶν ἀπάντων, πολλοὶ ἀμείνους τῶν σφῶν δορυφόρων. Πλ. τί οὐκ ἐκ ἀπαλλοτρίωσθαι ὦ Ερμῆ ἡ ταχίστω, οὐ γὰρ αὐτὸς ἡμεῖς δρᾶσαι μὲν ἀξιόλογον πρὸς αὐτὸν δρᾶ, ὑποτλησκόντες τραπεζῶν θειχηνδύον. Ερ. ἄλλως ἔδοξε

leo, iussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. M E R C V R. Iam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attingerimus. P L V T. Recte facis Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me defereres, forsitan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem incidere. Sed quis hic stridor, ceu ferri saxo impacti? M E R C V R. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor illè, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba quorum omnium agmen Fames cogit, longe præstantius quam tui sint satellites. P L V T. Quin igitur quam ocyssime discedimus Mercuri? Neque enim vllum operæ precium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. M E R C. Secus visum est Ioui. quare ne metu deterreamur. P A V P E R. Quo hunc nunc

Ara

Argicida manu abducis ?
 M E R C V. Ad hunc Timonem , ad quem à Ioue sumus ire iussi. P A V P. Itane rursus Plutus ad Timonem ? posteaquam ipsum ego male habentē ob delicias recipiens his commendans , quæ sapientiz & labori , strenuum , multiq; precij virum reddidi ? Adeo ne despicienda , iniuriæque idonea vobis Paupertas iudicor , ut hunc , quæ mihi vnica erat possessio eripiatis , iam exactissima cura ad virtutem excultum , ut Plutus hic vbi denuo susceperit , per contumeliam & arrogantiam , illi manu iniecta , talem reddiderit , qualis erat dudum , mollem & ignaum ac vecordem , rursus mihi restituat vbi iam nihili factus erit & reijculus ? M E R C V. Sic ô Paupertas Ioui placitum est. P A V P. Equidem abeo : At vos Labor & Sapientia , reliquique consequimini me. Porro hic breui cognosce , qualis in se fuerim , quam nunc relinquet , nempe adiutrix bona , &

rerum

ἴδοξε τῷ Διῖ, μὴ ὑποδείλαιω-
 μῳ αὐτοῦ. Πεν. ποῖ τοῦτον ἀ-
 πάγως ὃ ἀγχιφόντα, χειρα-
 γωγῶν. Εἰ. ὅτι τέλει οὐκ ἔ-
 μωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ
 Διός. Πεν. νῦν ὁ Πλούτος
 ὅτι Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸς ἐγὼ
 κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῇ τρυφῇ
 παραλαβούσα τοῖσι παρ-
 δοῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνῳ,
 ἡμεῖς αὐτὰ καὶ πολλοὺς ἄλλοι
 οὐκ ἐπέδιδξα. οὕτως ἄρα σὺ
 καλαφρόνῃς ὑμῖν ἢ Πενία
 δοκῶ, καὶ εὐαδίκῃς, ὥς θ' ὁ μὲν
 νοὺν κτήμα ἔχον, ἀφαιρῆσθαι
 με ἀκρίβως πρὸς ἀεὶ ἰὺ ἐξί-
 γασμῶν, ἢ σὺ θὲς ὁ Πλού-
 τος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρη
 καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὁμεινόν
 τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγ-
 νῆ καὶ ἀνόντον ὑποφύνας, ὑπο-
 δῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γε
 χρημύζον. Εἰ. ἴδοξε ταῦτα ὃ
 Πενία τῷ Διῖ. Πεν. ἀπέρχο-
 μαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὃ Πόνι καὶ
 Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκο-
 λουθεῖτέ μοι. ἔσθ' δὲ τάχα
 εἴσε', οἷαν με οὕτως ὑπολεί-
 ψει, ἀγαθῶς συνιερὸν, καὶ
 διδά-

διδάσκαλον τῶ ἀρίστων, ἢ συ-
ταῖν ὑγιένες μὲν τὸ σῶμα, ἐξ-
εὐμήρους δὲ πλὴν γνώμῃ δι-
τλάσιν, ἀνδρὸς βίαν ζῶν, καὶ
ἀπὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ δὲ
θεῖα καὶ πολλὰ ταῦτα ὠ-
πισθεῖεν ἀλλόθρια ὑπολαμβά-
ντων. Εἰ. ἀπέρχοντο, ἡμεῖς δὲ
ἀποσώμεθα αὐτῶ. Τίμ. τίνες
εἰσὶ οὗ κατὰ κράτος; ἢ τί βουλό-
μενοι δεῦρο ἔχετε, ἀνδρα ἐρᾷ
πλὴν καὶ μηδ' ὀφείοντο ἐτοχλήσον-
τες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἀπὸ
μιαροῦ πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ
ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων
τοῖς βόλαις καὶ τοῖς λίθοις
σωτήριον. Εἰμ. μηδαμῶς ὦ
Τίμων μὴ βάλλης; οὐ γὰρ αὐθρό-
πους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
μὲν Εἰμῆς εἰμὶ, οὐδ' ὁ Πλου-
τός. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπα-
κούσας τῶν εὐχῶν. ὥστε ἀγαθὴ
τύχη δέχου τὸ ὅλον, ἀποσας
τῶν πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμῶ
ξίθε ἡδὴ, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὥς
φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θε-
οὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. τοῦ-
το δὲ τὸ τυφλόν, ὅς τις αἶψά
καὶ ἐπιτρέψειν μὲν δοκῶ τῇ
δικαί-

rerum optimarū doctrix,
qui cum donec habuit cō-
mercium, sano corpore,
valentiq; animo perseue-
ravit, virilem exigens vi-
tam, & ad sese respiciens,
superuacua autem & vul-
garia ista aliena, ita ve-
lunt, existimans. ΜΕΡ-
CΥΡ. Discedunt illi, nos
ad eum adeamus. ΤΙΜ.
Quinam estis ὁ σκελεῖς;
Aut quid volentes, huc
venistis homini operario
mercenarioque negotium
exhibitori? verum haud-
quaquam læti abibitis sce-
lesti ut estis omnes. Nam
ego vos illico glebis & sa-
xis peritos comminuam.
ΜΕΡCΥ. Nequaquam
ὁ Τίμων, ne ferito, neq;
enim series mortales, ve-
rum ego sum Mercurius,
hic Plutus. Misi nos Iu-
piter, votis tuis exauditis.
Quare, quod bene vertat,
opes accipe, desistens à
laboribus. ΤΙΜ. Atqui
vos iam ploraveritis, cri-
am si dii sitis, ut dicitis. Si-
quidem odi pariter om-
nes tum deos tum homi-
nes. Sed hunc cæcū, quis
hic fuerit, mihi cer-
tum est ligone compacto-

comminuere. P L V. Ab-
eamus per Iouem Mercu-
ri, quandoquidem hic ho-
mo mihi videtur non me-
diocriter insanire ne ma-
lo quopiam accepto disce-
dam. M E K C. Ne quid
ferociter Timon, quin
exue potius penitus istam
ferocitatem, asperitatem-
que, ac manib. obuijs ex-
cipe bonam fortunam,
rursum diues esto, rursum
Athenienſium princeps,
& despice ingratos iſtos
ſolus ipſe ſœliciter agens.
T I M. Nihil mihi vobis
eſt opus, ne obturbate,
ſat opum mihi ligo, præ-
terea fortunatiſſim⁹ ſum,
ſi nemo propius ad me ac-
ceſſerit. M E K. Adeone
quæſto inhumaniter? Hæc
ego ſæua Ioui référo at-
que immania dicta: At-
qui par erat forſitan ho-
mines tibi haberi inuiſos,
vt qui tam multa indigna
in te commiſſent, deos
odio te proſequi nequa-
quam erat cōſentaneum,
quum illi tantopere tui
curā agant. T I M. At ti-
bi Mercuri, Ioui; quod
me respicitis, plurimum
equidem habeo gratiam,

αα.

δικέλλη. Πλοῦτ. ἀπίωμιν ὃ
Ερμῇ πρὸς τῷ Διὶ, μελαγ-
χολῶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μέ-
τρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθω προσιλαβών. Ερμ. μ-
δὲν σκαῖον ὃ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
πάνυ τοῦτο ἄχρion καὶ τραχὺ
καταβαλὼν, πορεύσας τῷ
χεῖρι λάμβανε πῶς ἀγαθὴν
τύχην, καὶ πλοῦτε πάλιν,
καὶ ἰδοὺ Ἀθιναίων τὰ πρῶτα,
καὶ ὑπερέβα τῇ ἀχαρείων
ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαι-
μονῶν. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν
δέομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι
ἵκανος ἐμοὶ πλοῦτος ἢ δι-
κέλλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαι-
μονέσατός εἰμι, μηδὲνός μοι
πλησιάζοντος. Ερμ. οὕτως
ὃ τῶν ἀπανθρώπων; τὸν δ' ἔ-
φέρω Διὶ μῦθον ἀπυμέατε
κρατερόν τε, καὶ μὲν εἰκὸς
ὑμῶν μεταφθρον ἔ' εἶναί σε,
τοσαῦτα ὑπὸ αὐτῇ δεινὰ
πειπονθότα, μισέθιον ἢ μη-
δαμῶς, οὕτως ὅπμι μελευμέ-
νων σοῦ τῷ θεῶν. Τίμ. ἀλλὰ
σὴ μὲν ὃ Ερμῇ καὶ τῷ Διὶ
πλήσιον χάρις τῷ ὅπμι μελείας,
τίττε-

τουτονὶ δὲ τὸν Πλαῦτον οὐκ
 αἶψά λείβοιμι. Εἰ μὲν γὰρ Τίμω
 ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν
 μοι αἴτιος οὗτος κατέστη,
 κόλαξί τε παραδύς, καὶ ὀπι-
 σθούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μὴ-
 σος ἐπιγείρας, καὶ ἡδυπα-
 θεῖα διαφθείρας, καὶ ὀπίφθο-
 ρον ὑποφύνας. τέλος δὲ ἄφ-
 ρων καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
 στως καὶ προδοτικῶς. ἢ βελ-
 τίση δὲ πινία πόνους με-
 τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάτατα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας προση-
 μιλοῦσα, τά τε ἀναγκαῖα
 κάμνοντι παρέιχε, καὶ τῶν
 πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν
 ἐπαίδουεν, ὥς αὐτοῦ ἐμοῦ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσατά
 μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς
 τις ὡς ὁ πλάυτος ὁ ἐμὸς, ὃν
 οὔτε κόλαξ θυπύων, οὔτε
 συκοφαντὴς φοβῶν, οὐδ' ἄλλος
 παροξυνθεὶς, ὅς ἐκκλησια-
 στὴς ψηφοφορήτας, οὐδ' ἄλλος
 τοῦ ὀπλοῦ λυγρὰς ἀφελῆσθαι
 δύναιτο. αἶψά ἐξ ἑωυτοῦ τοῖς κα-
 κῶν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ
 τὸν

ceterum hunc Plutū ne-
 quaquā recepero. M E R-
 C V R. Quid ita? T I M.
 Quoniam pridem innu-
 merabilium malorum hic
 mihi fuit author, quum
 me assentatoribus prode-
 ret, insidiatores in me in-
 uitaret, conflaret odium,
 illecebris corrumpere, in-
 iudix obnoxium redde-
 ret, deniq; quum me adeo
 perfide ac proditorie de-
 stitueret. Contra pauper-
 tas optima, me laboribus
 viro dignissimis exercens,
 mecumque vere & libere
 conuiuens, & quibus o-
 pus erat, suppeditauit la-
 boranti, & vulgaria ista
 contemnere docuit, effe-
 citque ut mihi vitæ spes
 omnis ex me ipso pende-
 ret, demonstrans quænam
 essent opes veræ meæ,
 nempe quas neque adula-
 tor assentans, neq; sycoph-
 anta minitans, neque
 plebs irritata, neque con-
 cionator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus insidijs queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dum
 hunc agellum grauitex ex-
 erceo, neque quicquam
 S eorum

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, vna tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiulent. M E R C. Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad euilandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueri haque ista missa face, ac Plutui excipe, non sunt reiicienda munera, quæ à Ioue proficiscuntur. P L. Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauer ferēs si quid dixerō? T I M. Dicitō, ne multis tamen, neque cum proœmijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. P L V. Atqui multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attramen vide, num quæ in re te quemadmodum ais, læserim? qui

τὸν ἀρχὸν φιλοπόνως ἐπιεργαζόμενος οὐδὲν ὀρέων τῆς ἐν ἀσέλει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀλφίτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥςτε παλινδρομος ἀπιθὶ ὦ Ερμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τὰς Διός. ἐμοὶ δὲ τὸτο ἱκανὸν ἔστω, πάντα ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. Ερμ. μηδαμῶς ὦ γαθέ. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπληθεῖς πρὸς οἰμυγλίῳ. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μερακιώδῃ, καὶ τὸν Πλοῦτον παραλάβει, οὔτε ἀπὸ βληιά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τῆς Διός. Πλοῦτ. βούλῃ ὦ Τίμον δικαιολογῆσομαι πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; Τίμ. λέγεις, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δ' ἐμὲ προοιμίῳν, ὥς περ οἱ δῖπτεριπτοὶ ξήτορες. ἀνέξομαι γὰρ σε ἐλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ερμῆν τὸτο νῆ. Πλοῦτ. ἐχέω μὲν τοι ἰσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σου κατηγορηθέντα, ὅμως δὲ ἔρα, εἴ τι σε ὥς φης, ἡδίκηκα, ὅς τῳ μὲν ἡδὲ.

ἰδίῳ ἀπάντων αἰτίῃ σοι
κατέστρω, τιμῆς καὶ ποιεῖς
καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἀλ-
λῆς τρυφῆς. περὶ λεπτὸς δὲ
τοὶ καὶ αἰδιδίμος δι' ἐμὲ ἦν δα,
καὶ περὶ πλούτου. εἰ δέ τι
χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων
πέπονθας, ἀνάτιος ἐγώ
σοι. μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκη-
μαι τοῦτο ὑπὸ σου, διότι με-
οῦτως ἀτίμως ὑπέβαλλες
ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαι-
νοῦσι καὶ καταγοητεύουσι, καὶ
πάντα τρόπον ἐπεβουλόου-
σί μοι. καὶ τό γε τελευτήον
ἔφραδα, ὥς πορδέδωκά σε,
τὸν ἀντίον δὲ αὐτοῦ ἐγκαλέ-
σαιμί σοι πάντα τρόπον ἀ-
πειλαθὲς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κε-
φαλὴν ὄξωδης τῆς αἰκίας.
τοιοῦτο ἂν τι μαλακῆς
χλαμύδος, ταύτῃ τῷ δι-
φθέρῃ ἢ ἡμιπτάτῃ σοι Περ-
νία περὶ τέθεικεν. ὥς μάρτυς
ὁ Ερμῆς οὕτως, πῶς ἰκέτευ-
ον τὸν Δία μηκέθ' ἦκεν πα-
ρά σε, οὕτω δυσμινῶς μοι
προτινέω γυμῶν. Ερμ. ἀλλὰ
ὡς ὁρᾷς ὦ Πλούτε, οἷος ἦδη

γι-

quidem dulcissimarū qua-
rumq; rerum tibi exute-
rim autor, opifexq; , au-
toritatis, præfidentia, co-
ronarum, aliarum item vo-
luptatum, mea opera con-
spicius eras, celebris &
obseruandus. Cæterum si
quid molesti ab adulatori-
bus accidit, non mihi po-
tes imputare, quin ipse
magis abs te sum affectus
contumelia, propterea qd
me tam ignominiose viris
illis execratis suppeditaris,
qui te mirabantur, ac præ-
stigijs dementabant, mi-
hiq; modis omnibus infi-
dias struebāt. Porro quod
extremo loco dixisti, te
à me præditum, deser-
tumque fuisse, istud cri-
minis in te possum retor-
quere, quum ipse sim mo-
dis omnibus à te reiectus,
præceptsq; exactus ex ædi-
bus. Vnde pro molli chla-
myde sagum istud charis-
sima tibi paupertas circū-
posuit. Itaq; testis est mi-
hi hic Mercurius, quan-
topere Iouem orauerim
ne ad te venire, adeo ho-
stiliter mihi aduersatum.
Με κ. At nunc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-

S 2

nem

nem sit cōmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero fode ita, ut facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. ΤΙΜ. Parendum est Mercuri, rursusque direscendum. Quid enim facias quum dij compellant? tamen vide, in quas turbas me miserū conijcies, qui quidem cum ad hunc usque diem foelicissime vixerim, tantum auri repente sum accepturus, nihil commeritus mali, tantum que curarum susceptrus. ΜΕΡCΥΡ. Sustine Timon mea gratia, tametsi graue est isthuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi prae inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in caelum reuolauero. ΡΛΥΤ. Abijt ille quidem, sicut apparet, nam ex alarūm remigio facio coniecturā. Tu vero hic opperiri, si quidem digressus Theaurum ad te transmittam, sed feri forti. tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offer-

que

γενήσῃ; ὥς τ' ἀρξέων ξυν-
 διάβῃς αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν σκά-
 πῃ, ὥς ἔχει. σὺ δ' ἢ τ' θησαυ-
 ρὸν ὑδάγαλῃ τῇ δικέλλῃ. ὑ-
 πακούσε; γὰρ ἐμβοήσασθαι σοί.
 Τί. πῶς εἶπες ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ θῆς
 πλουτηῖον. τί γὰρ αὖ καὶ πά-
 ραι τις, ὅποτεν οἱ θεοὶ βιά-
 ζοιντο; πολλὴν ὄρα γε, εἰς οὗ-
 με παράστημα ἐμβαλεῖς τ' κα-
 κοδαίμονα, ὅς ἄρχει νῦν ἐν-
 δαιμονέσσεια διάγων, χρυσὸν
 ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι ἐν-
 δὲν ἀδελήτας, καὶ τοσούτας
 φροντίδας ἀναδέξομαι. Ἑρμ.
 ὑπόσθι ὦ Τίμον δι' ἐμὲ καὶ
 εἰ χαλεπὸν τὸτο, καὶ οὐ οἶδον
 ὅστι, ὅπως οἱ κέλακες ἐκείνοι
 διαρξάσῃσιν ὑπὸ τ' φθύνου.
 ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πῶν αἰτνῶ ἐς
 τὸν οὐρανὸν ἀναπλήτομαι.
 Πλουτ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὥς
 δοκεῖ. τιμνάζομαι γὰρ τῇ
 ἐρείσῃ τῇ πῆρῳ, σὺ δ' αὖ-
 τοῦ παύειν, ἀναπέμψω γάρ
 σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθὼν,
 μᾶλλον δὲ πάνι. σέ φημι
 θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑδάκου-
 σον Τίμωνι τούτῳ, καὶ πάρα-
 χε τι-

χρισιαυτὸν ἀνιέδω. σκάπη,
 ὃ Τίμων βαθύτης καταφέ-
 ρων, ἐγὼ δ' ὑμῖν ἀποστήτομαι.
 Τίμ. ἄγε δὴ ὃ Δίκιλλε. νῦν
 μοι ὁπῆρξωσον σιαυτὴν καὶ μὴ
 ἡμῆς ἐκ τῷ βάθους τῷ θησαυ-
 ρὸν ἐς τὸ μέφαντες προκαλλου-
 μένη, ὃ Ζεῦ τεράσιε, καὶ φίλοι
 κορύβαντες, καὶ Ερμῇ κερδῶνι,
 πῶθιν χρυσίον τοσοῦτον, ἥ-
 που ὄναρ ταῦτά ἐστι, δέδια
 γοῦν μὴ ἀνθρακας εὖρω ἀνι-
 χθόμενος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 εἶναι ὁπίσθημον, ὑπέρευθεον, βα-
 ρύ, καὶ πλεονόμοτον ὑπερῆδι-
 στον ὃ χρυσὸν, διζύωμα κάλλι-
 στον βροτοῖς, αἰθέρων γὰρ πῦρ
 ἄτε διασπέρφει καὶ νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθέ ὃ φίλτατε
 καὶ ἐρασμώτατε. νῦν πείθο-
 μαί γε καὶ Δία ποτὲ γυνέω
 χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 δένος ἀνὰ πεπλάμενοις τοῖς
 κόλποις ὑποδέχαιο οὕτω κα-
 λὸν ἐρασίου, διὰ τῷ τέλους κα-
 ταρξέοντα; ὃ Μίδα καὶ Κροῖ-
 σι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀνάθη-
 ματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς
 Τίμωνα καὶ τῷ Τίμωνος πλοῦ-
 τον

que temet eruendum. Fo-
 di Timon altius impin-
 gens. Cæterum ego à vo-
 bis digredior. T I M. Age
 iam ὃ ligo, nunc mihi tu-
 as vires explica, neq; de-
 fatigare, dum ex abdito
 Thesaurum in apertum e-
 uocaris. Hem prodigio-
 rum author Iupiter, ami-
 ci Corybantes, ac lucifer
 Mercuri, vnde nam auri
 tantum? Num somnium
 hoc est? Metuo ne carbo-
 nes reperturus sim ex-
 pectus. Atqui aurum pro-
 fecto est insigne, fulvum,
 graue, & aspectu multo iu-
 cundissimum, Pulcherri-
 ma Aurum faustitas mor-
 talibus. Quippe quod ig-
 nis in morem ardes, no-
 ctesq; & dies renides. Ades
 ὃ mihi charissimum desi-
 deratissimumq;, nunc de-
 mum credo vel Iouem ip-
 sum olim aurum esse fa-
 ctum. Etenim quæ tandē
 virgo nō exporrecto sinu
 vsq; adeo formosum ama-
 torem excipiat per tegulas
 illapsum? ὃ Μίδα Κροῖ-
 σι, ac munera Delphico
 in templo dicata, vt nihil
 eratis si cum Timone, cū
 que Timonis opibus con-
 fera-

feramini, cui ne Persarum quidem rex par est. Oligo, sagum charissimū vos quidem Pani huic reponere commodum. At ego quam maxime semotum mercatus agrum, turraculaque seruandi auri gratia constructa, vni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto parare est sententia. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ, seiunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnibus. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordię meræ nugæ. Tum commiserari lachrimantem, suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum subuersio, ac vita solitaria, qualis est lupis, vnus sibi amicus Timon, ceteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quoriam congregari, piaculum, adeo ut si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loco quā signa saxea, æreaue, neque fœcialem ab illis missum accipiamus, neque fœde-

ποῦτον, ὃ γε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ πλεστών ἴσος. ὦ δίκιλη καὶ φιλάτῃ διαφθέρα, ἡμᾶς μὴ τῷ Πανὶ τέτω ἀναθεῖναι καλόν. αὐτὸς δὲ ἥδ' ἡ πᾶσαν περι-
 ἄμενος πῶν ἐχθρίαν, πυρρῇ ἐν οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆ θυσιασθῆναι μόνω ἑμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαλῆδ' ἔσθ' οὐδ' καὶ τάφον ἀποθανὼν ἔξεν μοι δεκῶ. δι-
 δόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθι-
 τήσω πρὸς τὸ ὅπλοισιν βίον, ἀμιξία πρὸς ἀπαντας καὶ ἀνὴρ σία καὶ ὑπερφία. φίλος δὲ ἡ ξέ-
 νος, ἡ ἐταῖρος, ἡ ἐλεύου βωμὸς, ὕβρις πολλὴ, καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρυόνη, ἡ ὀπικουῆσαι δι-
 ομήν, παρρημία καὶ καλὰ λυ-
 σεις τῶν ἐθνῶν. μονήρης δὲ ἡ δί-
 αλτα, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ φίλος οἷς Τίμων, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίσθιοι, καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῷ μίσμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μένον, ἀποφραῖς ἡ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀ-
 δριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε πονδᾶς πον-
 δώμε-

δωμιθά, ἢ ἐρημία ὅς ὅρος ἔσω
 πρὸς αὐτοῦ. φυλέται ὅ καὶ
 φράτορες καὶ δημόϊ, καὶ ἡ πα-
 ρὴς αὐτῇ, ψυχὰ καὶ ἀνώφε-
 λῇ ὀνύμαλα, καὶ ἀνοήτων ἀν-
 δρῶν φιλοτιμίματα, πολυλεί-
 τω ὅ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερ-
 ράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτοῦ, κολακείας
 καὶ ἐπαίνων φορετικῶν ἀπην-
 λαγμόρος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ
 εὐαχέτω, μόνος ἑαυτῷ γεί-
 ταν καὶ ὁμορος, ἐκσείων τ' ἄλ-
 λων, καὶ ἀπαξ ἐν τ' δεξιότα-
 ται δεδόχθω, καὶ δὲν ἀποθα-
 νεῖν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπιτεγ-
 κεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ μιτάν
 θεωπος ἡδιστον. τ' τρέπου δὲ
 γνωρίσματα, δυσκολία καὶ
 τραχύτης καὶ σκαυότης καὶ ὀρεῖα
 καὶ ἀπανθρωπία εἰ δέ τινα
 ἰδοίμι ἐν πυρὶ διαφθέρεσθαι
 καὶ σβεννύσαι ἐκτελέοντα, πῶς
 τῇ καὶ ἐλαίῳ καλὰ σβεννύσαι.
 καὶ καὶ τινα τ' χιμῶνος ὁ πο-
 ταμὸς παρὰ φέρεται, ὅς ὅ τις χιμῶ-
 ρας ὀρεῖων ἀντιλαβέσθαι δέη.
 ὠθεῖν καὶ τῆτον ὅπῃ κεφαλὴν
 πῶς πονία, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι

δευνη-

ra feriamus. Solitudo ter-
 minus esto. Ceterum tri-
 bules, cognati, popula-
 res, postremo patria ipsa,
 frigida quædam & sterilia
 nomina, & insipientium
 virorum præcia, solus Ti-
 mon dives esto, despici-
 æ omnes, solus ipse se-
 cum oblectetur, liber ab
 assentationibus, & onero-
 sis laudibus Dijs sacra fa-
 ciat, epuletur solus, sibi-
 ipsi vicinus, sibi particeps,
 excutens sese ab alijs. Ac
 semel decretum esto, ut
 vnus seipsum comiter ac-
 cipiat, si moriendum sit,
 aut necesse habeat sibi ipsi
 coronam adiuuere. Nul-
 lumque nomen sit dulci-
 us quàm Misantropi, id est,
 hominum odoris. Morum
 autem notæ, difficultas,
 asperitas, feritas, iracun-
 dia, inhumanitas, quod si
 quem conspexero incen-
 d. o conflagentem, obte-
 stantem quo restinguam,
 pice oleoque restinguere,
 rursum si quem flumen
 vndis abstulerit, isq; ma-
 nus porrigens imploret,
 ut retineatur, hunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit emica-

re, hunc admodum pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Eche-
cratides Colytensis, &
concionis subscripsit suf-
fragijs idem ille Timon.
Age hæc decreta sunt, &
pro virili immoremur eis.
Cæterum vero magno e-
merim, ut id omnib. inno-
tescat, quod in opib. ab-
undo, nam illa res illos
præfocaverit, sed quid il-
lud? Hem quæ trepida-
tio? vndiq; concurrunt,
pulverulenti atq; anhelii,
haud scio, vnde aurum o-
dorati. Vtrum igitur hoc
consenso colle saxi eos
abigo è sublimi deiaculâs,
an hac tantum in re legē
violabimus, ut semel cum
illis congregiamur, ut ma-
gis angantur, fastiditi, re-
pulsique? Ita satius esse
duco. Itaque restemus,
quo illos excipiamus. Age
prospiciam, primus eorū
iste quis est? Nempe Gna-
tonides adulator, qui mi-
hi nuper cœnam petenti
funem porrexerat, quum
apud me sæpenumero so-
lida dolia vomuerit. Sed
bene est quod ad me ve-
nit, nam primus omni-
um

δυνάμειν. οὕτω γὰρ αὖ πάλιν
ἴστω ἀπολάβοιν. εἰσηήσαντο
τὸν νόμον Τίμων Εὐχεκρατίδης
καλυπτοῦς, ἐπεψήφισεν τῇ ἐκ-
κλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶναι
ταῦτα ἡμῖν δεδίδχα, καὶ αὐδρι-
κῶς ἐμυθώμεθα αὐτοῖς, πλὴν
ἀλλὰ περὶ πολλοῦ αὐτὸ ποιε-
σάμεθα ἅπανσι γνωριμὰ πως
ταῦτα γινέσθω. διότι τῶν πολλοῦ
τῶν ἀλχόνων γὰρ αὐτὸ τὸ πρῶτον
γνώσει αὐτοῖς, καὶ τοι τί τῷ-
το; φεῦ τὸ τάχους, παλαιὰ χό-
θεν σιωθεύουσιν, κεκοιμημένοι καὶ
πνεύσιοντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν
ὁ σφραγισμένος, τὸ χρυσίου πώ-
τερον οὐκ ὅτι τὸ πάγον τὸ πρῶτον
ἀναβὰς ἀπὸ λαύγων αὐτοῦ τοῖς
λίθοις ἔξ ὑπερδεξίων ἀκροβο-
λιζόμενος, ἢ τόγχι τοσούτον
παρρηγομένησιν εἰς ἅπαντας αὐ-
τοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον
αἰῶντο παρορρώμενοι, τοῦτο
οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥς διχόμε-
θα ἤδη αὐτοῖς, ὑποσάτες. φέ-
ρε ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῷ εὖ-
τός ἐστι; Γναθονίδης ὁ κό-
λαξ ὁ πρῶτος ἔρανον αἰτήσαν
τί μοι ὀρέξας τὸ βρόχον, πει-
θους

πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολ-
 λάκις ἐμνησκός. ἀλλ' οὐ γὰρ
 ἐποίησεν ἀφικρόμενος, οἰμώζει
 ται γὰρ παρὰ τῶν ἄλλων. Γν. ἔκ
 ἔγω ἔλθον, ὥς ἐκ ἀμελήσουσι
 Τίμωνος ἀσθεὺς ἀνδρὸς οἱ θε-
 αῖ; χαῖρε Τίμον σύμμεφάτα
 ἡ καὶ ἡδιστε καὶ συμπολικώτατε.
 Τί. γὰρ καὶ σύ γε ὦ Γναθωνίδη,
 γυπῶν ἀπάντων βορώτατε,
 καὶ ἀνθρώπων ὀπριπτότατε.
 Γν. ἀπὸ φιλοπώμων σὺ γέ.
 ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόδιον, ὥς
 κενόν τι σοι αἶμα τῷ νεοδι-
 δάκτων διθυράμβων ἥκω κο-
 μίζων. Τί. καὶ μὲν ἐλεγεῖά γε
 αἶσα μάλα περὶ παθῶς ὑπὸ
 ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί τῷ-
 το; παῖς ὦ Τίμον; μαρτί-
 ρομαι, ὦ Ηράκλεις, ἰὸν ἰὸν, πο-
 καλουμαί σε βαῦμαλος εἰς ἀ-
 ρστον πάρον. Τί. καὶ μὲν αἶ γε
 μικρὸν ὀπιθεραδυνῆς, φόνου ἰά-
 χα προκεκλήτη με. Γν. μηδε-
 μῶς. ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ
 βαῦμα ἴασαι, μικρὸν ὀπιπά-
 σας τῷ χευστοῦ, δένων γὰρ ἴχαι
 μόν ὅστι τὸ φάρμακον. Τί. ἔτι
 πόρως; Γνα. ἀμήμι, σὺ δ' οὐ
 χαί-

um vapulabit. G N A T.
 Annon dixi Timonem vi-
 rum bonum non negle-
 cturos esse Deos? Salve
 Timon formosissime, iu-
 cundissime, conuiuator
 bellissime. T I M. Scilicet
 & tu Gnatonides, vultu-
 rum omnium voracissi-
 me, & hominum perditifi-
 sime. G N A. Semper tibi
 grata dicacitas. Sed ubi
 cōpotamus? Nam nouam
 tibi adfero cantilenam, ex
 his quos nuper didici di-
 thyrambis. T I M. Atqui
 elegos canes admodum
 miserabiles, ab hoc doctus
 ligone. G N. Quid isthuc?
 Feris ὦ Timon? Attestor.
 O Hercules, hei hei, in
 ius te voco apud Areopa-
 gitas, qui vulnus dederis.
 T I M. Atqui si cunctare
 paulisper, mox cedis me-
 reum ages. G N. Nequa-
 quam, quin tu plane vul-
 neri medere, paululo auri
 inuncto. Mirum enim in
 modum præsentaneum id
 est remedium. T I. Etiam
 manes? G N A. Abeo. At
 tibi male sit, qui quidem
 ex viro commodo tam sa-
 uus factus sis. T I. Quis
 hic est qui accedit recal-

ualter ille ? Philades , as-
sentatorum omnium exe-
cratissimus . Hic quum à
me solidum acceperit fun-
dum , cum filix in dotem
talenta duo , laudationis
præmium , quum me ca-
nentem reliquis silenti-
bus omnibus solus maio-
rem in modum extulisset ,
peierans me vel oloribus
magis canorum , ubi ægro-
tancw antea vidit me , &
adieram oraturus ut mei
curam ageret , plagas
etiam egregius ille vir im-
pegit . Ρ Η Ι . O impu-
denciam , nunc demum
Timonē agnoscitis , nunc
Gnatonides amicus &
conuiuias , enimuero habet
ille digna se , quandoqui-
dem immemor est atque
ingratus . At nos qui iam
olim conuictiores sumus ,
æquales ac populares , ta-
men modeste agimus , ne
insillire videamur . Salue-
here , fac ut istos adulate-
res sacrilegos obserues ,
qui nusquam adsunt nisi
in mensa , præterea à cor-
uis nihil differunt . Ne-
que posthac huius ætatis
mortalium ulli fidendum
est . Omnes ingrati & sce-
lesti

χαρήσας οὕτω παιδὲς ἐκ χην-
σου γινώσκοντες . Τίμ . τίς οὕτως
ὄν ὁ προσιών , ὁ αἰσθαλα-
τίας ; Φιλιάδης κολάκων ἀ-
πάντων ὁ βδελυρώτατος , οὗ-
τος ὃ παρ' ἐμοῦ ἀχρὸν ὄλον
λαβὼν , καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα
δύο τάλαια μισθὸν τ' ἐπαί-
νου , ὅποτι ἄσπιδά με πάντων
σιωπῶντων μόνος ὑπερίστη-
σιν , ἐπαμοσάμενος ὠδικώτε-
ρον εἶναι τ' κύκνων , ἐπεὶ δὴ νο-
σοῦντα πρῶτον εἶδε με καὶ
προσῆλθον ὀπικουρίας διόμε-
νος , πληγὰς δ' ἡμεῖς ἀποστ-
ενέτην . Φιλ . ὦ τ' ἀναισχυν-
τίας , νῦν Τίμωνα γνωρίζεις ;
νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ
συμπότης ; τοῖς αἰσθαλῶν δίκαια
πέπονθεν ὅσ' ἀχάριστος ὢν .
ἡμεῖς δ' οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ
ξυνέφηβοι , καὶ δημόται , ὅμως
μετρίάζομεν ὥς μὴ ὀπικηδῶν
δοκῶμεν . χάρει δ' ὁ δέσποτα ,
καὶ ὅπως τοῦ μισροῦς τέτους
κόλακας φυλάξῃ , τοῦ ὀπικ-
τραπίζης μόνου , τὰ ἄλλα δ'
κοράκων οὐδὲν διαφέροντας ,
ὥς ἐστὶ πισυροῦς τῇ νῦν ἐο-
δινί ,

διπλ. πάντες ἀχάριστοι καὶ πο-
 νηροί. ἔγω δ' ἰάλασθ' ἔτι σοι κομι-
 ζαν, ὥς ἔχοις πρὸς τὰ καλὴ πε-
 ληία χρῆσθαι καθ' ὅδ' ἔν ἡδὴ πάλιν
 σὺν ἡκούσῃ, ὡς πλουσίους ὑπὲρ
 μέθην ἵνα πλουτοῖν. ἡκω τοι-
 μαρῶν ταῦτά σε νουθετήσω, καὶ
 τοι σὺ σε οὕτω σοφὸς ὦν ;
 οὐδὲν ἴσως δεινὸν ἢ παρ' ἐ-
 μοῦ λόφον, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ
 δεῖον παραστήσεις αὐτῷ. Τίμ.
 ἔσσι ταῦτα ὁ Φιλιάδης. πάλιν
 ἀλλὰ πρὸς τοῖς, ὡς καὶ σὲ φιλο-
 φροσύνῃσιν ἡ δίκη λη. Φιλ.
 ἀνθρώποι, καλέσθαι τὸ κρατίον
 ὑπὸ τῷ ἀχαρίστου, διότι τὰ
 συμφέροντα ἐνοθέτην αὐτόν.
 Τί. ἰδοὺ στίγος ὅς ὁ ἔχων
 ἀμείβας προσέχει, ἡ φήσιν
 ἔχων ἐν τῇ δειξιᾷ, καὶ συγγενὴς
 ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος
 ἐκαδέκα παρ' ἐμοῦ τὰ-
 λαθα μίας ἡμέρας κλίσας ἡ
 πόλις. καὶ αὐτὸς δέκα σο γὰρ, καὶ
 ἐδίδετο ἡ ἀποδιδόντες, καὶ ἔ-
 λειψας ἐλυσάμενα αὐτῷ, ἐπεὶ δὴ
 πρῶτον ἔλαχε τῇ ἐρεχθίδι
 φυλῇ διανεμὴν τὸ θεῶν κέν, καὶ
 γὰρ πρὸς ἡλθον αὐτῷ τὸ γι-
 γνόν

lesti. At ego quum tibi ta-
 lentum adducerem, quo
 posses ad ea quæ velles vi-
 ti, in via accepi, te sum-
 mas quasdam opes esse na-
 ctum. Proinde accessi his
 de rebus admoniturus te,
 quanquam tibi forsitan
 me monitore nihil erat o-
 pus, viro nimirum adeo
 prudenti, ut vel Nestori
 ipsi, se necesse est, consili-
 um dare queas. T. Ita fiet
 Philiaades, sed age, accede
 quæ te ligone comiter ac-
 cipiam. P H I L. Homi-
 nes, confregi cranium ab
 hoc ingrato, propterea
 quod cum ea quæ in rem
 illius erant, admonui. T.
 Ecce tertius huc orator
 Demeas se recipit, tabu-
 las dextra gestans, aitque
 se mihi cognatum esse.
 Hic vna die de meo sede-
 cim talenta civitati de-
 pendit, nam damnatus e-
 rat, ac vinc-tus, at quum
 soluendo non esset, ego
 miserius illū redemi. Por-
 ro quū illi forte obuenis-
 set, ut Erechtheidi tribui
 distribueret ærarium, at-
 que ego audiens id quod
 ad me redibat, poscerem,
 negabat se ciuem nosse
 me.

me. D e m. Salve Timon, præcipuū generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensaculum Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius, Colyttensis, vir nō modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicis autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. T i m o n. At ego ne spectator quidem vnquam in Olympicis sedi. D e m. Quid tum? spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissime se gessit, & Peloponensium duas acies concidit. T i m. Qua ratione? Quippe qui nec vnquam arma gesserim, neque vnquam

γνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτῳ ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμον, τὸ μέγα ὄφελος τῷ ἕνους τὸ ἔργον τῷ Ἀθηναιῶν, τὸ πρὸς ἄλλους, τὸ ἐπὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῷ δήμῳ καὶ τοῖς ἄλλοις. καὶ αἱ βουλὴ αἱ μάλιστα φέρεται. πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχέκρατιδου κορυφαῖος, αἵρεσις οὐ μόνον καλὸς καὶ γὰρ, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐ ἄλλος ἐν τῇ ἐλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατίθει τὰ ἀριστα πράττων τῇ πόλει, νίκηκε δὲ πῶς καὶ πάλιν καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μίας ἡμέρας, καὶ τελεῖν ἄρματα, καὶ συναρίδι πωλικῇ. Τί. ἀλλ' οὐδὲ ἐθιῶρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. Δη. τί οὐ; διωρήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα ἢ πολλὰ προσκεῖσθαι ἔμελλον. καὶ ἡρίσεντε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσιν πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας. Τίμ. πῶς; διὰ τὸ μὴ ἔχην ὄπλα, οὐδὲ πρὸς ἑξῆς.

ἡγάφω ἐν τῷ καταλόγῳ.
 Δη. μέτρια τὰ περὶ σου ἔ-
 ληξ. ἡμεῖς δ' ἀχάριστοι αὐτῷ
 ἔσμεν ἀμνημονουῦντες. ἐστὶ δ' ἡ
 ψήφισματα ἡγάφω, ἡ τυμ-
 βολαύων ἡ παλινῶν, οὐ μι-
 κρὰ ὠφέλειασι τὴν πόλιν, ὅτι
 τοῦτοις ἀπασιν δέδοκται τῇ
 βουλῇ ἡ τῷ δήμῳ, ἡ τῇ ἡλι-
 κείᾳ, ἡ φυλαῇ, καὶ τοῖς δή-
 μοις ἰδῆ, ἡ κοινῇ πᾶσι, χρυ-
 σοῦ ἀνάσσει τὸν Τίμων
 παρὰ τῇ Αθηνῶν ἐν τῇ ἀερο-
 πάλει, κεραιὴν ἐν τῇ διξιᾷ
 ἔχοντα, ἡ ἀκλίνας ὅτι τῇ κε-
 φαλῇ, ἡ σεφανῶται αὐτὸν
 χρυσοῖς σεφάνοις ἐπὶ, ἡ ἀνα-
 κερυχθῆναι τοὺς σεφάνους
 σήμερον Διονυσίοις τραγῳδίᾳ
 καινοῖς. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτῷ
 δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. εἶπε
 τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ
 συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχιστὴς,
 καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων. ἡ
 τὰ ἄλλα πάντα ὅπῃ αὐ-
 τὸν θέλοι. τοῦτ' ἐμὲ οὐ σοι
 τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι καὶ
 ἡν ἦν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν
 παρὰ

quam militæ dederim no-
 men. D e m. Modeste
 equidem de teipso loque-
 ris, nos tamen ingrati fu-
 turi sumus, nisi memi-
 nerimus. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 consultationibus, & in ad-
 ministrandis bellis non
 mediocrem utilitatem at-
 tulit Reipublicæ. His de
 causis omnibus visum est,
 curæ, plebi, magistrati-
 bus tributim plebeijs sin-
 gulatim, communiter v-
 niuersis, aureum statue-
 re Timonem iuxta Palla-
 dem in arce, fulmen dex-
 tra tenentem, radijs tem-
 pora ambientibus, utque
 septem aureis coronis co-
 tonetur, & promulgari
 coronas hodie Dionysijs
 tragædijs nouis. Agi e-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demeas ora-
 tor, propterea quod co-
 gnatus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igi-
 tur tibi suffragium, sed
 utinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem,

sem, quem tuo nomine Timonem appellavi. T I. Qui potes Demea, quum ne vxorem quidem duxeris vnquam, quantum nobis scire licuit. D E M. At ducam, nouo incunte anno, si deus permiserit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M. An vxorem tu sis ducturus equidem haud scio, tanta à me plaga accepta. D E M. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occipias? pulsasque eos qui sunt ingenui ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, verum propediem prœnas daturus, quum alijs nominibus, tum quod arcem incenderis. T I M O. Atqui non cōflagrauit arch scelestè. Proinde palam est te calumniatorem agere. D E M. Sed & diues es x-rarium profodiens. T I M. Non profossum est neque isthuc, vnde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. D E M. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ

in ea

παράσει, ὃν ὅτι τὰ σὺ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. Τίμ. πῶς ᾧ Δημία, ὅς οὐδὲ γὰρ μὴκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γὰρ ᾧ, ἡ δὲ δίδω θείας ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ θρονήσθω μὲν, ἀξίον γὰρ εἶναι, Τίμωνα ἡδὲ καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γὰρ μήσεις ἐτι ᾧ οὐ-τες, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. Δημ. ὦ μοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τίμων ὅππαις, καὶ τύπῃς τοῦ ἐλευθέρου, οὐ καθαρώς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀσὸς ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι πλεὺς ἀκρόπολιν ἐνέωρτας. Τίμ. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπησαι ᾧ μι-αρεὶ ἢ ἀκρόπολις, ὥς δ' ἄλος εἰ συκοφαντῶν. Δημ. ἀλλὰ καὶ πλουτῆς, τὸν ὑπιδόμον διωρύζας. Τίμ. οὐ διώρυγεται οὐδὲ οὗτος, ὥς ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα. Δημ. διωρυχθήσεται μὲν ὕστερον, ἡδὲ δὲ σὺ παύ-τα - τὰ ἐν αὐτῷ ἔχει. Τίμ.

Τίμ. ἰκοῦν καὶ ἄλλω λάμ-
 βαν. Δι. οἱμοὶ τὸ μιλᾶφε-
 ρον. Τίμ. μὴ κέκραχθι. κα-
 τίσω γὰρ σοὶ καὶ τρίτῳ, ἐπεὶ
 καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοι-
 μι, δύο μὲν λακεδαίμονίων
 μῆρας καὶ ακόφας ἄνθρωπος.
 ἐν δὲ μίᾳρὸν ἀνθρώπιον μὴ
 ἐπιτρίψας, μάτῳ γὰρ αὐ-
 τῷ καὶ νινικυκῶς ὀλύμπια
 πύξ καὶ πάλην. ἀλλὰ τί
 τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος οὗτος ὄν; οὐ μὲν
 οὐκ ἄλλος. ἐκπιτάσας ἰοῦν
 τὸν πάγονα, καὶ τὰς ὀφρῦς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυμένους
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχετο, τίανω-
 δὲ βλέπων, ἀνασσοβημέ-
 νος τῷ ὅτι τῷ μετώπῳ κό-
 μῳ, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρί-
 ταν, οἷους ὁ Ζεῦς ἐγραφεῖν.
 οὗτος ὁ τὸ χῆμα κύσαλτος, καὶ
 κότμιος τὸ βάδισμα, καὶ σω-
 φρονικὲς τῷ ἀναβιβᾶν, ἐω-
 διεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς
 διξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῶν χαίρον-
 ται κατηγορεῶν, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρκὲς ἐπαινῶν. ἐπεὶ δὲ λου-
 ᾶμενος ἀφίκοιτο ὅτι τὸ
 δεῖπ-

in ea condita, possides.
 T I M. Alteram itaque
 plagam accipe. D E M E.
 Hec scapulis meis. T I M.
 Ne vociferare, alioqui &
 tertium tibi illidam. Ete-
 nim res plane ridicula mi-
 hi acciderit, si quum in-
 ermis tuas Lacedæmonio-
 rum acies fuderim, unum
 scelestum hominum non
 protriuero. Tum frustra
 vicerim in Olympijs, &
 pugil & palæstrides. Sed
 quid hoc? an non philo-
 sophus Thrasyacles hic est?
 Profecto ipse est, pro-
 missa barba, subductis-
 que supercilijs, & ma-
 gnum quiddam secum
 murmurans accedit, Ti-
 tanicum obtruens, cæsa-
 riam per scapulas fluen-
 tem ventilans, alter qui-
 dam Boreas aut Triton,
 quales eos Zeufis depin-
 xit. Hic habitu fragilis,
 incessu moderatus, ami-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vir-
 tute differit, damnans
 eos, qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 deuenit ad cœnam, pu-
 erque ingentem illi cali-
 cem

cem porrexit, meratiorē autem maxime gaudet, perinde ut Lethes aquam ebibens, à dilucularijs illis disputationibus diuersissima quæ sunt exhibet, dum milui instar præripit obsonia, & proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inuenturum sese speret, dumque usque adeo diligenter carinos extergit indice digito, ut ne paululum quidem reliquiarum sinat adhærere, nunquam non querulus, tanquam deteriorē partem acceperit, vel si totam placentiam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & inuariabilitatis est fructus temulentus, vinoque bacchatus, non ad tantum modo, saltationemque, verum ad conuiuium usque & iracundiam. Adhæc multus inter pocula sermo (tum enim vel maxime) de temperantia, sobrietate.

δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλῳ πλὺ κύλικα ὀρέξεν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ ἢ χαίρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λήθης ὕδαρ ἐκπιὼν, ἐναντιότατα ὁπιδείκνυται τοῖς ἐωδινοῖς ἐκείνοις λόγοις, πορραπαζὼν ὡσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλείστον πορραγκωνιζόμενος, καρύκῃς τὸ ψήριον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὅπκι-κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάτι πλὺ ἀρετῇ οὐρήσκειν ποροδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ὑπτμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τ. μυττωτοῦ καλαλίποι, μεμψίμοι-νος αἰεὶ ὡς τὸν πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὴν σωμόνος τῆς ἄλλων λάβοι, ὃ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὀφελος, μέθυσος καὶ πάροις, οὐκ ἄχρῃς ὡδῆς καὶ ὀρχησύνος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς ποροσέτι, καὶ λόγοι πολλοὶ ὅτι τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα πορσωφροσύνης καὶ κοτμιότη-τος,

τοῖς, καὶ ταῦτά, φησιν, ἤδη
 ὑπὸ τῷ ἀφράτου πονήρας ἔ-
 χων, καὶ ὑπερβαλίζων γελοῖ-
 ος. εἶτα ἐμίλος ἐπὶ τέτοις, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράμηνι τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐν τῷ συμ-
 ποσίῳ τῷ αὐλητῆρος ἀμφολέ-
 ραις ἐπελυσμένον. πάλιν ἀλ-
 λά καὶ ῥήφων, οὐδενὶ τῷ πολεί-
 ῳ παρεχόμενον αὐτὸν ψεύ-
 σματος ἔνθα, ἢ θρασυτῆτος
 ἢ φιλαργυρίας ἀλλὰ καὶ κολά-
 κων ἐξ ἱερῶν, καὶ ὅπως ἐκ
 προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία
 προηγείται, καὶ ἡ ἀνσιχωλία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅπως παί-
 νειον τὸ χεῖμα, καὶ παντα-
 χόθεν ἀκρίβεις, καὶ ποικίλως
 ἐπὶ λέες. οἰμῶξ ἐγὼ τοι γαρ οὐ
 οὐκ εἰς μακρὰν χρεὸς ἔσθαι. τί
 τὸ; παπαί, χρεὸς ἡμῖν
 θρασυκλῆς. Θρα. οὐ καὶ ταῦ-
 τα ὧ Τίμον τοῖς πολλοῖς τέ-
 τοις ἀφίγμαι, ὥστε ἢ τὸν
 πλοῦτόν σοι τιθεμένους, ἀρ-
 γίου καὶ χρυσίου καὶ δέπνων πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι σωδεδραμένη
 κασι, πολλὰ τῷ κελαικίαν
 ἐπὶ δὲ ξάμηνι πρὸς ἀνδρα οἶον
 σέ

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 à mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De-
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de conuiuio efferunt ali-
 qui, ambabus manibus
 tibicinæ inhaerentē. quan-
 quam alioqui ne sobrius
 quidem ulli primariorum
 cesserit vel mendacio vel
 confidentia, vel auari-
 cia. Quin & inter assen-
 tiores primas tenet, pe-
 ierat promptissime, an-
 teit impostura, comita-
 tur impudentia. In sum-
 ma prorsus admirandum
 quoddam spectaculum est
 omni ex parte exactum,
 varietate absolutum, pro-
 inde non eiulabat clarius
 videlicet, quum sit mo-
 destus. Quid hoc? papæ,
 tandem nobis Thrasy-
 cles? T H R. Non hoc a-
 nimo ad te venio, Timon,
 quo plerique isti, qui ni-
 mirum opes admirati tu-
 as, argenti, auri, opipa-
 rorum conuiuiorum ad-
 ducti spe cōcurrunt, mul-
 taque assentatione delini-
 unt te, hominē videlicet
 simplicem, facileque im-

T

parti-

partientem id quod adest: Siquidem haud ignoras offam mihi in coenam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, cæpe aut nasturcium, aut si quando delicias, pullum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, vt ne te subuerterit pessima ista atque insidiosissima res, opulencia, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Et enim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare præcipitabis, vtro te quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in altum ô bone, sed ferme ad pubem vique ingressus, paulo ultra solum fluctibus opertum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potio-

σὲ ἀπλοῖκον, καὶ τὸ ὄντων κοι-
νωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μέζα
καὶ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅσον
δὲ ἡδιστόν, θυμόν ἢ κάρδα-
μον, ἢ εἴποτε τρυφώλω ὀλί-
γον ἤρ' ἁλῶν. ποτὸν δὲ ἢ
ἐννεάκρουμος. ὁ δὲ πρὶς τῶν
οὗτος, ἥς βούλει παρφυ-
ρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον
μὴ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον
ἤρ' ἐν τοῖς ἀγιάλοις ψηφί-
δων μοι δοκεῖ, σοὶ δὲ αὐτοῦ
χάριν ἐσάλλω, ὡς μὴ διαφθεί-
ρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ
ὀπλοῦ λόταλον κλῆμα ὁ πλοῦ-
τος, ὁ πολλοῖς πολλὰ κίς αἰ-
τίας ἀνῆκόντων συμφορῶν γι-
γνησκόντος. εἰ γὰρ μοι περὶ τοῦτο,
μάστιγα ὄλον εἰς τὴν θά-
λασσαν ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐ-
δὲν ἀναγκῶν ἀνδρὶ ἀγαθῷ
ὄντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας
πλοῦτον ὀρεῖν διωαμηνῶ. μὴ
μὴ τοι εἰς βάθος ὧ' γὰρ ἐξ,
ἀλλὰ ὅτον ἐς βουβῶνας ἐπιμ-
βας, ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώ-
δους γῆς, ἐμοὶ ὀρεῖν ἴσος μόνου.
εἰ δ' μὴ τὸ τοῦτο βούλῃς, σὺ δ' ἄλ-
λον τρόπον ἀμείνω καὶ τάχος
ἐμφέ-

ἐκφύρατον αὐτὸν ἐκ τῆς
 αἰκίας, καὶ μὴδ' ὄβολον αὐ-
 τῷ ἀνέις, διαδιδούς ἅπα-
 σι τοῖς διομήοις, ὥ μὴ
 ἰδραχμας, ὥ δὲ μᾶν, ὥ
 δὲ τάλαντον, εἰ δέ τις φι-
 λόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τρι-
 μοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος,
 ἐμοὶ δὲ, καὶ τοι οὐκ ἐμαυ-
 τοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως
 μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς
 διομήοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ
 πῶς πῆραν ἐμπλήσας πα-
 ράχοις, οὐδὲ ὅλους δύο με-
 διμνοὺς χωρεῦσαν αἰγινη-
 τικούς. ὀλιγαρχίᾳ δὲ καὶ
 μέτριοι γὰρ εἶναι τὸν φιλο-
 σοφώμενα, καὶ μὴδὲν ὑπὲρ
 πῶς πῆραν φρονεῖν. Τιμ.
 ἐπαιγῶ ταῦτά σοι ὦ Θρασύ-
 κλεις. πρὸ γούμ τῆς πῆρας
 εἰ δοκεῖ, φέρε σοι πῶς κεφα-
 λῶς ἐμπλήτω κονδύλων,
 ὅπμιτρήσας τῇ δικάλῃ.
 Θρασ. ὦ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παιδμεθα ὑπὸ τοῦ
 καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ
 πόλει; Τιμ. τί ἀγανακτεῖς
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὲν
 παρ-

potiore via ex ædibus eij-
 cito, ac ne obulum qui-
 dem tibi facias reliquum,
 videlicet largiens ijs, qui-
 cunque opus habent huic
 quinque drachmas, ali-
 minam, alij talentum.
 Si vero quis philosophus
 fuerit, duplam aut tri-
 plam portionem ferre di-
 gnus est. Quanquam hoc
 quidem mihi non mea ip-
 sius gratia peto, sed quo
 amicis si qui egebunt, do-
 nem, sat est si modo pe-
 ram. hanc largitione tua
 expleueris. ne duos qui-
 dem modios Aegineti-
 cos capientem. Nam pau-
 cis contentum, mode-
 stumque conuenit esse
 eum qui philosophatur,
 neque quicquam ultra
 peram cogitare. T i m.
 Equidem ista, quæ di-
 cis, probo Thrasciles,
 ergo si videtur, prius-
 quam peram expleam,
 age tibi caput opplebo
 tuberibus, posteaquam
 ligone sum mensus. T h.
 O libertas, ὦ leges, pul-
 samur ab impurissimo li-
 bera in ciuitate? T i m.
 Quid stomacharis ὦ bo-
 ne Thrascycles? num te

defraudauit? Atqui adij-
ciam ultra mensurā Chæ-
nices quatuor? sed quid
hoc negocij? Complures
simul adueniunt, Blephas
ille, & Laches & Gni-
phon, & breuiter agmen
eorum qui vapulabunt.
Itaque quin ego in rupem
hanc conscendo, ac ligo-
nem quidem paulisper in-
terquiescere sino dudum
fatigatum? Ipse vero plu-
rimis congestis saxis, pro-
cul eos lapidum grandine
peto. B I E. Ne iace o
Timon, Abimus enim.
T I M. At vos quidem
nec citra sanguinem,
nec absque vul-
neribus.

παράκτερουσθαί σι; καὶ μὴ
ἐπιβεβαῶ χόινικας ὑπερ-
τὸ μέτρον τέλειαις. ἀλλὰ
τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον-
ται. Βλεφίας ἐκείνος, καὶ
Λάχης καὶ Γνίφων, ὅπως τὸ
συντάγμα τῶν ὁμοῦσιν,
ὥς τε τί οὐκ ἐπὶ πλὴν πέτραι
ταύτῃ ἀνελθὼν, πλὴν μὴ δι-
κταὶ ἀλίγον ἀναπαύω, πάλαι
πεπαινηκῆσαν; αὐτὸς δὲ
ἔτι πλείους λίθους συμφο-
ρήτας, ἐπιχάλειψεν ὑβρίζον-
τι αὐτοῦ; Βλεφ. μὴ βέλ-
λει ὦ Τίμον, ἀπικεν γάρ. Τί
ἀλλ' οὐκ ἀναιμωλί γε ὑμεῖς,
οὐδὲ αἶσιν τραυμα-
των.

F I N I S.

T E Λ Ο Σ.

L I P S I A E

IMPRIMEBAT IOHANNES
STEINMAN.

Anno

M. D. LXXVIII.